Νοέμβριος_1 Νοέμβριος_2 Νοέμβριος_3 Νοέμβριος_4 Νοέμβριος_5
Νοέμβριος_6 Νοέμβριος_7 Νοέμβριος_8 Νοέμβριος_9 Αγ_Νεκτάριος
Νοέμβριος_10 Νοέμβριος_11 Νοέμβριος_12 Νοέμβριος_13
Νοέμβριος_14 Νοέμβριος_15 Νοέμβριος_16 Νοέμβριος_17
Νοέμβριος_18 Νοέμβριος_19 Νοέμβριος_20 Νοέμβριος_21
Νοέμβριος_22 Νοέμβριος_23 Νοέμβριος_24 Νοέμβριος_25
Νοέμβριος_26 Νοέμβριος_27 Νοέμβριος_28 Νοέμβριος_29
Νοέμβριος_30

Αρχή

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αναργύρων, Κοσμά καί Δαμιανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων τρία, δευτερούντες αυτά.

Ήχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι, Αυτόμελον

Όλην αποθέμενοι, εν ουρανοίς τήν ελπίδα, θησαυρόν ασύλητον, εαυτοίς οι Άγιοι εθησαύρισαν, δωρεάν έλαβον, δωρεάν διδούσι, τοίς νοσούσι τά ιάματα, χρυσόν ή άργυρον, ευαγγελικώς ουκ εκτήσαντο, ανθρώποις τε καί κτήνεσι, τάς ευεργεσίας μετέδωκαν, ίνα διά πάντων, υπήκοοι γενομενοι Χριστώ, εν παρρησία πρεσβεύωσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ύλην εβδελύξαντο, τήν επί γής φθειρομένην, ουρανοπολίται δέ, εν σαρκί ως Άγγελοι εχρημάτισαν, η ομόφρων σύσκηνος, ξυνωρίς ομότροπος, τών Αγίων καί ομόψυχος. Διό τοίς κάμνουσι, πάσι τάς ιάσεις βραβεύουσιν, ανάργυρον παρέχοντες, τήν ευεργεσίαν τοίς χρήζουσιν, ούς εν ετησίοις, υμνήσωμεν αξίως εορταίς, εν παρρησία πρεσβεύοντας, υπέρ τών ψυχών ημών.

Όλην εισοικίσασα, εν εαυτή τήν Τριάδα, δυάς η αοίδιμος, Κοσμάς καί Δαμιανός οι θεόφρονες, ως κρουνοί βλύζουσιν, εκ πηγής νάματα, ζωηφόρου τών ιάσεων, ών καί τά λείψανα, πάθη δι' αφής θεραπεύουσι, καί μόνα τά ονόματα, νόσους εκ βροτών απελαύνουσι, πάντων τών προσφύγων, σωτήριοι τελούντες τώ Χριστώ εν παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα… Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Ατελεύτητος υπάρχει τών Αγίων η χάρις, ήν παρά Χριστού εκομίσαντο, όθεν αυτών καί τά λείψανα, εκ θείας δυνάμεως, διηνεκώς ενεργούσι τοίς θαύμασιν, ών καί τά ονόματα μόνα, εκ πίστεως επιβοώμενα, τών ανιάτων αλγηδόνων απαλλάττουσι, δι' ών Κύριε καί ημάς, τών τής ψυχώς καί σώματος παθών ελευθέρωσον, ώς φιλάνθρωπος.

Καί νύν… Θεοτοκίον
Όλην αποθέμενοι
Γνώμη ολισθήσας τε, καί δουλωθείς τώ τυράννω, απάτη Θεόνυμφε, πρός τήν υπερθαύμαστον ευσπλαγχνίαν σου, καί θερμήν δέησιν, Παναγία Κόρη, καταφεύγω ό πανάθλιος. Διό με λύτρωσαι, τών πειρατηρίων καί θλίψεων, καί σώσόν με Πανάμωμε, τών δαιμονικών επιθέσεων, ίνα σε δοξάζω, καί πόθω προσκυνώ καί ανυμνώ, καί μεγαλύνω σε Δέσποινα, τήν αειμακάριστον.
Η Σταυροθεοτοκίον
Ρομφαία ώς έφησεν, ο Συμεων τήν καρδίαν, τήν σήν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ότε έβλεψας, τόν εκ σού λάμψαντα, απορρήτω λόγω, υπ' ανόμων ώς κατάκριτον, Σταυρώ υψούμενον, όξος καί χολήν ποτιζόμενον, πλευράν δέ ορυττόμενον, χείράς τε καί πόδας ηλούμενον, καί οδυρομένη, ωλόλυζες βοώσα μητρικώς. Τί τούτο Τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον.

Εις τόν Στίχον
Στιχηρά ιδιόμελα Ήχος β'
Η πηγή τών ιαμάτων, ένα καί μόνον εθεράπευε τού έτους, η σκηνή τών Αναργύρων, άπαν τό πλήθος θεραπεύει τών νοσούντων, ανενδεής γάρ υπάρχει καί αδαπάνητος, ο πλούτος τών Αγίων. Ταίς αυτών ικεσίαις Χριστέ, ελέησον ημάς.

Ο αυτός Θεοφάνους

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Πόθω θείω καί έρωτι τών μελλόντων, πρακτικώς πολιτευσάμενοι, τάς σωτηρίους οδούς διηνύσατε. Όθεν τό καθαρόν τής ψυχής, ακηλίδωτον τηρήσαντες, τών ενύλων τελείως απέστησε. Πνεύματι δέ θείω χρυσωθέντες, αχρύσως
τάς ιάσεις τοίς νοσούσι παρέχετε, δυάς ιερά, φωταυγής ξυνωρίς, πεφωτισμένον θείον ζεύγος Ανάργυροι, εν θλίψεσι καί νόσοις επισκεπτόμενοι ημάς, καί τών ψυχών ημών τάς νόσους, αναργύρως ιώμενοι.

Ο αυτός Γερμανού

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού.

Μεγάλων αξιωθέντες δωρεών πανεύφημοι, εν ταπεινότητι βίου, εν τή γή επολιτεύσασθε, καί διερχόμενοι πανταχού, δωρεάν τών νοσούντων τά πάθη ιώμενοι, ώφθητε Αγγέλων συνόμιλοι, Κοσμά σύν τώ Δαμιανώ τώ σοφώ αδελφοί τερπνότατοι, καί ημών τά πάθη, ταίς ευχαίς υμών ιάσασθε.
Δόξα… Ήχος πλ. β'
Πάντοτε έχοντες Χριστόν, ενεργούντα εν υμίν, Άγιοι Ανάργυροι, θαυματουργείτε εν κόσμω ασθενούντας θεραπεύοντες, καί γάρ τό ιατρείον υμών, πηγή υπάρχει ανεξάντλητος, αντλουμένη δέ μάλλον υπερεκβλύζει, καί

χεομένη περισσεύεται, καθ' εκάστην κενουμένη καί πληθυνομένη, πάσι χορηγούσα καί μή λειπομένη, καί οι αρυόμενοι κορέννυνται ιάματα, καί αύτη διαμένει άδαπάνητος. Τί ούν ημάς καλέσωμεν; θεράτοντας ιατρους ψυχών τε καί σωμάτων, ιατήρας παθών ανιάτων, δωρεάν ιωμένους άπαντας, ειληφότας χαρίσματα, παρά τού Σωτήρος Χριστού, τού παρέχοντος ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεοτοκε σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, σέ ικετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετά τών Αναργύρων καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Λαόν τόν ανομώτατον, αδίκως καθηλούντά σε, επί ξύλου, η παρθένος καί αγνή, καί Μήτηρ σου Ορώσα, ώς Συμεων προέφη, τά σπλάγχνα Σώτερ ετιτρώσκετο.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Άγιοι Ανάργυροι καί θαυματουργοί, επισκέψασθε τάς ασθενείας ημών, δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε ημίν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν τού Ψαλτηρίου, αναγινώσκομεν ένα Κανόνα τής Οκτωήχου, καί τούς δύο παρόντας τών Αγίων.

Κανών πρώτος, ού η Ακροστιχίς.

΄Υμνοις γεραίρω τούς σοφούς Αναργύρους.

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού

Ωδή' Ήχος α'

«Άσωμεν πάντες λαοί, τώ εκ πικράς δουλείας, Φαραω τόν Ισραήλ απαλλάξαντι, καί εν βυθώ θαλάσσης, ποδί αβρόχω οδηγήσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Υπό τής χάριτος, τής αρχικής Τριάδος, η δυάς η θαυμαστή καί σεβάσμιος, φωτιζομένη πάσιν ιάμμμιατα, τοίς προσιούσι πιστώς, παρέχει αενάως, αναβλυστάνουσα.

Μυσταγωγούμενοι, τοίς ζωηφόροις λόγοις, ως φωστήρες εν κόσμω εξέλαμψαν, τήν τών παθών ομίχλην, ευκόλως διασκεδάζοντες, τή ζέσει τής πίστεως,οι Παμμακάριστοι.

Νόμω πειθόμενοι, τώ τού Σωτήρος πάσαν, ηδυπάθειαν σαρκός μέν απέθεντο, ταίς αρεταίς ψυχάς δέ, φανότατα καταλαμπρύναντες, εν κόσμω

διέπρεψαν, οι αξιάγαστοι.

Θεοτοκίον

Όλον τόν άνθρωπον, εν σή γαστρί σκηνώσας, Θεομήτορ απορρήτως ημφιάσατο, ο εκ Πατρός εκλάμψας, Υιός αχρόνως ο υπέρθεος, αυτόν ανυμνήσωμεν, ότι δεδόξασται.

Κανων δεύτερος

έχων Ακροστιχίδα τήν δε

Δυάς με σώζοις τών σοφών Αναργύρων. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθείς εκ Παρθένου, απαθείας εν βυθώ, ψυχής τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, όπως σοι ως εν τυμπάνω, τή νεκρώσει τού σώματος, επινίκιον άσω μελώδημα».

Δυάς φωτοειδής, τών σοφών Αναργύρων, Τριάδι τή σεπτή, σύν πάσιν εκλεκτοίς, παρεστώσα ικέτευε, μνήμην σου τήν φωτοφόρον, τούς τελούντας φωτίζεσθαι, ταίς τού Πνεύματος θείαις λαμπροτησιν.

Υπέρτερον τόν νούν, τών ενύλων δεικνύντες, τάς αϋλους αστραπάς, τού Πνεύματος σοφοί, υπεδέξασθε Άγιοι, όθεν σκότος νοσημάτων, διαλύετε πάντοτε, επισκέψεσι θείαις Ανάργυροι.

Ανύστακτον ψυχής, κεκτημένοι τό όμμα, πρός εκπλήρωσιν Θεού, τών θείων εντολών, τούς υπνούντας νοσήμασιν, ένδοξοι πρός εύρωστίαν, διϋπνίζετε χάριτι, συμπαθείς θεοφόροι Ανάργυροι.

Θεοτοκίον

Σωτήρα καί Θεόν, εξ αγνών σου αιμάτων, εσωμάτωσας Αγνή, τόν δείξαντα ημίν, ιατρούς τών παθών ημών, Άχραντε σωτηριώδεις, καί θερμούς αντιλήπτορας, τούς σεπτούς Αναργύρους εν Πνεύματι.

Ωδή γ'

«Στερέωσόν με Χριστέ, επί την άσειστον πέτραν τών εντολών σου, καί φώτισόν με φωτί του προσώπου σου, ουκ έστι γάρ Άγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Ιάσεων τάς πηγάς, τών δωρεών τε τών θείων τούς οχετούς, τού αϋλου φωτός τά λαμπρότατα, δοχεία άπαντες, αξίως υμνήσωμεν.

Σωμάτων τε καί ψυχών, ως ιατρεύοντες πάθη τάς αρρωστίας, τών προσιόντων υμίν Πανσεβάσμιοι, προθύμως νύν, ως ευεργέται θεραπεύετε.

Γονίμοις εν αρεταίς, κατακοσμούμενοι πάσαν τήν φθειρομένην, τρυφήν τού

βίου σαφώς απεκρούσαντο, τώ θείω κάλλει,ανενδότως ατενίζοντες.

Θεοτοκίον

Εν είδει τώ καθ' ημάς, ο πρίν ανείδεος ώφθη Θεογεννήτορ, συνεισδραμούσης σαρκί τής θεότητος, εν μήτρα σου,τής παναγίας Θεόνυμφε.

Κανών δεύτερος

Ουκ εν σοφία

Μύρον ευώδες, ιαμάτων ο θείος να ός υμών, αναβλύζων ιερώς, ταίς επομβρίαις τού Πνεύματος, πάθη δυσωδέστατα, εκπλύνει πάντοτε.

Επουρανίαις, εν σκηναίς αυλιζόμενοι πάντοτε, τήν σκηνήν υμών αεί, πηγήν ιάσεων Άγιοι, χάριτι δεικνύετε, τού Παντοκράτορος.

Σαρκός τά πάθη, εγκρατείας κημώ χαλινώσαντες, τάς τού Πνεύματος αυγάς, πλουσιωτάτως εδέξασθε, όθεν ταίς ιάσεσι, κόσμον πλουτίζετε.

Θεοτοκίον

Ωραιοτάτην, εν γυναιξί σε Θεός εξελέξατο, καί εκ σού σωματικώς, Αγνή τεχθήναι εύδόκησεν, ο αναπαυόμενος, εν τοίς Αγίοις αυτού.

Ο Ειρμός

«Ούκ εν σοφία. καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω Σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν

Ουρανόθεν θαθμάτων τήν δωρεάν, παραδόξως λαβόντες παρά Χριστού, πάντα θεραπεύετε, ανεάως τά πάθη, εν υμίν γάρ ώφθη, η χάρις τού Πνεύματος, χορηγούσα θείων, ιάσεων δύναμιν, όθεν καί αφθάρτων, αγαθών ευπορίαν, τή πίστει εκτήσασθε, αναργύρω φρονήματι, θεοφόροι Ανάργυροι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα… Όμοιον

Ιαμάτων δοτήρες θαυματουργοί, καί θαυμάτων λαμπτήρες φωταγωγοί, πάσιν ανεδείχθητε, τή τού Πνεύματος χάριτι, τών γάρ παθών τήν φλογα, τή πίστει δροσίζοντες, τών Πιστών εν ταύτη, τό φρονημα θάλπετε, όθεν ιατρείον, τών ψυχών κεκτημένοι, τόν θείον ναόν υμών, εναυτώ καταφεύγομεν, θεοφοροι Ανάργυροι πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τήν Βασίλισσαν πάντες δεύτε πιστοί, τήν Μητέρα τού πάντων Δημιουργού, φωναίς μεγαλύνωμεν, καί υμνούντες βοήσωμεν. Η τής χαράς αιτία, Παρθένε πανύμνητε, τούς τιμώντάς σε σώζε, καί σκέπε πρεσβείαις σου, έχεις γάρ ως Μήτηρ, τού Θεού παρρησίαν, οικτείρειν βραβεύειν τε, νοσημάτων τήν ίασιν, διά τούτο βοώμέν σοι. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τού δοθήναι άφεσιν τοίς

δούλοις σου, τοίς ευσεβώς προσκυνούσι, τόν άστορον τοκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα εν τώ Σταυρώ, ως εώρα κρεμάμενον η Αγνή, τά σπλάγχνα εκόπτετο, μη τρικώς ολολύζουσα. Οίμοι! φώς τού κόσμου, Θεέ μου καί Κύριε, τίνος χάριν ταύτα, εκών νύν υφίστασαι; θέλων πάντως σώσαι, γηγενείς καί πρός θείαν, ζωήν μετοικίσασθαι, τήν φθαρείσαν εικονα σου, Μεγαλύνω τά πάθη σου, αυτά, διά σπλάγχνα οικτιρμών υπήνεγκας, τάς τών απάντων οδύνας, ταίς σαίς εξιώμενος.

Ωδή δ'

«Κατενόησα παντοδύναμε, τήν σήν οικονομίαν, καί μετά φόβου εδόξασά σε Σωτήρ».

Ρήσει θεία σαφώς επόμενοι, ου χρυσού λαμπηδόνας, ουδέ αργυρίου θείοι εκτήσασθε.

Απαστράπτοντες θείοις θαύμασιν, οι Ανάργυροι πάντας, ευεργετούσι χάριν βραβεύοντες.

Ιατροί σοφοί ανεδείχθητε, τών παθών ταίς οδύναις, αλεξικάκους χείρας προσάγοντες.

Θεοτοκίον

Ραπιζέσθωσαν νύν τά πρόσωπα, τών μή σέ Θεοτόκον ομολογούντων, παναγνε Δέσποινα.

Κανών δεύτερος

Ο καθήμενος εν δόξη

Ζωηφόροις ενεργείαις, ολικαίς επιδόσεσι, τά θανατηφόρα, πάθη τών βροτών θεραπεύετε, φωτοειδέστατοι στύλοι, πύργοι άσειστοι, τής αμπέλου, τής αληθινής θεία κλήματα.

Οι μαζοί τής Εκκλησίας, οι τό γάλα προχέοντες, τό τών ιαμάτων, οι πεφωτισμένοι Ανάργυροι, οι διατρέφοντες πάντας, θείοις βρώμασιν, ευφημείσθωσαν, χαρμονικοίς μελωδήμασιν.

Ιατρείον ανεδείχθη, ο ναός υμών Άγιοι, τών χειμαζομένων, άκλυστος λιμήν καί σωτήριος, εν ώ προστρέχοντες πάντες κομιζόμεθα, τήν γαλήνην, καί τήν τών δεινών απολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Συμπαθείας με Παρθένε, τής εν σοί καταξίωσον, η τεκούσα Λόγον, μόνον αληθώς συμπαθέστατον, τόν συμπαθείς τούς Αγίους αναδείξαντα, ιατήρας, καί θαυματουργούς εν τοίς πέρασιν.

Ωδή ε’

«Εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε Χριστέ ο Θεός, τόν δι' ημάς πτωχεύσαντα, καί σταυρόν καί θάνατον, εν τή σαρκί σου υπομείναντα».

Ως κρουνοί θεορρυτοι, πηγάζετε πιστοίς, ευεργεσίας νάματα, τής ψυχής τε καί τού σώματος, θεραπεύοντες νόσους, Ανάργυροι ένδοξοι.

Τήν πηγήν τής χάριτος, Ανάργυροι σεπτοί, αναστομούντες άπασιν, ευρωστίαν διανέμετε, τοίς εν πίστει καί πόθω, υμίν νύν προστρέχουσιν.

Οι λαμπροί καί πάνσοφοι, αστέρες οι τήν γήν, προφανώς ουρανώσαντες, εν μιμήσει τής λαμπρότητος, τών Αγγέλων απαύστως, ημάς καταυγάζουσιν.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα πέφηνας, τόν πάντων ποιητήν, τόν τώ Πατρί συνάναρχον, συλλαβούσα Μητροπάρθενε, καί Τεκούσα τώ κόσμω, Σωτήρα καί Κύριον.

Κανων δεύτερος

Εξέστη τά σύμπαντα

Ταίς θείαις λαμπρότησι, σαφώς καταστραπτομενοι, πάντα περιέρχεσθε τόν κόσμον, πάντας ανθρώπους καταφωτίζοντες, σκότος εκδιώκοντες παθών, δαίμονας ελαύνοντες, θεοφόροι Ανάργυροι.

Ως δύω φωτίζετε, φωστήρες τήν υφήλιον, πνευματοκινήτως θεοφόροι, πάσαν τήν κτίσιν περιερχόμενοι, καί τούς επί κλίνης οδυνών προσεπισκεπτόμενοι, καί δεινών εξαιρούμενοι.

Νοσούσι τήν ίασιν, παθών καί απολύτρωσιν, επιχορηγούντες αναργύρως, πάντων προστάται μέγιστοι ώφθητε, πάντων βοηθοί μετά Θεόν, πάντων αντιλήπτορες, θεοφόροι Ανάργυροι.

Θεοτοκίον

Σοφίαν εκύησας, Θεού τήν ενυπόστατον, άχραντε Παρθένε Θεοτόκε, τήν τούς Αγίους πανσόφους αναδείξασαν, δι' ών τού κακίας σοφιστού, πέπτωκε τό φρύαγμα, καί δεινά πανουργεύματα.

Ωδή ς'

«Τόν Προφήτην διέσωσας, εκ τού κήτους φιλάνθρωπε, κάμέ τού βυθού τών πταισμάτων, ανάγαγε δέομαι».

Σωτηρίους θεράποντας, ευεργέτας θεόφρονας, Κοσμάν καί Δαμιανόν τούς θείους, προθύμως τιμήσωμεν.

Σωφροσύνην τηρήσαντες, καί φρονήσει κοσμούμενοι, Κοσμάς καί Δαμιανός οι θείοι, Χριστώ συναγάλλονται.

Ο μοφρόνως οικήσαντες, ομοψύχως ασκήσαντες, ομού τάς ιάσεις βραβεύειν, ημίν επιστεύθητε.

Θεοτοκίον

Φώς απρόσιτον τέτοκας, μετά σώματος Πάναγνε, τό πάντα τόν κόσμον φωτίζον, αυγαίς τής θεότητος.

Κανων δεύτερος

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ού τέχνη, ανθρωπίνη εν θεία δέ χάριτι, αποκαθαίρετε νόσους, τών ανθρώπων Ένδοξοι, διά τούτο, κατά χρέος, ευφημούντες υμάς μακαρίζομεν.

Φιλία, πρός Χριστόν θεοφόροι συνδούμενι, πάσαν κακίαν δαιμόνων, διαλύετε θεία χάριτι, διά τούτο, τήν υμών εκτελούμεν πανήγυριν.

Ως όντες, τής αμπέλου τής θείας βλαστήματα, οίνον ημίν ιαμάτων, τοίς εν κατηφεία τών νοσημάτων, κεραννύντες, ευφροσύνης πληρούτε Ανάργυροι.

Θεοτοκίον

Ναόν σε, καθαρόν απειργάσατο Δέσποινα, ο καθαρώτατος Λόγος, ο τόν θείον οίκον τών Αναργύρων, μεγαλύνων, εν σημείοις καί τέρασι πάντοτε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος β'

Οι τήν χάριν λαβόντες τών ιαμάτων, εφαπλούτε τήν ρώσιν τοίς εν ανάγκαις, Ιατροί θαυματουργοί Ένδοξοι, αλλά τή υμών επισκέψει, καί τών πολεμίων τά θράση κατεβάλετε, τόν κόσμον ιώμενοι εν τοίς θαύμασιν.

Ο Οίκος

Πάσης συνέσεως καί σοφίας υπέρκειται ο λόγος τών σοφών. Ιατρών, τού γάρ Υψίστου χάριν λαβόντες, αοράτως τήν ρώσιν δωρούνται πάσιν, όθεν καμοί, διηγήσεως χάριν δεδώρηνται, υμνήσαι ώς θεοφόρους, ευαρέστους Θεού καί θεράποντας, ιαμάτων πλήθη παρέχοντας, αλγηδόνων γάρ πάντας λυτρούνται, τόν κόσμον ιώμενοι εν τοίς θαύμασι.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Α' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων καί θαυματουργών Αναργύρων, Κοσμά καΙ Δαμιανού, υιών θεοδότης τής εξ Ασίας.

Στίχοι

Εί καί παρήκαν γήν Ανάργυροι δύω,
Πληρούσιν, ώς πρίν, καΙ πάλιν γήν θαυμάτων.
Πρώτη Ακέστορε φώτε Νοεμβρίου έκπτατον εκ γής.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων γυναικών, Κυριαίνης καί Ιουλιανής.

Στίχοι

Καί Κυρίαινα πρός τό πύρ αποπνέει,
Πάσης πνοής τιμώσα Κύριον μέγαν.
Τώ πρός σέ φίλτρω, Σώτερ, εκκεκαυμένη, Ιουλιανή καύσιν εκ πυρός φέρει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Καισαρίου, Δασίου, καΙ ετέρων πέντε.

Στίχοι

Σύν έξ συνάθλοις, τής αληθείας φίλοις,
Τέμνουσι Καισάριον οι ψεύδους φίλοι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Ιερομαρτύρων, Ιωάννου Επισκόπου, καί Ιακώβου Πρεσβυτέρου.

Στίχοι

Σύν Ιακώβω τώ θύτη Χριστού, ξίφος
Ιωάννης ήνεγκεν ο Χριστού θύτης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ερμηνιγγέλδου.

Στίχοι

Ερμηνίγγελδος εκπλυθείς βαφήν πλάνης,
Σφαγην υποστάς, βάπτεται λύθρου κοχλω.

Οι Άγιοι Μάρτυρες Κυπριανός καί Ιουλιανή πυρί τελειούνται.

Μνήμη τού Αγίου νέου Ιερομάρτυρος, Ιακώβου, καί τών δύο μαθητών αυτού Ιακώβου διακόνου καί Διονυσίου μοναχού, τών δι' αγχόνης τελειωθέντων κατά τό 1520.

Ο Όσιος πατήρ ημών Δαβίδ, ο εν Ευβοία ασκήσας, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι πιστοί ως γάρ Παίδας έσωσε τρείς, ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή »γαστρί σου ανέπλασεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Όλοι Θεού, θεοφρόνως ώφθητε, όλοι Θεού χωρητικοί, τόν γάρ κόσμον διά Θεόν, πάντα κατελίπετε, ίχνεσιν επόμενοι, τοίς τού Σωτήρος Πανένδοξοι, θεοπρεπώς, τόν τών Πατέρων Θεόν καταγεραίροντες.

Υπερφυώς, Ιατροί πανάριστοι, τών ασθενούντων τάς πληγάς, χειρουργίαις ταίς μυστικαίς, πάσας θεραπεύετε, φάρμακα σωτήρια, εκ θησαυρών αρυόμενοι, τών θεϊκών, ανυμνούντες Θεόν τόν υπερένδοξον.

Στέφει τής σής, βασιλείας Δέσποτα, καί διαδή ματι λαμπρώ, κατεκόσμησας ευπρεπώς, τούς υπερποθήσαντας, κάλλος τό αμήχανον. Χριστέ τής σής ωραιότητος; καί τοίς πιστοίς, ευεργέτας κοινούς τούτους ανέδειξας.

Θεοτοκίον

Ανατολής, τής εξ ύψους Πάναγνε, φανερωθείσης επί γής, ανεδείχθης πανευπρεπής, πύλη καί ολόφωτος, κόσμον καταυγάζουσα, μαρμαρυγαίς καθαρότητος, καί τοίς πιστοίς, λαμπηδόνας αεί θαυμάτων πέμπουσα.

Κανών δεύτερος

Εν τή καμίνω

Αναστομούντες, τήν πηγήν τήν θεόσδοτον Άγιοι, πάσι ποταμούς εκβλύζετε καθαρών, ιαμάτων αποπλύνοντες, παθών μιάσματα, καί δαιμόνων κακίαν ολέθριον.

Νενευρωμένη, τή ρωστική τού Πνεύματος χάριτι, ρώσιν ασθενούσι παντοτε χορηγεί, η δυάς τών Αναργύρων σου, η αξιέπαινος, Λόγε Θεού σοφία καί δύναμις.

Άγιος μόνος, εί ο δοξάζων τούς Αγίους σου, κόσμον δι' αυτών λυτρούσαι γάρ τών δεινών, καί φωτίζεις τούς κραυγάζοντας. Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ράβδος εκ ρίζης, Ιεσσαί σύ ανεβλάστησας, άνθος, τόν Χριστόν βλαστήσασα Μαριάμ, τόν ως άνθεσι τοίς θαύμασι, καθωραίσαντα, τούς αυτού Αναργύρους θεράποντας.

Ωδή η'

«Εν καμίνω Παίδες Ισραήλ, ως εν χωνευτηρίω, τώ κάλλει τής εύσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Νεκρωθέντες κόσμου τοίς τερπνοίς, καί τής φιλαργυρίας,τήν νόσον αποτεμόντες, ωνομάσθητε σοφοί,τοίς πάσιν Ανάργυροι, τοίς βοώσι. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αιωνίου μέτοχοι ζωής, γεγόνατε προδήλως, ζωής γάρ τής φθειρομένης, κατελίπετε τερπνά, συμφώνως κραυγάζοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ρύσαι πάντας Δέσποτα Χριστέ, δεινών αρρωστημάτων, πρεσβείαις τών Αναργύρων, καί αξίωσον αεί, συμφώνως κραυγάζειν σοι. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Γεγηθότες πάντες οι πιστοί, καί χάριτι ρωσθέντες οι τόκω λελυτρωμένοι, Μητροπάρθενε τώ σώ, απαύστως κραυγάζομεν. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Κανών δεύτερος

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Γυμνοί πάσης ώφθητε εχθρού, κακίας Άγιοι, τώ θείω Πνεύματι, ημίν γενόμενοι ένδυμα, σωτηρίας καί αφέσεως, καταστολή καί τών δεινών, απαλλοτρίωσις τοίς βοώσι, πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Υιοί κατά μέθεξιν Θεού, Δαμιανέ καί Κοσμά, πίστει γενόμενοι, πατρώον κλήρον νύν εύρατε, τήν ουράνιον απόλαυσιν, καί τών θαυμάτων τήν φαιδράν, όντως ενέργειαν, καί βοάτε. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ρανίσιν υμών θεουργικαίς, τόν ρύπον πλύνατε, τόν ψυχικόν ημών, καί τά επώδυνα Άγιοι, φυγαδεύσατε νοσήματα, καί τών δαιμόνων τάς ορμάς, αποδιώξατε, ως ιατήρες ημών συμπαθέστατοι.

Ως κρίνα ως άνθη νοητά, ως ρόδα Πνεύματι, ωραϊζόμενοι, ημίν εδείχθητε Άγιοι, ευωδίαν αποπέμποντες, καί τό δυσώδες τών παθών αποδιώκοντες, τών βοώντων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νεκρούται ο θάνατος εν σοί, ζωήν γάρ έτεκες, τήν ενυπόστατον, Χριστόν τόν Κύριον Άχραντε, τόν προστάτας τής ζωής ημών, τούς Αναργύρους Ιατρούς, βοώντας δείξαντα. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Σέ τήν φαεινήν λαμπάδα, καί Μητέρα τού Θεού, τήν αρίζηλον δόξαν, καί ανωτέραν πάντων τών ποιημάτων, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Ύμνοις τήν σοφήν δυάδα, τού φωτός τού νοητού, απαστράπτουσαν αίγλην, καί φωτισμού τοίς πάσι μεταδιδούσαν, απαύστως μακαρίσωμεν.

Ρώμην ψυχικής υγείας, εμποιούντες τοίς πιστοίς, καί σωμάτων ιάσθαι, πεπιστευμένοι, πάθη οία σωτήρες, αξίως ανυμνείσθε αεί.

Οι θεοφεγγείς φωστήρες, νοητώς τόν ουρανόν, τής σεπτής Εκκλησίας, φωτοδοσίας χύσει νύν δαδουχούντες, απαύστως καταυγαζουσιν.

Υπό τής σεπτής Τριάδος, η θεόκλητος δυάς, σθενουμένη προχέει, τών ιαμάτων πάσι τάς χορηγίας, τοίς πόθω μακαρίζουσι.

Θεοτοκίον

Σέ τήν τού φωτός νεφέλην, καί αγίαν κιβωτόν, τήν ολόφωτον πύλην, τού νοητού Ηλίου ως Θεοτόκον, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Κανων Δεύτερος

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ιδού δή τί καλόν ή τί τερπνόν φησιν, αλλ' ή μόνον τό οικίζεσθαι, νύν αδελφούς εν ομονοία, εις τόπους φωταυγείς, εις σκηνώματα ουράνια, εις δόξαν αμάραντον ούς επαξίως μακαρίσωμεν.

Ως μέγιστος ούτος ο ναός τοίς θαύμασι, καθ' εκάστην σεμνυνόμενος, ένθα αεί επιδημούντες, Κοσμά Δαμιανέ αξιάγαστοι, τήν ρώσιν τοίς δεομένοις παρέχετε. όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Σήμερον συγχαίρουσιν ημίν μακάριοι, εν τή μνήμη ομών Άγγελοι, θείοι Απόστολοι Προφήται, καί Όσιοι καί Δίκαιοι άπαντες, μεθ' ών περιχαρώς αυλιζόμενοι, υπέρ τού κόσμου ικετεύσατε.

Η θεία Δυάς καί φωταυγής Ανάργυροι, θεοφόροι πανσεβάσμιοι, άφεσιν τών αμαρτημάτων, διόρθωσίν τε βίου αιτήσασθε, καί πάντων τών δεινών απολύτρωσιν, τοίς ευφημούσιν υμάς πάντοτε.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον Αγνή γεγένησαι, τού τά πάντα καταυγάσαντος, καί φωτοφόρους τούς Αγίους, δεικνύντος νύν τό σκότος εξαίροντας, παθών τών ψυχοφθόρων εν Πνεύματι, Άχραντε μόνη πολυϋμνητε.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν εύλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Τήν χάριν τών ιάσεων, εκ Θεού ειληφότες, Ανάργυροι μακάριοι, θεραπεύετε νόσους, καί ιάσθε άπαντας, τούς πιστώς προστρέχοντας, τώ θείω υμών τεμένει, διά τούτο συμφώνως, μακαρίζομεν αξίως, τήν σεπτήν υμών μνήμην.

Θεοτοκίον

Εκύησας Πανάχραντε, τού Θεού Θεόν Λόγον, τώ κόσμω την σωτήριον, εκτελούντα πανσόφως, οικονομίαν αρίστην, διά τούτό σε πάντες, υμνολογούμεν αξίως, ως πρεσβεύουσαν τούτω, λυτρωθήναι ημάς νόσων, καί παντοίων κινδύνων.

Εις τους Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά ιδιόμελα.

Ήχος α' Ανατολίου

Τήν χάριν τών ιαμάτων, εκ Θεού ειληφότες, αναργύρως τά πάθη, τών ψυχών καί τών σωμάτων ημών, θεραπεύετε, παγκόσμιοι Ανάργυροι. όθεν δι' υμών Χριστός τοίς πιστοίς, τήν δεδομένην ευρωστίαν χαριζόμενος, φωστήρας απλανείς υμάς αναδείκνυσι τή οικουμένη, αυτώ πρεσβεύσατε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Εκ τής άνωθεν προμηθείας, τήν τών ιαμάτων άβυσσον εξαντλήσαντες, πάσιν αναβλύζετε τοίς πιστοίς, τάς ιάσεις Ανάργυροι, υπερφυώς γάρ τών νοσούντων τά πάθη, εν χειρουργίαις μυστικαίς, εκ θησαυρών τού Πνεύματος, φάρμακα προτιθέντες σωτήρια, τοίς κάμνουσι θεραπεύετε, όθεν ναός σεπτός γεγονότες, τής ζωαρχικής Τριάδος, εν υμίν σαφώς την κατοικίαν ποιησαμένης, αυτή πρεσβεύσατε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος β' Γερμανού

Αγάλλεται ο χορός τών Αγίων εις αιώνας, βασιλείαν γάρ ουρανών εκληρονόμησαν. Γή τά λείψανα αυτών δεξαμένη, ευωδίαν διέπνευσε. Δούλοι Χριστού γεγόνασι, κατασκηνώσαντες εις ζωήν αιώνιον.

Ο αυτός

Ιατροί τών ασθενούντων, θησαυροί τών ιαμάτων, σωτήρες τών πιστών, Ανάργυροι πανευκλεείς, τούς εν ανάγκαις κράζοντας, καί οδυνωμένους ιάσασθε, σύν τή θεοδότη, ικετεύοντες, Θεόν τόν αγαθόν, λυτρώσασθαι ημάς, τών παγίδων τού εχθρού.

Δόξα… Ήχος δ' Θεοφάνους

Πηγήν ιαμάτων έχοντες, Άγιοι Ανάργυροι, τάς ιάσεις παρέχετε πάσι τοίς δεομένοις, ώς μείζονων δωρεών αξιωθέντες, παρά τής ανάου πηγής τού Σωτήρος Χριστού. Φησί γάρ πρός υμάς ο Κύριος, ως ομοζήλους τών Αποστόλων, Ιδού δέδωκα υμίν τήν εξουσίαν, κατά πνευμάτων ακαθάρτων, ως τε αυτά εκβάλλειν καί θεραπεύειν πάσαν νόσον, καί πάσαν μαλακίαν. Διό τοίς προστάγμασιν αυτού, καλώς πολιτευσάμενοι, δωρεάν ελάβετε, δωρεάν παρέχετε, ιατρεύοντες τά πάθη, τών ψυχών καί τών σωμάτων ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έδωκας σημείωσιν

Χαίρε καταφύγιον, Χριστιανών καί κραταίωμα, χαίρε κλίμαξ ουράνιε, χαίρε τό κειμήλιον, το τής παρθενίας, χαίρε Θεοτόκε, η κιβωτός η λογική, τής θείας δόξης χαίρε τό καύχημα, τού κοσμου καί στερέωμα, τών πεπτωκότων ανάκλησις, η σκηνή η ολόφωτος. η αγία καί πάγκαλος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυττόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλάνθρωπον, έκλαιε βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι

αχάριστος λαός, ανταποδίδωσιν ών πεποίηκας, καλών αυτοίς καί σπεύδεις με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον σταύρωσιν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ’

Τίς μή θαυμάσει; τίς μή δοξάσει; τίς μή υμνήσει πιστώς, τών σοφών καί ενδόξων Αναργύρων τά θαύματα; ότι καί μετά τήν αγίαν αυτών μετάστασιν, πάσι χορηγούσι τοίς προστρέχουσι πλουσίως τά ιάματα, καί τά τίμια καί άγια λείψανα αυτών, βρύουσι τήν χάριν τών ιάσεων. Ώ Δυάς αγία! ώ τίμιαι κάραι! ώ σοφία καί δόξα, τής εκ Θεού δοθείσης ημίν χάριτος! Διό ύμνοις άσωμεν τώ ευεργέτη Θεώ, τώ αναδείξαντι τούτους, εις ιατρείαν τών ψυχών καί τών σωμάτων ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Οι Μάρτυρές σου, Κυριε

Ου φέρω τέκνον βλέπειν σε, τόν τήν εγρήγορσιν πάσι διδούντα, ξύλω υπνώσαντα, όπως τοίς πάλαι, εκ παραβάσεως καρπού, ύπνω ολεθρίω αφυπνώσασι, θείαν καί σωτήριον εγρήγορσιν παράσχης, η Παρθένος, έλεγε θρηνωδούσα, ήν μεγαλύνομεν.

Εις τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί από τών Κανόνων τών Αγίων η γ' καί ς' Ωδή.

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήιμη τών Αγίων Μαρτύρων Ακινδύνου, Πηγασίου Αφθονίου Ελπιδηφόρου καί Ανεμποδίστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τών Αγίων τρία.

Ήχος δ’

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τό πεντάριθμον σύνταγμα, τών Μαρτύρων υμνήσωμεν, τόν σοφόν Ακίνδυνον καί Πηγάσιον, Ελπιδηφόρον Αφθόνιον, καί τόν Ανεμπόδιστον, τούς γενναίους

Αθλητάς, καί θερμούς αντιλήπτορας, τούς πηγάζοντας, ανεμπόδιστον χάριν καί ελπίδος, αφθονίαν ακινδύνως, τοίς ευσεβέσι παρέχοντας.

Ου λιμός ουδέ κίνδυνος, ού ζωή ουδέ θάνατος, ου λεβήτων βράσματα, ου γής χάσματα, ουδέ θηρίων τά στόματα, χωρίσαι δεδύνηνται, τής αγάπης τού Χριστού, τήν υμών καρτερόφρονες, γενναιότητα, πρός αυτόν γάρ απαύστως ενορώντες, καί αυτόν μόνον ποθούντες, τούς δυσμενείς ετροπώσασθε.

Οι τρυφής απολαύοντες, καί φωτός εμφορούμενοι, καί ζωήν αιώνιον κληρωσάμενοι, τούς πρός υμάς καταφεύγοντας, κινδύνων λυτρώσασθε, καί δεσμών καί φυλακής, καί παντοίας κακώσεως, τή θεόφρονι, πρός Θεόν παρρησία κεχρημένοι, καί συμπάθειαν δεικνύντες, τήν αληθώς χρστομίμητον.

Δόξα… Ήχος πλ. β' Αντωνίου

Σήμερον η πενταυγής τών Μαρτύρων ομήγυρις, ώς σελασφόρων αστέρων συνέλευσις, τούς πιστούς σελαγίζουσα, πρός μυστικήν ευφροσύνην εκάλεσεν. Ούτοι καί γάρ, ώς τού νοητού Ηλίου θεράποντες, καί τών Περσικών καθαιρέται δογμάτων, τούς τώ αισθητώ Ηλίω προσανέχοντας, καί προσκυνούντας τό πύρ, εχειραγώγησαν πρός ευσέβειαν, εκέρασαν δέ πλήρη τόν αθλοφορικόν αυτών κρατήρα, καί τοίς διά Χριστόν εκχυθείσιν αίμασιν έστεψαν, ημάς προτρεπόμενοι τούς ευσεβείας εραστάς, Δεύτε, λέγοντες, τούς αγώνας ημών εστιάθητε καί τούς στεφάνους καί τά γέρα προσβλέψατε, ο γάρ υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται, Χριστός η αλήθεια απεφήνατο, ίνα κοινωνοί γένησθε τών στεφάνων ημίν, καί πρεσβευτάς ημάς, πρός Κύριον έχητε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλην αποθέμενοι

Κητώας κοιλίας με, τής πονηράς αμαρτίας, εξάγαγε Δέσποινα, εν γαστρί χωρήσασα τόν αχώρητον, χαλεπού κλύδωνος, πειρασμών λύτρωσαι, καταιγίδος παραπτώσεων, Κόρη εξάρπασον, τών ανομιών μου ξηραίνουσα, τό πέλαγος καί παύουσα, τής δαιμονικής παρατάξεως, τάς επαναστάσεις, τή θεία συμπαθεία σου Αγνή, όπως απαύστως δοξάζω σε, τήν αειμακάριστον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Άρνα τόν ίδιον, Αμνάς η άσπιλος πάλαι, καί άμωμος Δέσποινα, εν Σταυρώ υψούμενον ώς εώρακε, μητρικώς ωλόλυζε, καί εκπληττομένη, ανεβόα. Τί τό όραμα, τέκνον γλυκύτατον, τούτο τό καινόν καίπαράδοξον, πώς δήμος ο αχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καί κατέκρινέ σε, θανάτω τήν ζωήν τήν τών βροτών, αλλ' ανυμνώ σου τήν άφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά της Όκτωήχου.

Δόξα... Ήχος β'

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω, εν τή μνήμη σήμερον τών Αθλοφόρων ώ φιλέορτοι. Δεύτε ευφημήσωμεν αυτούς, μυστικώς εγκωμιάζοντες. Χαίροις, Ακίνδυνε, χαίροις Πηγάσιε, χαίροις Ανεμποδιστε, χαίροις Ελπιδηφόρε, χαίροις Αφθόνιε, οι τήν πλάνην τών ειδώλων εις χάος βυθίσαντες, καί Χριστόν τόν

Κύριον, εν μέσω τού σταδίου, τρανώς κηρύξαντες. Διό παμμακάριστοι καί πολύαθλοι, μή παύσητε πρεσβεύειν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε εκ τού ξυλου

Ξύλω, τού Σταυρού σε Ιησού, προσαναρτηθέντα ορώσα, η Απειρόγαμος, έκλαιε καί έλεγε. Τέκνον γλυκύτατον, ίνα τί εγκατέλιπες, εμέ τήν τεκούσαν, μόνην φώς απρόσιτον, τού προανάρχου Πατρός; σπεύσον, καί δοξάσθητι όπως, δόξης επιτύχωσι θείας, οι τά θεία πάθη σου δοξάζοντες.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία η γή, η πιανθείσα τοίς αίμασιν υμών, καί άγιαι αι σκηναί, αι δεξάμεναι τά πνεύματα όμων, εν σταδίω γάρ τόν εχθρόν εθριαμβεύσατε, καί Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε. Αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο παρών, ού ή, Ακροστιχίς.

Ταίς σαίς λιταίς με Μαρτύρων πληθύς σκέπε.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι,τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Τριάδος ισάριθμοι, τής Παναγίας πανόλβιοι, Τριάδος εδείχθητε, προσκυνηταί τής σεπτής, καί παρίστασθε, τώ θρόνω τής Τριάδος, θερμοί αντιλήπτορες, τών προστρεχόντων υμίν.

Ακίνδυνον Άγιοι, ανεμποδίστως πηγάζετε, τήν χάριν προσνέμοντες, τοίς προσιούσι πιστώς, πάντα κίνδυνον, καί πάσαν αθυμίαν, καί ζάλην καί τάραχον, ικαταπραϋνοντες.

Ισχύν τήν ανίκητον, περιζωσάμενοι Άγιοι, σαρκός τήν ασθένειαν, ουκ ελογίσασθε, αλλ' απτόητον, τό φρόνημα δεικνύντες, πυρός καί κολάσεων, κατετολμήσατε.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη Θεονυμφε, τόν εν υψίστοις καθήμενον, αγκάλαις εβάστασας, σάρκα γενόμενον, σύ γάρ πέφηνας, εκ πάντων τών αιώνων, δοχείον επάξιον, τού Παντοκράτορος.

Ωδή γ'

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω σοφία Χριστέ, ού γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Στερεωθέντες, τού Χριστού τή δυνάμει πανάριστοι, διανοία σταθηρά, διά πυρός τε καί ύδατος, αθλούντες διήλθετε, πρός τά ουράνια.

Αρραγεστάτη, τών μελλόντων ελπίδι νευρούμενοι, τών παρόντων αλγεινών, ανδρειοτάτω φρονήματι, πανένδοξοι Μάρτυρες, κατεφρονήσατε.

Ίσα φρονούντες, τοίς τρισί Νεανίαις πανεύφημοι, απονοίας Περσικής, τό πύρ σβεννύντες εφανητε, τή δρόσω τού Πνεύματος, περιχεόμενοι.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν, ασφαλή Θεομήτορ κεκτήμεθα, τάς ελπίδας επί σοί, ανατιθέντες σωζόμεθα, πρός σέ καταφεύγοντες, περιφρουρούμεθα.

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Κατεπλάγησαν ποτέ, τών ανομούντων οι λαοί, τό ανδρείον τών ψυχών, βλέποντες Μάρτυρες υμών, καί τώ Κυρίω πιστεύοντες ανεκραύγαζον. Δόξα σοι Χριστέ, παντοδυναμε, σύ γάρ εί Θεός, καί ουκ οίδαμεν έτερον, ο ενεργών παράδοξα θαυμάσια, εν τοίς αγίοις σου Μάρτυσιν. Αυτών πρεσβείαις, Σωτήρ τού κόσμου, φώτισον τούς υμνούντάς σε.

Δόξα… Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Ακινδύνως τόν δρόμον τόν ευσεβή, εν σταδίω αθλούντες οι ευκλεείς, ελπίδι διήνυσαν, τών στεφάνων ρωννύμενοι, τούς γάρ υπεναντίους, εις τέλεον ώλεσαν, ανεμποδίστως τήν νίκην, αυτών περαιώσαντες, όθεν καί αφθόνως, τοίς αιτούσιν εν πίστει, πηγάζουσι πάντοτε, τήν πληθύν τών ιάσεων, οίς εν πίστει βοήσωμεν. Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα συνέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην καί Κύριον, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε. Ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε Αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις πανάμωμε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσά σε εν Σταυρώ,

αδίκως κρεμάμενον, θρηνωδούσα εβόα σοι, Ο μέν κόσμος ευφραίνεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε. Ή πιστώς εκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ'

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Λαμπρυνόμενοι τώ κάλλει, τής αρίστης αθλήσεως, φαεινοί λαμπτήρες, Μάρτυρες Χριστού ανεδείχθητε, φαεινοτάταις ακτίσι καταυγάζοντες, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ιλαστήριον τό αίμα, τών Μαρτύρων γεγένηται, καί ευωδεστάτη, όντως τώ Θεώ καθιέρωσις, ανεμποδίστως διδούσα τήν ακίνδυνον, αναβρύουσαν, πάσι πηγήν τών ιάσεων.

Τών ποικίλων πειρασμών τε, καί κινδύνων τήν έφοδον, ταίς υμών πρεσβείαις, ταίς πρός τόν Χριστόν διεκρούσασθε, τών εκτελούντων εν πίστει τήν πανίερον, καί πανέορτον, μνήμην υμών αξιάγαστοι.

Ανατρέψαντες τής πλάνης, τών ειδώλων τό άθεον, τού Θεού τών όλων, τήν ζωοποιούσαν ενέργειαν, επί τών έργων δεικνύντες εκραυγάζετε, αεισέβαστοι. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Θεοτοκίον

Ισχυρότατόν σε όπλον, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, δυσχερείας πάσης, καί τών χαλεπών περιστάσεων, αποσειόμεθα βλάβην καί τόν κλύδωνα, τών αιρέσεων, Μήτηρ Θεού διαφεύγομεν.

Ωδή ε'

«Ασεβείς ουκ όψονται, τήν δόξαν σου, αλλ' ημείς σέ Μονογενές, Πατρικής απαύγασμα, δόξης θεότητος, εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε φιλάνθρωπε».

Σεαυτόν Αφθόνιε, προσήγαγες Θεώ, καρτερώς τήν τυραννικήν διελέγξας Ένδοξε, γνώμην τήν άθεον, καί φωτί προσέδραμες, τώ τής πίστεως γηθόμενος.

Μυηθείς Αφθόνιε, τό πάθος τού Χριστού, δι' αυτόν σού τήν κεφαλήν, απετμήθης άριστε, καί πρός τήν άληκτον ευφροσύνην έσπευσας, καί αθάνατον απόλαυσιν.

Επί τήν ασάλευτον, ελπίδα στηριχθείς, καί τερπνών τών επί τής γής,

καταπτύσας πάνσοφε Ελπιδηφόρε, επτερώθης έρωτι, τής αχράντου ωραιότητος.

Μακαρίας λήξεως, αφράστου τε τρυφής, εν σκηναίς ταίς εν ουρανοίς, ηξιώθης Ένδοξε, Μάρτυς Ακίνδυνε, ακλινώς γάρ έδραμες, σύ τόν δρόμον τής αθλήσεως.

Θεοτοκίον

Ανατείλας Ήλιος, εκ σού ο νοητός, τηλαυγώς τάς μαρμαρυγάς, τής αυτού θεότητος, πάσιν εφήπλωσε, Θεοτόκε Δέσποινα, διό πάντες σε δοξάζομεν.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμονων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Ρεόντων, τό φθαρτόν παριδόντες τά άφθαρτα, κατηξιώθητε βλέπειν, πειρασμών ούν ρύσασθε καί κινδύνων, τούς εν πίστει, υμάς προσκαλουμένους Αήττητοι.

Τριάδος, τής αρχικής πανένδοξοι Μάρτυρες, τούς χαλεπώς δεδεμένους, καί φρουραίς αφύκτοις κατεχομένους, διαλύσαι, ταίς υμών ικεσίαις σπλαγχνίσθητε.

Υπέρ σού, εαυτούς παραδόντες εις θάνατον, αθανασίας Σωτήρ μου, οι γενναίοι έτυχον καί σωτήρες, τών εν ζάλη, καί συμφοραίς καί θλίψει γεγόνασιν.

Θεοτοκίον

Ρήξόν μου, τό τών πταισμάτων Κόρη χειρόγραφον, τής συνεχούσης με λύπης, καί παθών τήν λύσιν χαριζομένη, καί τηρούσα, διηνεκώς αλώβητον Δέσποινα.

Κοντάκιον Ήχος δ' Ο υψωθείς

Τή τής Τριάδος καλλονή λαμπρυνθείσα, η πενταυγής τών Αθλητών θεία φάλαγξ, τάς τών τυράννων ήμβλυνε δεινάς προσβολάς, άφθονον ακίνδυνον, ανεμπόδιστον χάριν, άπασι πηγάζουσα, τοίς ελπίδι καί πόθω, ενθέως προσιούσι δι' αυτών, τώ πάντων Κτίστη, Χριστώ τώ Θεώ ημών.

Ο Οίκος

Τήν ρυπωθείσαν μου ψυχήν, τώ ρείθρω τού ελέους, τής σής φιλανθρωπίας, απόσμηξον Οικτίρμον, καί εν φωτί αειλαμπεί, αύγασον υμνήσαι τόν πεντάριθμον χορόν τών Μαρτύρων σου, Ακίνδυνον καί θείον Πηγάσιον, σύν Ελπιδηφόρω καί Αφθονίω τόν γενναίον Ανεμπόδιστον, τούς σεπτούς Αθλοφόρους, οί πάσαν προσβολήν βασάνων ανδρείως, τή αγάπη σου σαφώς τρέψαντες Λόγε, θύμα λογικόν προσήγαγόν σοι εαυτούς τώ πάντων Κτίστη, Χριστώ τώ Θεώ ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Β’ τού αυτού μηνός, Μνήμη τής αθλήσεως τών Αγίων Μαρτύρων Ακινδύνου, Πηγασίου, Αφθονίου, Ελπιδηφορου, καί Ανεμποδίστου.

Στίχοι

Ακίνδυνον πύρ, τών δέ λοιπών τεττάρων,
Ούς μέν τό πύρ έκτεινεν, ούς δέ τό ξίφος.
Δευτέρη Αφθονίω καί τέταρσι, πύρ άορ, άθλος.

Τή αυτή ημέρα οι από τής Συγκλήτου βουλής Άγιοι ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Συγκλητικοί ποθούντες άφθαρτον γέρας,
Συγκλητικά τμηθέντες αρνούνται γέρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ευδοξίου, Αγαπίου, καί λοιπών Αγίων οκτώ.

Στίχοι

Τό πύρ αριστείς καρτερήσαντες δέκα,
Πρός τήν αρίστην λήξιν ήκον οι δέκα.

Τή αύτή ημέρα Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρκιανού τού εν τή Κύρω.

Οι Άγιοι Μάρτυρες Ευδόξιος καί Αγάπιος, καί έτεροι οκτώ πυρί τελειούνται.

Αι Άγιαι Μάρτυρες Κυριακή Δομνίνα καί Δόμνη, ξίφειτελειούνται.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οις αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί».

Ως ελυτρώσω τής φλογός, τούς τρείς ευσεβείς Νεανίας, ούτω καί νύν τούς Αθλητάς, εν καμίνω πυρός διεφύλαξας, ομοφρόνως βοώντάς σοι. Ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Νέμεις αφθόνους δωρεάς, καί θαυματουργίας πηγάζεις, τοίς Αθλοφόροις σου Χριστέ, συνεργών καί συμπράττων ως εύσπλαγχνος, καί φαινόμενος ψάλλουσιν, Ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Πλήθη Μαρτύρων αψευδώς, συγκεκροτημένα πίστει, προσενηνόχατε Χριστώ, παραδόξων θαυμάτων επίδειξιν, ενεργούντες καί ψάλλοντες. Ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι διά σού, τής τών προπατόρων κατάρας, καί πρός αϊδιον τρυφήν, μεταστάντες τό Χαίρέ σοι κράζομεν, υπερένδοξε Δέσποινα, η Θεόν σεσαρκωμένον ημίν τεκούσα.

Ωδή η'

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις παντας τούς αιώνας».

Η ευαγεστάτη τών Μαρτύρων, πανήγυρις χαρμοσύνως επεδήμησε, κόσμον καταυγάζουσα, πάντας κατευφραίνουσα, καί τηλαυγώς φαιδρύνουσα, πίστει τούς ψάλλοντας. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θηρίων καί βόθρων καί βασάνων, αγρίων κατετολμήσατε Μακάριοι, έχοντες συλλήπτορα, τόν ακαταγώνιστον, καί τόν τής δόξης Κύριον, ώ νύν κραυγάζομεν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υμάς τούς γενναίους Αθλοφόρους, Ακίνδυνον Πηγάσιον Αφθόνιον, αύθις Ανεμπόδιστον καί τόν παναοίδιμον, Ελπιδηφόρον έχοντες, τείχος ακράδαντον, τόν Κύριον υμνούμεν απαύστως, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Στεφάνω τής νίκης κοσμηθέντες, καί κάλλους διαδήματι λαμπόμενοι, αίγλην τήν ανέσπερον, τέλος τό μακάριον, εν ουρανοίς ειλήφατε, Μάρτυρες κράζοντες. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Θεοτοκίον

Στόματι καί γνώμη Θεοτόκον, φρονούντες ομολογούμέν σε Πανάμωμε, τέτοκας γάρ Πάναγνε, σάρκα περιθέμενον, τόν Ποιητήν καί Κύριον, καί Βασιλέα Χριστόν, διό σε τήν Παρθένον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν».

Καμάτους υμών τούς επί γής ουράνιος, ευφροσύνη διεδέξατο, ένθα Μαρτύρων αι χορείαι, καί τά τών Αθλοφόρων στρατεύματα, καί πάσα τών Πρωτοτόκων ομήγυρις, τοίς οθρανίοις συνευφραίνεται.

Εκ τών δεσμών τών οδυνηρών Πανόλβιοι, καί κινδύνων διασώσατε, πάντας τούς πίστει, τήν αγίαν πανήγυριν, υμών εορτάζοντας, ειρήνην καί γαλήνην αιτούμενοι, καί σωτηρίαν πανσεβάσμιοι.

Πλουσίω λαμπόμενοι φωτί καί χάριτι, Αθλοφόροι διαπρέποντες, λύσιν πταισμάτων καί φροντίδων, άμα τοίς σύν υμίν αριστεύσασι, δοθήναι τοίς πρός υμάς καταφεύγουσι, τόν ευεργέτην δυσωπήσατε.

Θεοτοκίον

Εύα μέν τού ξύλου τής ζωής εξώρισται, κωλυθείσα τής μεθέξεως σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, ζωήν τήν πρό αιώνων εκύησας, τώ κόσμω τήν ζωηφόρον ενέργειαν, χαριζομένη διά πίστεως.

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ακίνδυνον πηγάζετε, τήν χάριν τών ιάσεων, ανεμποδίστως αφθόνως, τοίς επ' ελπίδι τελούσι, τήν μνήμην υμών Άγιοι, αλλά καί νύν πηγάζοιτε, ιάματα πανεύφημοι, τοίς υμάς πόθω τιμώσι, πεντάριθμοι Αθλοφόροι.

Θεοτοκίον

Τήν φύσιν ανεκαίνισας, φθαρείσαν τού προπάτορος, υπερφυώς συλλαβούσα, καί απειράνδρως τεκούσα, τόν Πλάστην πάσης φύσεως, υφ' ού ρωσθέντες ήθλησαν, χοροί Μαρτύρων μέλποντες, σέ τής ημών σωτηρίας, τήν απαρχήν Θεοτόκε.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου, είτα τό ιδιόμελον τούτο.

Ήχος β'

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Αιμάτων τοίς κρουνοίς τό σώμα βάψας, ακινδύνως διήλθες, τήν τού μαρτυρίου οδόν, αθλοφόρε Ακίνδυνε. όθεν καί ισχύν τήν ένθεον περιζωσάμενος, τά τού εχθρού εξέκοψας μηχανουργήματα, Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ ημών πρεσβεύων,τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα… Ήχος δ'

Η πενταφεγγής τών Αθλητών λαμπάς, ώς εν δρυμώ ξύλων αξίνη, δαυϊτικώς εξέκοψε τήν πλάνην τού εχθρού, καί ομολογήσαντες Χριστόν, εναντίον βασιλέων, απαύστως πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Μακαρίζω σε Πάναγνε, τήν βροτούς αφαρπάσασαν, εκ βυθού κακίας καί απογνώσεως, υμνολογώ σε Θεόνυμφε τήν αειμακάριστον, καί δοξάζω σου Σεμνή, τήν απόρρητον κύησιν, ότι έτεκες, τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κατάρας, ηλευθέρωσας Παρθένε, προγονικής τό ανθρώπινον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, η Αμνάς καί Μήτηρ σου εξεπλήττετο, καί, Τί τό όραμα έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής,

δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ο πολλών σου θαυμάτων απολαύσας; Αλλά δόξα τή αρρήτω, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ακεψιμά, Ιωσήφ, καί Αειθαλά, καί τών εγκαινίων τού ναού τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τού εν Λύδδη, ήτοι τής καταθέσεως τού τιμίου σώματος αυτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Προσόμοια Στιχηρά τών Μαρτυρων.

Ήχος πλ. α'

Χαίροις ασκητικών αληθώς

Χαίροις η τής Τριάδος τριάς, τών αρετών τά καθαρά καταγώγια, κρατήρες τόν θείον οίνον, τής ευσεβείας ημών, τάς ψυχάς ευφραίνοντα οι προχέοντες, μαζοί οι τό γάλα, τών ιαμάτων πηγάζοντες, άστρα τό φέγγος, αληθείας πυρσεύοντα, καί τά πέρατα, φωταυγίαις λαμπρύνοντα, Μάρτυρες μεγαλώνυμοι, οι νύκτα μειώσαντες, τής αγνωσίας καί πάντων, τάς διανοίας φωτίσαντες, Χριστόν δυσωπείτε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Χαίροις, Ακεψιμά Ιερέ, Αειθαλά καί Ιωσήφ αξιάγαστοι, τώ θείω πυρί τήν πλάνην, πυρσολατρών δυσσεβών, επιγνώσει θεία κατασβέσαντες, δι' ών οι θρησκεύοντες, παρανόμως τόν ήλιον, καί τούς αστέρας, παντελώς ημαυρώθησαν, καί κατήργηται, η τών μάγων επίνοια, Μάρτυρες αεισέβαστοι, Τριάδος υπέρμαχοι, φώς τοίς εν σκότει αγνοίας, τού αληθούς Αρχιποίμενος, Χριστού τού τυθέντος, καί παρέχοντος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Πάσαν επιφοράν τών δεινών, ανδρειοτάτω λογισμώ υπηνέγκατε, αλόγοις τε ώσπερ φόρτος, επιτεθέντες σοφοί, πρός βασάνων πλείω πείραν ήγεσθε, διό συγκοπτόμενοι, καί ροπάλοις τυπτόμενοι, καί ταίς αικίαις, χαλεπώς δαπανώμενοι, ουκ εκάμφθητε, ου Θεόν εξηρνήσασθε, όθεν προσαπηνέγκατε, τής νίκης τόν στέφανον, καί ταίς Μαρτύρων αγέλαις, περιφανώς ηριθμήθητε, μεθ' ών εξαιτείσθε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Καί τού Αγίου Γεωργίου, όμοια

Χαίρων αυτοκινήτοις ορμαίς, πρός τούς αγώνας ανδρικώς προσεχώρησας, καί πάσαν εκπλήξας φρένα, τή καρτερία τή σή, τών τυράννων θράση κατεπάτησας, λαμπράν πρός Αγγέλων, διαγωγήν μεταβέβηκας, περιχορεύων, σύν αυτοίς καί γηθόμενος, σώζων πάντοτε, τούς Πιστώς σε γεραίροντας, Μάρτυς επιστασίαις σου, παμμάκαρ Γεώργιε, καί συμπαθεία

πενήτων, τοίς οδυρμοίς επικλώμενος, Χριστόν ικετεύεις, τόν παρέχοντα τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Ίθι τοίς ευφημούσιν ημίν, καί θλιβομένοις αρωγός γενησόμενος, τόν πονον επικουφίζων, τών χαλεπών πειρασμών, καί τό βάρος τούτων αφαιρούμενος, φρουρών καί φυλάττων, καί διασώζων Γεώργιε, διαβιβάζων, πρός Θεόν διά πίστεως, καί προστάγμασιν, εμβιβάζων τού Κτίσαντος, όπως δι' αγαθότητος, τής τούτου βιώσαντες, τύχωμεν πάντες τών θείων, εν ουρανοίς αντιδόσεων, Χριστόν ανυμνούντες, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Μέγα καί θαυμαστόν αληθώς, τής σής αρρήτου μαρτυρίας κηρύττεται, τό κλέος Ένδοξε Μάρτυς, ως γάρ λαμπρός αριστεύς, διατρέχεις πάσαν αξιάγαστε, τήν κτίσιν Γεώργιε, πλείσταις όντως κοσμούμενος, θαυματουργίαις, καί τάς νόσους ιώμενος, καί τούς πάσχοντας, θεραπεύων πρεσβείαις σου, όθεν ως αντιλήπτορα, θερμόν σε γινώσκομεν, καί ευεργέτην παμμάκαρ, τούς αιχμαλώτους ρυόμενον, Χριστόν ούν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα… τού Αγίου Γεωργίου

Ήχος πλ. β'

Αξίως τού ονόματος, επολιτεύσω στρατιώτα Γεώργιε, τόν Σταυρόν γάρ τού Χριστού, επ' ώμων αράμενος, τήν εκ διαβολικής πλάνης, χερσωθείσαν γήν εκαλλιέργησας, καί τήν ακανθώδη θρησκείαν τών ειδώλων εκριζώσας, τής ορθοδόξου πίστεως κλήμα κατεφύτευσας, όθεν βλυστάνεις ιάματα, τοίς εν πάση τή οικουμένη πιστοίς καί Τριάδος γεωργός, δίκαιος ανεδείχθης, Πρέσβευε δεόμεθα, υπέρ ειρήνης τού κόσμου, καί σωτηρίας τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ κυήσασα, ανεβόα. Τί τό ξένον ό ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωής χορηγέ;

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια, τού Αγίου Γεωργίου.

Ήχος δ’

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Αθλοφόρε Γεώργιε, τών Αγγέλων συνόμιλε, τών Μαρτύρων σύσκηνε, καταφύγιον, τών θλιβομένων εκάστοτε, λιμήν αναψυξεως, θαλαττευοντι καμοί, εν τώ βίω γενήθητι, καί κυβέρνησον, δυσωπώ τήν ζωήν μου, όπως πίστει, αδιστάκτω μακαρίζω, τούς υπέρ φύσιν αγώνάς σου.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Εν θαλάσση με πλέοντα, εν οδώ με βαδίζοντα, εν νυκτί καθεύδοντα περιφρούρησον, επαγρυπνούντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, καί οδήγησον ποιείν, τού Κυρίου τό θέλημα, όπως εύροιμι, εν ημέρα τής δίκης τών εν βίω, πεπραγμένων μοι τήν λύσιν, ο καταφεύγων τή σκέπη σου.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Τώ τής πίστεως θώρακι, καί ασπίδι τής χάριτος, καί Σταυρού τώ δόρατι συμφραξάμενος, τοίς εναντίοις ανάλωτος, εγένου Γεώργιε, καί ως θείος αριστεύς, τών δαιμόνων τάς φάλαγγας, τροπωσάμενος, σύν Αγγέλοις χορεύεις, τούς πιστούς δέ, περιέπων αγιάζεις, καί διασώζεις καλούμενος.

Δόξα... Τών Μαρτύρων

Ήχος πλ. β’ Εφραίμ Καρίας

Προοίμιον τυπικώς, τής τρισσοφεγγούς υμών ομονοίας, καί εν Χριστώ μαρτυρίας τής ακηράτου Τριάδος, καί υπερουσίου Μονάδος Αθληταί, οι εν Περσίδι άφλεκτοι συντηρηθέντες, τρείς Παίδες γεγονασιν, ως γάρ εκείνοι φλογός κατετόλμησαν, εις Θεόν μή υβρίσαντες, ούτω καί υμείς θανείν ου παρητήσασθε, μή υπενδόντες τή τού Χριστού αγαπήσει. Αλλ’ ως εκείνους ο φανείς τέταρτος, εν τή φλογί εδρόσιζεν, ούτω καί υμάς Χριστός, ο εις τής Τριάδος, προσεδέξατο εν τόπω αναψύξεως. Ακεψιμά σύν τώ Ιωσήφ, καί Αειθαλά θεόληπτοι, πρεσβεύσατε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεόν εκ σού σαρκωθέντα έγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Η Πάναγνος ως είδέ σε, επί Σταρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Απολυτίκιον τών Μαρτύρων

Ήχος δ’ Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τού Αγίου Γεωργίου Ήχος δ’

Ως τών αιχμαλώτων ελευθερωτής, καί τών πτωχών υπερασπιστής, ασθενούντων ιατρός, βασιλέων υπέρμαχος, τροπαιοφόρε μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν τού Ψαλτηρίου, αναγινώσκονται οι Κανόνες, εις τής Οκτωήχου, καί οι δύο παρόντες τών Αγίων.

Ο Κανών τών Μαρτύρων, ού η Ακροστιχίς.

Άνθη τά τερπνά Μαρτύρων επαινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αύτη γάρ αθάνατε ως πανσθενής υπεναντίους έθραυσε, τοίς Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Αίγλη τρισηλίου αστραπής, φωτιστικώς αυγαζόμενοι Μάρτυρες, ταύτην τήν πανίερον μνήμην υμών, τούς ευσεβώς γεραίροντας, σκότους αμαρτίας, καί παθημάτων λυτρώσασθε.

Νόμοις τού Δεσπότου καί Θεού, συμπεφραγμένοι τόν νούν ιερώτατοι, νόμους τούς κελεύοντας παρανομείν, ανδρείως εξεκλίνατε, όθεν εναθλούντες, νομίμως δόξης ετύχετε.

Θύματα προσήχθητε Χριστώ, τή εκουσίω σφαγή καθαρώτατα, Μάρτυρες πανόλβιοι, ιερουργοί, καί θύται χρηματίσαντες, τού εθελουσίω, σφαγή τόν κόσμον ζωώσαντος.

Θεοτοκίον

Η τόν απερίληπτον Θεόν, περιγραφόμενον σώματι τέξασα, σάρκα χρηματίσαντα, υπερβολή Παρθένε αγαθότητος, τούτον εκδυσώπει, κινδύνων σώσαι τούς δούλους σου.

Ο Κανων τού Αγίου Γεωργίου, ού η Ακροστιχίς.

Τόν σεπτόν εν Μάρτυσιν υμνώ προφρόνως.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Τώ οδηγήσαντι πάλαι, τόν Ισραήλ φεύγοντα, εκ τής δουλείας Φαραώ, καί εν ερήμω εκθρέψαντι, μελώδημα επινίκιον, άσωμεν τώ λυτρωτή ημών Θεώ, ότι δεδόξασται».

Τό δυσχερές τού νοός μου, καί αδρανές Άγιε, τώ διαπύρω τής σεπτής, σού προσευχής μεταποίησον, ευρυσθενή εργαζόμενος, όπως σου τήν παναγίαν, εορτήν εγκωμιάσαιμι.

Ο εν αμφοίν υψιβάμων, καί τών πολλών ύπερθεν, έργω καί λόγω πεφηνώς, σού ουκ ισχύει Γεώργιε, ανεθφημείν τά τεράστια, πέλεις γάρ παγκρατιάρχης ακραιφνής, καί αιχμητής κραταιός.

Νόμοις επαίνων ουδόλως, η σή σεπτή άθλησις, υποπεσείται Αθλητά, ιλιγγιώ γάρ καί δέδοικα, καί απορώ καί εξίσταμαι, ψαύσαί σου κάν γούν ποσώς, Αθλοφόρε τοίς προτερήμασι.

Θεοτοκίον

Σωτήρα πάντων τεκούσα, τήν τής ζωής έκπτωσιν, επηνωρθώσω Αγαθή, τήν γάρ ζωήν απεκυησας, πάσιν ημίν πρυτανεύουσαν, άφεσιν αμαρτιών ταίς πρεσβείαις σου.

Τών Μαρτυρων

Ωδή γ'

«Ο μόνος είδως τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο τής δόξης Κύριος, ο ανείκαστος εν αγαθότητι».

Τά πάθη ασκήσεως πυρί, τεφρώσας Ιερώτατε, Ακεψιμά πρός πείρας αθλήσεως, κριός καθάπερ επισημότατος, υπ' ανόμων τέθυσαι, ταίς ροαίς τού αίματος, αγιάσας πιστών τά πληρώματα.

Αδίκως στρεβλούμενος Σοφέ, καί ράβδοις συντριβόμενος, καί απηνώς βασάνοις ξεόμενος, ουκ εξηρνήσω τό θείον όνομα, ου πυρί επέθυσας, Ιωσήφ πανάριστε, πυρακτούμενος ζήλω τής πίστεως.

Τόν νώτον καί τά στέρνα αφειδώς, τυπτόμενος υπέφερες, Αειθαλά ετέρου ως πάσχοντος, νοϊ γάρ Μάρτυς, τελείως ένδοξε, πρός Θεόν ητένιζες, σώζειν τόν δυνάμενον, τούς αυτώ ολοψύχως πιστεύοντας.

Θεοτοκίον

Εκ σού ανατέταλκεν ημίν, ο Ήλιος ο άδυτος, φωτιστικαίς πανάμωμε λάμψεσι, φωτίζων κόσμον σκότει κρατούμενον, καί προσαπολλύμενον, πλάνη τού αλάστορος, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε.

Τού Αγίου Γεωργίου

Ο στερεών βροντήν

Επιπαφλάζον πύρ τό τής απάτης, ού φέρων βλέπειν Άγιε, ώς ο πυρίπνους καί ζηλωτής, ανομούντας διελέγχων, Ουκ έστιν άλλος έλεγες, Θεός ως ο Κύριος.

Πύρ τό τού Λόγου όπερ ήλθε Μάκαρ, βαλείν εις κόσμον άπαντα, σού καθαψάμενος τής ψυχής, στέγειν όλως ουκ εία, αλλά θερμώς ανέκραζες.

Χριστός μοι στερέωμα.

Τά τών βασάνων είδη σου δεικνύων, ώσπερ φοβείν ο τύραννος, τήν ακαταπληκτόν σου ψυχήν, υπετόπασε θεόφρων, σύ δέ στερρώς ανέκραζες, Χριστός μοι στερέωμα.

Θεοτοκίον

Όρος σε μέγα βλέπων ο Προφήτης, υπερκειμένην έχον, τήν κορυφήν απάντων τών βουνών, τών αγγελικών ταγμάτων, υπέρ αιτίαν έλεγε, Παρθένος γεννήσεται.

Ο Ειρμός

«Ο στερεών βροντήν καί κτίζων πνεύμα, στερέωσόν με Κύριε, ίνα υμνώ σε ειλικρινώς, καί ποιώ τό θελημά σου, ότι ουκ έστιν Άγιος, ώς σύ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον τών Μαρτύρων

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τά θεία σοφέ, σεπτώς εμυσταγώγησας, θυσία δεκτή εγένου Παμμακάριστε, τού Χριστού γάρ έπιες, τό ποτήριον ενδόξως Άγιε, Ακεψιμά σύν τοίς συνάθλοις σου, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τήν χερσωθείσάν μου καρδίαν πολλοίς πταίσμασιν, Ιησού παντοδύναμε, όμβροις τής σής αγαθότητος, δείξον καρποφόρον αρεταίς, καί παράσχου φωτισμόν γνώσεως τή διανοια μου, ίνα υμνήσω γηθόμενος, τόν, Ιεράρχην καί Αθλοφόρον, Ακεψιμάν τόν μέγαν σύν Αειθαλά τώ γενναίω, καί Ιωσήφ τώ πανολβίω, εν σοί γάρ θαρρούντες, ποικίλων βασάνων ανδρείως κατετόλμησαν, διό καί παρέχουσι νοσούσι τήν ίασιν, ως χάριν δεξάμενοι, πρεσβεύοντες απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ιωσήφ ο γενναίος αγωνιστής, Ακεψιμάς ο τής πλάνης ολοθρευτής, Αειθαλάς ο Ένδοξος, αθλητής καί αήττητος, οι φαιδροί αστέρες, τής πίστεως άσμασιν, επαξίως όντως υμνείσθωσαν σήμερον, ούτοι γάρ τήν δόξαν, τών Περσών αμαυρούντες, ηλίω ουκ έθυσαν, ου τό πύρ εσεβάσθησαν. Οίς εν πίστει βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα… Τού Αγίου Γεωργίου

Τού Σταυρού τώ σημείω καθοπλισθείς, εν αυτώ τών τυράννων πάσαν ισχύν, ανδρείως κατέβαλες, ως τής πίστεως πρόμαχος, τήν αθεϊαν πάσαν, ειδώλων διήλεγξας, καί τούς πιστούς θεόφρον, τή πίστει εστήριξας, όθεν επαξίως, τούς τής νίκης στεφάνους, αθλήσας απέλαβες εκ χειρός τού Κυρίου σου, Αθλοφόρε Γεώργιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαριστήριον αίνον χρεωστικώς, ως η χήρα εκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, υπέρ πασών τών χαρίτων σου, σύ γάρ ώφθης σκέπη, ομού καί βοήθεια, πειρασμών καί θλίψεων, αεί με εξαίρουσα, όθεν ως εκ μέσου φλογιζούσης καμίνου, ρυσθείς τών θλιβόντων με, εκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε ανεξίκακε Κύριε. Η πιστώς εκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Τών Μαρτύρων Ωδή δ’

«Όρος σε τή χάριτι, τή θεία κατάσκιον, προβλεπτικοίς ο Αββακούμ, κατανοήσας οφθαλμοίς, εκ σού εξελεύσεσθαι, τού Ισραήλ προανεφώνει τόν Άγιον, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν».

Ρήμασι Σοφέ Ακεψιμά, θείας γνώσεως, τούς αγνωσίας σκοτασμώ, κεκρατημένους δυσμενείς, στερρώς κατεπάλαισας, τάς υπ' αυτών μή πτήξας στρέβλας Μακάριε, προσαγομένας τώ θείω σου σώματι.

Πυρί σε πυρός οι λατρευταί κατηνάγκαζον, σέβας προσάξαι δολερώς, αλλά τόν νούν τή τού Θεού, αγάπη πυρούμενος, πυρσολατρείν απείπας όλως δεχόμενος, αναψυχήν Ιωσήφ δυναμούσάν σε.

Ναμάτων τών θείων πεπλησμένος τού Πνεύματος, Αειθαλά τά θολερά, τής απιστίας καί πικρά εξέφυγες ύδατα, καί ταίς ροαίς τών εκχυθέντων αιμάτων σου, τους αοράτους εχθρούς κατεπόντισας.

Θεοτοκίον

Αγίων Μαρτύρων ιερόν εγκαλλώπισμα, ώφθης Παρθένε αληθώς, καί τών πιστών καταφυγή, τείχός τε καί στήριγμα, καί παντελής απολύτρωσις, μεγαλοφώνως διό σε δοξάζομεν.

Τού Αγίου Γεωργίου

Εισακήκοα ο Θεός

Νέμοις πάσι τοίς υμνηταίς, τήν ευκλεή τε καί σεβασμίαν, αρωγήν σου καί αντίληψιν, παμμάκαρ Γεώργιε, ώς παρρησίαν έχων πρός Κύριον.

Έχων άμαχον τήν ισχύν, δεδωρημένην σοι εξ Αγίου, τών Αγίων ακροθίνιον, τήν βαρβάρων έφοδον, σαίς προσευχαίς ταχέως κατάλυσον.

Νύξ με πάντοθεν πειρασμών, επιπολάζει καί ανενδότως, συνωθεί με πρός τήν χάρυβδιν, τών παθών Γεώργιε, αλλά προφθάσας διάσωσον.

Θεοτοκίον

Μόνη έσχες εν τή γαστρί, τόν συνοχέα παντός τού κόσμου, μόνη τούτον απεκύησας, Θεοτόκε Πάναγνε, τόν ακαταληψία νοούμενον.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε'

«Ο φωτίσας τή ελλάμψει, τής σής παρουσίας Χριστέ, καί φαιδρύνας τώ Σταυρώ σου, τού κόσμου τά πέρατα, τάς καρδίας φώτισον, φωτί τής σής θεογνωσίας, τών ορθοδόξως υμνούντων σε».

Μακάριοι απεφάνθητε, Λόγον μακάριον, κηρύξαντες εν σταδίω, ανδρείως αοίδιμοι, τόν υμάς συνάψαντα, τών μακαρίων ταίς χορείαις, πανευκλεώς αριστεύσαντας.

Απόρθητοι ανεδείχθητε, πύργοι τής πίστεως, ελεπόλεις τού εχθρού, παντελώς αφανίσαντες, Ιωσήφ θεσπέσιε, Ακεψιμά ιερομύστα, Αειθαλά ιερώτατε.

Ρηγνύμενα ταίς πληγαίς, τών Μαρτύρων τά σώματα, διέρρηξαν αθεϊας, ανίσχυρον δύναμιν, καί εδήλουν άριστα, τήν αρραγή ψυχής αγάπην, πρός τόν Δεσπότην, καί Κύριον.

Θεοτοκίον

Τηρήσας σε ως πρό τόκου, παρθένον ακήρατον, Πανάμωμε ο οικήσας, ασπόρως εν μήτρα σου, διπλούς προελήλυθε, Θεός καί άνθρωπος Θεώσας, τό προσληφθέν αγαθότητι.

Τού Αγίου Γεωργίου

Ανάτειλον μοι Κύριε

Ατίθασον παράταξιν, δαιμόνων τροπωσάμενος, καί Σταυρού τώ όπλω χρησάμενος, ώς θείω ακοντίω, τούτω εξεκέντησας, καί εις γήν κατέρραξας, φαλαγγάρχας ζοφερούς.

Ρώμη τού Παντοκράτορος, ρωννύμενος Γεώργιε, καί τή προνοία ποδηγούμενος, τή πάντα κυβερνώση, τό σκάφος διέσωσας, τής ψυχής ακύμαντον, πρός λιμένα τής ζωής.

Τί με θωπείαις έλεγες, τώ κακεργάτη Άγιε, τής τού Χριστού μου αγαπήσεως, ελπίζεις μεταστήσαι; λίθον έψειν έοικας, γράφειν τε εις θάλασσαν, καί τοξεύειν ουρανόν.

Θεοτοκίον

Υψαύχενας κατάβαλε, αιρετικούς Πανάμωμε, τούς αφειδώς

κατεπεμβαίνοντας, λαώ τώ ορθοδόξω, έχεις γάρ τό δύνασθαι, τή θελήσει σύνδρομον, οία μήτηρ τού Θεού.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής, Σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Υψούμενα σφοδρώς βασάνων, κύματα, υμών ου κατεκάλυψε, τήν ανδρείαν καί τό εύτονον Σοφοί, θεία κυβερνήσει γάρ εφθάσατε, τόν γαληνόν τής σωτηρίας όρμον γηθόμενοι.

Ρανίσιν ιερών αιμάτων Άγιοι, φοινίξαντες Μακάριοι, περιβόλαιον τό θείον εαυτών, τούτο τε οσίως ενδυσάμενοι, τώ Βασιλεί τώ αθανάτω συμβασιλεύετε.

Ωραίοι καλλοναίς άθλων γεγόνατε, νυμφώνος ένδον Άγιοι, εχωρήσατε Θεούμενοι φαιδρώς, θέσει καί υιοί αποδεικνύμενοι, πανευκλεώς Πατρός τών φώτων αξιοθαύμαστοι.

Θεοτοκίον

Νενέκρωται εχθρός τώ ζωηφόρω σου, Παρθένε τόκω άχραντε, καί εζώωται Αδάμ παρακοή, πάλαι νεκρωθείς καρπού γευσάμενος, όθεν υμνεί καί μακαρίζει σε Παναμώμητε.

Τού Αγίου Γεωργίου

Ζάλη με λογισμών

Σώμά σου παραδούς ταίς τιμωρίαις, τήν ψυχήν ετήρησας, απήμαντον θεομάκαρ, τήν άνωθεν γάρ έσχες αρωγήν, φρουράν προμηθεστάτην, εν τοίς πολέμοις Γεώργιε.

Ίλεων τόν Δεσπότην, ταίς ευχαίς σου, απεργάζου πάντοτε, τήν μνήμην σου τοίς εκ πόθου εκτελούσι, καί ζάλης ορατών, εχθρών καί αοράτων, απήμονας διαφύλαττε.

Νόες σου κατεπλάγησαν ορώντες, τήν ανδρείαν άνωθεν, πώς αγχεμάχοις όπλοις κατεπάλαισας, άσαρκον εχθρόν, τόν πάλαι τούς γενάρχας, εν Παραδείσω πτερνίσαντα.

Θεοτοκίον

Ύφανας ιστουργία τή αρρήτω' αλουργίδα Πάναγνε, Πατρός καί Πνεύματος θείου, ευδοκία τώ πάντων Βασιλεί, ατρέπτως καί αφύρτως, σάρκα τήν σήν αμφιάσασα.

Ο Ειρμός

«Ζάλη με λογισμών καταλαβούσα, εις βυθόν καθέλκει με, αμέτρων αμαρτημάτων, αλλά σύ κυβερνήτα αγαθέ, κυβέρνησον προφθάσας, ως τόν Προφήτην καί σώσόν με».

Κοντάκιον τού Αγίου Γεωργίου

Ήχος πλ. δ’ Τή υπερμάχω

Τή υπερμάχω καί ταχεία αντιλήψει σου, προσπεφευγότες οι πιστοί καθικετεύομεν, λυτρωθήναι παρά τού Χριστού Αθλοφόρε, τών σκανδάλων τού εχθρού τούς ανυμνούντάς σε, καί παντοίων εκ κινδύνων καί κακώσεων, ίνα κράζωμεν, Χαίροις Μάρτυς Γεώργιε.

Ο Οίκος

Μέγας εν προστασίαις επί γής ανεδείχθης, τού Κυρίου θεράπον καί φίλε, τόν πιστόν γάρ λαόν περισκέπων, σώζεις αεί Ένδοξε, διό πίστει καί πόθω βοώμέν σοι πολύαθλε.

Χαίρε, δι' ού φρυκτωρείται ο κόσμος, χαίρε, δι’ ού ο στρατός καταλάμπει.

Χαίρε, τών πιστών αιχμαλώτων η λύτρωσις, χαίρε, δεσμωτών η οξεία αντίληψις.

Χαίρε, ύψος τών εκ πίστεως προστρεχόντων σοι θερμώς, χαίρε, πλούτος τών ποθούντων σε, καί εν θλίψει χαρμονή.

Χαίρε, ότι υπάρχεις βασιλέων τό τείχος, χαίρε, ότι παρέχεις εν πολέμοις τό νίκος.

Χαίρε, αστήρ φωτίζων τούς πλεοντας, χαίρε, λυτήρ παντοίας κακώσεως.

Χαίρε, εις όν πάς πιστός καταφεύγει, χαίρε, δι' ού ευφημείται ο πλάστης.

Χαίροις, Μάρτυς Γεώργιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ακεψιμά, Ιωσήφ, καί Αειθαλά.

Στίχοι

Ακεψιμάν κτείνουσιν εκ ραβδισμάτων.
Ακεψιμά δέ τούς φίλους εκ λευσμάτων.
Τύψαν Ακεψιμάν τριτάτη, λεύσαν δέ συνάθλους.

Τή αυτή ημέρα εορτάζομεν τά εγκαίνια τού ναού τού αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου εν Λύδδη, ήτοι τήν κατάθεσιν τού αγίου σώματος αυτού.

Στίχοι

Ναού τά εγκαίνια, Μάρτυς καί θέσιν,
Τών λειψάνων σου νύν γεραίρει ή κτίσις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ακεψιμά.

Στίχοι

Τήξας εαυτόν εγκρατεία καί πόνοις,
Ακεψιμάς μετήλθε, ένθα μή πόνοι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί ομολογητού Θεοδώρου, Επισκόπου Αγκύρας, καί τών Αγίων Μαρτύρων, Δασίου, Σεβήρου, Ανδρωνά, Θεοδότου καί Θεοδότης, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

Σύμμαρτυς έστω καί γυνή τοίς ανδράσι,
Τετμημένοις τέσσαρσι συντετμημένη.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πατήρ ημών Ηλίας εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Τών αρετών εις άρμα προβάς Ηλίας,
Πόλω προσήλθεν, ώς περ άλλος Ηλίας.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι εννέα Μάρτυρες ξίφει τελειουνται.

Στίχοι

Ψυχαίς ατρέπτοις χερσί τμηθέντες πλάνων,
Πλάνην περιτρέπουσιν άνδρες εννέα.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι κη' Μάρτυρες πυρί τελειούνται.

Στίχοι

Φλέγουσιν άνδρας πέντε δίς καί δίς δύο,
Οίς συμφλέγουσι πέντε δίς καί δίς δύο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Αχεμενίδου τού Ομολογητού.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ό Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι Πιστοί, ως γάρ Παίδας έσωσε τρείς, ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή γαστρί σου ανέπλασεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Εκ Περσικής, χώρας αναλάψαντες, ώς περ αστέρες φωταυγείς, Ιωσήφ καί Αειθαλάς, άθλων ταίς λαμπρότησι, κόσμον κατεφώτισαν, εν ευσεβεία κραυγάζοντες, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Πόνοις πολλοίς, ζωήν εκληρώσασθε, άπονον Μάρτυρες Χριστού, πάντα πόνον καί πειρασμόν, όθεν ταίς ευχαίς υμών, παντοτε κουφίζετε, τών εκβοώντων πανένδοξοι, Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ακεψιμάν, νύν τόν ιερώτατον, καί, Ιωσήφ τόν θαυμαστόν, καί τόν μέγαν Αειθαλάν, τούς Ιερομάρτυρας, λόγοις μακαρίσωμεν, ιερωτάτοις κραυγάζοντες, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Ιεραρχών, θείον εγκαλλώπισμα, καί Αθλοφόρων ευκλεών, παναμώμητε

αληθώς, στέφανος γεγένησαι, πάντων τε κραταίωμα, τών μελωδούντων εκάστοτε, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τού Αγίου Γεωργίου

Ο διασώσας εν πυρί

Μόνα ποθών τά νοητά, μόνοις τε γαννύμενος Μάκαρ, τοίς εν ελπίσιν αγαθοίς, τά παρόντα ως όναρ λελόγισαι, εκβοών, υπερύμνητε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Νούν ηγεμόνα τών παθών, Ένδοξε εποίεις ως νόμος, Θεού ο κάλλιστός εστιν, ισχυρός επί πάσης τής κτίσεως, εκνικάν τόν βελτίονα, τών χειρόνων τάς κινήσεις χάριτι θεία.

Ω τού θερμού σου, πρός Θεόν έρωτος Παμμάκαρ! πώς όλβον, ως χούν λελόγισαι βοών. Τού Δεσπότου τών όλων αντάξιον, τής αγάπης ου κέκρικα, κόσμον όλον εξισούσθαι, κάν χρυσός πέλη.

Θεοτοκίον

Παρθένε Μήτηρ τού Θεού, θραύσον τών βαρβάρων τά θράση, καί τάς βουλάς τών ασεβών, τώ πιστώ Βασιλεί καθυπόταξον, καί τό κέρας αυχήμασι, τής ανδρείας μεγάλυνον τών Ορθοδόξων.

Τών Μαρτυρων

Ωδή η'

«Εν καμίνω Παίδες Ισραήλ, ως εν χωνευτηρίω, τώ κάλλει τής ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας».

Νομισθέντες έναντι εχθρών, Σοφοί εβδελυγμένοι, μετήγεσθε από τόπων, επί τόπους πρός πολλών, πείραν μαστιγώσεων, εκβοώντες. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Εν γυμνώσει σώματος υμείς, πληγαίς προσομιλούντες, επλήξατε τόν ασώματον, πανευφημοι εχθρόν, λόγχη καρτερότητος, μελωδούντες, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Συντριβέντες λίθοις ώς ποτε, ο πρώτος τών Μαρτυρων, τήν πέτραν ουκ εξηρνήσασθε, τήν όντως αρραγή, Χριστόν μεγαλώνυμοι, μελωδούντες. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν κυριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικον

Ως Μονάδα φύσει μέν απλήν, Τριάδα δέ προσώποις, δοξάσωμεν τόν Πατέρα, τόν προάναρχον Υιόν, καί Πνεύμα τό Άγιον, μελωδούντες. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιακώβ σε κλίμακα ποτέ, εώρακε Παρθένε, δι' ής μέν ο Θεός Λόγος, κατήλθεν επί γής, ημάς δέ ανήγαγε πρός τό ύψος, τούτον απαύστως υμνούμεν Θεοτόκε, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Αγίου Γεωργίου

Γή καί πάντα τά εν αυτή

Ράβδω λόγων σου ιερών, ανέτρεψας δαιμόνων τήν πληθύν, καί ηλευθέρωσας πιστών, τάς αγέλας τής τούτων λύμης, Χριστώ μελωδούντων. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Όμμα τείναντ' εις ουρανόν, ανέτειλέ σοι πρώϊμον τό φώς, ώς περ υπέσχετο Θεός, έτι γάρ σου προσευχομένου, παρέστη βοών σοι, Επιτάρροθος ήκω σοι, πτόησιν πάσαν απορρίψας, ανδρίζου εις αιώνας.

Φοβεράν σου τήν προσβολήν, ανέδειξε Χριστός τοίς πονηροίς, καί αλαζόσι λοχαγοίς, τάς γάρ τούτων μηχανουργίας, ιστόν ως αράχνης, εξηφάνισας κράζων Γεώργιε, Υπερευλογώ σε, Χριστέ εις τους αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρύμην άστατον καί φθοράν, ο τόκος σου κατέλυσεν αγνή, τήν τού θανάτου καί ζωήν, τοίς ανθρώποις πάσι παρέσχε, τοίς τούτον υμνούσιν, ως Θεόν τών απάντων καί Κύριον, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Γή καί πάντα τά εν αυτή, θάλασσα, καί πάσαι αι πηγαί, οι ουρανοί τών ουρανών, φώς καί σκότος, ψύχος καί καύσων, υιοί τών ανθρώπων, ιερείς ευλογείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαυστως μεγαλύνωμεν».

Ώσπερ άνοδοι καί κλίμακες, πρός ουρανόν ανάγουσαι, υμάς ώφθησαν, μάκαρ Ιωσήφ, Αειθαλά τε πανένδοξοι, αι τών λίθων νιφάδες πανεύφημοι, δι' ών θανατωθέντες, αθανασίας ηξιώθητε.

Στώμεν ευσεβώς γεραίροντες, Ακεψιμάν τόν θείον ιερομάρτυρα, τόν ιερουργόν τε, Ιωσήφ τόν πανάριστον, καί Χριστού μυστηρίων διάκονον, Αειθαλάν τόν μέγαν, τούς ευκλεείς Θεού θεράποντας.

Ήδη πρός Θεόν σκηνώσαντες, καί φωτισμού αρρήτου καταξιούμενοι, καί αγγελικαίς χοροστασίαις ενούμενοι, καί συνόντες Μαρτύρων στρατεύμασι,

σύν τούτοις Αθλοφόροι, υπέρ ημών αεί πρεσβεύσατε.

Θεοτοκίον

Φράσαι τό φρικτόν μυστήριον, τού τοκετού σου γλώσσα όλως ου δύναται, τόν γάρ ουρανού, καί πάσης κτίσεως Κύριον, εσωμάτωσας σάρκα πτωχεύσαντα, αγνή Παρθενομήτορ, όθεν συμφώνως σε δοξάζομεν.

Τού Αγίου Γεωργίου

Ο τόκος σου άφθορος

Όρει μαρτυρίου προσεπέβης, καί στέφος εδέξω Αθλοφόρε, εκ χειρός τού Κυρίου, τούτο γάρ εστι τό γέρας τών Μαρτύρων, όθεν σε πάντες, επαξίως μεγαλύνομεν.

Νέμεις λύσιν τών αμπλακημάτων, καί νόσους διώκεις Αθλοφόρε, τάς τού σώματος πόρρω, καί άρτιον όλον με αποδεικνύεις, διό σου πόθω, τήν εμφέρειαν Προσπτύσσομαι.

Ως πόλον πολεύων Αθλοφόρε, καί θρόνω τού πάντων Βασιλέως, παριστάμενος αίγλην, τήν σκεδάζουσαν νέφος αμαρτημάτων, πέμψον τώ πόθω, τήν ωδήν σοι εξυφάναντι.

Θεοτοκίον

Σύμμορφος Υιός εξ αγεννήτου, Πατρός γεννηθείς πρό τών αιώνων, επ' εσχάτων δέ αύθις, διά Πνεύματος Αγίου, ενδημήσας τή Παρθένω, σάρκα πτωχεύσας, τό ανθρώπινον εθέωσας.

Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγονων σου προήλθε, σαρκοφόρος ως ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Ακεψιμάς ο ένδοξος, Ιωσήφ ο γενναίος, Αειθαλάς ό πάνσοφος, τού Χριστού τή ισχύϊ, ενήθλησαν καί τήν πλάνην, τών Περσών καθελόντες, υπέρ ημών πρεσβεύουσι, τή Αγία Τριάδι, ούς ευσεβώς, ως ιερομάρτυρας ευφημούντες, φαιδρώς πανηγυρίζομεν, τήν λαμπράν τούτων μνήμην.

Τού Αγίου Γεωργίου

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Τοίς ρείθροις τών αιμάτων σου, τής απάτης τήν φλόγα, απέσβεσας Μακάριε, καί τυράννων τά θράση, εις τέλος εξηφάνισας, καί Χριστόν εδόξασας, Γεώργιε Αθλοφόρε, όθεν στέφος εδέξω, αφθαρσίας καί ζωής, εκ δεξιάς τού Υψίστου.

Θεοτοκίον

Ουκ έστιν όλως εν εμοί, σωτηρία Παρθένε, ότι κακώς εισπέπτωκα, βάθος αμαρτημάτων, καί προσδοκώ τήν απειλήν, τής φρικτής κολάσεως, καί τών ερίφων τής μοίρας, οίκτειρόν με πρό δίκης, ως υπάρχουσα θερμή, αντίληψις

Θεοτόκε.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ’ καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου Γεωργίου, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος δ' Ως γενναίον

Τού Χριστού τό γεώργιον, τόν γενναίον εν Μάρτυσι, τόν σοφόν Γεώργιον ευφημήσωμεν, τής αληθείας τόν κήρυκα, κλήμα τό αείζωον, τής αμπέλου τής ζωής, τόν καρπόν εξανθήσαντα, καί πηγάσαντα, ευσεβείας τό γλεύκος καί τούς πίστει, εκτελούντας ετησίως, τούτου τήν μνήμην ευφραίνοντα.

Ως αστέρα πολύφωτον, ώσπερ ήλιον λάμποντα, εν τώ στερεώματι σέ γινώσκομεν, ως μαργαρίτην πολύτιμον, ως λίθον αυγάζοντα, ως ημέρας σε υιόν, ως γενναίον εν Μάρτυσιν, ως υπέρμαχον, τών πιστών εν κινδύνοις ευφημούμεν, εκτελούντές σου τήν μνήμην, τροπαιοφόρε Γεώργιε.

Εν θαλάσση με πλέοντα, εν οδώ με βαδίζοντα, εν νυκτί καθεύδοντα περιφρούρησον, επαγρυπνούντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, καί αξίωσον ποιείν, τού Κυρίου τό θέλημα, όπως εύροιμι, εν ημέρα τής δίκης τών εν βίω, πεπραγμένων μοι τήν λύσιν, ο προσδραμών εν τή σκέπη σου.

Δοξα... Ήχος δ’

Τόν νοερόν αδάμαντα τής καρτερίας αδελφοί, πνευματικώς ευφημήσωμεν, Γεώργιον τόν αοίδιμον Μάρτυρα, όν υπέρ Χριστού πυρούμενον, εχάλκευσαν κίνδυνοι, καί εστόμωσαν βάσανοι, καί ποικίλαι κολάσεις ανήλωσαν, σώμα τό φύσει φθειρόμενον, ενίκα γάρ ο πόθος τήν φύσιν, διά θανάτου πείθων τόν εραστήν, διαβήναι πρός τόν ποθούμενον, Χριστόν τόν Θεόν, καί Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Εδωκας σημείωσιν

Ζόφος φοβερώτατος, ο τού θανάτου Θεόνυμφε, τήν ψυχήν κατατρύχει μου, τό δέ λογοθέσιον, εξιστάν καί τρέμειν, αεί τών δαιμόνων, παρασκευάζει Αγαθή, εξ ών με ρύσαι τή δυναστεία σου, Παρθένε απειρόγαμε, καί πρός λιμένα σωτήριον, καί πρός φώς τό ανέσπερον, τών Αγίων κατάταξον.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών, Ιωαννικίου τού Μεγάλου, καί τών αγίων Ιερομαρτύρων, Νικάνδρου, Επισκόπου Μύρων, καί Ερμαίου Πρεσβυτέρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά

Προσόμοια τού Οσίου.

Ήχος δ’
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν
Εγκρατείας τοίς βέλεσι, τόν εχθρόν ετραυμάτισας καί τάς τούτου φάλαγγας εξεπόρθησας, διό τής νίκης απέλαβες, βραβεία Μακάριε, παρ' αυτού τού κραταιώς, σέ Χριστού ενισχύσαντος, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Θεωρίας τής κρείττονος, επιβάς παμμακάριστε, τά γεώδη άπαντα καί επίκηρα, καί περιων εν τώ σώματι, παρείδες, καί άϋλον, πολιτείαν επί γής, επεσπάσω αοίδιμε, θείω Πνεύματι, οδηγούμενος, όθεν Μοναζόντων, οδηγός κανων καί τύπος, γέγονας πίστει περίδοξος.

Τών χαρίτων τού Πνεύματος, ταίς ενθέοις ελλάμψεσι, φαιδρυνθείς θεόφρον Ιωαννίκιε, φωστήρ εδείχθης τοίς πέρασιν, οδύνας κακώσεων, καί τό σκότος τών παθών, απελαύνων πρεσβείαις σου, καί ρυόμενος, νοσημάτων παντοίων καί κινδύνων, τους εν πίστει εκτελούντας, τήν παναοίδιμον μνήμην σου.

Στιχηρά
Τών Ιερομαρτύρων Ήχος β'
Ότε, εκ τού ξύλου σε
Κλήσιν, τήν φερώνυμον πλουτών, εκ τής τού Θεού προμηθείας, ταύτην τοίς πράγμασι, Μάκαρ επεσφράγισας, καί εβεβαίωσας. πολεμίων γάρ σύστημα, καί στίφος τυράννων, εν τή καρτερία σου κατεπολέμησας, όθεν νικητήρια φέρων, πίστει ανεκραύγαζες. Δόξα, τώ αμάχω κράτει σου φιλάνθρωπε.

Μύρα, εύωδεστατα ημίν, τά τών ιαμάτων εκβλύζεις, σήμερον Νίκανδρε, εν τή θεία μνήμη σου, καί απελαύνεις Σοφέ, δυσωδίαν τών θλίψεων, καί πάθη σωμάτων, καί πλουσίας χάριτος, πληροίς τόν σύλλογον, πάντων τών Χριστώ εκβοώντων. Σύ εί τό ακένωτον μύρον, τό ευωδιάζον τούς υμνούντάς σε.

Έχων, παρρησίαν πρός Χριστόν, τόν ενδοξαζόμενον μόνον, εν τοίς Αγίοις αυτού, τούτον καθικέτευε, Όσιε Νίκανδρε, υπέρ πάντων τών πόθω σου, τελούντων τήν μνήμην, καί ανευφημούντων σου, τά κατορθώματα, όπως τών αφράστων εκείνων, θείων αγαθών καί τής δοξης, κοινωνοί γενώμεθα πρεσβείαις σου.

Δόξα... Τού Οσίου Ήχος β’
Ανδρειοφρόνως τελέσας τό ασκητικόν στάδιον, τόν δίαυλον τών αρετών διήλθες προθύμως, τούς τών παθών θήράς τε νεκρώσας, τό κατ' εικόνα αλώβητον διέσωσας. Πνεύματος δέ ταμίας γενόμενος, τά πόρρω ώς ενεστώτα προείδες, καί θαυματουργός ανεδείχθης, θεοφόρε Πατήρ ημών Ιωαννίκιε, καί νύν τώ θρόνω τώ θείω παριστάμενος, πρεσβεύεις απαύστως, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε
Άλλην, κραταιάν καταφυγήν, καί ισχύος πύργον καί τείχος, ακαταμάχητον, όντως ου κεκτήμεθα, εί μή σέ Πάναγνε, καί πρός σέ καταφεύγομεν, καί σοί εκβοώμεν. Δέσποινα βοήθησον, μή απολώμεθα, δείξον εις ημάς τήν σήν χάριν, καί τής δυναστείας τόν πλούτον, καί τής ευσπλαγχνίας σου τό μέγεθος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Πόνους,υπομείνασα πολλούς, εν τή τού Υιού καί Θεού σου, σταυρώσει Άχραντε, έστενες δακρύουσα, καί ανακράζουσα, Οίμοι τέκνον γλυκύτατον Ιαδίκως πώς θνήσκεις, θέλων εκλυτρώσασθαι, τούς εξ Αδάμ γηγενείς; όθεν, Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει, ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Τού Οσίου Ήχος πλ. β'

Τώ τού Χριστού έρωτι τρωθείς τήν διάνοιαν, εις όρος υψηλόν, ανήλθες Ιωαννίκιε, καί έλαβες ποικίλα χαρίσματα, ιατρεύειν τάς νόσους, τών ανυμνούντων σου πόθω, τήν θείαν κοίμησιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλην αποθέμενοι

Νοός καθαρότητι, ο Ησαΐας Παρθένε, πορρωθεν προέφησε, Ποιητήν τής κτίσεως τεξομένην σε, ώ Σεμνή πάναγνε, σύ γάρ ώφθης μόνη, εξ αιώνος παναμώμητος. Διό σου δέομαι, τήν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον καί λάμψεως, θείας κοινωνόν με ανάδειξον, Κόρη τού Υιού σου, καί στάσεως αυτού τής δεξιάς, όταν καθίση ως γέγραπται, κρίναι κόσμον άπαντα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Κρίσιν Ισραήλ Κριταί, θανατηφόρον κριθήναι, σέ Υιέ κατέκριναν, ώς κριτόν σε στήσαντες επί βήματος, τόν νεκρούς κρίνοντα, καί τούς ζώντας Σώτερ, καί Πιλάτω σε παρέδωκαν, καί κατακρίνουσι, πρό τής δίκης φεύ! οι παρανομοι, καί βλέπουσα τιτρώσκομαι, καί συγκατακρίνομαι Κύριε, όθεν καί προκρίνω, θανείν υπέρ τό ζήν εν στεναγμοίς, η Θεοτόκος εκραύγαζε, μόνη Πολυέλεε.

Απολυτίκιον τού Οσίου Ήχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς,τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τή οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασιν, Ιωαννίκιε, Πατήρ ημών Όσιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τού Ιερομάρτυρος Ήχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος,τήν πράξιν εύρες θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς Νίκανδρε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν ένα Κανόνα τής Οκτωήχου, καί τούς δύο παρόντας τών Αγίων.

Ο Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Τού Προδρόμου σε τόν μιμητήν αινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πα»νηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Τώ φέγγει τής χάριτος, καταυγαζόμενος Όσιε, τούς πίστει τήν μνήμην σου, πανηγυρίζοντας, φωταγώγησον, καί σκότους αμαρτίας, πρεσβείαις σου λύτρωσαι, Ιωαννίκιε.

Οδόν τήν εισάγουσαν, ανεπιστρόφως διώδευσας, πρός πόλιν ουράνιον, Ιωαννίκιε. τό γάρ Άγιον, ωδήγησέ σε Πνεύμα, επαναπαυσάμενον εν τή καρδία σου.

Υψούσαν ταπείνωσιν, Ιωαννίκιε έσχηκας, διό σου δεόμεθα, οίκτειρον Όσιε, τήν ταπείνωσιν, ημών καί τάς οδύνας, πάσας επικούφισον, τών καρδιών ημών.

Θεοτοκίον

Πεσόντων ανάκλησις, καί ισταμένων βεβαίωσις, υπάρχεις Πανάμωμε, όθεν σου δέομαι, συμπεσόντα μου, τόν νούν τή αμαρτία, ανόρθωσον Δέσποινα, όπως δοξάζω σε.

Ο Κανών τών Ιερομαρτύρων Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος ο αυτός

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες, εν αυτώ υποβρυχίους, εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Σεπτών Αθλητών, σεπτήν εορτήν, Ιερομαρτύρων ιεράν μνήμην σήμερον, ιεραίς μελωδίαις, νύν η τού Χριστού ιερωτάτη Εκκλησία, ιεροπρεπώς εκτελούσα, άσμασι κατατέρπεται, τούτους γεραίρουσα.

Σεπτώ κεχρισμένος χρίσματι, τής ιερωσύνης πιστώς, ιεράρχα Νίκανδρε, τιμιώτερον τούτο, ταίς εκ τών αιμάτων σου βαφαίς εναπειργάσω, εν αγαλλιάσει κραυγάζων, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Οδόν μαρτυρίου τρέχοντες, τέρψιν αληθή εν αυτή, σαφώς ενδεικνύμενοι, επλουτήσατε χάριν, θαυματουργιών καί δωρεών επουρανίων, Μάρτυρες συμφώνως βοώντες. Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Ο απεριγράπτως κόλποις τού Πατρός, κόλποις τής Μητρός, σαρκικώς Χριστός περιγράφεται, μετά γέννησιν ταύτην, αληθή Παρθένον υπέρ νούν διαφυλάξας, ώ μεγαλοφώνως βοώμεν. Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Τού Οσίου

Ωδή γ'

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Ρεόντων τά μένοντα ηλλάξω, εμφρόνως τόν σόν αναλαβών, σταυρόν Ιωαννίκιε, καί εν αβάτοις όρεσιν, ως Ηλίου ο μέγιστος, υποχωρών διετέλεσας.

Οδόν σοι τήν λίαν ποθουμένην, Πατέρων υπέδειξε δυάς, ήν εύρες χρόνοις πλείοσιν, εγκεκρυμμένην όρεσι, προφητικώ χαρίσματι, λελαμπρυσμένος Μακάριε.

Δονούμενοι πάθεσι ποικίλοις, εν πίστει προστρέχομεν τή σή, σκέπη, Ιωαννίκιε, αγίαις μεσιτείαις σου, πάντας ημάς επίσκεψαι, εκδυσωπών τόν φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον

Ρανίσιν ελέους σου Παρθένε,τούς άνθρακας σβέσον τών εμών, παθών θεοχαρίτωτε, καί εσβεσμένον άναψον, τόν λύχνον τής καρδίας μου, χρυσή λυχνία Πανάμωμε.

Τών Ιερομαρτύρων

Ότι στείρα έτεκεν

Τά τών λόγων δίκτυα, προσεφαπλών τούς εν πλάωη, θαυματουργών εζώγρεις, οψώνιον πολυτελές, τώ εκ Παρθένου Νίκανδρε εκλάμψαντι, τούτους προσαγόμενος.

Κλήμα ευφορώτατον, Τίτου φυτείας εγένου, τού τών Κρητών φωστήρος, βότρυας φέρον λογικούς, γλεύκος ημίν πηγάζοντας σωτήριον, Νίκανδρε Μακάριε.

Σύν τώ Ερμαίω τώ θείω κεχερσωμένας καρδίας, τώ τού Σταυρού αρότρω κατενεώσατε Σοφοί, καί καρποφόρους Νίκανδρε εδείξατε, όθεν μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον

Νούς ουδέ ουράνιος, τήν υπέρ νούν σου λοχείαν, διερμηνεύει Κόρη. Νού γάρ τού πρώτου εν γαστρί, Λόγον Αγνή συνέλαβες, τόν τά πάντα, λόγω συστησάμενον.

Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ Εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ βοήσωμεν. Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα τού Οσίου Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Κόσμου τερπνότητα, προθύμως έλιπες, καί τώ Δεσπότη σου, κατηκολούθησας, έρωτι θείω τήν ψυχήν, τρωθείς, Ιωαννίκιε, όθεν καί τήν κάμινον, τών παθών εναπέσβεσας, δρόσω τή τού Πνεύματος, τού Αγίου πανόλβιε, διό σύν τοίς, Αγγέλοις χορεύεις, νύν τούτων τόν βίον μιμησάμενος.

Δόξα… Τών Ιερομαρτύρων

Νίκης επώνυμος, Μάρτυς γενόμενος, ανδρών ενίκησας, άθεον ένστασιν, καί τά σεβάσματα αυτών, ώ Νίκανδρε ηφάνισας, έχων συναθλούντά σοι, τόν Ερμαίον τόν ένδοξον, πάσάν τε υπήνεγκας, σύν αυτώ μάκαρ βάσανον, καί νύν τάς αθανάτους κληρούσθε λήξεις, πρεσβεύοντες σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Άπας ό βίος μου, εν ραθυμία πολλή, διήλθε Πάναγνε,καί νύν προσήγγισα, τώ τής εξόδου μου καιρώ καί δέδοικα τούς εχθρούς μου, μή διασπαράξωσι,τήν ψυχήν μου Θεόνυμφε, καί τής απωλείας με, τώ βυθώ παραπέμψωσιν, αλλ' οίκτειρον τόν δούλόν σου Κόρη, καί ρύσαί με τής τούτων κατακρίσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν επονείδιστον, Οικτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως, εκών υπέμεινας, όν η τεκούσά σε Χριστέ, ορώσα ετιτρώσκετο, σπλάγχνα κοπτομένη γάρ, μητρικώς επωδύρετο, ής ταίς παρακλήσεσι, διά σπλάγχνα ελέους σου, οικτείρησον καί σώσον τόν κόσμον, ο αίρων τήν τούτου αμαρτίαν.

Τού Οσίου

Ωδή δ'

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Όρη υψηλότατα καταλαβών, κορυφάς δαιμόνων υψούμενος, εν ταπεινώσει, εταπείνωσας Σοφέ, καί κατ' αυτών ηρίστευσας, κλέος Μοναστών καί εδραίωμα.

Μάχαιραν ως δίστομον τόν τού Χριστού, φόβον οπλισάμενος δράκοντα, τόν αποστάτην, καταβάλλεις νοητώς, καί αισθητώς Μακάριε, νίκαις ιεραίς κλεϊζόμενος.

Όλος θείω Πνεύματι πυρακτωθείς, Πάτερ παγετόν εκαρτέρησας, έτεσι πλείστοις ταίς ερήμοις προσχωρών, καί εκζητών τόν Κύριον, χάριτί σε θεία συνθάλποντα.

Υπό ψυχικών ημάς ασθενειών, Πάτερ δονουμένους καί πίστει σε, νύν επίσκεψαι προσκαλουμένους ταίς σαίς, πρός τόν Θεόν δεήσεσιν, όπως ευσεβώς σε γεραίρωμεν.

Θεοτοκίον

Σέ τό ιλαστήριον πάντων βροτών, πίστει ικετεύω καί δέομαι. Ευλογημένη, ίλεών μοι τόν Κριτήν, τόν σόν Υιόν απέργασαι, όπως κατά χρέος δοξάζω σε.

Τών Ιερομαρτύρων

Ο καθήμενος εν δόξη

Άρμα ώφθητε τού Λόγου, νοητώς τούτον φέροντες, όθεν προσδεθέντες, ίπποις απηνώς τε συρόμενοι, ουκ εξηρνήσασθε τούτον, ουχ ηττήθητε, πρός ουράνιον, νύσσαν σαφως επειγόμενοι.

Ταίς φρουραίς προσομιλούντες, καί δεσμά περικείμενοι, τών δεσμών τής πλάνης, πόλιν καί λαόν διεσώσατε, καί τώ δεσμώ τής αγάπης συνεδήσατε, τού δεθέντος, σαρκί δι' ημάς αγαθότητι.

Σύν Αγγέλοις τόν Δεσπότην, κεκλεισμένοι εδόξαζον, ουρανίω άρτω, οι πανευκλεείς εκτρεφόμενοι, όθεν σαρκός αλγηδόνων ουκ εφρόντισαν, δυνατώτεροι, τών αικισμών χρηματίσαντες.

Θεοτοκίον

Επί θρόνου επηρμένου, φοβερώς ο καθήμενος, μητρικαίς αγκάλαις, βρέφος χρηματίσας καθέζεται, τήν συμπεσούσαν εικόνα ανορθούμενος, καί τήν θέωσιν, τοίς εξ Αδάμ χαριζόμενος.

Τού Οσίου

Ωδή ε'

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Εβάδισας Όσιε, στενήν καί τεθλιμμένην οδόν, θείαις αναβάσεσι καρδίας, καί θεωρίαις εμπλατυνόμενος, καί θέσει Θεούμενος σαφώς, πόλιν τήν ουράνιον, νύν οικείς αγαλλόμενος.

Τό όμμα καθάραντι τής διανοίας Όσιε, χάρις σοι εδόθη προφητείας, ως ενεστώτα λέγειν τά μέλλοντα, βλέπειν τε τά πόρρω ως εγγύς, ώ Ιωαννίκιε, τή τού Πνεύματος χάριτι.

Ο δύνης με λύτρωσαι, αμαρτιών καί θλίψεων, παύσον τής καρδίας μου τόν πόνον, καί τών πταισμάτων τήν λύσιν βράβευσον, τόν αγαθοδότην καί Θεόν, έχων υπακούοντα, τών σεπτών σου δεήσεων.

Θεοτοκίον

Νοός μου θεράπευσον, τάς εκτροπάς Πανάμωμε, ίασαι τά πάθη τής ψυχής μου, τής ραθυμίας σκότος απέλασον, όπως εν αινέσει σε υμνώ, τήν αειμακάριστον, Θεοτόκε πανύμνητε.

Τόν Ιερομαρτύρων

Τόν φωτισμόν σου Κύριε

Εις φωτισμόν τής πίστεως, ωδήγησας λαούς, λιπόντας σκότος ειδωλομανίας, τέκνα δέ φωτός γεγενη μένους, μεσι τεία σου Νίκανδρε.

Φωτιστικαίς τού Πνεύματος, αυγάζοντες αυγαίς, βασάνων σκότος διήλθον αβλαβώς, λύοντες αχλύν τής αθεϊας, οι φωστήρες οι ένδοξοι.

Παύλου ναμάτων έμπλεως, ό Τίτος γεγονώς, σέ καταρδεύει δεικνύων ποταμόν, ρείθρα θολερά τής αθεϊας, κατακλύζοντα Νίκανδρε.

Θεοτοκίον

Η τόν αμνόν καί Κύριον, κυήσασα σαρκί, Παρθένε μόνη, αμόλυντε σεμνή, θεία κιβωτέ, σεπτή λυχνία, τήν ψυχήν μου καταύγασον.

Τού Οσίου

Ωδή ς'

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Μαράνας πάθη τού σώματος, ως δένδρον καθωράθης υψίκομον, καρπούς τά θαύματα, καί τά σεπτά κατορθώματα, ιερωτάτως φέρων' Ιωαννίκιε.

Ιάσατό σε ο Κύριος, οράσει Ευσταθίου τού Μάρτυρος, ιόν όλέθριον, καταπιόντα πανόλβιε, διά χειρός αδίκου καί κινδυνεύοντα.

Μυρίοις πόνοις ωμίλησας, τό σώμα ασθενώς διακείμενος Ιωαννίκιε, όθεν εν πίστει κραυγάζω σοι, τάς αλγηδόνας παύσον τών νοσημάτων μου.

Θεοτοκίον

Η μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ημίν κινδυνεύουσι, καί χείρα όρεξον, καί πρός λιμένας εμβίβασον, τής σωτηρίας Κόρη Θεοχαρίτωτε.

Τών Ιερομαρτύρων

Εβόησε, προτυπών

Ηλούμενοι, ταίς περόναις τό σώμα οι Μάρτυρες, παθημάτων μιμηταί, τού Σωτήρος εδείκνυντο, τού προσηλωθέντος, εν Σταυρώ καί φθοράς κόσμον σώσαντος.

Τό πέλαγος, τών βασάνων διήλθετε Μάρτυρες, κυβερνήσει, τού Αγίου πανεύφημοι Πνεύματος, καί πρός θείον όρμον, κατηντήσατε δόξης πληρούμενοι.

Ενίκησας, φερωνύμων ανδρών πάσαν ένστασιν, μιαιφόνων, ιεράρχα αοίδιμε Νίκανδρε, καί στεφάνους δόξης, εκομίσω τώ Θεώ παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Ηφάνισας, τής Προμήτορος Κόρη τό όνειδος, ευλογίαις τόν ημάς, στεφανούντα κυήσασα, καί τήν λύπην ταύτης, εις χαράν αγαθή μετενήνοχας.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Κοντάκιον τού Οσίου

Ήχος πλ. δ’ Τή υπερμάχω

Αστήρ εφάνης παμφαής επί γής λάμπων, καί τούς εν ζόφω τών παθών περιαυγάζων, ιατρός δέ αρωγοτατος τών νοσούντων, αλλ' ως χάριν ειληφώς, τήν τών ιάσεων, τοις αιτούσί σε παράσχου πάσαν ίασιν, ίνα κράζωμεν. Χαίροις Πάτερ, Ιωαννίκιε.

Ο Οίκος

Η στραψεν εν τώ κόσμω’ ο θεόληπτος βίος τών σών κατορθωμάτων, Παμμάκαρ, καί απήλασε πάσαν αχλύν ψυχικών παθημάτων, καί φώς άϋλον κατηύγασε, τοίς πίστει σοι καί πόθω εκβοώσι ταύτα.
Χαίροις, τερπνόν Μοναζόντων κλέος, χαίροις, φωστήρ διαυγής τού κόσμου.
Χαίροις, τών νοσούντων ταχεία παράκλησις, χαίροις, ευρωστούντων ακλόνητον έρεισμα.
Χαίροις, ότι τήν επίγειον απεβάλου στρατιάν, χαίροις, ότι τά ουράνια αντηλλάξω τών φθαρτών.
Χαίροις, τών θείων όντως αρετών ο ταμίας, χαίροις τών απορρήτων αυτουργός θαυμασίων.
Χαίροις, παθών παντοίων καθαίρεσις, χαίροις, ημών προστάτης θερμότατος.
Χαίροις, παντός ετοιμότατος ρύστης, χαίροις, παντός καταφύγιον κόσμου.
Χαίροις, Πάτερ Ιωαννίκιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωαννικίου τού μεγάλου, τού εν τώ Ολύμπω.

Στίχοι

Τόν Ιωαννίκιον εκ γής λαμβάνει
Ο τώ λόγω γήν τού Θεού πήξας Λόγος.
Σήμά σοι έν γε τετάρτη Ιωαννίκιε χεύσαν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Ιερομαρτύρων, Νικάνδρου Επισκόπου Μύρων, καί Ερμαίου Πρεσβυτέρου, χειροτονηθέντων παρά τού Αγίου Αποστόλου Τίτου.

Στίχοι

Χριστόν ποθούντας ζώντας Μάρτυρας δύω,
Καί ζώντας ενθάπτουσι πικρώς τώ τάφω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πορφυρίου.

Στίχοι

Ο Πορφύριος ευστόλιστος εκ ξίφους,
Λαμπράν στολισθείς πορφύραν εξ αιμάτων.

Τή αυτή ημέρα, Διήγησις εις τόν θρήνον τού Προφήτου Ιερεμίου περί τής Ιερουσαλήμ, καί εις τήν άλωσιν ταύτης, καί περί τής εκστάσεως Αβιμέλεχ.

Μνήμη τού αγίου καί ευσεβάστου βασιλέως, Ιωάννου τού Βατάτζη, τού καί Ελεήμονος επικληθέντος.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Οσίου

Ωδή ζ'

«Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Τήν καρδίαν, τής Τριάδος οικητήριον, απεργασάμενος, τρείς εδομήσω ναούς, εν οίς θεία χάριτι, Ιωαννίκιε, μύρα βλύζουσιν, εις φωτισμόν καί κάθαρσιν, τών πιστώς σοι προσιόντων.

Η ψυχή σου φωταυγεία θείου Πνεύματος, ελλαμπομένη αεί, ψυχών εώρα πιστώς, τών προσερχομένων σοι, Ιωαννίκιε, τά βουλεύματα, προφητικαίς προγνώσεσιν, ιερώς θαυμαζομένη.

Νοσημάτων, χειμαζόντων με Μακάριε, ψυχής καί σώματος, ταίς ικεσίαις σου, συντόμως απάλλαξον, καί μέλπειν ποίησον. Υπερύμνητε, ό τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Αναλλοίωτον, τεκούσα μόνη Κύριον, Θεοχαρίτωτε, τή δεξιά τή αυτού, Αγνή αλλοιώσαί μου, τόν νούν ικέτευε, πρός τά κρείττονα, δεινώς περιτρεπόμενον, ταίς τού βίου ασχολίαις.

Τών Ιερομαρτύρων

Αβραμιαίοι ποτέ

Τήν ιεράν σου στολήν, προσεπιχρώσας μάκαρ, βαφαίς αιμάτων απετέλεσας, λαμπροτέραν Νίκανδρε, ανακραυγάζων. Χριστέ ευλογητός εί.

Προσομιλούντες πυρί, ανενδοιάστω πόθω, τώ πρός τόν Κτίστην ουκ εφλέχθητε, βοώντες Μακάριοι. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Την τής καμίνου φλόγα, υμίν ετοιμασθείσαν, εις τιμωρίαν μετετρέψατε, εις δρόσον εν Πνεύματι, τώ παντουργώ βοώντες. Χριστέ ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Σωματωθέντα Λόγον, ανερμηνεύτως τίκτεις, αγνή Παρθένε τους κραυγάζοντας, θανάτου λυτρούμενον, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Ωδή η’

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ιστάμενος άνω πρός τό όρος, ως επί λυχνίας λύχνος, Όσιε, πάντων τά νοήματα, πίστει κατεφώτιζες, υποδεικνύων άριστα Ιωαννίκιε, τήν τρίβον τής ζωής καί ανάγων, τούτους θείω λόγω, πρός ύψος απαθείας.

Νοί απαθεία καθαρθέντι, ωμίλησας Κυρίω παντοκράτορι, υφ' ού τά απόρρητα, Όσιε μυούμενος, προφητικώς προέλεγες, εις σωτηρίαν ψυχών, ως μέγιστος παμμάκαρ προφήτης, όθεν σε συμφώνως, πιστοί ανευφημούμεν.

Επήλθόν μοι μάστιγες βαρείαι, καί νόσοι αλλεπαλλήλως με χειμάζουσι, τούτων με απάλλαξον, Πάτερ ικετεύω σε, ως εκ Θεού δεξάμενος, Ιωαννίκιε, τήν χάριν ιατρεύειν τά πάθη, καί τάς αλγηδόνας, πιστών επικουφίζειν.

Τριαδικόν

Σύν πάσαις ταίς άνω στρατηγίαις, Πατέρα Υιόν καί Πνεύμα Άγιον, Τριάδα αμέριστον, άκτιστον θεότητα, υμνολογούντες, Άγιος, Άγιος, Άγιος, βοήσωμεν εν αγαλλιάσει, μία εξουσία, αρχή καί βασιλεία.

Θεοτοκίον

Ωράθης Αγγέλων υπερτέρα, Θεόν απορρήτως σωματώσασα, τούτον ούν ικέτευε, Δέσποινα πανάμωμε, τών σαρκικών ανώτερον, παθών γενέσθαι με, νοός εν υψηλή ταπεινώσει, ανυμνολογούντα, τήν σήν μεγίστην χάριν.

Τών Ιερομαρτύρων

Λυτρωτά τού παντός

Ιεράρχης σεπτός εχρημάτισας, ουδαμώς αλλοτρίω εν αίματι, τώ δέ οικείω Νίκανδρε, εισελθών εις τόν άνω ναόν, καί μέλπων. Ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον.

Εν καθέδρα αινέσας τόν Κύριον, πρεσβυτέρων Ερμαίος ό ένδοξος, καλλωπισθείς εν αίματι, μαρτυρίου κραυγάζει. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ιερώς προτελούντες τά άγια, ιερεία σεπτά ανεδείχθητε, καί εις οσμήν προσήχθητε, ευωδίας Κυρίω Αναβοώντες. Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τών κακών μου τό πέλαγος ξήρανον, ευσπλαγχνίας κυήσασα πέλαγος, τόν Λυτρωτήν καί Κύριον, ώ βοώμεν Παρθένε. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρό»σισας, καί εδίδαξας μέλπειν. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Τού Οσίου

Ωδή θ’

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος. πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αειπάρθενε».

Ίσχυσας Θεού, τόν νούν σου κρατύναντος, κατακρατήσαι παθών, Άγγελος εν σώματι, εντεύθεν Πάτερ σύ εχρημάτισας, καί σύν Αγγέλοις πάντοτε, τούς ουρανούς κατοικείς, τώ τής δόξης, θρόνω παριστάμενος, καί φωτός ανεσπέρου πληρούμενος.

Ώσπερ ουρανόν, τά όρη καί σπήλαια ώκησας Όσιε, όθεν σοι ειρήνευσαν, άγριοι θήρες καθυποτάξαντι, πάθη ψυχής δυσκάθεκτα, Ιωαννίκιε, καί δικαίω, ήδη χρηματίσαντι, διά τούτο πιστοί σε γεραίρομεν.

Σού τό ιερόν, καί άγιον λείψανον εν τάφω κείμενον, θάπτει τά νοσήματα, καί φλέγει στίφη δαιμόνων πάντοτε, σοφέ Ιωαννίκιε, τή θεία χάριτι, αναβλύζον, πάσι τά ιάματα, τοίς πιστώς σε αεί μακαρίζουσιν.

Ήδη τώ Χριστώ εγγίζων τρανότερον καί καθαρώτερον, μέμνησο τών πίστει σου, μνημονευόντων Ιωαννίκιε, αμαρτιών συγχώρησιν, ημίν αιτούμενος, νοσημάτων, πάντων απολύτρωσιν, καί Θεού βασιλείας οικείωσιν.

Θεοτοκίον

Φώτισον Αγνή, ψυχής μου τά όμματα φώς η κυήσασα, καί μή καταλάβη με, τής αμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδέ βυθός καλύψη με τής απογνώσεως, αλλ' αυτή με, σώσον καί κυβέρνησον, πρός λιμένα τού θείου θελήματος.

Τών Ιερομαρτύρων

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ικρίω σοφέ καρτερικώς τεινόμενος, καί λαμπάσι φλογιζόμενος, δρόμον ουράνιον εδέξω, χειρί αγγελική Μάρτυς Νίκανδρε, τούς φλέγοντας νεκρούς δέ απέδειξας, ταίς ζωηφόροις σου εντεύξεσιν.

Ωράθητε θέαμα φρικτόν γυμνούμενοι, καί αλόγοις συνδεσμούμενοι, καί επί πλείστον Αθλοφόροι, συρόμενοι καί σώοι δεικνύμενοι, πυρί προσομιλούντες καί άφλεκτοι, Πνεύματι θείω συντηρούμενοι.

Σήμερον τών Μύρων ιερά μητρόπολις, εορτάζει πόλιν άπασαν, πρός εύωχ ίαν συγκαλούσα, εν τή μνήμη υμών ταύτη Πανεύφημοι, εν ή τήν ιεράν υμών άθλησιν, μεγαλοφρόνως ετελέσατε.

Ηνοίγη υμίν ο ουρανός καί Άγγελοι, τή ανόδω επεκρότησαν, τάξεις Αγίων καί Δικαίων, ηυφράνθησαν, εσκίρτησαν Μάρτυρες, μεθ' ών κατασκηνώσαντες μνήσθητε, τών μεμνημένων ημών Άγιοι.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον τώ σώ Πανάμωμε, η τεκούσα φώς απρόσιτον, λύσον τά νέφη τής ψυχής μου, καί σκότους με εξάρπασον δέομαι, καί θείας σωτηρίας αξίωσον, ίνα υμνώ σε τήν πανύμνητον.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν είσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω, τήν ευλογίαν εξήνθησας. Όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Εμφρόνως καθυπέταξας, σοφέ Ιωαννίκιε, τώ αυτοκράτορι Πάτερ, νοϊ σαρκός τάς ορέξεις, εντεύθεν τό ακρότατον, τών εφετών κατέλαβες, καί θείας δόξης έτυχες, υπέρ ημών ούν πρεσβεύων, μή διαλίπης παμμάκαρ.

Τών Ιερομαρτύρων

Φυτεία τού παμμάκαρος, εδείχθης Τίτου Νίκανδρε, υφ' ού τής πόλεως Μύρων, εχρίσθης Όσιε Πάτερ, Αρχιερεύς θεόληπτος, εν ή καί τό μαρτύριον, σύν τώ Ερμαίω πάνσοφε, υπέρ Χριστού διανύσας, εν ουρανοίς βασιλεύεις.

Θεοτοκίον

Καί σχετικώς ασπάζομαι, καί πόθω τήν προσκύνησιν, προσνέμω πίστει καί φόβω, τή παναχράντω καί θεία, εικόνι σου πανάμωμε, αφ' ής ψυχών εκβλύζουσι, καί τών σωμάτων Δέσποινα, ιάματα τοίς υμνούσι, σέ Θεοτόκον κυρίως.

Η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Γαλακτίωνος καί Επιστήμης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων.

Ήχος πλ. δ'

Ωτού παραδόξου θαύματος

Γάλακτι τραφείς ασκήσεως, διά βασάνων πολλών, Γαλακτίων καί θλίψεων, εις Χριστού κατήντησας, ηλικίαν γενόμενος, δεκτή θυσία, τέλειον σφάγιον, τή αυθαιρέτω ορμή πανόλβιε. Ώ τής εδραίας σου, καί βεβαίας πίστεως! δι' ής Θεού, έτυχες Θεούμενος, νύν τελεώτερον.

Επιστημόνως εζήτησας, τών αγαθών τήν πηγήν, ορεκτών τό ακρότατον, ταίς αυτού λαμπρότησι,καί ψυχήν καί διάνοιαν, καταυγασθείσα Θεομακάριστε, καί καθελούσα στερραίς ενστάσεσι, τόν πολυμήχανον, καί αρχαίον δράκοντα, Μοναζουσών, θείον εγκαλλώπισμα, Μάρτυς πολύαθλε.

Δύο φωστήρες υπέρλαμπροι, Ανατολής νοητής, ανατέλλουσι χάριτι, καί τήν κτίσιν άπασαν, ευσεβώς καταυγάζουσιν, υπερβαλλούσαις άθλων λαμπρότησι, καί ιαμάτων, θείοις πυρσεύμασιν, ών τήν υπέρφωτον, εορτήν γεραίροντες, τόν δι' αυτών, πάντας αγιάζοντα, Χριστόν δοξάσωμεν.

Δόξα… Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο ψυχή μου στενάζουσα, καί τών δακρύων κρουνούς, εκ καρδίας πηγάζουσα, τή Παρθένω βόησον, καί Μητρί τού Θεού ημών. Διά τό πλήθος τών οικτιρμών σου Αγνή, τής φοβεράς μιε ρύσαι κολάσεως, καί κατασκήνωσον, ένθα η ανάπαυσις, καί η χαρά, η διαιωνίζουσα, καί η απόλαυσις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου φρικτού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεψεν, εν μέσω δύο ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτώς εκύησεν. Έκλαιε λέγουσα, Οίμοι Τέκνον φίλτατον! πώς ο δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσή λωσεν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο παρών.

Ωδή α’ Ήχος πλ. β'

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον Θεώ επινίκιον ωδήν, εβόα άσωμεν».

Τούς ανεσπέρους φωστήρας τούς λογικούς, ουρανούς τούς λάμψαντας, υπέρ ήλιον εν γή, τού Χριστού τούς θείους Αθλητάς, εν ωδαίς πνευματικαίς πίστει τιμήσωμεν.

Ελληνικής από ρίζης στειρωτικής, ευθαλής εβλάστησας θεοδώρητος βλαστός, Γαλακτίων κόσμω τούς καρπούς, προβαλλόμενος τής σής ατρέπτου πίστεως.

Επιστημόνως τήν πίστιν τήν πρός Χριστόν, εκζητούσα έδραμες, πρός επίγνωσιν αυτού, καί τυχούσα θείας δωρεάς, Επιστήμη νυμφικώς τούτω νενύμφευσαι.

Θεοτοκίον

Κατεποντίσθην ο τάλας εν τώ βυθώ, τών πολλών μου πράξεων, καί πρός σέ τήν αγαθήν, καταφεύγω Μήτερ τού Θεού, δός μοι χείρα βοηθείας καί διάσωσον.

Ωδή γ’

«Ούκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ό Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα,τής ομολογίας σου».

Εφέσει κρείτονος ζωής, καί τρυφής ανεκφράστου, τών φθαρτών υπερείδες, καί ρευστών πάντα τερπνά, σύν Επιστήμη Χριστώ Γαλακτίων, ευπειθώς επόμενος.

Ρυσθέντες βρόχων σαρκικών, καί παθών πολυπλόκων, εν ασκήσει τώ πόθω, συνεδέθητε Χριστού, θυσία δέ καθαρά, εν αθλήσει, τούτω προσηνέχθητε.

Τώ θείω πόθω τού Χριστού, αρνησάμενοι κόσμον,συνεδέθητε μάλλον, τώ Πνεύματι Αθληταί, καί διά πόνων πολλών, βασιλείας,θείας ηξιώθητε.

Θεοτοκίον

Ουκ έστιν όστις πρός τήν σήν, καταπέφευγε σκέπην, καί ουκ έτυχε Κόρη, τών πολλών σου οικτιρμών, διό δέομαι τής σής, όπως τύχω, Κόρη αντιλήψεως.

Κάθισμα Ήχος δ’

Ταχυ προκατάλαβε

Ασκήσει λαμπρύνας σου, τό οπτικόν τής ψυχής, ακτίσιν αθλήσεως, φωταγωγείς τούς πιστούς, Γαλακτίων μακάριε, όθεν σου τήν αγίαν, καί φωσφόρον ημέραν, πίστει επιτελούμεν, ευσεβώς σοι βοώντες. Ως έχων παρρησίαν πρός Χριστόν, πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Δόξα… Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, τόν υπερούσιον, Θεόν η κυήσασα, σύν Ασωμάτοις αυτόν, απαύστως ικέτευε, άφεσιν τών πταισμάτων, καί διόρθωσιν βίου, δούναι ημίν πρό τέλους, τοίς εν πίστει καί πόθω, υμνούσί σε κατά χρέος, μόνη Πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο. Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο Υιέ μου θαύμα; πώς η ζωή τών όλων, ομιλεί τώ θανάτω; ζωώσαι τούς τεθνεώτας, θέλων ως εύσπλαγχνος.

Ωδή δ’

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, έν Κυρίω εορτάζουσα».

Θεού σε πρόνοια, βλαστόν ανέδειξε, στειρευούσης νηδύος τών αρετών, τούς καρπούς πληθύνοντα, καί καρποφόρον δεικνύντα, παραινέσεσι τήν σύζυγον.

Χριστόν επόθησας, κόσμον εμίσησας, κατεφρόνησας πλούτου, δόξης, τρυφής, καί τιμής ηλόγησας, φθαρτών τά άφθαρτα σοφώς, αλλαξάμενος πανόλβιε.

Χριστού τοίς ίχνεσι, κατηκολούθησας, ακλινώς Γαλακτίων σύν τή σεπτή, Επιστήμη ένδοξε, διό καί δόξης παρ' αυτού, καί στεφάνων κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ναόν εμόλυνα, κακώς τού σώματος, Παναγία Παρθένε τό καθαρόν, Θεού οικητήριον, κάθαρον ρύπου με παντός, τών παθών μου ταίς πρεσβείαις σου.

Ωδή ε’

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Τώ θείω φέγγει καταυγασθείς, καί τής απαθείας καλλοναίς, περιλαμφθείς Γαλακτίων σοφέ, έπεισας αγνεύειν σύν σοί τήν σύζυγον, ζυγόν ανελομένην, τόν ελαφρόν τού Χριστού.

Πυρί πυρούμενοι πειρασμών, πύρ φιληδονίας καί πυράν, πολυθεΐας εσβέσατε, άμφω τά συμφέροντα συμφρονήσαντες, εν πόνοις πολυτρόποις, ψυχής καί σώματος.

Νόμω πειθόμενοι τού Θεού, άραντες επ' ώμων τόν σταυρόν, είλεσθε βίον τόν άμεμπτον, καί διπλοίς στεφάνοις κατεκοσμήθητε, ασκήσει καί νομίμοις, άθλοις εκλάμψαντες.

Θεοτοκίον

Ηλίου όχημα φωτεινόν, κάθαρον τόν ρύπον τής ψυχής, καμού τού δούλου σου δέομαι. τάχυνον τήν χάριν τής ευσπλαγχνίας σου, καί ίασαι νοσούντα, Κόρη Θεόνυμφε.

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ εύδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Τού βίου τό βίαιον, βδελυξάμενοι σαφώς, είλεσθε βίον άμεμπτον, ως βιασταί τής φύσεως καί διπλοίς, εν άθλοις προλάμψαντες, διττοίς τοίς στεφάνοις κατεκοσμήθητε.

Σωμάτων διάστασιν, υποστάντες τών ψυχών, ενώσει διά πίστεως, ασάρκους πρίν καθείλετε δυσμενεϊς, αύθις ορωμένους δέ, κατεβάλετε, σθένει θείου Πνεύματος.

Νομίμως ηρίστευσαν, Γαλακτίων ό κλεινός, καί η θεόφρων σύζυγος, Επιστήμη ανδρείως καί καρτερώς, αυτών ταίς δεήσεσι, τά ελέη σου Λόγε πάσι δώρησαι.

Θεοτοκίον

Αγάθυνον Δέσποινα, τήν ψυχήν μου εν πολλοίς, κεκακωμένην πταίσμασι, καί τόν δοτήρα πάντων τών αγαθών, Θεόν καθικέτευε, βασιλείας τής άνω αξιώσαί με.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Μαρτύρων Χριστού, τοίς δήμοις ηριθμήθητε, αγώσι στερροίς, φαιδρώς αγωνισάμενοι, Γαλακτίων ένδοξε, σύν συζύγω σεπτή καί συνάθλω σου, Επιστήμη, τώ μόνω Θεώ, πρεσβεύοντες άμφω υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τόν γενναίον εν Μάρτυσι Γαλακτίωνα, εν ασμάτων ωδαίς ευφημήσωμεν, σύν τή πανευκλεεί συζύγω, τή φερωνύμω Επιστήμη ούτοι γάρ καθείλον τού εχθρού τό φρύαγμα, καί ειδώλων τό άθεον ήλεγξαν, τήν δέ πίστιν Χριστού ανεκήρυξαν. Διό περιφανώς λαβόντες παρ' αυτού, τούς στεφάνους τής αφθαρσίας, απαύστως πρεσβεύουσιν υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Γαλακτίωνος καί Επιστήμης.

Στίχοι

Ασυνδυάστους συζύγους κτείνει ξίφος,
Τήν ψυχικήν σύζευξιν ηγαπηκότας.
Τμήθη Επιστήμη Γαλακτίων τ' ενί πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών Εβδομήκοντα Ερμά, Πατρόβα, Λίνου, Γαϊου καί Φιλολόγου.

Στίχοι

Ερμάς, Πατρόβας καί Γάϊος τρείς άμα,
Απόστολοι θνήσκουσιν, οις τριάς φίλη.
Καθείς, Ιησούς γνώσεως θείας λίνον,
Ζωγρεί σε, Λίνε, καί μεθιστά τού βίου.
Φιλόλογος φιλών σέ τόν Θεόν Λόγον,
Πληροί λόγους σούς, καί θανων σύνεστί σοι.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Δομνίνος πυρί τελειούται.

Στίχοι

Ανασκοπών πύρ τής γεέννης Δομνίνος,
Τό τή δε πύρ έφριττεν ούμενουν όλως.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Τιμόθεος, Θεόφιλος καί Θεότιμος, πυγμαίς τελειούνται.

Στίχοι

Τόν Τιμόθεον, καί συναθλητάς δύω
Κτείνουσι πυγμαί, καί Θεός τιμά Λόγος.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Δωρόθεος, θηρίοις εκδοθείς, τελειούται.

Στίχοι

Ο Δωρόθεος εκδοθείς τοίς θηρίοις,
Δώρον προσήχθη τώ Θεώ προσδεκτέον.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι Ευψύχιος καί Καρτέριος,τά αιδοία τμηθέντες, τελειούνται.

Στίχοι

Αιδοία Καρτέριος εκτετμημένος,
Σύν Ευψυχίω καρτεροψύχως φέρει.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Σιλβανός, εις μέταλλα βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

Εν τοίς μετάλλοις Σιλβανός βεβλημένος,
Λείπει μέταλλα καί μεταλλάττει βίον.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Πάμφιλος, ξεσθείς καί φυλακισθείς τελειούται.

Στίχοι

Φρουρά δαμασθείς, καί πρό τής φρουράς ξέσει,

Διπλούν λάβοι Πάμφιλος εικότως στέφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γρηγορίου, Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας, τού Ομολογητού.

Τή αυτή ημέρα ο Άγιος Αγαθάγγελος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Χριστάγγελός τις ψήφος Αγαθαγγέλω
Η τής τελευτής ψήφος ήν εκ τού ξίφους.

Μνήμη τού εν αγίοις πατρός ημών Ιωνά, αρχιεπισκόπου Νοβογοροδίας Ρώσσου τού θαυματουργού.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελεήσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ’

«Δροσοβολον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Δροσοβόλος υμάς χάρις η τού Πνεύματος, πανσόφως προσανέψυχε, πυρπολουμένους πειρασμών πυρί καί αλγεινών, ασκήσεως καί τών αικισμών, ούς εν αθλήσει καρτερώς, αύθις υπέστητε.

Τής αγνείας μέν τώ πόθω καί ασκήσεως, στέργετε τήν διάστασιν, εν ομονοία δέ ψυχής διά πίστεως στερράς, συνδούμενοι πρός αθλητικάς, αύθις ηνώθητε λαβάς, Οσιομάρτυρες.

Γαλακτίων ο πανένδοξος θεσπίσμασι, πειθήσας τού Παντάνακτος, τά θεσπίσματα ως ληρήματα τών δυσσεβών, ηγήσατο, όθεν ουρανών, τήν βασιλείαν εν Χριστώ κλήρον απείληφεν.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα εχρημάτισας Πανάμωμε, τών νοερών Δυνάμεων, όν γάρ εκείνοι ου τολμώσιν όλως κατιδείν, αγκάλαις εβάστασας ταίς σαίς, χαριστηρίοις σε φωναίς, όθεν δοξάζομεν.

Ωδή η’

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού τής φύσεως πόθου φίλτρον θερμότερον, πρός Χριστόν εσχηκότες, σαρκί καί αίματι, όλω τώ νοί προσανέχειν απείπασθε, σχέσεως υλώδους, εμφρόνως αποστάντες.

Τής πρός σάρκα φιλίας ξένως διέστητε, τής αγνείας τώ φίλτρω θείως ηνώθητε, καί τή τού Χριστού αγάπη συνηρμόσθητε, κλέος συζυγίας, αζύγων μέγα θαύμα.

Βασιλείαν τήν άνω Μάρτυς θεσπέσιε, κατοικήσαι σπουδάζων, ταύτην κατέλαβες, αίμασι τοίς σοίς, Γαλακτίων ωνούμενος, σύν τή Επιστήμη, τή σή καλή συνάθλω.

Θεοτοκίον

Ώσπερ πύρινος θρόνος φέρεις Πανάμωμε, τόν εν κόλποις πατρώοις αναπαυόμενον, όν υπέρ ημών, Θεοτόκε ικέτευε, όπως αιωνίου, ρυσθώμεν καταδίκης.

Ωδή θ’

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ παναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Χριστού τώ πόθω θερμώς στομούμενοι, σχέσιν ψυχράν τού βίου καί τού φίλτρου τής φύσεως, καί δεσμούς τής σαρκός διερρήξατε, διά τήν εν Τριάδι μίαν θεότητα, Μάρτυρες δυάδος, υλικής υπεργενόμενοι.

Χοροίς Μαρτύρων, Παρθένων τάγμασιν, εν ουρανοίς χορεύων, καί φωτί αγαλλόμενος, σύν τή σή συζύγω Επιστήμη κακών, λύσιν ημίν βραβεύεις, νίκας τώ Άνακτι, κόσμω Γαλακτίων, ειρήνην καί μέγα έλεος.

Στερρώς εν πίστει εις έν ενούμενος, πανευκλεώς ο θείος Γαλακτίων ο πάνσοφος, καί τή σεμνή Επιστήμη συνδούμενος, συνήθλησε γενναίως, τούτων δεήσεσιν, οίκτειρον ημάς Λόγε Θεού, ώς υπεράγαθος.

Θεοτοκίον

Φωναίς υμνούμεν χαριστηρίοις σε, οι διά σού τυχόντες αληθώς τής Θεώσεως, καί βοώμέν σοι. Χαίρε Πανάμωμε, χαίρε ευλογημένη, χαίρε παλάτιον, τού Παμβασιλέως καί Θεού, χαίρε Μητρόθεε.

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τραφείς τώ γάλακτι Μάρτυς, τής πίστεως Γαλακτίων, σύν τή σεμνή Επιστήμη, ενήθλησας μεχρι τέλους, υμών αγίαις πρεσβείαις, ρυσθείημεν τής γεέννης.

Θεοτοκίον

Χαριστηρίοις ύμνοις, δοξάζοντές σε Παρθένε, σύν τώ Αγγέλω τό χαίρε, βοώμέν σοι Θεοτόκε. Χαίρε ανύμφευτε Μήτηρ, τού Βασιλέως τής δόξης.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Παύλου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τού Ομολογητού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ’
Έδωκας σημείωσιν

Παύλος ο θεσπέσιος, σέ μιμητήν προχειρίζεται, ομωνύμως καλούμενον, καί τρόποις κοσμούμενον, τοίς αυτού Παμμάκαρ, καί θεοσεβεία, καί τή ανδρεία τής ψυχής, καί καρτερία τών περιστάσεων, καί ζήλω πυρακτούμενον, Ορθοδοξίας υπέρμαχε, ώ καί νύν συνδεδόξασαι, ουρανίοις σκηνώμασιν.

Άρειον τόν άθεον, καί δυσσεβή Μακεδόνιον, ταίς στερραίς τών δογμάτων σου, νευραίς απηγχονιδιδασας, τώ ορθώ δέ λόγω, τής σκαλίας, τών Ορθοδόξων τήν πληθύν, Ιερομύστα μάκαρ εστήριξας, διό σου τήν υπέρλαμπρον, ομολογίαν δεξάμενος, βασιλείας ανέδειξε, κοινωνόν ο Φιλάνθρωπος.

Δρόμον εκτελέσαντα, σέ καί τήν πίστιν τηρήσαντα, ιεράρχα μακάριε, Χριστός εστεφάνωσε, τώ λαμπρώ στεφάνω, τής δικαιοσύνης, καί κατελάμπρυνε τήν σήν, ομολογίαν αξιοθαύμαστε, διό τήν επουράνιον, κληρονομίαν δεξάμενος, τόν Σωτήρα δυσώπησον, υπέρ τών ανυμνούντων σε.

Παύλε παμμακάριστε, ομολογίας επώνυμε, τών θερμώς ευφημούντων σε, προστάτης γενόμενος, εκ παντός κινδύνου, πάσης αμαρτίας καί καταιγίδος τών παθών, καί τυραννίδος Πάτερ διάσωσον,ως Μάρτυς γάρ αήττητος, καί Ιεράρχης ευπρόσδεκτος, παρρησίαν σύ κέκτησαι, πρός Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Δόξα... Ήχος α’ Γερμανού

Αρχιερατικήν στολήν ενδυσάμενος, Όσιε Πάτερ, τόν ομώνυμον Παύλον εζήλωσας, διωγμούς υπομείνας καί περιστάσεις, καί εν τοίς σοίς οικείοις πόνοις, τά βλάσφημα δόγματα Αρείου κατέβαλες, παθών γάρ υπέρ τής ανάρχου, καί ομοουσίου Τριάδος, τόν δυσσεβή καί πνευματομάχον καθείλες Μακεδόνιον, καί τήν ορθόδοξον πάσι τρανώσας πίστιν, τοίς αϋλοις συναυλίζη Αγγέλοις, μεθ' ών καί νύν ικέτευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον αυτόμελον

Τών ουρανίων ταγμάτων τό αγαλλίαμα, τών επί γής ανθρώπων, κραταιά προστασία, άχραντε Παρθένε, σώσον ημάς, τους εις σέ καταφεύγοντας, ότι εν σοί τάς ελπίδας μετά Θεόν, Θεοτοκε ανεθέμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον όμοιον

Υπέρ ημών ο Υιός σου παθείν ηνέσχετο, ίνα τώ τούτου πάθει, τήν απάθειαν πάσι, παράσχη Θεοτόκε, όθεν αύτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθών παντοίων

με ρύσασθαι, καί ψυχής, καί τού σώματος Πανύμνητε.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος β’ Βυζαντίου

Ασκήσεως τό πέλαγος διαπλέων, τής εγκρατείας αύρα, τό τών παθών κλυδώνιον εξέφυγες Όσιε, όθεν τή ομωνυμία φερωνυμήσας τού θείου Παύλου, διωγμούς υπήνεγκας καί περιστάσεις, κακουχούμενος εν ταίς τών αιρετιζοντων γλωσσαλγίαις, Διό Αρείου κατέβαλες τά δόγματα, καί Νεστορίου τάς αιρέσεις τρεψάμενος, τής Εκκλησίας Χριστού, ώφθης ζηλωτής, Αυτόν ικέτευε, Ιεράρχα μακάριε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Ώσπερ, εν λιμένι προσδραμών, υπό τήν αγίαν σου σκέπην, Παρθενομήτορ αγνή, δέομαι σπλαγχνίσθητι, μή απορρίψης με, αλλά ρύσαι τόν δούλόν σου, τής νύν επελθούσης, θλίψεως ώς έχουσα, τό συμπαθές φυσικόν, Μήτερ τού Θεού τού υψίστου,πάντοτε πρεσβεύουσα σώζε, πάσης περιστάσεως τους δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, η τεκούσα τής ζωής, τόν αγεωργήτως εν μήτρα σού εκβλαστήσαντα, ξύλω ως εώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ωλόλυζες, καί έκραζες, Τέκνον, γλεύκος εναπόσταξον, δι' ού η μέθη αρθή, πάσα τών παθών Ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, σού τήν ευσπλαγχνίαν ενδεικνύμενος.

Απολυτίκιον

Ήχος γ' Αυτόμελον

Θείας πίστεως ομολογία, άλλον Παύλόν σε τή Εκκλησία, ζηλωτήν εν ιερεύσιν ανέδειξε, Συνεκβοά σοι καί Άβελ πρός Κύριον, καί Ζαχαρίου τό αίμα τό δίκαιον, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν τού Ψαλτηρίου, αναγινώσκομεν τούς Κανόνας τής Όκτωήχου, είτα τού Αγίου τούτον, ού η Ακροστιχίς.

Τόν μυσταγωγόν Παύλον υμνώ προφρόνως.

Ποίημα Θεοφανους

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι,φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω

γηθόμενος,ταύτης τά θαύματα».

Τής πίστεως έρεισμα, τής Εκκλησίας διδάσκαλον, καί στύλον ακράνδαντον ομολογίας σε, καί πολύφωτον, τής χάριτος φωστήρα, καί στόμα πυρίπνοον, Παύλε κηρύττομεν.

Ο Παύλος ο μέγιστος, τής οικουμένης ο ήλιος, Τρισμάκαρ προβάλλεται, σέ Παύλον δεύτερον, ως πύρ φλέγοντα, ευτόνως τάς αιρέσεις, καί πέλεκυν κόπτοντα, τήν αθεότητητα.

Νομίμως ηγώνισαι, προκινδυνεύων θεσπέσιε, τού θείου κηρύγματος, ως Ιεράρχης πιστός, καί κατέπνιξας, νευραίς τών σών δογμάτων, ως θήρα τόν Αρειον, τόν ματαιόφρονα.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν άχραντον, δεύτε υμνήσωμεν άπαντες, τήν μόνην κοσμήσασαν, τήν ανθρωπότητα, τήν κυήσασαν, Θεόν σεσαρκωμένον, Παρθένον τε μείνασαν, αδιαλώβητον.

Ωδή γ'

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Υιοθετηθείς χάριτι θεία, τόν φύσει Υιόν Μονογενή, εις κτίσιν ού κατήγαγες, τόν τώ Πατρί συνάναρχον, Παύλε τοίς Παύλου δόγμασι, τού θεοφόρου επόμενος.

Στόματι καί γλώσση καί καρδία, σοφίαν καί δύναμιν Θεού, καί Λόγον ενυπόστατον, σύ τόν Χριστόν εκήρυξας, Παύλε θεόφρον Όσιε, τόν δυσμενή φαυλίσας Άρειον.

Τής υπερουσίου εξουσίας, τό Πνεύμα τό Άγιον Θεού, δι' ού θεοποιούμεθα, κρίσει δικαία Πάνσοφε, φύσει Θεόν εδίδαξας,καί παντουργόν καί παντοδύναμον.

Θεοτοκίον

Ανάρχου Γεννήτορος ό Λόγος, ο πάσης ανώτερος αρχής, αρχήν νύν σωματούμενος, εκ σού Αγνή εδέξατο, καί υπό χρόνον γέγονεν, ο χρόνων πάντων υπέρτερος.

Κάθισμα

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Ως τού σκεύους υπάρχων τής εκλογής, καί ομώνυμος Πάτερ καί μιμητής, κινδύνους υπέμεινας, καί διωγμούς υπέρ πίστεως, καί ως αυτός τήν Ρώμην, κατέλαβες Όσιε, πανταχού κηρύσσων, Τριάδος τό ομότιμον, όθεν καί τόν δρόμον, εν Αρμενία τελέσας, αξίως απείληφας, εκ Κυρίου τόν στέφανον, καταισχύνας τόν Άρειον, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν

δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Δόγμα ένθεον επικρατύνας, ρήμα άθεον εξοστρακίσας, Παύλε θεόφρον κατήσχυνας Άρειον, τώ γάρ Πατρί τόν Υιόν ομοούσιον, ανακηρύξας πιστούς εβεβαίωσας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ούκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, Αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! Τέκνον μου, πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον;

Ωδή δ’

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Γέρας πολυτίμητον σή κορυφή, τής ομολογίας τόν στέφανον, ως νικηφόρω, ζωηφόρω δεξιά, ο πλαστουργός επέθηκε, Παύλε θεοφάντορ μακάριε.

Ώσπερ προηγώνισαι τών ευσεβών, Πάνσοφε δογμάτων απείληφας, τάς αντιδόσεις, νύν τού ξύλου τής ζωής, τετυχηκώς Μακάριε, Παύλε θεοφάντορ θεσπέσιε.

Γήν τήν επουράνιον χοροβατείν, ήν πόδες πραέων χορεύουσι, κατηξιώθης, ως λαμπρός αγωνιστής, τής αληθείας πάντιμε, Παύλε γεγονως καί υπέρμαχος.

Θεοτοκίον

Ο μοουσιότητι τή τού Πατρός, Σώτερ ως Υιός καθορώμενος, εκ τής Παρθένου, ομοούσιος ημών, σωματωθείς γεγέννησαι, σώσαι βουληθείς τό ανθρώθινον.

Ωδή ε'

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Νομήν τής αιρέσεως, καί σηπεδόνα έστησας, βαλών δραστικώτατον θεόφρον, φάρμακον Πάτερ ομολογίαν τήν σήν, καί τών σών δογμάτων τό

λαμπρόν, νού τε καθαρότητα, καί τόν ζήλον τόν ένθεον.

Πλουσίως εκκέχυται, η τού Αγίου Πνεύματος, χάρις σού τοίς χείλεσι Παμμάκαρ, πρόμαχον όντως ορθοδοξίας στερρόν, ευρούσά σε καί προασπιστήν, όθεν κατεφώτισας, Ορθοδόξων συστήματα.

Αρείου τό άθεον, Μακεδονίου βλάσφημον, Παύλε θεοπνεύστων σου δογμάτων, καί διδαγμάτων εκσφενδονίσας πλοκαίς, Δαυίδ ως αλλόφυλον τό πρίν, τούτους απηγχόνισας, καί στερρώς κατεδίκασας.

Θεοτοκίον

Υπάρχων αιώνιος, νύν υπό χρόνου γέγονε, σάρκα προσλαβόμενος Παρθένε, έμψυχον έννουν, Λόγος ο άναρχος, εκ σού απειρόγαμε Αγνή, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην δωρούμενος.

Ωδή ς'

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με καταιγίς, πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός, εκ φθοράς ανάγαγε, τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Λαλήσας εις ύψος βλασφημίαν, καί τόν Υιόν καί Λόγον, τού Θεού ο Άρειος εις κτίσιν, καταγαγών υπό σού ο δείλαιος, θεοφόρε κατακέκριται.

Ο άνους καί άθεος καί άφρων, ο αθετήσας Πάτερ, Μακεδόνιος τό θείον Πνεύμα, διά τής σής καρτεράς ενστάσεως, θεοφάντορ καταβέβληται.

Νεκρούται συρόμενος ως όφις, τοίς ζωτικοίς σου λόγοις, προσβαλών αιρέσεων τό στίφος, Άρχιερεύ, τού Θεού πανόλβιε, θεορρήμον Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν Παρθένε Θεομήτορ, τόν υπέρ φύσιν τόκον, καί τήν σήν αμόλυντον αγνείαν, καί γάρ εν σοί, θαυμαστώς συνέδραμε, παρθενία, τόκος άφθορος.

Κοντάκιον

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Αστράψας εν γή, ως άστρον ουρανόφωτον, τήν καθολικήν φωτίζεις Εκκλησίαν νύν, υπέρ ής καί ήθλησας, τήν ψυχήν σου Παύλε προθέμενος, καί ως Ζαχαρίου καί Άβελ τρανώς, βοά σου τό αίμα πρός Κύριον.

Ο Οίκος

Ο μολογίας στύλος υπάρχεις, καί ομώνυμος Παύλου τού φωστήρος τής γής, ομότροπός τε καί σύναθλος, τά στίγματα τού Ιησού βαστάζων εν τώ σώματι, Παύλε ιερομύστα, καί εν αυτοίς εντρυφών, καί καυχώμενος πάντοτε, ενώπιον βασιλέων κακοδόξων ώφθης ιστάμενος, καί μή πτοούμενος, μάλλον δέ δυναμούμενος, όθεν τρανώτερον βοά σου τό αίμα πρός Κύριον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ς' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Παύλου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τού Ομολογητού.

Στίχοι

Τήν εις φάρυγγα Παύλος αυχών αγχόνην,
Λύει φάρυγξι ρευμάτων τήν αγχόνην.
Ούνεκα ωμολόγει Παύλος Θεόν, άγχεται έκτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής μετά φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως, επί Λέοντος τού Μεγάλου.

Στίχοι

Φλέγειν απειλείς, αλλά πάλιν ού φλέγεις,
Οργή κεράσας μακροθυμίαν Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Λουκά.

Στίχοι

Αρεστά, Λουκά, τώ Θεώ πράξας Λόγω.
Τής ευαρέστων εκθανων μοίρας γίνη.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Παύλος, ο διά Χριστόν Σαλός, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Υποκριθείς ο Παύλος εν γή μωρίαν,
Χορώ θανων σύνεστι τών θεοφρόνων.

Μνήμη τών Οσίων πατέρων ημών Αβραάμ τού εν Χοτίνη, καί Λουκά τού εν τώ σπηλαίω Ρώσσων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ’

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτισει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Μεταβέβηκας θεόφρον πρός ουράνια, Παύλε σκηνώματα, καί προσπελάσας Θεώ, μεθέξει Θεούμενος, ένθεος γέγονας, ψάλλων Όσιε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Νουθετούμενοι σοίς λόγοις διδασκόμεθα, Παύλε πανεύφημε, ως εν ηλίοις τρισίν, αμέριστον άτμητον, σέβειν θεότητα, ή καί ψάλλομεν, Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ως πανίερος η θεία καί θεάρεστος, ομολογία σου, ως γάρ χρυσός καθαρθείς, Θεώ προσενήνεξαι, θύμα ευπρόσδεκτον, αγαλλόμενος, τή εκμιμήσει Όσιε, τών παθών τών τού Σωτήρος.

Θεοτοκίον

Πάσι πρόξενος ανθρώποις εναπέφηνας, θείας λυτρώσεως, τόν Λυτρωτήν τού

παντός, τεκούσα Πανάμωμε, ώ πάντες ψάλλομεν, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ρέουσι πηγαί τών σών δογμάτων, καί πάσαν τήν Εκκλησίαν καταρδεύουσι, σώ δέ Πάτερ αίματι, πάντας καθηγίασας, τούς ορθοδόξω πίστει σοι, ακολουθήσαντας, καί Κύριον υμνείτε βοώντας, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Όρμω γαληνώ σύ προσωρμίσθης, τού βίου τάς τρικυμίας απωσάμενος, είχες γάρ ιθύνοντα, πάσαν τήν πορείαν σου, τόν κυβερνήτην Κύριον, Παύλε πανόλβιε, τόν νεύματι τά πάντα ποιούντα, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Φώς τό τριλαμπές τής υπερθέου, Τριάδος εν σοί σκηνώσαν φώς σε δεύτερον, έδειξε φωτίζοντα, δήμον μέν ορθόδοξον, αιρετικήν δέ φάλαγγα, Πάτερ αμβλύνοντα, καί Κύριον υμνείτε βοώντα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρήσεις Προφητών ακολουθούντες, Παρθένε σέ Θεοτόκον καταγγέλλομεν, τέτοκας παιδίον γάρ, πάντων αρχαιότερον, Εμμανουήλ καλούμενον, ώ καί κραυγάζομεν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, θεοτόκε αγνή αειπάρθενε».

Όλον εμαυτόν, προσάγω θεσπέσιε, τή θεία σκέπη σου, ως Ιερομάρτυς δέ,τήν εξουσίαν λύειν τά πταίσματα, παρά Χριστού δεξάμενος, εμών σφαλμάτων σειράς, διαρρήξας, σώσόν με πρεσβείαις σου, καί τώ θείω φωτί καταλάμπρυνον.

Νέος πεφηνώς, τώ ζήλω πυρούμενος Παύλος πανάριστε, τών εν Παραδείσω νύν, αρρήτων λόγων Πάτερ ακήκοας, ως κοινωνός τών τρόπων γάρ, τής αναρρήσεως, συμμετέσχες, στέφανον δεξάμενος, βασιλείας Χριστού ευπρεπέστατον.

Ως τις αριστεύς, εφάνης κατήγορος, πάσης αιρέσεως, τής ορθοδοξίας δέ,

Ιερομάρτυς θείος συνήγορος, μαρμαρυγαίς τής χάριτος, ηγλαϊσμένος σαφώς, καί τή αίγλη, Παύλε παναοίδιμε, τής ακτίστου Τριάδος λαμπόμενος.

Θεοτοκίον

Σάρκα τήν εκ σού, ο Λόγος Πανάμωμε περιεβάλετο, σεσωματωμένος δέ, συνανεστράφη κόσμω ως εύσπλαγχνος, μεμενηκώς ουκ έλαττον, ως πρίν ασώματος, καί τον πάλαι, πάντας τυραννήσαντα, θεϊκή δυναστεία Κατέβαλεν.

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Τόν Παύλον εκμιμούμενος, τόν κήρυκα τής πίστεως, τής ανωτάτης σοφίας, τά δόγματα κατασπείρας, πάσας αιρέσεις ήμβλυνας, Ιεραρχών αγλάϊσμα, Παύλε Μακαριώτατε, διό καί στύλος εφάνης, ορθοδοξίας θεόφρον.

Θεοτοκίον

Θεόν σαρκί όν έτεκες, Μαρία Θεονύμφευτε, υπέρ ημών εκδυσώπει, τών σε υμνούντων εκ πόθου, καί σήν εικόνα Τιμώντων, καί τού Υιού σου Πάναγνε, κολάσεως λυτρώσασθαι, καί αναγκών αιωνίων, τούς σοί θερμώς εγκειμένους.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος βαρύς Ανατολίου

Ενέκυψας εις τά βάθη τού Πνεύματος, ως επί γής ασάρκως βιώσας, κακείθεν αντλήσας τόν πλούτον τής θείας γνώσεως, ορθοδοξίαν ανθρώποις επήγασας, διδασκαλίαις σου, Όσιε Πάτερ.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ουκέτι κωλυόμεθα

Τεκούσα τόν Δεσπότην μου κατά σάρκα, εξουσίας με, καί δουλείας τού αλλοτρίου λύτρωσαι Δέσποινα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τώ ξύλω προσπαγέντα σε εκουσίως, ως εώρακεν η Πανάμωμος, θρηνωδούσα ύμνει τό κράτος σου.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων τριάκοντα τριών Μαρτύρων, τών έν Μελιτηνή, καί Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού Λαζάρου, τού εν τώ Γαληςίω όρει ασκήσαντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ήχος δ'

Ως γενναίον

Θεοσύλλεκτον σύνταγμα, ιερώτατον στράτευμα, Εκκλησία ένθεος, δήμος άγιος, φάλαγξ Μαρτύρων θεόπνευστος, ωραία ομήγυρις, αρραγής συνασπισμός, αληθώς ανεδείχθητε, αξιάγαστοι, καί τής άνω πολίται επαξίως, μητροπόλεως εντεύθεν, χρεωστικώς μακαρίζεσθε.

Σύν Νικάνδρω Ησύχιον, Αθανάσιον Μάμαντα, θείόν τε Βαράχιον καί Καλλίνικον, καί Θεαγένην καί Νίκωνα, Λογγίνον Θεόδωρον, Ουαλέριον ομού, καί Ξανθίαν Θεόδουλον καί Καλλίμαχον, καί Ευγένιον πάντες συνελθόντες, σύν τώ θείω θεοδοχω καί Οστρυχίω τιμήσωμεν.

Τόν γενναίον, Ιέρωνα, τόν κλεινόν Επιφάνιον, Μαξιμιανόν ομού καί Δουλκίτιον, Κλαυδιανόν καί Θεόφιλον, τόν θείον Γιγάντιον καί Δωρόθεον πιστώς, καί Θεόδοτον μέλψωμεν, καί Καστρίκιον, καί Ανίκητον άμα θεμελίω, Ευτυχίω τε συμφώνως, τής αληθείας τούς Μάρτυρας.

Καί τού Οσίου

Ήχος πλ. β’
Όλην αποθέμενοι

Όλην αποθέμενος, τήν τών παθών αλογίαν, καί σάρκα τώ πνεύματι, υποτάξας γέγονας αρετής κανών, Μοναστών έρεισμα, Ασκητών άγαλμα, τών Οσίων εγκαλλώπισμα, καί νύν τό άρρητον, κάλλος εποπτεύων τού Κτίστου σου, τρυφάς αεί τοίς κάλλεσι, τοίς επουρανίοις τώ πνεύματι, όθεν συνελθόντες, ασμάτων εμμελέσιν εν ωδαίς, τήν σήν σεπτήν καί πανίερον, μνήμην εορτάζομεν.

Ύλης αχθοφόρημα, εκτιναξάμενος άπαν, καί σαρκός προσπάθειαν, καί γηΐνης σχέσεως πάσαν έφεσιν, υψηλής ώδευσας, πολιτείας τρίβον, ευσταλώς μεταρσιούμενος, καί ανυψούμενος, πάσης αρετής εις ακρώρειαν, καί τρέπων τόν αντίπαλον, άϋλον εχθρόν ύλη σώματος, όθεν τοίς Αγγέλων, αϋλοις συγκατείλεξαι χοροίς, Λάζαρε Πάτερ δεόμενος, υπέρ τών ψυχών ημών.

Κόσμον απωσάμενος, απαρνησάμενος σάρκα, καί τά πάθη Όσιε, μετά τών προλήψεων βδελυξάμενος, ακριβής γέγονας, τηρητής Λάζαρε, προσταγμάτων τού Κυρίου σου, καί φύλαξ άριστος, όθεν συν Πατρί καί τώ Πνεύματι, μονήν εν σοί πεποίηται, καί τά υπέρ φύσιν χαρίσματα, νέμει σοι πλουσίως, θαυμάτων εξαισίων αυτουργόν, καί τών εν θλίψει θερμότατον, ρύστην αναδείξας σε.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ, ουκ έδωκας ύπνον σοίς οφθαλμοίς, ουδέ τοίς βλεφάροις σου νυσταγμόν, έως ού τήν ψυχήν καί τό σώμα, τών παθών ηλευθέρωσας, καί σεαυτόν ητοίμασας τού Πνεύματος καταγώγιον, ελθών γάρ ο Χριστός σύν τώ Πατρί, μονήν παρά σοί εποιήσατο, καί τής ομοουσίου Τριάδος θεράπων γενομενος, μεγαλοκήρυξ Πατήρ ημών, πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ασκητικών

Λάμψον τον φωτισμόν σόυ εμοί, τώ τών παθών σκότει δεινώς ενυπάρχοντι, τό φέγγος τής αληθείας, η συλλαβούσα Θεόν, καί σαρκί τεκούσα Μητροπάρθενε, βυθού απογνώσεως, διά τάχους ανάγαγε, καί επί πέτραν, ασφαλούς βιοτεύσεως, επιστήριξον, τής ψυχής μου τα βήματα, Δίκασον τούς απαύστως με, πιέζοντας δαίμονας, παύσον τόν πόνον εν τάχει, τής ταλαιπώρου καρδίας μου, ελπίς τών περάτων, η τώ κόσμω δωρουμένη, τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Στάσα εν τώ Σταυρώ Ιησού, η σέ τεκούσα θρηνωδούσα ωδύρετο, βοώσα, Ού φέρω Τέκνον, προσηλωμένον οράν, επί ξύλου όν περ απεκύησα, εγώ καί διέφυγον, τάς ωδίνας ως άνανδρος, καί πώς αρτίως, τή οδύνη συνέχομαι, καί σπαράττομαι, τήν καρδίαν η άμεμπτος; άρτι γάρ ούν πεπλήρωται, ό είρηκε Συμεών, ότι ρομφαία καρδίαν, εμήν πικρώς διελεύσεται, Αλλ' ώ νύν Υιέ μου, εξανάστηθι καί σώσον, τούς ανυμνούντάς σε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, διό εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Τό όμμα τής καρδίας μου, εκτείνω πρός σέ Δέσποινα, μή παρίφης τόν πικρόν μου στεναγμόν, εν ώρα όταν κρίνη, ο σός Υιός τόν κόσμον, γενού μοι σκέπη καί βοήθεια.

Η Σταυροθεοτοκίον

Επάγην μέν ως άνθρωπος, εν ξύλω καί νενέκρωμαι, καί εν τάφω, κατετέθην ως θνητός, ως δέ Θεός, ώ Μήτερ, νεκρούς εξαναστήσω, καί σέ δοξάσω τή εγέρσει μου.

Απολυτίκιον τών Μαρτύρων

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τού Οσίου

Ήχος πλ. δ'

Ταίς επαγρύπνοις προσευχαίς, εν οχετοίς δακρύων τόν στύλον κατέβρεχες, καί τοίς εκ βάθων στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί

γέγονας ποιμήν, τοίς προσιούσι νέμων συγχώρησιν, Όσιε Πατήρ ημών Λάζαρε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες, εις τής Οκτωήχου καί τών Αγίων οι εφεξής δύο.

Ο Κανών τών Μαρτύρων, ού η Ακροστιχίς.

Δόξα κροτείσθω Χριστός η τών Μαρτύρων.

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος β'

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Δεύτε πιστοί, άπαντες χείρας κροτήσωμεν, καί θεοφθόγγοις άσμασι, πανηγυρίσωμεν, τών Μαρτύρων τούς άθλους, Χριστόν, δοξολογούντες, ότι δεδόξασται.

Όπλον ημίν, θείον εδόθη καί καύχημα, τό τού Σωτήρος τρόπαιον, η ακαθαίρετος, τού Σταυρού πανοπλία, δι' ής οι νικηφόροι, στέφονται Μάρτυρες.

Ξίφος καί πύρ, βόθρον σταυρόν τε καί θάνατον, τοίς αοιδίμοις Μάρτυσιν, επανετείνοντο, οι τού θείου διώκται, ζωήν πρός τήν αμείνω, τούτους ενάγοντες.

Θεοτοκίον

Άρτον ζωής, τόν επουράνιον τέτοκας, σεσαρκωμένον Πάναγνε, τόν πρίν ασώματον, ενυπόστατον Λόγον, όν περ οι τών Μαρτύρων, δήμοι δοξάζουσιν.

Ο Κανών τού Οσίου, έχων Ακροστιχίδα.

Λάζαρε μάκαρ, τούς εμούς ύμνους δέχου.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Λαμπτήρ θεαυγέστατε, φωτοειδέστατε Λάζαρε, τό σκότος απέλασον, τής διανοίας μου, λαμπηδόσι με, φωτός αυγάσας θείου, όπως ευφημήσω σου, τά κατορθώματα.

Αστράψας ως ήλιος, φωταγωγείς τήν υφήλιον, φωτός οικητή ριον, φώς θείον Λάζαρε, ανατέλλων τε, καί δύνων φωτοφόρος, γεννήσεως θαύματι, καί τής κοιμήσεως.

Ζωής εφιέμενος, τής αϊδίου καί κρείττονος, εικότως ηλόγησας, τής επικήρου ζωής, μακρυνόμενος, σαρκίνης συγγενείας, Χριοτώ συννεκρούμενος, καί συζωούμενος.

Θεοτοκίον

Αγνόν ευραμένη σε, η πανυπέραγνος Δέσποινα, πανόσιε Λάζαρε, επιφοιτώσα πρός σέ, ώς ευγνώμονα, οικέτην σε προσείπε, μεθ' ής τόν φιλάνθρωπον, ημίν ιλέωσαι.

Τών Μαρτύρων

Ωδή γ'

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ηυφράθνη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Καθείλον οι καλλίνικοι Αθλοφόροι, τώ πάθει σου τώ θείω δυναμωθέντες, τής πλάνης τήν πολύθεον αθεϊαν, Ούκ έστι κράζοντες, ώς ο Θεός ημών, καί ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Ρανίσι θείου αίματος καθαρθέντες, καί αίμασιν οικείοις τελειωθέντες, θυσίαις ουκ εχράνθητε Αθλοφόροι, δαιμόνων κράζοντες, ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ούκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Όλον σε κεκτημένοι οι Αθλοφόροι, ταίς εαυτών καρδίαις εισοικισθέντα, τρανούντες τήν ευσέβειαν ανεβόων, Ούκ έστιν Άγιος ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην παρθενεύουσαν μετά τόκον, πρός πίστιν τής θεότητος τού τεχθέντος, τιμώντές σε κραυγάζομεν τώ Υιώ σου, Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ούκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τού Οσίου

Τούς σούς υμνολόγους

Ρωννύμενος σθένει τού Δεσπότου, νηπίων τοξεύματα Σοφέ, τά κατά σού απέδειξας, τού πονηρού τεχνάσματα, ού καί ημάς ενίσχυσον, αποφυγείν μηχανήματα

Εν σώματι Άγγελος εδείχθης, Θεώ σύν Αγγέλοις λειτουργών, πάχους σαρκός καί φύσεως, υπερηρμένος Λάζαρε, θεουργικώς λαμπόμενος, καί θαυμαστώς

κλεϊζόμενος.

Θεοτοκίον

Μεσίτρια σκέπη καί προστάτις, γενού μοι Γεννήτρια Θεού, τά τής ζωής ιθύνουσα, εχθρούς αποτειχίζουσα, καί συμπαθώς με σώζουσα, καί σώ Υιώ καταλλάττουσα.

Ο Ειρμός

«Τους σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Κάθισμα τών Μαρτύρων

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ιέρων ο ένδοξος, καί σύν αυτώ ο χορός, Μαρτύρων ο ένθεος, τής αθεϊας πυράν, τοίς αίμασι σβέσαντες, τάς διαιωνιζούσας, απολαύσεις κληρούνται, καί τούς τών ασθενούντων, ιατρεύουσι πόνους, Αυτών Χριστέ πρεσβείαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Τόν λαμπτήρα τόν μέγαν καί φαεινόν, τόν πραότατον άμα καί συμπαθή, τόν φύσιν νικήσαντα, καί σαρκός τά κινήματα, χαλινώσαντα πάντα, αοίδιμον Λάζαρον, καί Χριστώ απείρω, τώ πόθω λατρεύσαντα, καί συγκληρονόμον, τής αυτού βασιλείας, γενόμενον άπαντες, οι πιστοί ευφημήσωμεν, πρεσβευτήν ώς θερμότατον, Πρεσβεύει γάρ Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην αυτού.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Χαριστήριον αίνον χρεωστικώς, ως η χήρα εκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, υπέρ πασών τών χαρίτων σου, σύ γάρ ώδθης σκέπη, ομού καί βοήθεια, πειρασμών καί θλίψεων, αεί με εξαίρουσα, όθεν ως εκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ρυσθείς τών θλιβόντων με, εκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε, Ή πιστώς εκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Τών Μαρτύρων

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν, τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε, μόνε

φιλάνθρωπε».

Εμιμησαντο Κύριε,οι αθληταί, τό πάθος σου τό θείον, εαυτούς προθύμως δόντες εις θάνατον.

Ικετεύοντας Κύριε, τούς αθλητάς, προσδέχου καί κινδύνων, καί πταισμάτων λύσιν ημίν κατάπεμψον.

Σεσιώπηται Κύριε, δαιμόνων πλάνη, όντως γάρ Θεόν σε, άληθή οι μάρτυρες ανεκήρυξαν.

Θεοτοκίον

Θεοτόκον σε σέβοντες, οι αθληταί, Θεόν σεσαρκωμένον, τόν Υιόν σου Δέσποινα καταγγέλλουσιν.

Τού Οσίου

Ο καθήμενος εν δόξη

Απηλλάγης εκ δουλείας, δολερώς ηρτημένης σοι, καί τώ ρυσαμένω δούλος ως ευγνώμων εδούλευσας, συντονωτάτη ασκήσει, λυτρωσάμενος, τήν ψυχήν εκ δουλειας, παθών θείε Λάζαρε.

Καταράττεται πρός Άδην, συρρηγνύμενος Λάζαρε, επικρήμνοις πέτραις, σών υποθηκών ο παρήκοος, καί γλυκασμού μελιτώδους, αντιδρέπεται, οικτροτάτου θανάτου, πικρίαν ο δείλαιος.

Ανηνέχθης υπερτάτην, αρετών εις ακρώρειαν, εν αβάτω όρει, Πάτερ τώ Θεώ συγγενόμενος, ως Μωϋσής καί Ηλίας, ών τήν εύκλειαν, ως τόν βίον ζηλώσας, αυτών εναπείληφας.

Θεοτοκίον

Ρυομένην σου τήν ποίμνην, Θεοτόκε επίφανον, καταδυναστείας, πάσης καί δεινής επιθέσεως, τών μηδαμώς κηρυττόντων,τήν αλήθειαν, καί τόν Κλήρόν σου, δίδου νικάν τόν ορθόδοξον.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε'

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών προσταγμάτων οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν».

Ωραιοτάτην στολήν, πεφοινιγμένην ευσεβώς αίματι, μαρτυρικώ καί εξυφασμένην, τή χάριτι τή σή, σού οι αθλοφόροι, Χριστέ ημφιάσαντο.

Χάρις καί έλεος, τού παντοκράτορος Θεού στέφουσι, τούς Αθλητάς, πόθω καταλλήλως, τού νέμοντος ισχύν, δι' ής νικηφόροι εδείχθησαν Μάρτυρες.

Ράβδον δυνάμεως, τοίς Αθλοφόροις τόν Σταυρόν δέδωκας, καί τών εχθρών, κατακυριεύειν εποίησας αυτούς, διό σου υμνούμεν, Χριστέ τήν θεότητα.

Θεοτοκίον

Ιερουργόν εκ Δαυϊδ, καταγομένη τόν Χριστόν τέτοκας, όθεν Αγνή, τής ιερωσύνης μετατιθεμένης, δικαίως καί νόμου μετάθεσις γίνεται.

Τού Οσίου

Εξέστη τά σύμπαντα

Τώ κρείττονι Λάζαρε, τό χείρον καθυπέταξας, ταίς πρακτικωτάταις εργασίαις, εις θεωρίας φθάσας ακροτητα, όθεν εν μεθέξει θεωθείς, θαύματα εξαίσια, αυτουργών εναπέφηνας.

Οδοίς εφεπόμενος, τού Βαπτιστού κατώκησας, έρημον εις άβατον θεόφρον, οικείοις δ' αύθις επαναδέδειξαι, Πάτερ ως εκείνος Ισραήλ, πάλαι τώ αγνώμονι, οδηγών εις μετάνοιαν.

Υπήρεισε Λάζαρε, στύλοις επτά τού Πνεύματος, Πάτερ επταρίθμοις επιπνοίαις, οίκον οικείον σέ η ενούσιος, καί ζώσα σοφία τού Θεού, ώ επανεπαύσατο, σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Στενούμενος θλίψεσι, καί πάθεσι χωννύμενος, σέ τών ουρανών τήν πλατυτέραν, καθικετεύω Μήτηρ τού ζώντος Θεού, πλάτος ειρηναίας μοι ζωής, ύψος απαθείας τε, ταίς πρεσβείαις σου βράβευσον.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'

«Άβυσσος αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με εσχάτη, αλλ' ως τόν Προφήτην Ιωνάν, ανάγαγε Κύριε Κύριε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου».

Σάλπιγγος ήχος κροτείτω, πνευματικής επαξίως, λογικών χειλέων καρδίας, ύμνον εκπέμπουσα, καί μέλπουσα τών Μαρτύρων τούς άθλους.

Σήμερον η οικουμένη, φαιδρύνεται εν τή μνήμη, τών σεπτών Χριστού Αθλοφόρων, πίστει δοξάζουσα, τόν τή χειρί, στεφανώσαντα τούτους.

Τέτρωται καταπληγείσα, τών δυσμενών η καρδία, Χριστός γάρ εντείνας τόν Σταυρον, ως τόξον απέστειλε, τούς Μάρτυρας, βέλη ηκονημένα.

Θεοτοκίον

Όντως σε Θεού Μητέρα, οι Αθλοφόροι ειδότες, τόν σεσαρκωμένον Θεόν, τώ κόσμω εκήρυξαν, εις θάνατον, τάς ψυχάς προδιδόντες.

Τού Οσίου

Τήν θείαν ταύτην

Ερρύσω κόρην καί έσωσας, αγνείας εραστήν αδιάφθορον, ως καί αδούλωτον, διό καμέ κινδυνεύοντα, απαγωγής βιαίας, ρύσαι καί θλίψεων.

Μυστών δυάδα διέσωσας, γυναίων τών αισχρών επιθέσεων,τόν μέν φωνήματι, Πάτερ εγείρας τής πράξεως, τόν δέ σοφώ τώ όντι επινοήματι.

Οστήσας ύδασιν όρια, ο θρέψας δι' αγγέλων θεράποντας, αγγέλου ύδατι, σέ παραδόξως επότισεν, υπερβάλλουσα δόξη, αυτός εκτρέφων σε.

Θεοτοκίον

Υμνούσι τάξεις Αγγέλων σε, δοξάζει καί βροτών τά συστήματα, Θεογεννήτρια, ως αφανίσασαν δαίμονας, καί σωτηρίαν κόσμω, παντί βραβεύσασαν.

Ο Ειρμός

«Τήν θείαν ταυτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής θεομήτορος, δεύτε τας χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Κοντάκιον τών Μαρτύρων

Ήχος δ' Ο υψωθείς

Χορός Μαρτύρων τηλαυγής καί φωσφόρος, εξανατείλας νοητώς κατεφαίδρυνε, τήν Εκκλησίαν σήμερον θαυμάτων βολαίς, όθεν εορτάζοντες, τήν σεπτήν αυτών μνήμην, αιτούμέν σε Σωτήρ ημών, Ταίς αυτών ικεσίαις, εκ τών κινδύνων λύτρωσαι ημάς, ώς ελεήμων Θεός καί φιλάνθρωπος.

Κοντάκιον Τού Οσίου

Ήχος πλ. δ' Τή υπερμάχω

Τούς υπέρ φύσιν σου Σοφέ πόνους καί σκάμματα, αυτοί οι Άγγελοι ιδόντες κατεπλάγησαν, δι' ών είληφας θεόθεν καί τούς στεφάνους, Αλλ' ώς έχων παρρησίαν πρός τόν Κύριον, εκ παντοίων ημάς σώζε περιστάσεων, ίνα κράζωμεν, Χαίροις Πάτερ Ποιμήν ημών.

Ο Οίκος

Άγγελος εξ ανθρώπων, Θεόφορε εγένου, εκ γής πρός τά ουράνια φθάσας, διό σύν ασωμάτοις χοροίς, αμιλλώμενόν σε θεωρών Όσιε, εξίσταμαι καί φόβω σοι κραυγάζω σχετικώς τοιαύτα,

Χαίρε, κανων απλανής μονοτρόπων, χαίρε, λειμών αρετής ψυχοτροφε,
Χαίρε, πρεσβευτα τών ψυχών ακαταίσχυντε, χαίρε, χορευτά τών αγγέλων ομόσκηνε,
Χαίρε, ότι σύ επλήθυνας τών θρεμμάτων τόν χορόν, χαίρε, ότι σύ διέσωσας είσω ταύτα τής Εδέμ,
Χαίρε, τής αυταρκείας σύν Θεώ δούς τόν άρτον, χαίρε, τής αυθαδείας τών δαιμόνων διώκτα,
Χαίρε, πηγή θαυμάτων αέναε, χαίρε,τρυφής μελλούσης εχέγγυε,
Χαίρε, λαμπτήρ τής Ασίας απάσης, χαίρε, φωστήρ Μοναστών ποδηγέτα,
Χαίροις, Πάτερ Ποιμήν ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων τριάκοντα τριών Μαρτύρων τών έν Μελιτινή, Ιέρωνος καί τών λοιπών.

Στίχοι

Ώ πώς, Ιέρων ουδέν εξ ευτολμίας
Άτολμον είδεν, ούδ' αγενές πρός ξίφος!
Διά ξίφους ανείλον άνδρας τρίς δέκα,
Άνδρες πονηροί, καί μίαν ξυνωρίδα.
Ουδ' έλαθ' εβδομάτη Ιέρων ξίφει αυχένα τμηθείς.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού Λαζάρου, τού εν τώ Γαλησίω όρει ασκήσαντος.

Στίχοι

Ετοίμασον τόν κόλπον, Αβραάμ Πάτερ,
Ούχ υστερούντι Λαζάρω σού Λαζάρου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μελασίππου, Κασίνης, καί Αντωνίου.

Στίχοι

Ου σάρκες ήσαν, αλλ' άσαρκός τις φύσις.
Ο Μελάσιππος πρός ξέσεις καί Κασίνη.
Στάς Αντώνιε, τήν τομήν χαίρων δέχου,
Καί δέξεταί σε τής χαράς θείος τόπος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αύκτου, Ταυρίωνος, καί Θεσσαλονίκης.

Στίχοι

Εφεύρον Αύκτος, Ταυρίων ευκτόν τέλος,
Ξίφει τμηθέντες, οία ταύροι Κυρίου.
Φυγήν κατακριθείσα πατρώ ου πεδου,
Πέδον χλόης ώκησε Θεσσαλονίκη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αθηνοδώρου.

Στίχοι

Εκ γής καλούσιν Αθηνόδωρον Νόες,
Πρός τάς νοητάς δωρεάς τού Κυρίου.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Αλέξανδρος ο εκ Θεσσαλονίκης, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Τής θετταλών γής Αλέξανδρος φύς κλάδος,
Αθλήσεως ήπλωσεν εκτμηθείς κλάδους.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ζ'

«Εικόνος χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρείς σου Παίδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Σαρκών Δανιήλ, ού κατίσχυσαν ποτέ λεόντων χάσματα, αλλ' ουδέ θάνατος τών Μαρτύρων σου, εν τή χειρί σου γάρ Κύριε, ζώσιν αι ψυχαί τών δικαίων, καί ανακράζουσι χαίρουσαι, Ευλσγητός ει ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Η φλόξ τοίς τρισίν, εδροσίζετο Παισίν εν Βαβυλώνι ποτέ, τοίς Αθλοφοροις δέ η πολύθεος, κατεμαραίνετο κάμινος, όθεν τήν απάτην ορώντες, τεφρουμένην εκραύγαζον, Ευλογητός ει ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τώ πόθω Χριστέ, εκκαιόμενοι τώ σώ οι Αθλοφόροι σου, ώσπερ ανάλγητον περικείμενοι, τό τής σαρκός περιβόλαιον, βασάνων πικρών κατεφρόνουν, σοί εντρυφώντες καί λέγοντες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ως εύπλοκος ών, καί ωραίος ο χορός τών Αθλοφόρων σου, η πολυπόθητος καί θεόκλητος, τών εκλεκτών σου ομήγυρις, Πνεύματι τώ σώ κροτουμένη, εν ρυθμώ ανακρούεται, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νικάται εν σοί, πάσης φύσεως θεσμός καί εγκωμίων, μόνη Παρθένε απειρόγαμε, σύ γάρ ασπόρως συνέλαβες, καί τίκτεις αφθόρως τόν Λόγον, τού Πατρός τόν αϊδιον, όν ανυμνούντες ευσεβώς, σέ μακαρίζομεν.

Τού Οσίου

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει

Συναγάλλου ουρανέ, συνευφραινέσθωσαν, ανθρώποις σήμερον, Αγγέλων αι στρατιαί, βροτός επουράνιος, Άγγελος γήϊνος εορτάζεται, νύν ο θεόφρων Λάζαρος, εις τιμήν Θεού των όλων.

Υψιβάμων αρεταίς υπερουράνιος, πάνσοφε Λάζαρε, τή πολιτεία τελών, τό φρόνημα μέτριος, υπήρχες καί ταπειωός, υπέρ άπαντας, Θεός σε καί ανύψωσεν, υπέρ πάντας θαυμασίως.

Μετά πείραν φανεράν ήττάν τε πρόδηλον, Σατάν ο δόλιος, εκ δεξιών σε συλάν, επείρα ως Άγγελος, υπούλως Λάζαρε, ο παμπόνηρος, αλλά καί ούτως ήσχυνας, τάς αυτού μηχανουργίας.

Θεοτοκίον

Νεμομένην τού θανάτου ρύμην έστησας, σεμνή τώ τόκω σου, τούς δέ βροτούς πρός ζωήν, Παρθένε ανήγαγες, τώ Κτίστη μέλποντας, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τών Μαρτύρων

Ωδή η’

«Τόν αρρήτω σοφία, συστησάμενον πάντα Θεόν Λόγον, καί εκ μή όντων, εις τό είναι παραγαγόντα, ευλογείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Μεμηνότων τυράννων, τήν δυσκάθεκτον ορμήν καταβαλόντες, οι Αθλοφόροι μελωδούντες, διαπρυσίως εβόων, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ανανήψατε πλάνοι, καί επίγνωτε τόν Θεόν τόν όντα, πρός τούς τυράννους οι Αθληταί, μελωδούντες εβόων, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρητορεύειν μηδολως, μελετήσαντες οι Χριστού Αθλοφόροι, Πνεύματος θείου εμπλησθέντες φαιδρώς ανεβοων, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός προελθόντα, προαιώνιον καί άναρχον Θεόν Λόγον, καί επ' εσχάτων ανατείλαντα εκ τής Παρθένου, ευλογείτε απαύστως τά έργα τόν Κύριον.

Τού Οσίου

Άκουε Κόρη Παρθένε

Όφις ποτέ τόν γενάρχην Αδάμ, εξέωσεν εκ τής Εδέμ, απάτη Εύας, σοί δέ Σοφέ προσβαλών, δολίως τή τής αισχράς ορμή Μοναχής, κατησχύνθη καί νενίκηται, τή καρτερά ενστάσει σου, διό νύν χαίρων βοάς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ύλην τήν κάτω προσνεύειν αεί, φιλούσαν δή ως γεηράν, εις πόλον έλκων τώ σώ συνανύψωσας, εν στύλω βιβάζων αιθερίως Σοφέ, υπέρ Κόσμου μεσιτεύων τε, ενθέρμως τώ Δεσπότη σου, καί σύν Αγγέλοις βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σκότους τόν προστάτην καθείλες φωτί, τών θείων Πάτερ εντολών τού σού Δεσπότου, σύ γάρ τηρήσας αυτάς, διώδευσας αληθώς οδόν τήν στενήν, ευσχημόνως φωτιζόμενος, ταίς ακτίσι ταίς τού Πνεύματος, καί μέλπων διηνεκώς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Δέξαι Παρθένε δεσμίων φωνάς, ανθ' ών τήν πίστιν τήν καθαραν, αιρετικών ούκ εμίαναν μολυσμώ, καί δίδου τάς νίκας ευσεβεί Βασιλεί, ικετεύει γάρ ο δούλος σου, σύν σοί καί φίλος Λάζαρος, υπέρ ημών ευσεβώς, τών βοώντων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Άκουε Κόρη Παρθένε αγνή, ειπάτω δή ο Γαβριήλ, βουλήν Υψίστου αρχαίαν

αληθινήν, γενού πρός υποδοχήν ετοίμη Θεού, Διά σού γάρ ο αχώρητος, βροτοίς συναναστρέφεται, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Υλομανήσασαν πάλαι, τών ειδώλων τήν πλάνην, Χριστέ εν ταίς καρδίαις τών βροτών, σύ τώ πυρί τής θεότητος καταφλέξας Μαρτύρων, τής ευσεβείας ήθροισας χορούς, επαξίως σε ύμνοις, απαύστως μεγαλύνοντας.

Ρευστήν οι Μάρτυρες δόξαν, καί τόν άστατον πλούτον, Χριστέ καταλιπόντες επί γής, σέ τό τής δόξης απαύγασμα, αναφαίρετον πλούτον, εύρον τών αιωνίων αγαθών, επαξίως σε ύμνοις, απαύστως μεγαλύνοντες.

Ως ελευθέρα η φύσις, τών ανθρώπων η πάλαι, τής πλάνης υποκύψασα ζυγώ, σού τή σαρκώσει γεγένηται, τού τών όλων Δεσπότου, όν επιγνούσα κήρυκας τούς νύν, τής ημών σωτηρίας, τούς Μάρτυρας προβάλλεται.

Θεοτοκίον

Νύμφη καί Μήτηρ Παρθένε, σύν Αγγέλων χορείαις, τόν σόν Υιόν ικέτευσον αγνή, πάντων η μόνη ελπίς τών πιστών, τήν ειρήνην τώ κόσμω, νίκας τώ φιλοχρίστω Βασιλεί, καί ημίν σωτηρίαν, βραβεύσαι τοίς υμνούσί σε.

Τού Οσίου

Ως εμψύχω Θεού κιβωτώ

Ευλογήσας τήν άλω ποιείς, ακάρπου εκ καλάμης καρποδότιν, θήρας θανατοίς τετολμηκότας, βεβρωκέναι σοφέ, Μαθητών σου τό ονάριον, όθεν ακαρπίας με ρύσαι, θήρας κατ' εμού φονώντας, σαίς προσευχαίς θανατών.

Χειροήθεις ώς άρνες εν σοί, καί λέοντες καί άρκτοι υπεχώρουν, Λάζαρε κρηπίς καί εγκαλλώπισμα Οσίων, διό ικετεύομεν τά τέκνα σου, όρμημα χαλίνωσον άπαν, πάντων τών λεόντων δίκην, επεμβαινόντων ημίν.

Ού θανείν αλλά ζήν καί θανών, ζωήν τήν κρυπτομένην επιστώσω, τάς διαταγάς καί μετά τέλος αυτοχείροις, ταίς σαίς εν σημειώσεσι πιστούμενος, Λάζαρε Πατέρων ακρότης, όθεν καί ημάς θανάτου, ρύσαι τά τέκνα σου.

Θεοτοκίον

Υπεφθάρη ποιμέσι πολλοίς, η άμπελος τής ποίμνης σου Παρθένε, πάναγνε Ποιμένα, τόν καλόν η τετοκυία, αυτών τής φθοράς ταύτην εξάρπασον, άμα τώ ποιμένι Λαζάρω, πρέσβυς υπέρ ταύτης ούσα, σεμνή καί υπέρμαχος.

Ο Ειρμός

«Ως εμψύχω Θεού κιβωτώ, ψαυέτω μηδαμώς χείρ αμυήτων, χείλη δέ πιστών τή Θεοτόκω ασιγήτως, φωνήν τού Αγγέλου αναμέλποντα, εν αγαλλιάσει βοάτω,Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού».

Εξαποστειλάριον τών Μαρτύρων

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τώ θρόνω παριστάμενοι, Χριστού τού πανοικτίρμονος, τρείς καί τριάκοντα πύργοι, τής αρραγούς Εκκλησίας, ημών πρεσβείαις Άγιοι, φρουρείτε κόσμον άπαντα, καΙτούς υμάς γεραίροντας, καί τήν υμών Αθλοφόροι, τελούντας πάμφωτον Μνήμην.

Καί τού Οσίου

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Εκ μητρικής ηγίασε, σέ νηδύος ο Πλάστης, καί Πνεύματος ειργάσατο, σκήνωμα τού Αγίου, όθεν φωστήρ ανεδείχθης, Μοναζόντων θεόφρον, εκ σκότους παραπτώσεων, οδηγών πρός τό φέγγος τών τού Θεού, ενταλμάτων Λάζαρε καί προσάγων, Χριστώ' όν καθικέτευε, τούς υμνούντάς σε σώσαι.

Θεοτοκίον

Όρος ποτέ εώρακεν, ο Προφήτης σε Κόρη, εξ ού βροτείων άνευθεν, χειρών λίθος ετμήθη, καί τούς βωμούς τών ειδώλων, καί δαιμόνων τάς στήλας, ελέπτυνε Θεόνυμφε, όν δυσώπει συντρίψαι, τά εμπαθή, τού νοός μου είδωλα καί τήν τούτου, εικόνα ανεγείραί μου, νοερώς εν καρδία.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τού Οσίου, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ο τού Κυρίου τήν ζώσαν εζωσμένος, μυρίπνοον νέκρωσιν εν τή σαρκί αυτού, Λάζαρος άλλος καί φίλτατος, εκ τών ιδρώτων, αυτού καί πόνων έτι ατμίζουσαν, στολήν περικείμενος, νύν ημίν πρόκειται, εις πανδαισίαν αδάπανον, καί ευφημίαν, Δεύτε συμφώνως τούτον τιμήσωμεν, ως τού Κυρίου καί Θεού ημών, οικονόμον πιστόν καί θεράποντα, Μοναζόντων τά πλήθη, φιλεόρτων τά συστήματα. (Δίς)

Ως εν θαλάμω φωτός πεπληρωμένω, τώ στύλω παρέμεινας, ώ ιερώτατε, κύκλω δέ τούτου παρέστησας, ώς περ ενόπλους, υπασπιστάς τάς πράξεις σου Όσιε, εναποτειχίζοντας παρεμβολάς τών παθών, εν τώ νυμφώνι δέ ή λασας, τώ θείω μάκαρ, εν παρρησία νύν παριστάμενος, τώ σώ νυμφίω καί Θεώ ημών, τή αυτού εντρυφών ωραιότητι, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο έξ οσφύος μητρός ηγιασμένος, ο όσιος Λάζαρος τό τού Χριστού καθαρόν, θύμα καί θύτης γενόμενος, εις ευωχίαν, τής αυτού Μνήμης νύν συνεκάλεσε, τούς πάντας εν Πνεύματι ευωδιάζων σαφώς, Δεύτε λοιπόν καί συνδράμωμεν,

καί ευλογίας, εκ τών τιμίων τούτου μετάσχωμεν, θείων λειψάνων, καί δοξάσωμεν, τόν εν αγίοις Χριστόν τόν Θεόν ημών, θαυμαζόμενον όντως, καί αυτοίς αναπαυόμενον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Μεταβολή τών θλιβομένων, απαλλαγή τών ασθενούντων, υπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σώζε πόλιν καί λαόν, τών πολεμουμένων η ειρήνη, τών χειμαζομένων η γαλήνη, η μόνη προστασία τών πιστών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Η πάναγνος ως ειδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η σύναξις τών Αρχιστρατήγων Μιχαήλ καί Γαβριήλ, καί τών λοιπών Ασωμάτων Δυνάμεων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Μιχαήλ.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τρισηλίου θεότητος, παραστάτης φαιδρότατος, Μιχαήλ δεικνύμενος Αρχιστράτηγε, μετά τών άνω Δυνάμεων, κραυγάζεις γηθόμενος, Άγιος εί ο Πατήρ, Άγιος ο συνάναρχος Λογος, Άγιος καί τό Άγιον Πνεύμα, μία δόξα, βασιλεία μία φύσις, μία θεότης καί Δύναμις.

Καί τό είδός σου πύρινον, καί τό κάλλος θαυμάσιον, Μιχαήλ πρωτάγγελε, τή αϋλω γάρ, φύσει διέρχη τά πέρατα, πληρών τά προστάγματα, τού τών όλων Ποιητού, δυνατός εν ισχύϊ σου, γνωριζόμενος, καί πηγήν ιαμάτων τόν ναόν σου, εργαζόμενος τή κλήσει, σού τή αγία τιμώμενον.

Οποιών τούς Αγγέλους σου, ώς περ γέγραπται πνεύματα, καί τούς λειτουργούντάς σοι φλόγα πύρινον, μέσον ταγμάτων πρωτεύοντα, ανέδειξας

Κύριε, σού τών Αρχαγγελικών, Μιχαήλ Αρχιστράτηγον, σού τοίς νεύμασι, καθυπείκοντα Λόγε, καί τόν ύμνον, τόν τρισάγιον εν φόβω, αναφωνούντα τή δόξη σου.

Τού Γαβριήλ

Ήχος ο αυτός
Έδωκας σημείωσιν

Νούς ο προαιώνιος, φώς υπεστήσατο δεύτερον, Γαβριήλ σε μεθέξεσιν, ενθέοις φωτίζοντα, πάσαν οικουμένην, καί τό απ' αιώνος, ανακαλύπτοντα ημίν, θείον καί μέγα όντως μυστήριον, εν μήτρα σωματούμενον, Παρθενική τόν ασώματον, καί γενόμενον άνθρωπον, εις τό σώσαι τόν άνθρωπον.

Θρόνω παριστάμενος, τής τρισηλίου θεότητος, καί πλουσίως λαμπόμενος, ταίς θείαις λαμπρότησι, ταίς εκπεμπομέναις, απαύστως εκείθεν, τούς επί γής χαρμονικώς, χοροστατούντας καί ευφημούντάς σε, παθών αχλύος λύτρωσαι, καί φωτισμώ καταλάμπρυνον, Γαβριήλ Αρχιστράτηγε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Θραύσον τά φρυάγματα, τών εκ τής Άγαρ τή ποίμνη σου, συνεχώς επερχόμενα, κόπασον τά σχίσματα, τά τής Εκκλησίας, πράϋνον τόν σάλον, τών αμετρήτων πειρασμών, ρύσαι κινδύνων καί περιστάσεων, τούς πόθω σε γεραίροντας, καί σού τή σκέπη προστρεχοντας, Γαβριήλ Αρχιστράτηγε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Δόξα… Ήχος πλ. β’ Βυζαντίου

Συγχάρητε ημίν, άπασαι αι τών Αγγέλων ταξιαρχίαι, ο πρωτοστάτης γάρ υμών, καί ημέτερος προστάτης, ο μέγας Αρχιστράτηγος, τήν σήμερον ημέραν, εν τώ σεπτώ αυτού τεμένει, παραδόξως εποπτανόμενος αγιάζει, Όθεν κατά χρέος, ανυμνούντες αυτόν βοήσωμεν, Σκέπασον ημάς εν τή σκέπη τών πτερύγων σου, μέγιστε Μιχαήλ Αρχάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Συγχάρητε ημίν, άπασαι αι τών Παρθένων χοροστασίαι, η προστασία γάρ ημών, καί μεσίτρια καί σκέπη, καί μέγα καταφύγιον, τήν σήμερον ημέραν, εν τώ σεπτώ αυτής τεμένει, παραδόξως εποπτανομένη αγιάζει, Όθεν κατά χρέος ανυμνούντες αυτήν βοήσωμεν, Σκέπασον ημάς, εν τή σκέπη τών πτερύγων σου, άχραντε Θεοτόκε Δέσποινα.

Είσοδος, τό Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Ιησού τού Ναυή τό Ανάγνωσμα.
(Κεφ. 5, 13-15)

Εγένετο, ως ήν Ιησούς εν Ιεριχώ, αναβλέψας τοίς οφθαλμοίς αυτού, είδεν άνθρωπον εστηκότα εναντίον αυτού, καί η ρομφαία αυτού εσπασμένη εν τή χειρί αυτού, καί προσελθων Ιησούς, είπεν αυτώ. Ημέτερος εί, ή τών

υπεναντίων. Ο δέ είπεν αυτώ. Εγώ Αρχιστράτηγος δυνάμεως Κυρίου, νυνί παραγέγονα, καί Ιησούς έπεσεν επί πρόσωπον επί τήν γήν, καί είπεν αυτώ Δέσποτα, τί προστάσσεις τώ σώ οικέτη; Καί είπεν ο Αρχιστράτηγος Κυρίου πρός Ιησούν. Λύσον τό υπόδημα εκ τών ποδών σου, ο γάρ τόπος εφ' ού σύ έστηκας επ αυτού, άγιός εστι, καί εποίησεν Ιησούς ούτως.

Κριτών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 6, 6, 11-24)

Εγένετο εν τή ημέρα εκείνη, καί κατίσχυσε Μαδιάμ επί τούς υιούς Ισραήλ, καί αυτοί εβόησαν πρός τόν Θεόν. Καί ιδού Άγγελος Κυρίου παρεγένετο, καί εκάθισεν υπό τήν δρύν, τήν ούσαν εν Εφραθά, τήν τού Ιωάς, καί Γεδεών ο υιός αυτού ερράβδιζε πυρούς εν ληνώ, καί έσπευδε τού εκφυγείν από προσώπου Μαδιάμ. Καί ώφθη αυτώ Άγγελος Κυρίου, καί είπε πρός αυτόν. Κύριος μετά σού δυνατός τή ισχύϊ. Καί είπε πρός αυτόν Γεδεών. Εν εμοί, Κύριέ μου, καί εί έστι Κύριος μεθημών, ίνα τί εύρεν ημάς τά κακά ταύτα; καί πού εστι πάντα τά θαυμάσια αυτού, όσα διηγήσαντο ημίν οι πατέρες ημών, λέγοντες. Ουχί εξ Αιγύπτου ανήγαγεν ημάς Κύριος; καί νύν απώσατο ημάς, καί παρέδωκεν ημάς, εν χειρί Μαδιάμ. Καί επέβλεψε πρός αυ τόν ο Άγγελος Κυρίου, καί είπεν αυτώ. Πορεύου εν τή ισχύϊ σου ταύτη, καί σώσεις τόν Ισραήλ εκ χειρός Μαδιάμ, ιδού εξαπέστειλά σε. Καί είπε πρός αυτόν Γεδεών. Εν εμοί, Κύριε, εν τίνι σώσω τόν Ισραήλ; Ιδού η χιλιάς μου ταπεινοτέρα εν Μανασσή, καί εγώ ειμι μικρότερος εν τώ οίκω τού πατρός μου. Καί είπε πρός αυτόν ο Άγγελος Κυρίου. Κύριος έσται μετά σού, καί πατάξεις τόν Μαδιάμ ωσεί άνδρα ένα. Καί είπε πρός αυτόν Γεδεών. Ει εύρον χάριν εν οφθαλμοίς σου, καί ποιήσεις μοι σήμερον πάν ό,τι σύ λαλείς μετ' εμού, μή δή χωρισθής εντεύθεν, έως τού ελθείν με πρός σέ, καί οίσω τήν θυσίαν μου, καί θύσω ενώπιόν σου. Καί είπεν. Εγώ ειμι, καθήσομαι έως τού επιστρέψαι σε. Καί Γεδεών εισήλθε, καί εποίησεν έριφον αιγών, καί οιφί αλεύρου άζυμα, καί τά κρέα έθηκεν εν τώ κοφίνω, καί τόν ζωμόν έβαλεν εν τή χύτρα, καί εξήνεγκεν αυτά πρός αυτόν υπό τήν δρύν, καί προσήγγισε. Καί είπε πρός αυτόν ο άγγελος Κυρίου. Λάβε τά κρέα καί τούς άρτους τούς αζύμους, καί θές πρός τήν πέτραν εκείνην, καί τόν ζωμόν εχόμενα έκχεε, καί εποίησεν ούτω. Καί εξέτεινεν ο Άγγελος Κυρίου τό άκρον τής ράβδου τή εν τή χειρί αυτού, καί ήψατο τών κρεών, καί τών αζύμων, καί ανήφθη πύρ εκ τής πέτρας, καί κατέφαγε τά κρέα καί τούς αζύμους, καί ό Άγγελος Κυρίου απήλθεν απ' οφθαλμών αυτού. Καί είδε Γεδεών, ότι Αγγελος Κυρίου εστί, καί είπε Γεδεών. Οίμοι Κύριε, Κύριε! ότι είδον τόν Άγγελον Κυρίου πρόσωπον πρός πρόσωπον. Καί είπεν αυτώ Κύριος. Ειρήνη σοι, μή φοβού, ου μή αποθάνης. Καί ωκοδόμησεν εκεί Γεδεών θυσιαστήριον τώ Κυρίω, καί εκάλεσεν αυτό, Ειρήνη Κυρίου, έως τής ημέρας ταύτης.

Προφητείας Δανιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 1-21)

Εν έτει τρίτω κυρου τού βασιλέως Περσών, λόγος απεκαλύφθη τώ Δανιήλ, ού τό όνομα επεκλήθη Βαλτάσαρ, καί αληθινός ο λόγος, καί δύναμις μεγάλη, καί σύνεσις εδόθη αυτώ εν Οπτασία. Εν ταίς ημέραις εκείναις, εγώ Δανιήλ ήμην πενθών τρείς εβδομάδας ημερών. Καί άρτον επιθυμιών ουκ έφαγον καί κρέας

καί οίνος ουκ εισήλθεν εν τώ στόματί μου, καί άλειμμα ουκ ηλειψάμην, έως πληρώσεως τριών εβδομάδων ημερών. Καί εν ημέρα εικοστή τετάρτη τού μηνός τού πρώτου, εν τώ τρίτω έτει, εγω ήμην εχόμενα τού ποταμού τού μεγάλου, ούτός εστι Τίγρις. Καί ήρα τούς οφθαλμούς μου, καί είδον, καί ιδού ανήρ είς, ενδεδυμένος βαδδίν, καί η οσφύς αυτού περιεζωσμένη χρυσίω Ωφάζ, καί τό σώμα αυτού ωσεί θαρσίς, καί τό πρόσωπον αυτού ωσεί όρασις αστραπής, καί οι οφθαλμοί αυτού ωσεί λαμπάδες πυρός, καί οι βραχίονες αυτού καί τά σκέλη, ως όρασις χαλκού στίλβοντος, καί η φωνή τών λόγων αυτού, ώς φωνή όχλου. Καί είδον εγώ Δανιήλ μόνος τήν οπτασίαν, καί οι άνδρες οι μετ' εμού ουκ είδον, αλλ' ή έκστασις μεγάλη επέπεσεν επ' αυτούς, καί έφυγον εν φόβω. Καί εγω υπελείφθην μόνος, καί είδον τήν Οπτασίαν τήν μεγάλην ταύτην, καί ουχ υπελείφθη εν εμοί ισχύς, καίη δόξα μου μετεστράφη εις διαφθοράν, καί ουκ εκράτησα ισχύος. Καί ήκουσα τήν φωνήν τών λόγων αυτού, καί εντώ ακούσαί με φωνήν ρημάτων αυτού ήμην κατανενυγμένος επί πρόσωπόν μου επί τήν γήν. Καί ιδού χείρ απτομένη μου, καί ήγειρέ με επί τά γόνατά μου, καί ταρσούς χειρών μου. Καί είπε πρός με. Δανιήλ, ανήρ επιθυμιών, σύνες εν τοίς λόγοις, οις εγώ λαλώ πρός σέ, καί στήθι επί τή στάσει σου, ότι νύν απεστάλην πρός σέ, καί εν τώ λαλήσαι αυτόν πρός με τόν λόγον τούτον, ανέστην έντρομος. Καί είπε πρός με. Μή φοβού Δανιήλ, ότι από τής ημέρας τής πρώτης, ής έδωκας τήν καρδίαν σου συνιέναι, καί κακωθήναι έναντι Κυρίου τού Θεού σου ηκούσθησαν οι λόγοι σου, καί εγω ήλθον εν τοίς λόγοις σου. Καί ο Άρχων τής βασιλείας Περσών ειστήκει εξεναντίας μου είκοσι καί μίαν ημέραν, καί ιδού Μιχαήλ, εις τών Αρχόντων τών πρώτων ήλθε βοηθήσαί μοι, καί αυτόν κατέλιπον εκεί μετά τού Άρχοντος βασιλείας Περσών. Καί ήλθον συνετίσαι σε όσα απαντήσει τώ λαώ σου επ' εσχάτων τών ημερών, ότι έτι η όρασις εις ημέρας. Καί εν τώ λαλή σαι αυτόν μετ' εμού κατά τούς λόγους τούτους, έδωκα τό πρόσωπόν μου επί τήν γήν, καί κατενύγην. Καί ιδού ως ομοίωσις υιού ανθρώπου ήψατο τών χειλέων μου, καί ήνοιξα τό στόμα μου καί ελάλησα, καί είπα πρός τόν εστώτα εναντίον μου. Κύριε εν τή Οπτασία σου εστράφη τά εντός μου εν εμοί, καί ουκ έσχον ισχύν. Καί πώς δυνήσεται ο παίς σου, Κύριε, λαλή, σαι μετά τού Κυρίου μου τούτου; καί από τού νύν ού στήσεται εν εμοί ισχύς, καί πνοή ουχ υπελείφθη εν εμοί. Καί προσέθετο, καί ήψατό μου ως όρασις ανθρώπου, καί ενίσχυσέ με καί είπέ μοι. Μή φοβού ανήρ επιθυμιών, ειρήνη σοι, ανδρίζου καί ίσχυε. Καί εν τώ λαλήσαι αυτόν μετ εμού, ίσχυσα καί είπα. Λαλείτω ο Κύριός μου, ότι ενίσχυσάς με. Καί είπεν. Ει οίδας ότι ήλθον πρός σέ; καί νύν επιστρέψω τού πολεμήσαι μετά τού Άρχοντος Περσών, καί εγώ εξεπορευόμην, καί ο Άρχων τών Ελλήνων ήρχετο. Αλλ' ή αναγγελώ σοι τό εντεταγμένον εν γραφή αληθείας καί ουκ έστιν είς αντεχόμενος μετ' εμού περί τούτων, αλλ' ή Μιχαήλ ο άρχων υμών.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά ιδιόμελα.

Ήχος α’ Κυπριανού

Τών νοερών Δυνάμεων Αρχιστράτηγοι, οι παρεστώτες απαύστως, τώ

δεσποτικώ θρόνω, πρεσβεύσατε πρός Κύριον, ειρήνην τώ κόσμω δωρήσασθαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ο αυτός Αρσενίου

Ο Ταξιάρχης τών άνω Δυνάμεων, Μιχαήλ ο πρωτοστάτης τών θείων ταγμάτων, σήμερον ημάς πρός πανήγυριν συνεκάλεσεν, ο καθ' εκάστην μεθ' ημών πορευόμενος, καί φυλάττων τούς πάντας, εκ πάσης τού διαβόλου περιστάσεως, Δεύτε ούν φιλέορτοι καί φιλόχριστοι, τά άνθη τών αρετών δρεψάμενοι, καθαραίς εννοίαις, καί συνειδότι ευστάθμω, τού Αρχαγγέλου τήν Σύναξιν τιμήσωμεν, αυτός γάρ αδιαλείπτως τώ Θεώ παριστάμενος, καί τόν τρισάγιον ύμνον αναμέλπων, πρεσβεύει σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος β' Τού Στουδίτου

Τής αϋλου ουσίας, τών νοερών Δυνάμεων προστατεύοντες, καί τής Τρισηλίου δόξης ταίς μαρμαρυγαίς, φωτοδοτούντες τήν οι κουμένην, Αρχιστράτηγοι, αλήκτω φωνή, τόν τρισάγιον ύμνον εξάδετε, διό πρεσβεύσατε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός Αρσενίου

Τώ αϋλω θρόνω περικυκλούντες, νοεραί ουσίαι θείοι Ασώματοι, τήν τρισάγιον ωδήν, τώ πρύτανι Θεώ, φλογεροίς τοίς χείλεσιν άδετε, Άγιος ο Θεός, ο Πατήρ ο άναρχος, Άγιος ισχυρός, ο Υιός ο συνάναρχος, Άγιος αθάνατος, τό ομοούσιον Πνεύμα, τό σύν Πατρί καί Υιώ συνδοξαζόμενον.

Ο αυτός Ανατολίου

Ασωμάτοις χείλεσι, καί νοεροίς στόμασι, τών Αγγέλων αι τάξεις, τόν ακατάπαυστον ύμνον προσφέρουσι, τή σή απροσίτω θεότητι Κύριε, καί νόες καθαροί καί λειτουργοί τής σής δόξης αινούσί σε Δέσποτα, Σύν αυτοίς δέ Μιχαήλ ο ασώματος, καί πρωτοστάτης τών άνω Δυνάμεων, ο Αρχιστράτηγος τών Αγγέλων, εστιάτωρ ημίν σήμερον γέγονε, τά τών ασωμάτων άσματα προτρεπόμενος ημάς άδειν, τή απροσίτω σου δόξη Φιλάνθρωπε, ίνα πρεσβεύη απαύστως, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ήχος δ'

Εφραίμ Καρίας

Τής ηλιακής ακτίνος τού θείου φωτός, καταλαμπόμενοι Αρχιστράτηγοι, τάς τών αϋλων καταυγάζετε ταξιαρχίας, ως φώς λευχειμονούντες, εν υψίστοις τό πύρ καταυγάζετε εν κόσμω, τής απροσίτου θεότητος, όθεν καί τόν τρισάγιον ύμνον, εν φλογεροίς τοίς χείλεσιν ακαταπαύστως άδετε, Άγιος, Άγιος, Άγιος ει, ο Θεός ημών δόξα σοι.

Ήχος πλ. β'

Οι Αγγελοί σου Χριστέ, τώ θρόνω τής μεγαλωσύνης, εν φόβω παρεστώτες, καί τή σή φωτοχυσία αεί λαμπόμενοι, εν τοίς υψίστοις υμνωδοί σου, καί τής βουλής σου λειτουργοί, υπό σού εκπεμπόμενοι, νέμουσι φωτισμόν ταίς ψυχαίς ημών.

Δόξα… Ήχος δ'

Πυρίνοις χείλεσιν, υμνεί σε τά Χερσυβίμ, Χριστέ ό Θεός, ασωμάτοις δέ στόμασιν ασιγήτως, δοξολογεί σε τών Αρχαγγέλων ό χορός, Μιχαήλ δέ ο Αρχιστράτηγος, τών άνω δυνάμεων, τόν επινίκιον ύμνον, ακαταπαύστως προσφέρει τή δόξη σου, Αυτός γάρ ημάς σήμερον κατηύγασε, πρός

πανήγυριν φαιδράν, κροτήσαι επαξίως ψαλμικώς, αίνον τόν τρισάγιον, τοίς πηλίνοις χείλεσιν, ότι τά πάντα τής σής αινέσεως επλήσθη, καί παρέχεις τώ κόσμω δι' αυτού τό μέγα έλεος.

Καί νύν… Ο αυτός Θεοτοκίον

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, η Θεοτόκος, εν ναώ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τά τών Αγίων Άγια αγάλλονται, καί ο χορός τών Αγγέλων, μυστικώς πανηγυρίζει, μεθ' ών καί ημείς εορτάζοντες σήμερον, σύν τώ Γαβριήλ εκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, ο έχων τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Τών ουρανίων

Αγγελικώς οι εν κόσμω πανηγυρίζοντες, τώ επί θρόνου δόξης, Θεώ εποχουμένω, βοήσωμεν τόν ύμνον, Άγιος εί, ο Πατήρ ο ουράνιος, ο συναϊδιος Λόγος Άγιος εί, καί τό Πνεύμα τό Πανάγιον.

Στίχ. Ο ποιών τούς Αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα

Τών ουρανίων πρωτεύων, εν παρρησία πολλή, καί παρεστώς τώ θρόνω, τώ αστέκτω εν δόξη, αυτόπτα τών αρρήτων, σώσον ημάς, Μιχαήλ Αρχιστράτηγε, τούς εν ανάγκαις κινδύνων καί πειρασμών, ταίς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Στίχ. Ευλόγει η ψυχή μου, τόν Κύριον· Κύριε ο Θεός μου εμεγαλύνθης σφοδρα.

Τών ασωμάτων Αγγέλων, πρώτος υπάρχεις σαφώς, καί λειτουργός τής θείας, φωταυγείας εκείνης, αυτόπτης τε καί μύστης, σώσον ημάς, Μιχαήλ Αρχιστράτηγε, τούς ετησίως τιμώντάς σε ευσεβώς, καί υμνούντας τήν Τριάδα πιστώς.

Δόξα… Καί νύν… Ήχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού

Ως ταξιάρχης καί πρόμαχος, καί τών Αγγέλων Αρχηγός Αρχιστράτηγε, πάσης ανάγκης καί θλίψεως, νόσου καί δεινών αμαρτημάτων ελευθέρωσον, τούς ειλικρινώς ανυμνούντας, καί αιτουμένους σε Ένδοξε, εναργώς ως άϋλος τόν άϋλον καθορών, καί τώ απροσίτω φωτί, τής τού Δεσπότου δόξης καταλαμπόμενος, αυτός γάρ φιλανθρώπως, σάρκα δι' ημάς εκ Παρθένου προσείληφε, σώσαι βουληθείς τό αθρώπινον.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τών ουρανίων στρατιών Αρχιστράτηγοι, δυσωπούμεν υμάς ημείς οι ανάξιοι, ίνα ταίς υμών δεήσεσι, τειχίσητε ημάς, σκέπη τών πτερύγων, τής αϋλου υμών δόξης, φρουρούντες ημάς προσπίπτοντας, εκτενώς καί βοώντας, Εκ τών κινδύνων λυτρώσασθε ημάς, ως Ταξιάρχαι τών άνω Δυνάμεων.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Καί απόλυσις

Μετά τήν α' Στιχολογίαν,
Κάθισμα Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τών ασωμάτων λειτουργών Αρχιστράτηγε, ο κατ' ενώπιον Θεού παριστάμενος, καί ταίς εκείθεν λάμψεσι λαμπόμενος, φαίδρυνον αγίασον, τούς πιστώς σε υμνούντας, πάσης απολύτρωσαι, τού εχθρού τυραννίδος, καί ειρηναίαν αίτησαι ζωήν, τοίς Βασιλεύσι καί πάσι τοίς πέρασιν.

Δόξα… τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τού ευχαρίστως ανυμνείν εκ καρδίας, τά σά ελέη Δέσποινα οι δούλοί σου, κράζοντες καί λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, εξ εχθρών αοράτων, καί ορατών καί πάσης απειλής, σους γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν,
Κάθισμα Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τά Χερουβίμ καί Σεραφίμ πολυόμματα, τών Αρχαγγέλων λειτουργών τά στρατεύματα, σύν Εξουσίαις θρόνοι Κυριότητες, Άγγελοι Δυνάμεις τε, καί Αρχαί δυσωπούσι, σέ τόν Ποιητήν ημών, καί θεόν καί Δεσπότην, Μή υπερίδης δέησιν λαού, ημαρτηκότος, Χριστέ πολυέλεε.

Δόξα… Τό αυτό

Καί νύν… Θεοτοκίον αυτόμελον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθήναι ημάς, εχθροίς βλασφημούσί σε, καί απειλούσιν ημίν, Χριστέ ο Θεός ημών, άνελε τώ σταυρώ σου, τούς ημάς πολεμούντας, γνώτωσαν πώς ισχύει, Ορθοδόξων η πίστις, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα
Ήχος πλ. δ' Τό προσταχθέν

Τών ουρανίων αρχηγοί καί πρωτοστάται, τών υψιθρόνων καί φρικτών τής θείας δόξης, Μιχαήλ καί Γαβριήλ Αρχιστράτηγοι, σύν πάσι τοίς ασωμάτοις ώ Λειτουργοί, Δεσπότου υπέρ τού κόσμου διαπαντός, πρεσβεύοντες αιτήσασθε τήν άφεσιν, τών επταισμένων ημίν, καί έλεος καί χάριν ευρείν, εν ημέρα τής κρίσεως.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεοχαρίτωτε Αγνή ευλογημένη, τόν διά σπλάγχνα οικτιρμών εκ σού τεχθέντα,

σύν ταίς άνω Δυνάμεσι καί τοίς Αρχαγγέλοις, καί πάσι τοίς ασωμάτοις υπέρ ημών, δυσώπει ακαταπαύστως δούναι ημίν, πρό τού τέλους συγχώρησιν, καί ιλασμόν αμαρτιών, καί βίου επανόρθωσιν, όπως εύρωμεν έλεος.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Ο ποιών τους Αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς Λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα.

Στίχ. Ευλόγει η ψυχή μου, τόν Κύριον.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην

Ζήτει τή β' τής Πεντηκοστής

Ο Ν'

Δόξα… Ταίς τών Ασωμάτων, Οικτίρμον, προστασίαις, εξάλειψον τά πλήθη τών εμών εγκλημάτων.

Καί νύν… Ταίς τής Θεοτοκου...

Είτα, Ελέησόν με ο Θεός, κτλ. Καί ψάλλομεν Στιχηρόν ιδιόμελον.

Ήχος β'

Τώ αϋλω θρόνω περικυκλούντες, νοεραί ουσίαι θείοι Ασώματοι, τήν τρισάγιον ωδήν, τώ πρύτανι Θεώ, φλογεροίς τοίς χείλεσιν άδετε, Άγιος ο Θεός, ο Πατήρ ο άναρχος, Άγιος ισχυρός, ο Υιός ο συνάναρχος, Άγιος αθάνατος, τό ομοούσιον Πνεύμα, τό σύν Πατρί καί Υιώ συνδοξαζόμενον.

Είτα ψάλλονται οι Κανόνες, ο τής Θεοτόκου εις ς' καί οι δύο παρόντες τών Ασωμάτων εις η'.

Κανών πρώτος τών Ασωμάτων

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ εκδουλείας, ωδήν επινίκιον, άδοντες καί βοώντες, Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη».

Πάντες ανυμνήσωμεν πιστοί, τήν πάσας διευθύνουσαν, τάς αϋλους τών άνω, χορών ταξιαρχίας, Τριάδα τήν άκτιστον, εκβοώντες, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί, Θεέ παντοκράτορ.

Έθου τών κτισμάτων σου αρχήν, ουσίαν τήν ασώματον, Ποιητά τών Αγγέλων, τόν άχραντόν σου θρόνον, κυκλούσαν κραυγάζειν σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί, Θεέ παντοκράτορ.

Χαίροις Γαβριήλ μυσταγωγέ, τής τού Θεού σαρκώσεως, Μιχαήλ τε ταγμάτων, αϋλων πρωτοστάτα, απαύστως κραυγάζοντες, , Άγιος, Άγιος, Άγιος εί, Θεέ παντοκράτορ.

Θεοτοκίον

Εύα η προμήτωρ τή αρά, τό γένος καθυπέβαλε, τή παραβάσει ποτέ, τό τών ανθρώπων, σύ δέ Παρθένε θεόνυμφε, όλον πρός ευλογίαν, μετηγάγου τόν Κτίστην τεκούσα.

Κανών δεύτερος, ού η Ακροστιχίς.

Τοίς Ταξιάρχαις τών Ασωμάτων Νόων.

Εν δέ τοίς Θεοτοκίοις

Κλήμεντος

Ωδή α' Ήχος ο αυτός

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τούς νοερούς τών ασωμάτων τάξεων, χορούς εν άσμασιν, ως Λειτουργούς θείους, δεύτε ευφημήσωμεν, χορείαν συγκροτήσαντες, τήν ημών σωτηρίαν, αδιαλείπτως πρεσβεύοντας, καί τή μετανοία συγχαίροντας.

Οι τών Αγγέλων αρχηγοί καί πρόκριτοι, καί ταξιάρχαι φαιδροί, τούς ασωμάτους Νόας, σήμερον εγείρουσι, πρός τελετήν εόρτιον, τής αυτών λαμπράς μνήμης, μεθ' ών συγχαίρουσιν άνθρωποι, ύμνον τή Τριάδι προσάγοντες.

Συνευφρανθώμεν τοίς Αγγέλοις άνθρωποι, πνευματικώς εν χαρά, ο Γαβριήλ αύθις, νύν ευαγγελίζεται, Εκκλησιών τήν ένωσιν, καί καθαίρεσιν πάσης, τής

εναντίας αιρέσεως, εν τή παρουσία τής μνήμης αυτών.

Θεοτοκίον

Κυοφορείς τόν υπέρ φύσιν Άχραντε, εν σοί σκηνώσαντα, τού Πατρός λόγον, εν Αγίω Πνεύματι δυσί μέν εν ταίς φύσεσι, καί θελήσεσιν όντα, εν υποστάσει δ' ατρέπτως μιά, ής καί τήν μορφήν ασπαζομεθα.

Καταβασία

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι,φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος,ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

«Τόν φόβον σου Κύριε, εμφύτευσον ταίς καρδίαις τών δούλων σου, καί γενού ημίν στερέωμα, τοίς σέ εν αληθεία, επικαλουμένοις».

Ισχύϊ κατέστησας Αθάνατε, δυνατούς εξανύοντας, τό πανάγιόν σου θέλημα, τούς σοί εν τοίς υψίστοις, αεί παρεστώτας.

Τούς μύστας τής σής ενανθρωπήσεως, τής σεπτής τε εγέρσεως, τών Αγγέλων τούς εξάρχους Χριστέ, υπέρ ημών προσδέχου, επικαλουμένους.

Αγγέλους επέστησας φύλακας, τοίς ανθρώποις ως εύσπλαγχνος, διακόνους τε ανέδειξας Χριστέ, τής σωτηρίας τών σών θεραπόντων.

Θεοτοκίον

Αρρήτως συνέλαβες τόν Κύριον, Σωτήρα Θεόνυμφε, τόν λυτρούμενον ημάς τών δεινών, τούς σέ εν αληθεία επικαλουμένους.

Κανών δεύτερος

Σύ εί τό στερέωμα

Τών Αγγέλων πρώτιστος, καί τής Τριάδος φώς δεύτερον, ώφθης ημίν, Μιχαήλ ο άρχων, τοίς πιστώς ευφημούσί σε.

Αίγλη θείας χάριτος, ο Γαβριήλ πιστώς έπληξε, πάσαν τήν γήν, τού Θεού κηρύξας, τήν εν σώματι κάθοδον.

Ξυνωρίς αοίδιμε, καί φωταυγής δυάς άϋλε, φώτα Θεού, τούς πιστώς τελούντας, τήν υμών μνήμην δείξατε.

Θεοτοκίον

Ήσεν Ησαϊας, σού τήν υπέρ νούν Αγνή κύησιν, άδω καγώ, ίνα τής εκείνου, επιτύχω καθάρσεως.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Τών ασωμάτων τούς χορούς εφιέμενοι, ανευφημείν οι επί γής μιμησώμεθα, ως εφικτόν τούτων τήν αγιότητα, νεκρούντες πάντα τά μέλη τά τής σαρκός, αιτούντες, ως υπερμάχους τε καί φρουρούς, πάσης πλάνης λυτρώσασθαι, τού αοράτου εχθρού, ημάς τούς ανυμνούντας αυτούς, όπως εύρωμεν έλεος.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Ευχαριστούμέν σοι αεί Θεοτόκε, καί μεγαλύνομεν άγνή καί προσκυνούμεν, ανυμνούντες τόν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοώντες ακαταπαύστως, σώσον ημάς, Παρθένε Παντελεήμον ως αγαθή, καί δαιμόνων εξάρπασον, λογοθεσίου φοβερού, εν ώρα τής ετάσεως, μή αισχυνθώμεν οι δούλοί σου.

Ωδή δ'

«Επέβης εφ' ίππους, τούς Αποστόλους σου Κύριε, καί εδέξω χερσί σου ηνίας αυτών, καί σωτηρία γέγονεν η ιππασία σου, τοίς πιστώς μελωδούσι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Επέβης Αγγέλοις, ώσπερ εφ' ίπποις Φιλάνθρωπε, καί εδέξω χερσί σου ηνίας αυτών, καί σωτηρία γέγονεν η ιππασία σου, τοίς απαύστως βοώσι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Καλύπτει Αγγέλους, η αρετή σου Φιλάνθρωπε, καί τής γής επληρώθη τά πέρατα, τής σής ενδόξου άναρχε θείας αινέσεως, σύν αυτοίς σοι βοώσης, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Εξήλθες οικτίρμον, εις σωτηρίαν λαού σου Χριστέ, συγκαλείς δέ τάς φίλας Δυνάμεις σου, καί ευφροσύνη γέγονεν η παρουσία σου, τοίς πιστώς σοι βοώσι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Παρθένος καί Μήτηρ, υπερφυώς ώφθης Πάναγνε, ως Θεόν τόν αυτόν τε καί άνθρωπον, Χριστόν τεκούσα, ώ μετά δέους κραυγάζουσι, τών Αγγέλων αι τάξεις, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Κανών δεύτερος

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ιεριχώ, ώφθη δυνάμεως Αρχιστράτηγος, πολεμούντι, πάλαι Ιησού τώ Ναυή, νικοποιών καί υπερμαχών, Μιχαήλ ο μέγας, τών Ασωμάτων ο έξαρχος, υφ' ού λαβών τό σθένος, ο θεράπων Κυρίου, δορυάλωτον είλε τό φρούριον.

Άρχων ποτέ, τών ασωμάτων Δυνάμεων, ώφθη φέρων, τέκνου ευαγγέλια, τώ Ζαχαρία τώ ιερεί, Γαβριήλ ο μέγας, ο θείος όντως Αρχάγγελος, διό φωνή τού Λόγου, γεννηθείς, Ιωάννης, τώ πατρί τήν φωνήν αποδίδωσιν.

Χαίρει χαρά πάντα τά πέρατα σήμερον, τήν αισίαν, μνήμην εορτάζοντα, τών Αρχαγγέλων σου ό Θεός, Μιχαήλ τού θείου, καί Γαβριήλ τού θεόφρονος, συγχαίρει δέ καί πάσα, τών Αγγέλων η τάξις, ότι σώζεται κόσμος τη σκέπη

αυτών.

Θεοτοκίον

Μόνη αγνή, πέφυκας καί μετά γέννησιν, μόνη ώφθης, άνανδρος θηλάζουσα, τόν τού Πατρός Λόγον αληθή, Πνεύματι Αγίω, λαβόντα δούλου μορφήν καθ' ημάς, Παρθένε Θεοτόκε, ού τήν θέαν τιμώντες, τής μορφής τήν εμφέρειαν σέβομεν.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'

«Τόν εκ νυκτός αγνωσίας, επί τήν ψυχάλωτον οδόν αεί πλανώμενον, φωτί τής γνώσεώς σου Κύριε, ποδηγών με εν τή τρίβω τών εντολών σου καθοδήγησον».

Ανεπιστρέπτω τώ πόθω, αεί πρός τό άναντες, πρός σέ Χριστέ φερόμεναι, τό ακρότατον απάντων τών εφετών, Αγγέλων αι δυνάμεις, ακαταπαύστως σε δοξάζουσιν.

Σύ νοερούς κατ' ουσίαν, αφθάρτους τή χάριτι, τή σή Χριστέ κατέστησας, υμνωδούς τής σής μεγαλειότητος, τούς Αγγέλους σου κατ' εικόνα, εδημιούργησας ακατάληπτε.

Σύ ακλινείς πρός τό χείρον, τή πρός σέ εγγύτητι Χριστέ, τούς σούς εφύλαξας λειτουργούς, πηγή γάρ αγαθότητος, σύ υπάρχων αγαθύνεις, τούς επαξίως σοι λατρεύοντας.

Θεοτοκίον

Η μετά τόκον Παρθένος, μόνη απειρόγαμε αγνή, Μαρία άχραντε, τώ λιμένι σου ημάς καθόρμισον, εκ κινδύνων οδηγούσα, πρός σωτηρίαν τήν αιώνιον.

Κανών δεύτερος

Ίνα τί με απώσω

Απειθούντι τό πάλαι, τού Θεού πρός άρρητα καί θεία θαύματα, Βαλαάμ τώ μάντει, εν αμφόδω ο Άγγελος όνω φανείς, φοβερώς ήλεγξε, καί λογικόν τό ζώον δείξας, τό τής φύσεως ήμειψε γνώρισμα.

Συσχεθέντι τώ Πέτρω, καί ειρκτή προσμένοντι, Άγγελος ώφθη Θεού, τών χειρών Ηρώδου, καί δεσμών καί θανάτου λυτρούμενος, διό δεύτε πάντες, ως τών ψυχών φρουρούς ενθέους, τούς σοφούς Αρχαγγέλους τιμήσωμεν.

Τών πολέμων τάς στάσεις, Άγγελοι Αρχάγγελοι θείαι Δυνάμεις Θεού, καί τής Εκκλησίας, τάς αιρέσεις καί πάντα τά σκάνδαλα, ταίς υμών λύσατε, πρός τόν Θεόν αεί πρεσβείαις, καί ημάς εν ειρήνη φρουρήσατε.

Θεοτοκίον

Εν δυσί ταίς ουσίαις, ένα σε γινώσκομεν Θεόν τής κτίσεως, ενεργείαις άμφω, καί θελήσεσιν όντα ασύγχυτον, τόν Υιόν τού Θεού, εκ γυναικός σάρκα λαβόντα, ής τήν θέαν τιμώμεν τοίς πίναξιν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα.

Ωδή ς'

«Τόν Ιωνάν εν τώ κήτει Κύριε, μονώτατον κατώκισας, εμέ δέ τόν πεπεδημένον, εν άρκυσι τού εχθρού, ώς εκ φθοράς εκείνον δ ιάσωσον».

Θεοπρεπώς, εκ μή όντων Κύριε, τώ λόγω σου παρήγαγες, ουσίας τών επουρανίων, αθανάτων στρατιών, φωτοειδείς αυτάς εργασάμενος.

Μύσται σεπτοί, τής Θεού αινέσεως, γεγόνατε Ασώματοι, πολίται τής επουρανίου, καί θείας όντως σκηνής, τώ Ποιητή αξίως λατρεύοντες.

Τών Ασωμάτων, τάξεις νοεραί σε, Υιέ Θεού προάναρχε, αινούσιν ακαταπαύστως, καί δοξολογούσιν, ως Ποιητήν καί Κτίστην τού σύμπαντος.

Θεοτοκίον

Τόν τώ Πατρί, εν υψίστοις άχραντε, ανάρχως συνεδρεύοντα, αγκάλαις σαίς επανακλίναι ηξίωσαι, όν ημίν δίδου Αγνή, τοίς δούλοις σου ίλεων.

Κανών δεύτερος

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ως πύρ καί φλόγα καί φώς, τους ασωμάτους υπάρχοντας, εκ τής υλώδους φθοράς, τόν νούν ανιπτάμενοι, υλαίοις εν χείλεσι, τούς αϋλους φόβω, εν τοίς άσμασι τιμήσωμεν.

Νεκρώσατε τών παθών, τάς καταιγίδας Αρχάγγελοι, καί παύσατε σύν αυτοίς, τά σκάνδαλα άπαντα, τής πίστεως Αγιοι, τής Τριάδος όντες, Αρχιστράτηγοι πυρίμορφοι.

Αρχάγγελοι τού Θεού, τών Ασωμάτων οι έξαρχοι, τή παρρησία υμών, εκ πάσης αιρέσεως, ημάς διασώσατε, Μιχαήλ ο Άρχων, καί Γαβριήλ οι Αρχιστράτηγοι.

Θεοτοκίον

Νηδύος ώφθης εκών, εξ απειράνδρου σαρκούμενος, ο άσαρκος ως Θεός, Χριστέ σαρκοφόρος δέ, ως άνθρωπος πέφυκας, ού τής εμφερείας, οι πιστοί τό είδος σέβομεν.

Καταβασία

Τήν θείαν ταυτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής θεομήτορος, δεύτε τας χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ήχος β

Αρχιστράτηγοι Θεού, λειτουργοί θείας δόξης, τών ανθρώπων οδηγοί, καί άρχηγοι Ασωμάτων, τό συμφέρον ημίν αιτήσασθε, καί τό μέγα έλεος, ως τών Ασωμάτων Αρχιστράτηγοι.

Ο Οίκος

Έφης φιλάνθρωπε εν Γραφαίς σου, πλήθη χαίρειν Αγγέλων εν ουρανώ, επ' ανθρώπω ενί μετανοούντι, Αθάνατε, όθεν ημείς οι εν ανομίαις, αναμάρτητε, μόνε καρδιογνώστα, σέ δυσωπείν καθ' εκάστην τολμώμεν ως εύσπλαγχνον, οικτείραι καί καταπέμψαι αναξίοις κατάνυξιν, Δέσποτα, παρέχων ημίν συγχώρησιν, υπέρ πάντων γάρ ημών πρεσβεύουσιν, οι τών Ασωμάτων Αρχιστράτηγοι.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός, η Σύναξις τών Αρχιστρατήγων Μιχαήλ λοιπών ακαί Γαβριήλ, καί των γίων ασωμάτων καί ουρανίων Ταγμάτων.

Στίχοι

Εβουλόμην σοι, Μιχαήλ, άσμα πρέπον
Άσαι πρεπόντως, αλλ' άϋλον, ούκ έχω.
Ογδόη ουρανίης κυδαίνει τάξιος Αρχούς.

Εις τήν Σύναξιν τών εννέα Ταγμάτων, Σεραφίμ, Χερουβίμ, θρόνων, Κυριοτήτων, Εξουσιών, Αρχών, Δυνάμεων, Αρχαγγέλων καί Αγγέλων.

Στίχοι

Επάξιόν τι Ταγμάτων τών εννέα
Τίς άν γόνος φθέγξαιτο μηνών εννέα.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας».

Ω παρειστήκεισαν απαύστως, λειτουργούσαι μυριάδες τών Αγγέλων, τού προσώπου οράν μή φέρουσαι τήν θέαν, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός αναβοώσιν.

Φώτα ανέδειξας οικτίρμον, τών Αγγέλων σου τήν άϋλον ουσίαν, τού αρρήτου φωτός πληρούμενα απαύστως, Ευλογητός εί κράζοντα, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Λόγω σου τώ ενυποστάτω, τών Αγγέλων τήν πληθύν δημιουργήσας, αγιάσας δέ θείω Πνεύματι Τριάδα, θεολογείν εδίδαξας, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Τρείς εννοούντες υποστάσεις, απερίγραπτον δοξάζομεν ουσίαν, τόν Πατέρα καί Υιόν καί τό Πνεύμα βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Κανών δεύτερος
Οι εκ τής, Ιουδαίας

Σύν χοροίς Ασωμάτων, τών ανθρώπων τό γένος δεϋτε κροτήσωμεν, τήν αίσιον ημέραν, τής μνήμης εκτελούντες, τών σοφών Αρχαγγέλων Χριστού, Ευλογητός εί Θεέ, βοώντες τών Πατέρων.

Ως φιλόξενοι πάλαι, Αβραάμ ο θεόπτης, καί Λώτ ο Ένδοξος, εξένισαν Αγγέλους, καί εύρον κοινωνίαν, σύν Αγγέλοις κραυγάζοντες, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Μανωέ τώ γενναίω, καί Τωβίτ τώ πανσόφω, ώφθησαν Άγγελοι, αμείβοντες τά άθλα, τού βίου κατ' αξίαν, καί τών Παίδων ο Άγγελος, έσβεσε φλόγα ποτέ, πυρός καμίνου όντως.

Θεοτοκίον

Τό ημέτερον όλον, εκ Παρθένου λαβόντα, δίχα τροπής, Ιησού, ταίς φύσεσι διπλούν σε, αλλ' ένα υποστάσει, πατρικώς σε κηρύττομεν, ής καί τό είδος Πιστώς, σέβομεν εκτυπούντες.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτισει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

«Τόν εν όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω πυρί τό τής Παρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, είς πάντας τούς αιώνας».

Τών Αγγέλων, ζηλώσωμεν τόν βίον, καί τάς φρένας, πτερώσωμεν εις ύψος, καί σύν αυτοίς αϋλως αναμέλψωμεν, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, είς πάντας τούς αιώνας.

Θιασώται, χορείας ουρανίου, οι τόν θρόνον αμφέποντες τής δόξης, περί Θεόν τε πάντοτε στρεφόμενοι, Άγγελοι υμνούσι, καί υπερυψούσιν, αυτόν εις τούς αιώνας.

Τήν αϋλου, πυρός ποιούσαν φλόγα, τούς εν ύψει, απαύστως λειτουργούντας, καί τους Αγγέλους πνεύματα δεικνύουσαν, Τριάδα προσκυνούμεν, καί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ως εν πόλω, παρειστήκεισαν τρόμω, μυριάδες, Αγγέλων Αρχαγγέλων, εν ταίς αγκάλαις φέρειν κατηξίωσαι, τούτω Θεοτόκε, πρέσβευε σωθήναι, τούς δοξολογούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Κανών δεύτερος
Επταπλασίως κάμινον

Άρχων Αγγέλων πέφυκε, Μιχαήλ ό Αρχάγγελος, αλλά συνδοξάζεται, αυτώ λαμπρότατα, ό μύστης τής χάριτος, καί τής Παρθένου μνήστωρ σεπτός, ο τών Ασωμάτων, Στρατηγός επαξίως, χαράν προδιαγγέλλων, Γαβριήλ τοίς βοώσι, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τά τών Αγγέλων τάγματα, εν ποικίλη μορφή κατιδών, Ιεζεκιήλ προϊστορών εκήρυττεν, εν οίς εξαπτέρυγα, τά Σεραφίμ παρίστανται, καί τά Χερουβίμ, πολυομμάτως εκύκλουν, μεθ' ών τούς Αρχαγγέλους, ήλεκτρίνους εώρα, Χριστον δοξολογούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως φοβεράν τήν έλευσιν, τής δευτέρας καθόδου σου, εκδηλοποιών ο Δανιήλ προέλεγεν, Ως θρόνοι ετέθησαν, καί παλαιός εκάθησε, καί τάς τών Αγγέλων, μυριάδας εισάγει, εν φόβω, παρεστώσας, καί φωναίς ασιγήτοις, βοώσας τή Τριάδι, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο τώ Πατρί καί Πνεύματι, ομοούσιος Λόγος εκών, ώφθη καί ημίν, εκ τής Παρθένου σύμμορφος, ού φύρας εις άλληλα, τά τής φρικτής ενώσεως, εις γάρ ο αυτός, εν εκατέροις δείκνυται, εν δύο ταίς ουσίαις, καί μιά, υποστάσει, ής νύν τής εμφερείας, τόν τύπον προσκυνούμεν.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

«Όρους παρήλθες τής φύσεως, τόν Δημιουργόν συλλαβούσα καί Κύριον, καί πύλη σωτηρίας τώ κόσμω γέγονας, διό σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν».

Σέ τόν αρρήτως ενώσαντα, τοίς επουρανίοις Χριστέ τά επίγεια, καί μίαν Εκκλησίαν, αποτελέσαντα Αγγέλων καί ανθρώπων, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Άγγελοί τε καί Αρχάγγελοι, θρόνοι, Εξουσίαι καί Κυριότητες, Αρχαί τε καί Δυνάμεις, Χερουβίμ καί Σεραφίμ, μετά τής Θεοτόκου, υπέρ τού κόσμου ικετεύσατε.

Πάντων προστάται δεικνύμενοι Μιχαήλ σύν τώ, Γαβριήλ, επισκέψασθε τούς εκ πόθου τιμώντας, τήν πανέορτον υμών μνήμην, καί πιστώς ανυμνούντας, σώζεσθε παντοίας περιστασεως.

Θεοτοκίον

Λόγον εδέξω τόν άρχον, φύσιν τήν εμήν, αναπλάσαι βουλόμενον, καί τούτον σαρκωθέντα, Παρθένε τέτοκας, διό σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Κανών δεύτερος
Κυρίως Θεοτόκον

Νοσούντων καί πλεόντων, καί τών εν ανάγκαις, πρός σωτηρίαν υπέρμαχοι ώφθητε, τών Ασωμάτων οι πρώτοι, Μιχαήλ καί Γαβριήλ.

Δυνάμεων καί θρόνων, χοροίς συγχορεύων, ως Στρατηγός τών Αγγέλων καί μύστης Θεού, υπέρ ημών τώ Σωτήρι, Γαβριήλ πρέσβευε.

Ως φύλακες τού κόσμου, καί τής Εκκλησίας, καί Ταξιάρχαι τών άνω Δυνάμεων, υπέρ ημών τόν Σωτήρα, καθικετεύσατε.

Θεοτοκίον

Συμφώνως Θεοτόκε, Σέ δοξολογούμεν, ότι παθών καί κινδύνων λυτρούσαι ημάς, καί τάς ημών ικεσίας, επ' αγαθοίς εκπληροίς.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον
Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Ως πρόμαχον καί πρύτανιν, τού βροτείου σε γένους, καί προνομέα άριστον, Αρχιστράτηγε θείε, ανέδειξεν ο Ποιητής, καί Θεός καί δόξη σε, τετίμηκεν απορρήτως, τού προσφωνείν ανενδότως, τόν τρισάγιον καί θείον, επινίκιον ύμνον.

Έτερον Γυναίκες ακουτίσθητε

Αρρήτως πυρσευόμενος, ταίς θεϊκαίς ελλάμψεσι, τής υπερφώτου Τριάδος, διέρχη πάσαν τήν κτίσιν, ως αστραπή Αρχάγγελε, πληρών τό θείον πρόσταγμα, Μιχαήλ αστραπόμορφε, φρουρών φυλάττων καί σκέπων, τούς σέ φαιδρώς ανυμ νούντας.

Έτερον Τοίς Μαθηταίς

Εξουσιών Δυνάμεων, Αρχαγγέλων Αγγέλων, Κυριοτήτων θρόνων τε, καί Αρχών πρωτοστάτης, υπό Θεού κατεστάθης, Αρχιστράτηγε θείε, Μιχαήλ υπερένδοξε, τώ αστέκτω ούν θρόνω, παρεστηκώς, σκέπε φρούρει φύλαττε σώζε πάντας, τούς πίστει σε γεραίροντας, τόν τού κόσμου προστάτην.

Θεοτοκίον

Τιμιωτέρα πέφυκας, Χερουβίμ τών ενδόξων, καί Σεραφίμ Πανύμνητε, τών φρικτών ασυγκρίτως, ενδοξοτέρα καί πάντων, τών Αγίων Αγγέλων, αγιωτέρα Πάναγνε, τόν γάρ Κτίστην τών όλων, σωματικώς, απορρήτως τέτοκας Θεοτόκε, όν αίτησαι τοίς δούλοις σου, λύτρον δούναι πταισμάτων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος α’ Τών ουρανίων ταγμάτων.

Τών ουρανίων ταγμάτων ως προεξάρχοντα, καί τών εν γή ανθρώπων, ισχυρόν σε προστάτην, φύλακα καί ρύστην υμνούμεν πιστώς, Μιχαήλ Αρχιστράτηγε, καθικετεύοντες πάσης φθοροποιού, αλγηδόνος ημάς ρύσασθαι. (Δίς)

Ο ταξιάρχης τών άνω θείων Δυνάμεων, σήμερον συγκαλείται, τών βροτών τάς χορείας, μίαν σύν Αγγέλοις φαιδράν εορτήν, συγκροτήσαι Συνάξεως, αυτών τής θείας καί άμα ύμνον Θεώ, αναμέλψαι τόν τρισάγιον.

Υπό τήν σκέπην τών θείων ημάς πτερύγων σου, προσπεφευγότας πίστει, Μιχαήλ θείε νόε, φύλαττε καί σκέπε εν βίω παντί, καί εν ώρα Αρχάγγελε, τή τού θανάτου σύ πάρεσο βοηθός, ημίν πάσιν ευμενέστατος.

Δόξα... Ήχος πλ. α’

Ο που επισκιάση η χάρις σου Αρχάγγελε, εκείθεν τού διαβόλου διώκεται η δύναμις, ού φέρει γάρ τώ φωτί σου προσμένειν, ο πεσών Εωσφόρος, Διό αιτούμέν σε τά πυρφόρα αυτού βέλη, τά καθ' ημών κινούμενα απόσβεσον, τή μεσιτεία σου λυτρούμενος ημάς, εκ τών σκανδάλων αυτού, αξιϋμνητε Μιχαήλ Αρχάγγελε.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τά Τυπικά, καί από τών Κανόνων η γ’ καί ς’ Ωδή.

Απόστολος

Αδελφοί, εί ο δι' Αγγέλων λαληθείς...

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Είπεν ο Κύριος τοίς εαυτού Μαθηταίς, Ο ακούων υμών εμού ακούει...

Κοινωνικόν

Ο ποιών τούς Αγγέλους αυτού, πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ονησιφόρου καί Πορφυρίου, καί τής Οσίας Μητρός ημών Ματρώνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ήχος πλ. δ’
Ώ τού παραδόξου

Μάρτυς Αθλητά μακάριε, Ονησιφόρε Χριστόν, τόν Θεόν ωμολόγησας, εναθλών στερρότατα, ανομούντων πρό βήματος, πληγάς μαστίγων, καί γάρ υπήνεγκας, καί πυρακτώσεις, παντός τού σώματος, όθεν στεφάνω σε, τώ τής νίκης έστεψε, ζωαρχική, ο ζωαρχικώτατος, χειρί πανεύφημε.

Μάρτυς Αθλητά Πορφύριε, ταίς τών αιμάτων βαφαίς, σεαυτώ προσεπέχρωσας, πορφυρίδα χάριτι, καί δυνάμει τού Πνεύματος, ήν περ φορέσας, ώφθης λαμπρότατος, συμβασιλεύων τώ βασιλεύοντι, μόνω Θεώ ημών, εις αιώνας Ένδοξε, όν εκτενώς, πάντοτε ικέτευε, εις τό σωθήναι ημάς.

Μάρτυρες αξιοθαυμαστοι, διά τήν πάντων ζωήν, ιερώς θανατούμενοι, επ' εσχάρας χαίροντες, φλογιζούσης ηπλώθητε, καί προσδεθέντες, ίπποις συρόμενοι, τό θείον τέλος, καθυπεδέξασθε, όθεν δοξάζεσθε, καί συμμακαρίζεσθε, υπέρ ημών, πάντοτε δεόμενοι, Αειμακάριστοι.

Καί τής Οσίας Ήχος δ’
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τής σαρκός τά σκιρτήματα, διά πόνων αθλήσεως, εμφιλοσοφώτατα καθυπέταξας, καί τώ Χριστώ ηκολούθησας, Ματρώνα οικήσασα, Ασκητών πανευσεβών, μέσον κατασβεννύουσα, υπεκκαύματα, ηδονών θείοις όμβροις τών δακρύων, καί σφοδρότερον τόν πόθον, τόν πρός τόν Κτίστην εξάπτουσα.

Ιερόν φροντιστήριον, εις πολλών περιποίησιν, τώ Θεώ ανήγειρας χρηματίσασα, ναός τού Πνεύματος Πάνσοφε, ψυχής καθαρότητι, καί ωδήγησας λαούς, πρός επίπονα σκάμματα, τής ασκήσεως, καί προσήγαγες τούτους ώσπερ προίκα, σεσωσμένους τώ Δεσπότη, μεθ' ών σε πίστει γεραίρομεν.

Αι νεάνιδες έστερξαν, τόν νυμφίον καί Κύριον, τή διδασκαλία σου πειθαρχήσασαι, καί τής σαρκός παρωσάμεναι, τό χαύνον εν πνεύματι, προθυμία τών παθών, ευσεβώς κατεκράτησαν, καί εισήχθησαν, μετά σού εις νυμφώνα τού Νυμφίου, τόν ουράνιον Ματρώνα, διά παντός ευφραινόμεναι.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Η Θεόν τόν αχώρητον, εν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως άνθρωπον χρηματίσαντα, καί τό ημέτερον φύραμα, εκ σού προσλαβόμενον, καί Θεώσαντα σαφώς, μή παρίδης με Πάναγνε, νύν θλιβόμενον, αλλ’ οικτίρησον τάχος καί παντοίας, δυσμενείας τε καί βλάβης, τού πονηρού ελευθέρωσον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως εώρα σε, καθηλούμενον Κύριε, η αμνάς καί Μήτηρ σου εξεπλήττετο, καί Τί τό όραμα έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής, δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ό πολλών σου θαυμάτων απολαύσας; Αλλά δόξα τή αρρήτω συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλεται είς Κανων τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οι δύο παρόντες.

Ο Κανων τών Μαρτύρων, ού η Ακροστιχίς.

Φέρεις όνησιν σοίς επαινέταις Μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ασομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι εξήγαγες λαόν, δουλείας Αιγύπτου, εκάλυψας δέ άρματα Φαραώ, καί τήν δύναμιν».

Φέρουσα τοίς πίστει σε ευφημούσιν, όνησιν θείαν η σεπτή, εφέστηκε μνήμη σου, εν ή σέ ικετεύομεν, Παμμάκαρ ημών μνήσθητι.

Έχων παρρησίας μεμεστωμένον, τόν σόν γενναίον λογισμόν, αλόγου προστάγματος, ηλόγησας θεόπνευστε, καί χαίρων Μάκαρ ήθλησας.

Ρώμη δυναμούμενος ουρανίω, Ονησιφόρε πρός δεινά, εχώρησας βάσανα, καί πάσαν κατεπάλαισας, ισχύν τού πολεμήτορος.

Θεοτοκίον

Έστησας θανάτου τήν τυραννίδα, αθανασίαν καί ζωήν, τώ κόσμω κυήσασα, Χριστόν τόν λυτρωτήν ημών, Παρθένε απειρόγαμε.

Ο Κανών τής Οσίας, ού η Ακροστιχίς.

Τό τής Ματρώνης προφρόνως άδω κλέος. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Άσωμεν τώ Κυρίω πάντες λαοί, τώ εν θαλάσση Ερυθρά, τον Φαραώ βυθίσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Τάξεσιν ουρανίαις, πάντοτε συνκαί μεθέξεσι, θεϊκαίς θεουουσαμένη, τούς τιμώντάς σε, σώζε πρεσβείαις σου.

Όλη τώ θείω ποθώ, περικαιομένη υπεκκαύματα, ηδονών ψυχοφθόρων,

εγκρατείας τοίς όμβροις κατέσβεσας.

Τίμιον τού Δεσπότου, σκεύος άνεδείχθης εκκαθάρασα, τήν καρδίαν Ματρώνα, τών παθών τής σαρκός δι' ασκήσεως.

Θεοτοκίον

Η κυήσασα κόσμω, θείαν σωτηρίαν καί ανάκλησιν, ταίς πρεσβείαις σου σώζε, τούς πιστώς σοι προστρέχοντας Άχραντε.

Τών Μαρτύρων

Ωδή γ'

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδία μου».

Ίσον τώ Πατρί καί Πνεύματι, Λόγον εν σταδίω, ομολογούντες οι Μάρτυρες, τρικυμίαν τήν τών βασάνων, ανδρικώς εναπεκοούσαντο.

Στήσας ασφαλώς τούς πόδας σου, Μάρτυς επί πέτραν, ομολογίας καί πίστεως, ταίς μάστιξιν, Ονησιφόρε, τών ανόμων ου σεσάλευσαι.

Όλω τώ νοϊ μακάριε, Μάρτυς εκδημήσας, πρός Χριστόν τόν ποθούμενον, ουκ ησθάνου τών εκ μαστίγων, αλγηδόνων Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Νεύσον Πάναγνε σωθήναί με, τόν γάρ θείω νεύματι, τό πάν περιάγοντα, εσωμάτωσας Θεόν Λόγον, υπέρ λόγον καί διάνοιαν.

Τής Οσίας

Σύ εί τό στερέωμα

Ράβδω θείας πίστεως, παθών διέτεμες θάλασσαν, θείαις ψυχαίς προοδοποιούσα, τήν ευθείαν διάβασιν.

Ώφθης εγκαλλώπισμα, Μοναζουσών σαφώς Πάνσεμνε, καί Μοναστών βίον κτησαμένη, καθαρόν καί αμώμητον.

Νέκρωσιν ενδέδυσαι, φθοροποιών παθών Ένδοξε, καί τόν εχθρόν διά πολιτείας, ευσεβούς απεγύμνωσας.

Θεοτοκίον

Ήνωται εν μήτρα σου, ο πλαστουργός σαρκί Πάναγνε, μείνας ό ήν, όπως τό εύ είναι, τοίς ανθρώποις δωρήσηται.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τών Μαρτύρων

Ήχος α’ Τόν τάφον σου Σωτήρ

Πυρί τού θεϊκού, αναπτόμενοι πόθου, πυρός τού αισθητού, τή προσψαύσει ούδολως, Μακάριοι εφλέχθητε, τήν δέ πλάνην εφλέξατε, καί συρόμενοι ανηλεώς Αθλοφόροι, τό αοίδιμον, καθυπεδέξασθε τέλος, καί δόξης ετύχετε.

Δόξα… Τής Οσίας

Ήχος πλ. δ’ Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ανδρειοφρόνως λαθούσα τάς τού εχθρού, μεθοδείας Ματρώνα πρός τήν ζωήν, χαίρουσα προσέδραμες, αληθώς τήν εν πνεύματι, καί ακλινώς τόν δρόμον, θεόφρον τελέσασα, παρά Χριστού εδέξω, τήν χάριν τού Πνεύματος, όθεν καί τά ρείθρα, τών ιαμάτων προχέεις, τοίς πόθω γεραίρουσι, τήν σήν μνήμην αοίδιμε, Μοναζουσών τό καύχημα, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Χαριστήριον αίνον χρεωστικώς, ως η χήρα εκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, υπέρ πασών τών χαρίτων σου, σύ γάρ ώφθης σκέπη, ομού καί βοήθεια, πειρασμών καί θλίψεων αεί με εξαίρουσα, όθεν ως εκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ρυσθείς τών θλιβόντων με, εκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ. ηλάλαζε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, Ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήνπερ υπομένεις, δια σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε, Η πιστώς εκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Τών Μαρτύρων

Ωδή δ'

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνος, επί Σταυρού έστης, καί ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί Φιλάνθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Η αστράπτουσα τών πόνων σου φωταυγία, Ονησιφόρε Μάρτυς, εφειλκύσατο πόθω, πίστει συναθλήσαί σοι, τόν θείον Πορφύριον.

Συνωθήσαντες εσχάρα πυρακτωθείση, προσεφαπλούσιν άμα, τούς Χριστού στρατιώτας, χαίροντας οι τύραννοι, καί ζέοντας πνεύματι.

Ιερεία ως ολόκληρα Αθλοφόροι, καί καθαραί θυσίαι τώ Δεσπότη τών όλων, χαίροντες προσήχθητε, διό μακαρίζεσθε.

Νουνεχώς σε ανακείμενον τώ Δεσπότη, προσλαλιαί αι δόλιαι, απατήσαι

ουδόλως, ίσχυσαν Πορφύριε, θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Σωματούμενον εκύησας Θεόν Λογον, ομοιωθήναι Κόρη, διά σπλάγχνα ελέους, βροτοίς ευδοκήσαντα, πανάμωμε Δέσποινα.

Τής Οσίας

Εισακήκοα Κύριε

Σταλαγμοίς τών δακρύων σου, ήρδευσας καρδίαν καί εγεώργησας, αρετών εκατοστεύοντα, Μακαρία στάχυν θεία χάριτι.

Πρός Χριστόν επερείσασα, τάς τής διανοίας βάσεις διέμεινας, επηρείαις απερίτρεπτος, πονηρών δαιμόνων Αξιάγαστε.

Ρωμαλέω φρονή ματι, σύζυγον λιπούσα καί βίου τάραχον, τόν ζυγόν Χριστού επόθησας, καί αυτού οπίσω η κολούθησας.

Θεοτοκίον

Ού λιπων τά ουράνια, Άχραντε κενούται Θεός εν μήτρα σου, καί μετρείται ο αμέτρητος, τά αμέτρητά μου λύων πταίσματα.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε’

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Οι πύργοι τής Χριστού, Εκκλησίας οι άσειστοι, μοχλεύσεσι τών βασάνων, απερίτρεπτοι σθένει, τού Πνεύματος εδείχθησαν.

Ινδάλματα Θεών, μιαρών ελεπτύνατε, καί ώφθητε εύσεβείας, καί ανδρείας εικονες, σεπτοί Μεγαλομάρτυρες.

Στρατείαν αληθή, εκ Θεού διεζώσασθε, τήν πρόσκαιρον δυναστείαν, παρωσάμενοι πίστει, καί χαίροντες ηθλήσατε.

Θεοτοκίον

Ενώκησεν εν σοί, χωρηθείς ο αχώρητος, καί έδειξεν ουρανών σε, πλατυτέραν Παρθένε, διό σε μακαρίζομεν.

Τής Οσίας

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Φορέσασα τό σχήμα τό άγιον, ώ Ματρώνα, εχθρόν τόν αλάστορα, ασχημοσύνην ενέδυσας.

Ρεόντων αντηλλάξω τά μένοντα, καί συζύγου, μνήστορα αθάνατον,

φωταγωγόν τών ψυχών ημών.

Ολόνυκτον προσάγουσα δέησιν, τώ Δεσπότη, Ματρώνα εκοίμισας, τάς ηδονάς τάς τού σώματος.

Θεοτοκίον

Νεκρών τε καί τών ζώντων Δεσπότην, αποτεκούσα, τά πάθη Πανάμωμε, τά τής σαρκός μου θανάτωσον.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός εκ φθοράς με ανάγαγε, τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Πόνοις αικισμών εγκαρτερήσας, Ονησιφόρε Μάρτυς, δρόμον ήνυσας τού μαρτυρίου, καί νικητής, γεγονώς απείληφας, τά βραβεία τά ουράνια.

Αλλήλοις συνδούμενοι τή πίστει, προσδεδεμένοι άμφω, καί συρόμενοι λύσιν τού σκήνους, οία στερροί, Αθληταί υπέστητε, τώ Κυρίω συναπτόμενοι.

Ίπποις προσδεθέντες καί βιαίως, διασυρθέντες γνώμη, τού δικάζοντος βιαιοτάτη, οι ευκλεείς, τού Κυρίου Μάρτυρες, θείου τέλους ηξιώθησαν.

Θεοτοκίον

Νόμον δίχα φύσεως Παρθένε, τόν νομοδότην τίκτεις, αναπλάττοντα τήν συντριβείσαν, φύσιν ημών, όν δυσώπει σώσαί με, αμαρτίαις συντριβόμενον.

Τής Οσίας

Τήν δέησιν εκχεώ

Ως όρνις ευκέλαδος εν τώ άλσει τής ασκήσεως ηδύ προσφωνούσα, ως νοητά, εφειλκύσω στρουθία, ιερωτάτων γυναίων συνάθροισιν, τά θήρατρα τού δυσμενούς, διαδράσα Ματρώνα εν Πνεύματι.

Σαρκός μέν φιλοσοφία κρατούσα, καί δαμάζουσα τά πάθη Οσία, τής δέ ψυχής, τό τερπνότατον κάλλος, περιφανώς τώ Χριστώ εύτρεπίζουσα, ωραία τε καί ευπρεπής, εγνωρίσθης Ματρώνα θεόσοφε.

Αγγέλων επί τής γής πολιτείαν, επεπόθησας υμνούσα απαύστως, τόν δι' ημάς, εξ αγίας Παρθένου, υπερβολή σαρκωθέντα χρηστότητος, τήν φύσιν τε τών γυναικών, κατ' εχθρού τού δολίου νευρώσαντα.

Θεοτοκίον

Δεδούλωτο αμαρτία η φύσις, τών ανθρώπων, αλλά ταύτην ερρύσω τής πονηράς, Θεοτόκε δουλειας, τόν τών απάντων Δεσπότην κυήσασα, τόν δείξαντα πάσιν, τής ζωής τάς εισόδους Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ώς, Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τών Μαρτύρων

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Μαρτύρων δυάς, αθλήσαντες στερρότατα, εχθρού τήν οφρύν, εις γήν κατηδάφισαν, ελλαμφθέντες χάριτι, τής ακτίστου Τριάδος οι ένδοξοι, καί νύν μετ' Αγγέλων αυτή, πρεσβεύουσιν απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Καί τής Οσίας, όμοιον

Τό σώμα τό σόν, νηστείαις Κατατήξασα, εν μέσω ανδρών, Ματρώνα κατοικήσασα, προσευχαίς σχολάζουσα, τόν Δεσπότην ενθέως εθεράπευσας, δι' δν πάντα κατέλιπες, οσίως τόν βίον διανύσασα.

Ο Οίκος

Άνοιξον μου τό στόμα Χριστέ μου, ανυμνήσαι καί λέγειν τούς αγώνας τής σής Οσίας Φιλάνθρωπε, όπως τά πάντα καταλιπούσα, καί ποθήσασα μόνον σέ τόν Νυμφίον, τόν επί γής ως φθαρτά ελογίσατο άπαντα, καί τόν τύπον τού ζωηφόρου Σταυρού εν εαυτή τυπώσασα, δαιμόνων θράση κατήργησε, καί εις τέλος αυτούς εξηφάνισεν, οσίως τόν βίον διανύσασα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ονησιφόρου καί Πορφυρίου.

Στίχοι

'Ιποις Ονησιφόρε πρός Θεόν τρέχων,
Εχεις συνιππεύοντα καί τόν Ικέτην.
Νύσσης ούρανίης επέβητ, ενάτη ώ αθληταί.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τοίς Οσίας Μητρός ημών Ματρώνης.

Στίχοι

Ζωής μελλούσης αξιούται Ματρώνα,
Ως εν βίω ζήσασα ταύτης αξίως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Οσίας Θεοκτίστης τής Λεσβίας.

Στίχοι

Λέσβου τό θρέμμα, παρθένος θεοκτίστη,
Κτίστη Θεώ πρόσεισι νύμφη παγκάλη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Γυναικών, Ευστολίας καί Σωπάτρας.

Στίχοι

Όλη καλή σύ πρός Θεόν χωρείς Λόγον,
Στολαίς σταλείσα ψυχικαίς Ευστολία.
Σωπάτρα Πατρός Πνεύματός τε καί Λόγου,

Θρόνω παρέστη, δούσα γή τό σαρκίον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αντωνίου.

Στίχοι

Αντώνιον κτείνουσι τόν θείον ξυλοις,
Οι τό ξύλον τιμώντες ως Θεόν πλάνοι.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Χριστοφόρος καί Μαύρα ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Πλάνην αμαυροί Μαύρα καρθείσα ξίφει.
Χριστού δέ τμηθείς φώς ορά Χριστοφόρος.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος, Ιωάννης ο Κολοβός εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ιωάννην έκρυψε γής βραχύς τόπος,
Ός, κάν βραχύς τό σώμα, τήν πράξιν μέγας.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Ελλάδιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ει καί μετέστης, Ελλάδιε, τού βίου,
Πίναξ έμεινας αρετών τοίς εν βίω.

Ο Όσιος πατήρ ημών Συμεών ο Μεταφραστής εν ειρήνη τελειούται.

Οι Όσιοι καί θεοφόροι πατέρες ημών Ευθύμιος καί Νεόφυτος, οι κτίτορες τής σεβασμίας μονής τού Δοχειαρίου, εν ειρήνη τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ζ'

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι Παίδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, εν ύμνοις κραυγάζοντες, Ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί».

Ευγενεστάτης ψυχής, τούς ευγενείς σου τρόπους, υποδεικνύων ωμολόγησας, τυράννων ενώπιον, Ο νησιφόρε Μάρτυς, Θεόν σεσαρκωμένον.

Τήν δι' αιώνος θείαν, ελευθερίαν στέργων, τώ σώ δεσπότη ώς ευήκοος, οικέτης συνήθλησας, καί σύν αυτώ χορεύεις, Πορφύριε παμμάκαρ.

Αίμασι θείοις υμών, τήν επηρμένην φλόγα, τής αθεϊας κατασβέσαντες, βοάτε Πανεύφημοι, Ό τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ίνα τής μακαρίας, καί αθανάτου δόξης, αξιωθήτε τόν μακάριον, υπέστησε

θάνατον, θεοφεγγείς αστέρες, τού νοητού Ηλίου.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον Λόγον, σών εξ αιμάτων τίκτεις, βροτούς Θεώσαι ευδοκήσαντα, Παρθένε τούς μέλποντας, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τής Οσίας

Παίδες Εβραίων

Ώσπερ τρυγών ωραιοτάτη, διετήρησας Θεώ τήν σωφροσύνην, ευτεκνίαν, παθών στειρώσει Μακαρία, ως αληθώς πλουτήσασα, διά σού τών σεσωσμένων.

Κόσμον σεμνή καί τά εν κόσμω, καταλείψασα ενθέω πεποιθήσει, υπερκόσμιον νύν, κληρούσαι κληρουχίαν, Μοναζουσών υπάρχουσα, αληθώς Ματρώνα κόσμος.

Θεοτοκίον

Λύουσα Εύας τήν κατάραν, παναμώμητε εγέννησας Παρθένε, τόν τών όλων θεον, αφράστως συλλαβούσα, καί υπέρ νούν κυήσασα, σωτηρίαν τοις ανθρώποις.

Τών Μαρτύρων

Ωδή η’

«Τόν εν Σταυρώ, σαρκί προσηλωθέντα, καί υποδείξαντα ημίν όπλον εις σωτηρίαν, Παίδες υπερυψούτε, Χριστόν τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας».

Μέλη σπαραγμοίς εκδεδωκότες, κατεσπαράξατε εχθρού, ασύνετον καρδίαν, μείναντες ασάλευτοι τόν νούν, μεγαλώνυμοι στεφανηφόροι.

Αίμασιν υμών τό πύρ εσβέσθη, τής αγνωσίας Αθληταί, πιστών δέ κατηρδεύθη, πάντων καί καρδία καί ψυχή, αναθάλλουσα θεογνωσίαν.

Κύματα δεινών κολαστηρίων, τή κυβερνήσει τού Χριστού, διήλθετε καί όρμω, θείας βασιλείας ουρανών, προσωρμίσθητε εν άφθαρσία.

Άνθρακες πυρί τού Παρακλήτου, προσαναπτόμενοι σαφώς, οι Μάρτυρες δειχθέντες, έφλεξαν τήν πλάνην τού εχθρού, καί εφώτισαν τήν οικουμένην.

Θεοτοκίον

Ρόδον εκλεκτόν εν ταίς κοιλάσι, Κόρη τού βίου ευρηκώς, ηράσθη σου τού κάλλους, Λόγος τού Θεού καί σαρκωθείς, ευωδίασε τήν οικουμένην.

Τής Οσίας

Νικηταί τυράννου

Ευσεβείας τρόποις, τήν ψυχήν κοσμήσασα Ματρώνα, θείον τώ Χριστώ προσήξας, μελωδούντα πάνσεμνε χορόν παρθένων, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Οι τών σών ιδρώτων, όμβροι θεία χάριτι τών παθημάτων, τούς όμβρους Ματρώνα, θαλερούς ξηραίνουσι καί τάς καρδίας, τών πιστώς φοιτώντων πάντοτε αρδεύουσιν, όθεν σε τιμώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Σεαυτήν τοίς όπλοις, πίστει καθοπλίσασα τής εγκρατείας, ουκ ετρώθης βέλει, ηδονής διάγουσα ανδρών εν μέσω, τόν τήν Εύαν πάλαι τρώσαντα δέ έτρωσας, λόγχη σωφροσύνης, Ματρώνα μακαρία.

Θεοτοκίον

Ιδού η Παρθένος, ώς φησιν εν Πνεύματι ο Ησαϊας, έσχεν εν κοιλία, τόν η μάς ρυσάμενον Άδου κοιλίας, ευσεβώς βοώντας, Υμνείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Ο Ειρμός

Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου, σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβόων, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

«Εύα μέν τό τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ίσχυσαν δυνάμει τού Χριστού νευρούμενοι, τούς ασάρκους μετά σώματος, καταπαλαίσαι οι γενναίοι αδάμαντες, οι στύλοι τής πίστεως, καί νύν εις ουρανούς συνευφραίνονται, τοίς απ' αιώνος εναθλήσασιν.

Ως άρμα τού Λόγου ιερόν γενόμενοι, τοίς αλόγοις προσεδέθητε, Μάρτυρες θείοι καί πρός νύσσαν, ουράνιον εφθάσατε χαίροντες, καί νίκης τά βραβεία εδέξασθε, όθεν αξίως μοκαρίζεσθε.

Σώματα υμών Παγκεανών Περίδοξος, νύν κατέχει κώμη Μάρτυρες, θείους πλουτήσασα προστάτας, υμάς καί ιατρούς θεραπεύοντας, σωμάτων καί ψυχών αρρωστήματα, τών προσιόντων πίστει πάντοτε.

Η θεία δυάς καί φωταυγής Πορφύριε, Αθλοφόρε παναοίδιμε, Ονησιφόρε γενναιόφρον, Τριάδι τή Αγία πρεσβεύσατε, ειρήνην καί δεινών απολύτρωσιν, παρασχεθήναι τοίς υμνούσιν υμάς.

Θεοτοκίον

Φορέσας με όλον εκ τών σών προέρχεται, ως νυμφίος Παναμώμητε, θείων αιμάτων ο Δεσπότης, καί γάλακτι εκτρέφεται άπασαν, τήν κτίσιν διατρέφων

βουλήματι, εύλογημένη αειπάρθενε.

Τής Οσίας
Έφριξε πάσα ακοή

Ως θεία σύ περιστερά, αρετών κεχρυσωμέναις ταίς πτέρυξι, Ματρώνα ένδοξε, ανεκουφίσθης, καί νύν κατέπαυσας, ένθα Οσίων οι χοροί, Δικαίων τά τάγματα, καί η αιώνιος, ευφροσύνη καί χαρά ανεκλάλητος.

Στέργουσα τόν εκ γυναικός, διά σπλάγχνα οικτιρμών ανατείλαντα, άδυτον Ήλιον, τήν καυστικήν τε καί δυσδιόδευτον, ραδίως ώδευσας Σεμνή, τρίβον τής ασκήσεως, δαίμονας φλέγουσα, καί τά πάθη τής σαρκός εκλεαίνουσα.

Η θεία μνήμη σου ημίν, τηλαυγέστερον ηλίου ανέτειλε, φωταγωγούσα ημών τάς διανοίας καί τά νοήματα, εν ή μνημόνευε ημών, τών μνημονευόντων σου, Ματρώνα πάνσεμνε, παρρησίαν πρός Χριστόν όντως έχουσα.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Κόρη ταίς χερσί, τόν τά σύμ παντα τώ νεύματι φέροντα, χειρός με λύτρωσαι, τού αλλοτρίου τή μεσιτεία σου, καί τώ φωτί σου τήν εμήν, διάνοιαν φώτισον, καί αλλοτρίωσον, τών παθών τών αναιδώς πολεμούντων με.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τών Μαρτύρων
Γυναίκες ακουτίσθητε

Τούς Μάρτυρας τιμήσωμεν, τούς εν αθλήσει λάμψαντας, καί καταυγάσαντας κόσμον, μαρτυρικαίς αγλαϊαις, Ονησιφόρον τόν μέγαν, καί τόν σεπτόν Πορφύριον, καί γάρ αυτοί πρεσβεύουσιν, υπέρ ημώντών εν πίστει, αυτών τελούντων τήν μνήμην.

Καί τής Οσίας
Ο ουρανόν τοίς άστροις

Όλον υψώσασα τόν νούν, τής σχέσεως τών γηϊνων, ανεπιστροφως Ματρώνα, ώδευσας τρίβον θεόφρον, τών εντολών τού Σωτήρος, διό ημών υπερεύχου.

Θεοτοκίον

Ιερωτάταις φωναίς σε, σεπτοί Προφήται Παρθένε, κατήγγειλαν εσομένην, Θεού Μητέρα, διό σε, ειδότες πίστει καί πόθω, γεραίρομεν Θεοτόκον.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τού εν Αγίοις Πατρός ημών
ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
Επισκόπου Πενταπόλεως τού Θαυματουργού

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ Θ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν στίχους δ' κάι ψάλλομεν τά εξής Προσόμοια.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσι.

Τών Οσίων τοίς ίχνεσιν, Ιεράρχα Νεκτάριε, εν εσχάτοις έτεσιν ηκολούθησας, τή καθαρά πολιτεία σου, καί τρόπων χρηστότητι, καί φρονήσει αληθεί, καί αγάπης ταίς χαρίσι, διά τούτο σε, ο τών όλων Δεσπότης αγιάσας, τών Αγίων τή χορεία περιφανώς σε ηρίθμησε.

Ως τό νέκταρ τής χάριτος, φερωνύμως δεξάμενος, ιερέ Νεκτάριε τή καρδία σου, τή τών σών λόγων γλυκύτητι, ευφραίνεις εν Πνεύματι, τάς ψυχάς τών ευσεβών, ως σοφός καί θεόπνευστος, καί θαυμάτων σου, ταίς ακτίσιν αεί καταπυρσεύεις, τού Χριστού τήν Εκκλησίαν, λαμπρυνομένην τή δόξη σου.

Εις οσμήν τήν ουράνιον, τών τιμίων λειψάνων σου, δοξασθέντων χάριτι θείου Πνεύματος, μετ' ευλαβείας προστρέχοντες, Νεκτάριε Όσιε, εξ αυτών αγιασμόν, καί παθών απολύτρωσιν κομιζόμεθα, καί ιάσεις λαμβάνουσι ταχείας, οι νοσούντες ανιάτως, μεγαλοφώνως τίμώντές σε.

Τήν Μονήν ήν ανήγειρας, καί κανόσι τετείχικας, εις ψυχών Νεκτάριε περιποίησιν, σκέπε απαύστως καί φύλαττε, Αιγίνη τή νήσω δέ, δίδου Πάτερ δαψιλώς, τήν θερμήν σου αντίληψιν πρός τόν Κύριον, υπέρ ταύτης αεί καθικετεύων, σύν τώ ταύτης Ποιμενάρχη, Διονυσίω τώ μάκαρι.

Δόξα... Ήχος α'

Δεύτε άπαντες πιστοί, τόν νεοφανή φωστήρα τής Εκκλησίας, Νεκτάριον τιμήσωμεν, ούτος γάρ εν ταίς καθ' ημάς ημέραις, εν οσίοτητι καί αληθεία, θεοπρεπώς πολιτευσάμενος, τών πάλαι Αγίων, τάς αρετάς ανεμάξατο, καί σκεύος εκλογής, κατά Παύλον γενόμενος, επαξίως δεδόξασται, τή αγιαστική τού Πνεύματος χάριτι, παρέχων ενί εκάστω, τά πρός σωτηρίαν αιτήματα, ως Ιεράρχης ενθεώτατος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αμαρτωλών τάς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν μή παρορώσα, πρέσβευε τώ εξ αγνών λαγόνων σου, σωθήναι ημάς, Παναγία Παρθένε.

Απόστιχα

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Νέκταρ τό νοητόν, τής χάριτος τώ λογω, Νεκτάριε πηγάζεις, Χριστού τή Εκκλησία, ως καθαρθείς τώ πνεύματι.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται.

Μέγας ως αληθώς, θεράπων τού Κυρίου εν τοίς εσχάτοις χρόνοις, Νεκτάριε εδείχθης, καί τούς Πιστούς εστήριξας.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Χαίρει πνευματικώς, Χριστού η Εκκλησία, ορώσά σου τήν χάριν, ήν ουρανόθεν εύρες, Νεκτάριε Πατήρ ημών.

Δόξα... Τριαδικόν

Σοί πρεπει Παντουργέ, Τρισήλιε Θεότης, η αίνεσις καί δόξα, ότι τόν Ιεράρχην, τόν θείόν σου εδόξασας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Λόγοις εν ιεροίς, κηρυττεί σου τήν δόξαν Παρθένε Θεοτόκε, Νεκτάριος ο θείος, ο δοξασθείς τώ Πνεύματί.

Απολυτίκιον Ήχος α'
Τής ερήμου πολίτης

Σηλυβρίας τον γόνον και Αιγίνης τον έφορον, τον εσχάτοις χρόνοις φανέντα, αρετής φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ως ένθεον θεράποντα Χριστού, αναβλύζεις γαρ ιάσεις παντοδαπάς, τοίς ευλαβώς κραυγάζουσι, δόξα τώ σέ δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τώ σε θαυμαστώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σού, πάσιν ιάματα.

Έτερον
Ταχύ προκατάλαβε
Ήχος δ'

Οσίως εβίωσας, ως Ιεράρχης σοφός, δοξάσας τόν Κύριον, δι' εναρέτου ζωής, Νεκτάριε Όσιε. Όθεν του Παρακλήτου, δοξασθείς τή δυνάμει, δαίμονας απελαύνεις, και νοσούντας ιάσαι, τους πιστώς προσιόντας, τοίς θείοις λειψάνοις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το απ' αιώνος απόκρυφον, και Αγγέλοις άγνωστον μυστήριον, διά σού Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται. Θεός εν ασυγχύτω ένώσει σαρκούμενος, και Σταυρόν εκουσίως, υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ου αναστήσας τον Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τας ψυχάς ημών.

Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τον Προοιμιακόν, τό Μακάριος ανάρ. Εις δέ τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν στίχους ς' καί ψάλλομεν τά εξής Προσόμοια.

Ήχος ά
Ώ τού παπαδόξου θαύματος

Ώ τού παραδόξου θαύματος! εν εσχάτοις καιροίς, ώσπερ τώ λύχνος πάμφωτος, Νεκτάριος ο σοφός, τώ κόσμω έλαμψε, και ηύγασε τοίς Πιστοίς, Ευαγγελίου το φώς το υπέρλαμπρον, εν λόγω θεοπρεπεί, και πολιτεία αμέμπτω και κρείττονι. Όθεν τή τού Παρακλήτου, δωρεά δεδόξασται, και παρέχει απαύστως, τοίς αιτούσι τα ιάματα.

Ιαβαί τής σής προμηθείας Χριστέ! Σύ γαρ ως υπέσχου, θαυμαστώς εδόξασας, Νεκτάριον τον σοφόν, ως φίλον γνήσιον, θαυμάτων τή δωρεά, τον σε δοξάσαντα βίου λαμπρότητι, δεικνύων πάσι σαφώς, τής προς σε Σώτερ αγάπης την δύναμιν. Όθεν ταίς αυτού πρεσβείαις, τών πταισμάτων άφεσιν, και ειρήνην τελείαν, ημίν δίδου Υπεράγαθε.

Σήμερον λαμπρώς ευφραίνονται, τή καινή σου μνήμη, τών πιστών οι σύλλογοι, Νεκτάριε ιερέ, υμνολογούντες σε, χορεύει δέ μυστικώς, η τού Χριστού Εκκλήσια τή δόξη σου, εδραίωμα αρραγές, εν ταίς εσχάταις ημέραις ευρούσά σε, εξαιρέτως δέ η νήσος, τής Αιγίνης γάννυται, ώσπερ όλβον πλουτούσα, τα μυρίπνοά σου λείψανα.

Προσόμοια έτερα

Ήχος β'
Ποίοις ευφημιών

Ποίοις ευφημιών στέμμασιν, αναδήσωμεν τον Ιεράρχην; τον αρτιφανώς αναλάμψαντα, και την Εκκλησίαν φαιδρύναντα, ταίς τής ευσεβείας λαμπηδόσι, το νέον, των Ορθοδόξων εγκαλλώπισμα, τών πάλαι, Αρχιερέων τον ομόζηλον, τή γαρ αυτών πολιτεία, νουνεχώς στοιχήσας, εδοξάσθη παρά Χριστού, τού πάσι παρέχοντος, δι' αυτού το μεγαέλεος.

Ποίοις μελωδικοίς άσμασιν, επαινέσωμεν τον Ιεράρχην; τού Θεού τόν θείον θεράποντα, καί τών αρετών το κειμήλιον, τής θεολογίας την Κιθάραν, τον άρτι τή Εκκλησία αναβλύσαντα, το νέκταρ, τής ευσεβείας το ουράνιον, λόγω τής χάριτος θείω, εκ σοφών χειλέων, και θαυμάτων την δωρεάν, θεόθεν δεξάμενον, τον θεόληπτον Νεκτάριον.

Ποίοις πνευματικοίς ρήμασι, μακαρίσωμέν σε Ιεράρχα; τον εν μέσω κόσμου βιώσαντα, βίον αληθώς ενθεώτατον, πράξεσιν οσίαις και αμέμπτοις, εντεύθεν, Μονήν αγίαν Θεώ ίδρυσας, ως άλλον, ψυχών λιμένα ακλυδώνιστον, εν τή Αιγίνη τή νήσω, ην απαύστως σκέπε, συν τώ ταύτης καθηγητή, Νεκτάριε Όσιε, Διονυσίω τώ θεόφρονι.

Δόξα… Ήχος πλ. β'

Σήμερον φαιδρώς εξέλαμψεν, ως αστήρ νεοφανής, η νέα πανήγυρις τού Ιεράρχου Νεκταρίου, την Εκκλησίαν καταλαμπρύνουσα. Δεύτε ούν, τών Ορθοδόξων τα πλήθη, εν φωνή αγαλλιάσεως, τούτω εκβοήσωμεν, χαίροις ο των πάλαι Οσίων, χαρακτηρίσας την ζωήν, εν ημέραις πονηραίς, εν αίς η τών πολλών αγάπη εψύγη, ως έφη ο Σωτήρ, χαίροις ο τή παιδεία την αρετήν συνάψας, και τώ λόγω τής σοφίας σου, τών πιστών τας ψυχάς φαιδρύνας, χαίροις Αρχιερέων καλλονή, τής Αιγίνης προστάτης, και τής οικείας Μονής, αντιλήπτωρ θερμότατος. Διό παμμάκαρ Νεκτάριε, τώ τής θείας μεγαλωσύνης θρόνω παριστάμενος, απαύστως ικέτευε, υπέρ τών πίστει τελούντων, την αεισέβαστον μνήμην σου.

Καί νύν… Ο αυτός

Τις μη μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, τις μη ανυμνήσει σου, τον αλόχευτον τόκον; ο γαρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμψας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σού τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, και φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ’ εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Είσοδος, Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, καί ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν αυτού. Μακάριος άνθρωπος, ός εύρε σοφίαν, καί θνητός ός οίδε φρόνησιν. Κρείσσον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών, πάν δέ τίμιον ουκ άξιον αυτής εστιν. Εκ γάρ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλεον επί γλώσσης φορεί. Τοιγαρούν ακούσατέ μου, ώ τέκνα, σεμνά γάρ ερώ, καί μακάριος άνθρωπος, ός τάς εμάς οδούς φυλάξει. Αι γάρ εξοδοί μου, έξοδοι ζωώς, καί ετοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου. Διά τούτο παρακαλώ υμάς, καί προϊεμαι εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων. Ότι εγώ η Σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καί γνώσιν καί έννοιαν εγώ επεκαλεσάμην. Εμή βουλή καί ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δέ Ισχύς. Εγώ τούς εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δέ εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν άκακοι πανουργίαν, οι δέ απαίδευτοι ένθεσθε καρδίαν. Εισακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ερώ, καί ανοίγω από χειλέων ορθά. Ότι αλήθειαν μελετήσει ο λάρυγξ μου, εβδελυγμένα δέ εναντίον εμού χείλη ψευδώ. Μετά δικαιοσύνης πάντα τά ρήματα τού στόματός μου, ουδέν εν αυτοίς σκολιόν, ουδέ στραγγαλιώδες. Πάντα ευθέα εστί τοίς νοούσι, καί ορθά τοίς ευρίσκουσι γνώσιν. Διδάσκω γάρ υμίν αληθή, ίνα γένηται εν Κυρίω η ελπίς υμών, καί πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα.

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γάρ τίμιον ού τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος,

ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα.

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, χείλη δέ ανδρών επίστανται χάριτας. Στόμα σοφών μελετά σοφίαν, δικαιοσύνη δέ ρύεται αυτούς εκ θανάτου. Τελευτήσαντος ανδρός δικαίου ουκ όλλυται ελπίς, υιός γάρ δίκαιος γεννάται εις ζωήν,καί εν αγαθοίς αυτού καρπόν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φώς δικαίοις διαπαντός, καί παρά Κυρίου ευρήσουσι χάριν καί δόξαν. Γλώσσα σοφών καλά επίσταται, καί εν καρδία αυτών αναπαύσεται σοφία. Αγαπά Κύριος οσίας καρδίας, δεκτοί δέ αυτώ πάντες άμωμοι εν οδώ. Σοφία Κυρίου φωτιεί πρόσωπον συνετού, φθάνει γάρ τούς επιθυμούντας αυτήν, πρό τού γνωσθήναι, καί ευχερώς θεωρείται υπό τών αγαπώντων αυτήν. Ο ορθρίσας πρός αυτήν ου κοπιάσει, καί ο αγρυπνήσας δι' αυτήν, ταχέως αμέριμνος έσται. Ότι τούς αξίους αυτής αυτή περιέρχεται ζητούσα, καί εν ταίς τρίβοις φαντάζεται αυτοίς ευμενώς. Σοφίας ου κατισχύσει ποτέ κακία. Διά ταύτα καί εραστής εγενόμην τού κάλλους αυτής καί εφίλησα ταύτην, καί εξεζήτησα εκ νεοτητός μου, καί εζήτησα νύμφην αγαγέσθαι εμαυτώ. Ότι ο πάντων Δεσπότης ηγάπησεν αυτήν. Μύστις γάρ εστι τής τού Θεού επιστήμης, καί αιρέτις τών έργων αυτού. Οι πόνοι αυτής εισιν αρεταί, σωφροσύνην δέ καί φρόνησιν αύτη διδάσκει, δικαιοσύνην καί ανδρείαν, ών χρησιμώτερον ουδέν εστιν εν βίω ανθρώποις. Ει δέ καί πολυπειρίαν ποθεί τις, οίδε τά αρχαία καί τά μέλλοντα εικάζειν, επίσταται στροφάς λόγων, καί λύσεις αινιγμάτων, σημεία καί τέρατα προγινώσκει, καί εκβάσεις καιρών καί χρόνων, καί πάσι συμβουλός εστιν αγαθή. Ότι αθανασία εστίν εν αυτή, καί εύκλεια εν κοινωνία λόγω αυτής. Διά τούτο ενέτυχον τώ Κυρίω, καί εδεήθην αυτού, καί είπον εξ όλης μου τής καρδίας. Θεέ Πατέρων, καί Κύριε τού ελέους, ο ποιήσας τά πάντα εν λόγω σου, καί τή σοφία σου κατασκευάσας τόν άνθρωπον, ίνα δεσπόζη τών υπό σού γενομένων κτισμάτων, καί διέπη τόν κόσμον εν οσιότητι καί δικαιοσύνη, δός μοι τήν τών σών θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καί μή με αποδοκιμάσης εκ παίδων σου, ότι εγώ δούλος σός, καί υιός τής παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αυτήν εξ αγίου κατοικητηρίου σου καί από θρόνου δόξης σου, ίνα συμπαρούσά μοι διδάξη με, τί ευάρεστόν εστι παρά σοί. Καί οδηγήση με εν γνώσει, καί φυλάξη με εν τή δόξη αυτής. Λογισμοί γάρ θνητών πάντες δειλοί καί επισφαλείς αι επίνοιαι αυτών.

Εις τήν Λιτήν, Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Ευφραίνου εν Κυρίω, η Ορθόδοξος Εκκλησία, αγάλλου καί χόρευε, η νύμφη η εκλεκτή, τού ουρανίου Βασιλέως. Ιδού γάρ εν τή καθ' ημάς γενεά, ο αληθής

τού Χρίστού Ιεράρχης, Νεκτάριος ο Όσιος, τά πάλαι σοι θεόθεν δεδογμένα, έτι άπαξ σφραγίζει, καί διαπρυσίως κηρύττει, τή δόξη η εδοξάσθη, παρά τού μόνου Θεού. Όθεν στύλον καί εδραίωμα, τούτον κεκτημένη, καί τών θαυμάτων αυτού τήν χάριν ορώσα, τώ νυμφίω σου βόησον, Κύριε δόξα σοι.

Ήχος β'

Τίς μή σκιρτήσει; τίς μή χορεύσει τώ πνεύματι, επί τή νέα πανηγύρει, τού Ιεράρχου Νεκταρίου; πάσα γάρ ψυχή αγάλλεται, ορώσα τούτον δεδοξασμένον, καί τών Αγίων ισοστάσιον, καί εν θαύμασι περιφανή, όθεν τής ζωής αυτού τήν λαμπρότητα, καί τών προτερημάτων τήν οσιότητα, μακαρίζοντες βοήσωμεν. Ιησούς Χριστός χθές καί σήμερον, ο αυτός καί εις τούς αιώνας.

Ήχος γ'

Δαβιτικήν αναλαβόντες ρήσιν, τώ Ιερομύστη Νεκταρίω, προσφόρως βοήσωμεν λέγοντες, Μακάριος εί, καί καλώς σοι έσται, παμμακάριστε Πάτερ, σύ γάρ σωφρόνως καί αμέμπτως πολιτευσάμενος, ουρανόφρων εν βίω ώφθης, καί Ιεράρχης όσιος καί άκακος, καί Ιεροπρεπώς τά πρός Θεόν τελέσας, σοφώς διηκόνησας, τή Εκκλησία τού Χριστού, καί εν θαύμασιν αξίως δοξασθείς, τούς εν ανάγκαις προφθάνεις, καί παρέχεις ενί εκάστω, τά πρός σωτηρίαν αιτήματα.

Ήχος δ'

Τώ λόγω τής χάριτος διαπρέψας, τού Ευαγγελίου τής ειρήνης, εργάτης δόκιμος ώφθης, Πάτερ Νεκτάριε, καί στόμα θείον προφητικώς, καί τής κοσμικής αποστάς συγχύσεως, δι' ησύχιας Θεώ ηνώθης, εν τή νήσω Αιγίνη γενόμενος, εν η ψυχών εγείρας φροντιστήριον, καί τύπος αρετών ταίς μοναζούσαις γεγονώς, καί πατήρ καί διδάσκαλος, τόν οσίοις πρέποντα ύπνον κεκοίμησαι, πρεσβεύων απαύστως, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Ως ιερός ο βίος σου, καί τώ Θεώ ευάρεστος, θεοφόρε Νεκτάριε, ως ξένα σου τά θαύματα, ά καθ' εκάστην τελείς, τή δεδομένη σοι χάριτι! Τίς ούν μή θαυμάσει σε, τόν όντως αξιάγαστον; η τίς μή δοξάσει σε, τόν παρά Θεού δοξασθέντα; πηγή γάρ ιαμάτων ώφθησαν, τά θειά σου λείψανα, χαλεπάς γάρ ασθενείας ιώνται, καί πνεύματα διώκουσιν ακάθαρτα, καί πάς πιστώς προστρέχων, ψυχών σωτηρίαν λαμβάνει καί σωμάτων θεραπείαν, Χριστόν δοξάζων, τόν θαυμαστώς σε δοξάσαντα.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Δεύτε τών πιστών αι πατριαί, δεύτε εν Αιγίνη συνδράμωμεν, ξενοπρεπή θαυμάσια, ά η δεξιά τού Υψίστου, αρτίως εργάσατο, τόν γάρ θεόφρονα Νεκτάριον, ως ευαγγελικώς εμπρέψαντα, αθανάτοις χάρισι δοξάζει, ως αψευδώς επηγγείλατο. Όθεν καί τά σεπτά αυτού οστέα, πλήρη ευωδίας ανέδειξε καί πηγήν ιάσεων, τοίς ευλαβώς προσιούσιν, εξ ών Οσμής ζωής εμφορούμενοι, δαβιτικώς βοήσωμεν, Μέγας εί Κύριε, καί τής μεγαλωσύνης σου ουκ έσται πέρας, δι' ής φιλάνθρωπε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατάχρεος, τήν πόλιν τήν Άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί

καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Εις τον Στίχον Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασχητικών

Χαίροις ο εν εσχάτοις καιροίς, εξανατείλας ως αστήρ ουρανόφωτος, και αίγλη τών σών θαυμάτων, φωταγωγών νοητώς, τους εσκοτισμένους εν τοίς πάθεσιν, ο νούς ο θεόληπτος, ο φωτός θείου έμπλεως, ο εν τώ νόμω, μελετήσας ως γέγραπται, τού Θεού ημών, εν συνέσει Νεκτάριε, λύχνος ο παμφαέστατος, ο ήδη τώ βίω σου, τής ευσεβείας το φέγγος, αυγάζων Πάτερ τοίς πέρασι. Χριστόν εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, το μέγα έλεος.

Στίχ. Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν και η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.

Ίον πνευματικόν διελθών, εν ουρανίω Ιεράρχα φρονήματι, τού Πνεύματος τού Αγίου, δοχείον ώφθης σεπτόν, ταπεινοφροσύνη σεμνυνόμενος, καί τρόποις χρηστότητος, και απλάστοις σου ήθεσι, την τής ψυχής σου, υποφαίνων λαμπρότητα, δι' ης γέγονεν, εν αγίοις ο κλήρός σου. Όθεν την τών λειψάνων σου σορόν την μυρίπνοον, περικυκλούντες βοώμεν, εν κατανύξει Νεκτάριε, ημίν σωτηρίαν, και ψυχών τε και σωμάτων, δίδου εκάστοτε.

Στίχ. Οι ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην και οι όσιοί σου αγαλλιάσονται.

Χαίρει η Εκκλησία Χριστού, δεδοξασμένον σε ορώσα Νεκτάριε, εν δόξη τή ουρανίω, και μεγαλύνει Χριστόν, τον θαυματουργόν σε αναδείξαντα, η νήσος Αιγίνης δέ, εξαιρέτως φαιδρύνεται, ως κεκτημένη τήν σορόν τών λειψάνων σου, ως ακένωτον, θησαυρόν αγιάσματος. Πλέον δέ τούτων γάννυται, Μονή σου η ένθεος, προς σε αεί αφορώσα, και εκβοώσα συν δάκρυσι. Σύ δόξα μου πέλεις, και αντίληψις και σκέπη, Πάτερ και έφορος.

Δόξα… Ήχος πλ. δ'

Έχει μεν η ουράνιος Ιερουσαλήμ, την ηγιασμένην ψυχήν σου, συν τοίς τών Αγίων πνεύμασιν, αοίδιμε Νεκτάριε. Έχει δέ και η νήσος Αιγίνης, τα χαριτόβρυτά σου λείψανα, πλούτον θεόσδοτον, και ιατρείον άμισθον, παντοίων αρρωστημάτων, και πάσης θλίψεως, εν αυτοίς γαρ προστρέχοντες, πανταχόθεν οι πάσχοντες, τας ιάσεις κομίζονται, και τα προς σωτηρίαν αιτήματα, και ευχαρίστω φωνή δοξάζουσι, τον σε δοξάσαντα Κύριον. ω πρέσβευε δεόμεθα, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τον Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτερ Θεού τού Υψίστου, σών ικετών παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα καθαρισμόν τών πταισμάτων, νύν τας ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει, σωθήναι πάντας ημάς.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τής ερήμου πολίτης

Σηλυβρίας τον γόνον και Αιγίνης τον έφορον, τον εσχάτοις χρόνοις φανέντα, αρετής φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ως ένθεον θεράποντα Χριστού, αναβλύζεις γαρ ιάσεις παντοδαπάς, τοίς ευλαβώς κραυγάζουσι, δόξα τώ σέ δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τώ σε θαυμαστώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σού, πάσιν ιάματα.

Έτερον

Ταχύ προκατάλαβε

Ήχος δ'

Οσίως εβίωσας, ως Ιεράρχης σοφός, δοξάσας τόν Κύριον, δι' εναρέτου ζωής, Νεκτάριε Όσιε. Όθεν του Παρακλήτου, δοξασθείς τή δυνάμει, δαίμονας απελαύνεις, και νοσούντας ιάσαι, τους πιστώς προσιόντας, τοίς θείοις λειψάνοις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το απ' αιώνος απόκρυφον, και Αγγέλοις άγνωστον μυστήριον, διά σού Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται. Θεός εν ασυγχύτω ένώσει σαρκούμενος, και Σταυρόν εκουσίως, υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ου αναστήσας τον Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τας ψυχάς ημών.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν ταφον σου Σωτήρ

Ως ήλιος λαμπρός, εν εσχάτοις τοίς χρόνοις, ανέτειλας ημίν, τή οσία ζωή σου, Νεκτάριε Όσιε, και προς δόξαν και αίνεσιν, πάντας ήγειρας, Χριστού τού πάντων Δεσπότου, τού σε δείξαντος, δεδοξασμένον σε Πάτερ, θαυμάτων δυνάμεσι.

Δόξα... Όμοιον

Ιάσεις δαψιλείς, καθ' εκάστην ημέραν, πηγάζει θαυμαστώς, θεϊκή χορηγία, η πάντιμος κάρα σου, μυστικώς κατευφραίνουσα, τή τού Πνεύματος, μυρεψική ευωδία, τους προστρέχοντας, μετ' ευλαβείας και πόθου, τή σή Μονή Άγιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αιμάτων εξ αγνών, τον Δεσπότην τών όλων, τεκούσα και ο ην, μη τραπέντα μηδόλως, παρθένος διέμεινας, μετά τόκον και άφραστον, όθεν άπαντες, τα μεγαλειά σου Κόρη, μεγαλύνομεν, και τή θερμή σου πρεσβεία, σωθήναι ελπίζομεν.

Μετά την β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Την καθαρότητα, τής πολιτείας σου, καί τήν ευθύτητα, Πάτερ τών τρόπων σου, ως προσφοράν πνευματικήν, δεξάμενος ο Δεσπότης, ιαμάτων κρήνην σε, εν Αιγίνη ανέδειξε, τοίς πιστώς προστρέχουσι, τοίς αγίοις λειψάνοις σου, τοίς νέμουσιν οσμήν ουρανίαν, πάσι και θείαν ευωδίαν.

Δόξα… Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Καταπλήττει αληθώς, τας διανοίας τών πιστών, η δοθεισά σοι σοφέ, θαυμάτων χάρις εκ Θεού, η εν τοίς θείοις λειψάνοις σου ενεργουμένη. Όθεν τή Μονή, τή σή συρρέουσι, πλήθη ευσεβών εκ πάσης τάξεως, και οι νοσούντες υγείαν λαμβάνουσι, τή αντιλήψει σου Άγιε, εν ευφροσύνη, Χριστόν υμνούντες, τον αγιάσαντά σε Όσιε.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ο τών όλων συνοχεύς, και τών αιώνων Ποιητής, συνεσχέθη υπέρ νούν, όλος τή θεία σου γαστρί, μη αποστάς τής Πατρικής μονής Άχραντε, διπλούς δέ εκ τής σής, μήτρας προέδοαμεν, άνθρωπος ομού, και Θεός τέλειος, και τού Αδάμ την φύσιν εθέωσε, καί πάντα κόσμον διέσωσεν. Αυτόν δυσώπει, Θεογεννήτορ, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Μετά τον Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Την Σοφίαν καί Λόγον

Ορθοδόξων δογμάτων ερμηνευτής, διδαχών θεοφθόγγων υφηγητής, δεικνύμενος Όσιε, Ιεράρχης ως ένθεος, τών ευσεβών ρυθμίζεις, ενθέως το φρόνημα, προς θεϊκην αγάπην, και τρίβον σωτηρίον. Όθεν εν Αιγίνη, θεοφρόνως εγείρεις, Μονήν σεπτήν Όσιε, εις ψυχών περιποίησιν, Θεοφόρε Νεκτάριε, εν η Μοναζουσών η πληθύς, τα σεπτά σου προσκυνούσα λείψανα, ευλαβώς εορτάζει, την αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν… Θεοτοκίον

Μανναδόχον σε στάμνον και λογικήν, φωτοφόρον λυχνίαν και θεαυγή, ο θείος Νεκτάριος, επιστάμενος Άχραντε, ταίς σαίς φωταγωγίαις, ψυχήν και διάνοιαν, ως αρετής εργάτης, αξίως πεφώτισται, όθεν σε παρθένον, εν ταυτώ και Μητέρα, Χριστού πανακήρατον, ορθοδόξως εκήρυξε, Θεοτόκε Πανύμνητε. Καί νύν τής τού Υιού σου Αγνή, απολαύων υπέρ νούν ελλάμψεως, συν Αγγέλοις δοξάζει, την άρρητον δόξαν σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, και η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.
Στιχ. Οι ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην και οι όσιοί σου αγαλλιάσονται.

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Ματθαίον

(Κεφ. κδ'. 42-47)

Είπεν ο Κύριος, γρηγορείτε...

Ο Ν' Ψαλμός

Δόξα

Ταίς τού Ιεράρχου, πρεσβείαις ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, τών εμών εγκλημάτων.

Καί νύν…

Ταίς τής Θεοτόκου, πρεσβείαις ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, τών εμών εγκλημάτων.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός, κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος τών οικτιρμών σου εξάλειψον τα ονόμημά μου.

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Σήμερον ο Θεοφόρος Νεκτάριος, το νεον τής Εκκλησίας αγλάϊσμα, τον τής αρετής περάνας δρόμον, την πρός ουρανόν πορείαν εποιήσατο, και εν ταίς τών Αγίων λαμπρότησι σκηνώσας, ανακεκαλυμμένως τρυφά, τού ξύλου τής ζωής, τής μεγαλοπρεπούς δόξης, τας ελλάμψεις δεχόμενος, ημίν δέ εξαιτείται, κινδύνων απαλλαγήν, και ειρήνην σταθηράν, και μέγα έλεος.

Είτα οι Κανόνες. Της Θεοτόκου εις ς' και τού Αγίου οι δύο εις η'.

Κανών τής Θεοτόκου φέρων τήν δε ακροστιχίδα.

Χαράς νοητής αξίωσόν με Κόρη. Γερασίμου.

Ωδή α' Ήχος α'

Ο Ειρμός

Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, και σώσαντι τον Ισραήλ ότι δεδόξασται. (Δίς)

Χαρίτων την άβυσσον σαρκί τεκούσα, Χριστόν τον Θεόν ημών, χάριν μοι δώρησαι, τοίς χείλεσί μου Αγνή, όπως υμνήσω ευσεβώς, τα μεγαλειά σου.

Ανήροτος άρουρα, Παρθένε ώφθης, ασπόρως βλαστήσασα, ζωής τον πρύτανιν, τον εκ τής πάλαι φθοράς, ζωοποιήσαντα ημάς, ότι δεδόξασται.

Ιημάτων αινίγματα, προφητοφθόγγων, εν σοι πέρας ελαβον, Παρθένε Άχραντε, συ γαρ τεκούσα Χριστόν, τύπους τού Νόμου και σκιάς, σαφώς επλήρωσας.

Ανθήσασαν ράβδον σε, ο Ησαϊας, Παρθένε προέγραψεν, εν θείω Πνεύματι, συ γαρ Χριστόν τον Θεόν, οίά περ άνθος μυστικόν, αφράστως ήνθησας.

Κανών τού Αγίου ου η ακροστιχίς.

Νεκταρίω αίνεσις τώ θεηγόρω. Γερασίμου.

Ήχος και Ειρμός ο αυτός

Νοός μου την ζόφωσιν, τών πρεσβειών σου, φωτί διασκέδασον, και λόγον δίδου μοι, ως αν υμνήσω φαιδρώς, Νεκτάριε θαυματουργέ, την θείαν μνήμην σου.

Εσχάτοις εν έτεσιν, εξανατείλας, ως ήλιος άδυτος, φωτί τών έργων σου, Ευαγγελίου το φώς, εκφαίνεις Πάτερ θαυμαστώς, πάσι τοίς πέρασι.

Κατ ίχνος Νεκτάριε, ακολουθήσας, ζωής καθαρότητι, τοίς πάλαι Όσιε, Αρχιερεύσι Χριστού, ίσος ευκλείας τής αυτών, ώφθης και μέτοχος.

Θεοτοκίον

Την φύσιν την άστεκτον, εν τή γαστρί σου, αφλέκτως βαστάσασα, σαρκί γεγέννηκας, δίχα τροπής και φυρμού, Χριστόν τον πάντων Ποιητήν, Παρθένε Άχραντε.

Κανών δεύτερος ου η ακροστιχίς.

Νέκταρ ζωής ημίν Πάτερ δίδως. Γερασίμου.

Ήχος δ' Ανοίξω το στόμα μου.

Ναμάτων τού Πνεύματος, εμφορηθείς βίω κρείττονι, το νέκταρ τής χάριτος, ήδη ανέβλυσας, και κατηύφρανας, ημών τας διανοίας, Νεκτάριε Όσιε, τοίς σοίς χαρίσμασι.

Εόρτιον αίνεσιν, αγαλλομένη προσάδει σοι, καί νέαν πανήγυριν, κροτεί σοι Άγιε, η Ορθόδοξος, Αγία Εκκλησία, τή σή αγιότητι, εχθρούς αισχύνουσα.

Κοσμήσας τον βίον σου, απο νεότητος Όσιε, ηθών τη σεμνότητι, τής αρετής εραστής, ώφθης γνήσιος, και τής σοφίας μυστής, ενθέω φρονήματι, Πάτερ Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Την πάντων Βασίλισσαν, και αειπάρθενον Δέσποιναν, υμνών θείοις λόγοις σου, εκ ταύτης έλαβες, σθένος άμαχον, και πειρασμών εφόδους, εν βίω υπέμεινας, ανδρείως Άγιε.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Στερεωθήτω η καρδία μου, εις το θέλημά σου Χριστε ο Θεός, ο εφ' υδάτων ουρανών, στερέωσας τον δεύτερον, και δράσας εν τοίς ύδασι, την γήν Παντοδύναμε. (Δίς)

Σκηνή τού Λόγου η αμόλυντος, το τής θείας δόξης αγίασμα, ο ουρανός ο λογικός, εξ ου κόσμω ανέτειλεν ο ζωής άδυτος ήλιος, Θεοτόκος υμνείσθω μοι.

Νόμους τής φύσεως διέλαθες, και τον νομοδότην και Κύριον, δίχα φθοράς τε και φυρμού, Θεοτόκε εκύησας, ζωής νέας εγκαινίζοντα, τους νόμους εν Πνεύματι.

Όρος εδείχθης αλατόμητον, και δασύ και πίον εν Πνεύματι, εξ ου επέφανεν ημίν, ο απτόμενος Δέσποινα, τών ορέων και καπνίζονται, ώς φησί Δαβίδ ο Δίκαιος.

Η κιβωτός τού αγιάσματος, το θεοπρεπές ιλαστήριον, τής ευδοκίας τού Θεού, ο ευώδης παράδεισος, ανυμνείσθω θείοις άσμασιν, η Παρθένος και Δέσποινα.

Τού Αγίου Ο αυτός

Αγάπη θεία εκ νεότητος, Πάτερ, ιερώς στοιχειούμενος, ακολουθήσαι τώ Χριστώ ηρετίσω Νεκτάριε, και εκ πάσης ματαιότητος, εμφρόνως εμάκρυνας.

Γησεσι Πάτερ τών χειλέων σου, στάζεις γλυκασμόν τον ουρανίον, εν ταίς καρδίαις τών πιστώς, δεχομένων τον λόγον σου, και παιδεύεις προς τα κρείττονα, πιστών την διάνοιαν.

Ιεραρχών νέον αγλάϊσμα, ώφθης Ιεράρχα Νεκτάριε, αγιωσύνην αληθή, ενδυσάμενος Όσιε, πολιτείας καθαρότητι, διό ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Ωραϊσμένη υπέρ έννοιαν, ταίς τής παρθενίας λαμπρότησι, τίκτεις Θεόν υπερφυώς, μετά σώματος Άχραντε, και τής Εύας το κατάκριμα, εν τώ τόκω σου έλυσας.

Δεύτερος Τούς σούς υμνολόγους

Αγίων σοφώς Ιχνηλατήσας, τους τρόπους και πράξεις τας αγνάς, τον νούν σου καθηγίασας, εν πάση οσιότητι, Νεκτάριε μακάριε, και την καρδίαν εκάθηρας.

Γαντίσματι ύδατος τού θείου, την βλάβην τών δένδρων και φυτών, απήλασας Νεκτάριε, και πλούτος θείας χάριτος, τοίς Αιγινήταις πέφηνας, θαυμαστωθείς θείω Πνεύματι.

Ζωήν την ησύχιον ποθήσας, Μονήν ωκοδόμησας σεπτην, εν τή Αιγίνη Όσιε, και τύπος θείων πράξεων, εν ταύτη εχρημάτισας, ταίς μοναζούσαις Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Ως Μήτηρ Θεού τού φιλανθρώπου, σπλαγχνίσθητι Κόρη επ' εμοί, και ίασαι τον καύσωνα, τον τής φυχής μου δέομαι, τή δρόσω τής σής χάριτος, ίνα σωθείς μεγαλύνω σε.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Αρετής διανύσας τον δρόμον Όσιε, θεοπρεπώς μετετέθης προς την αγήρω ζωήν, και αγίων κοινωνός ώφθης Νεκτάριε, μεθ' ων πρέσβευε αεί, τώ Παντάνακτι Χριστώ, δοθήναι πταισμάτων λύσιν, και ψυχικήν σωτηρίαν, τοίς εορτάζουσι την μνήμην σου.

Δόξα… Καί νύν... Θεοτοκίον

Την υπέρτιμον στάμνον και θεοχώρητον, την αειπαρθένον Κόρην και Θεοτόκον Αγνήν, ανυμνήσωμεν πιστοί και μεγαλύνωμεν, ότι ερρύσατο ημάς, εκ τής αρχαίας αράς, τεκούσα απειρογάμως, τον Υπερούσιον Λόγον, προς σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Εν Πνεύματι προβλέπων Προφήτα Αββακούμ, την του Λόγου σάρκωσιν εκήρυττες βοών, εν τώ εγγίζειν τα έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τον καιρόν αναδειχθήση. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε. (Δίς)

Τήν άχραντόν σου μήτραν ως θρόνον νοητόν, ο Χριστός ανέδειξεν ο Λόγος τού Θεού, ο εν τοίς κόλποις του Πατρός αεί υπάρχων, και εν γαστρί σου όλος όλω ενωθείς μοι, όθεν επαξίως υμνούμέν σε.

Η πύλη ήν προείδεν ο Ιεζεκιήλ, λαμπομένην Άχραντε αυγαίς παρθενικαίς, δι' ης διήλθεν ο πάντα κτίσας Λόγος και κεκλεισμένην σε λιπών μετά τον τόκον, συ ει Θεοτόκε Πανάχραντε.

Σιών Θεού ωράθης και κήπος ευθαλής, και κλίνη πορφυρόστρωτος και κλίμαξ

υψηλή, συ γαρ εν νόμω τυπικώς προκηρυχθείσα, την τών συμβόλων διετράνωσας εικόνα, τον Δημιουργόν σωματώσασα.

Αφλέκτως συλλαβούσα τό φώς το Πατρικόν, τον εν πυρί λαλήσαντα και γνόφω εν Σινά, εν ταίς αγκάλαις σου βαατάζεις ώσπερ βρέφος, ακαταφλεκτως ως η βάτος Θεοτόκε, τον Δημιουργόν πάσης Κτίσεως.

Τού Αγίου Ο αυτός

Αγίως σου τον βίον ανύσας επί γής, Αγίων πάντων σύσκηνος ωφθής εν ουρανοίς, τών δέ λειψάνων σου η θήκη αναβλύζει, αγιασμόν και σωτηρίαν τοίς τελούσι, νόσοις Ιεράρχα καί θλίψεσι.

Ιέρευσας οσίως σοφέ και καθαρώς, ως ιερεύς ευπρόσδεκτος Χριστώ τώ παντουργώ, και ως θυσίαν καθαράν αυτώ προσήξας, την ακηλίδωτον ζωήν σου Ιεράρχα, όθεν κατ’ αξίαν δεδόξασαι.

Νοσήματα ποικίλα και πάθη χαλεπά, η παναγία κάρα σου ιάται θαυμαστώς, η γαρ εν ταύτη ενοικούσα θεία χαρις, ποικιλοτρόπως ενεργεί τοίς προσιούσι, κατ’ αναλογίαν τής Πίστεως.

Θεοτοκίον

Στέχθη εκ γαστρός σου μορφή τή καθ' ημάς, ο άϋλος ών πρότερον μείνας ο ην Θεός, και αναπλάσας τον Αδάμ εκ τής κατάρας, τέκνα Θεού αναδεικνύει τους εν πίστει, σε ως Θεοτόκον δοξάζοντας.

Δεύτερος Ο καθήμενος εν δόξη

Η σορός τών σών λειψάνων, την οσμήν την τού Πνεύματος, και την , ευωδίαν Πάτερ τής ζωής την ουράνιον, αρωματίζει Νεκτάριε μακάριε, κατευφραίνουσα, τους προς αυτήν καταφεύγοντας.

Σώματός σου τας ορέξεις, κατεμάρανας Όσιε, προσευχή συντόνω, και τή εγκρατεία Νεκτάριε, τής δέ ψυχής τας δυνάμεις ανεπτέρωσας, θείω έρωτι, προς τας ελλάμψεις τού Πνεύματος.

Η κολούθησας αμέμπτως, τοίς χρηστοίς Πάτερ τρόποις σου, τώ Διονυσίω, τώ Αιγίνης θείω ποιμάντορι, μεθ' ου τής άνω μετέχων δόξης Άγιε, ταύτην σώζεσθαι, αεί την νήσον ικέτευε.

Θεοτοκίον

Μετά σώματος τεκούσα, τον ασωμάτον Κύριον, Κεχαριτωμένη, ώφθης ασωμάτων Δυνάμεων, αγιωτέρα Αγνή και υπερέχουσα, όθεν άπαντες, υμνολογούμεν την δόξαν σου.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Την σην ειρήνην δός ημίν, Υιε τού Θεού, άλλον γαρ εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν, το όνομά σου ονομάζομεν, ότι Θεός ζώντων, και τών νεκρών υπάρχεις. (Δίς)

Ξενίζεις τή γεννήσει σου, Αγγέλων χορούς, και σώζεις τώ σώ τόκω, βροτών τα συστήματα, συ γαρ Χριστόν αφθόρως έτεκες, τον τα διεστώτα, συνάψαντα Παρθένε.

Ιάτρευσον Πανάμωμε, ψυχήν την εμήν, δεινώς φαρμαχθείσαν, κακίστη αμαρτία, και προς το φώς με καθοδήγησον, εναρέτου βίου, τή χάριτι σου Κόρη.

Ως άνθος σε πανεύοσμον, ο Λόγος ευρών, ακανθών εν μέσω, εν σοι κατεσκήνωσε, και εκ γαστρός σου σάρκα είληφεν, ο σε προορίσας, Αγνή προ τών αιώνων.

Στολή εκ τών αιμάτων σου, υφάνθη φρικτώς, τώ εκ τού μη όντος, τα όντα συστήσαντι, εκ σού γαρ σάρκα Κόρη είληφεν, ο σε προορίσας, Αγνή προ , τών αιώνων.

Τού Αγίου Ο αυτός

Σοφία τή τού Πνεύματος, και λόγω ζωής, πιστών τας καρδίας, ρυθμίζεις Νεκτάριε, προς πολιτείαν Πάτερ, κρείττονα, ως τού Ευαγγελίου, σοφός Ιεροκήρυξ.

Ιεραρχίας ένδυμα, σοφέ στολισθείς, έργοις εναρέτοις τών αυτό κατεποίκιλας, ως Ιεράρχης ενθεώτατος, και των μυστηρίων, τών θείων οικονόμος.

Συνέσει και πραότητι, εμπρεπών σοφώς, οσίας παρθένους, ενθέως συνήθροισας, και τώ Χριστώ αυτάς ωδήγησας, λόγοις τε και έργοις, αμέμπτου πολιτείας.

Θεοτοκίον

Τή σή ελλάμψει Άχραντε, ψυχήν την εμήν, τήν εζοφωμένην, παθών αμαυρότησιν, ως συμπαθής Αγνή
καταύγασον, και τώ θείω φόβω καθήλωσον με όλον.

Δεύτερος Εξέστη τά σύμπαντα

Ιάματα άφθονα, η θήκη τών λειψάνων σου, τή του Παρακλήτου επομβρία, αεί βλυστάνει Πάτερ Νεκτάριε, και αποδιώκει πονηρά, πνεύματα εκάστοτε, τών αιτούντων την χάριν σου.

Νοσούσι την ίασιν, και πάσχουσι την λυτρωσιν, τοίς προσερχομένοις σοι παρέχων, παύεις τα χρόνια ασθενήματα, και κατασβεννύεις χαλεπήν, πυρεσσόντων φλόγωσιν, δρόσω Πάτερ σής χάριτος.

Πατέρων ισότιμος, τών πάλαι εχρημάτισας, τούτων μιμησάμενος τον τρόπον, τόν θείον ζήλον και τας , λοιπάς αρετάς, ταπεινοφροσύνη αληθεί, και απλάστοις ήθεσι, διαπρέψας Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Αγνείας κειμήλιον, Παρθένε Παναμώμητε, έμψυχον αλάβαστρον και θείον, τού κενωθέντος μύρου εν σοι τής ζωής, σκεύος ευωδίας αρετών, την ψυχήν μου έργασαι, διά βίου σεμνότητος.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Τον προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βοώ, την ζωήν μου αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, και σώσόν με, Σωτήρ τού κόσμου κράζοντα, δόξα σοι. (Δίς)

Ο εκλάμψας εκ Πατρός, προ αιώνων ως Υιός, επ' εσχάτων ημερών, εκ γαστρός σου προελθών, εθέωσε, Παρθενομήτορ, βροτών το φύραμα.

Νύμφη πάναγιος Πατρός, Μήτηρ άφθορος Υιού, ανεδείχθης αληθώς, η καλή εν γυναιξί, τώ Πνεύματι, προαγνισθείσα, Παρθένε Άχραντε.

Μυστηρίων θεϊκών, θησαυρός υπερφυής, ουρανίων δωρεών, κιβωτός χρυσοειδής, Πανάμωμε, σαφώς εδείχθης, Χριστόν κυήσασα.

Εργαστήριον φρικτόν, και παστάς φωτοειδής, τής σαρκώσεως Αγνή, καθωράθης τού Θεού, μορφώσαντος, ημών την σάρκα, εκ τών αιμάτων σου.

Τού Αγίου Ο αυτός

Ως νεόφωτος αστήρ, εν εσχάτοις τοίς καιροίς, αναλάμψας μυστικώς, τας καρδίας τών πιστών, Νεκτάριε, προς θείον πόθον Πάτερ ανέφλεξας.

Θεοφρόνως επί γής, και σοφώς πολιτευθείς, εν ημέραις πονηραίς, κατά Παύλον τον σοφόν, Νεκτάριε, παρά Κυρίου, λαμπρώς δεδόξασαι.

Εν τώ φόβω τού Θεού, την αγίαν σου Μονήν, ως στηρίξας ασφαλώς, όρμον άκλυστον αυτήν, ανέδειξας, προς σωτηρίαν, ψυχών Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Η τεκούσα εν σαρκί, τον τών όλων Ποιητήν, και την πάλαι τού Αδάμ, αφανίσασα αράν, Πανάμωμε, τής των παθών με, ρύσαι ζοφώσεως.

Δεύτερος Τήν θείαν ταύτην

Το θείον νέκταρ τής χάριτος, δεξάμενος Νεκτάριε Όσιε, εν τή καρδία σου, τόν γλυκασμόν τον ουράνιον, Χριστού τή Εκκλησία, άρτι επήγασας.

Εν Ιεράρχαις θεόληπτος, και εν τοίς διδασκάλοις θεόσοφος, Πάτερ Νεκτάριε, ως αληθώς εχρημάτισας, ιδέαις εναρέτοις, καλλωπιζόμενος.

Ιόδον καθάπερ ηδύπνευστον, τή θεια ευωδία τού Πνεύματος, Πάτερ η κάρα σου, ημάς ευφραίνει Νεκτάριε, και παυει το δυσώδες, παθών και θλίψεων.

Θεοτοκίον

Δύναμιν δίδου μοι Πάναγνε, κατα τού παλαιού πολεμήτορος, τού καθ' εκαστην μοι, λόχους και, δόλους τεκταίνοντος, ίνα τής τούτου βλάβης, φανώ ανώτερος.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τή Υπερμάχω

Ορθοδοξίας τον αστέρα τον νεόφωτον, καί Εκκλησίας το νεόδμητον προτείχισμα Ανυμνήσωμεν καρδίας εν ευφροσύνη. Δοξασθείς γάρ ενεργεία τή τού Πνεύματος. Ιαμάτων αναβλύζει χάριν άφθονον τοίς κραυγάζουσι. χαιροις Πάτερ Νεκτάριε.

Ο Οίκος

Άνθρωπος ουρανόφρων, ανεδείχθης εν κόσμω, Νεκτάριε Χριστού Ιεράρχα, ζωήν γαρ οσίαν διελθών, ακέραιος όσιος και θεόληπτος, εν πάσιν εχρημάτισας, εντεύθεν παρ' ημών ακούεις.
Χαίρε δι' ου οι πιστοί υψούνται, χαίρε δι' ου εχθροί θαμβούνται.
Χαίρε τών Οσίων Πατέρων εφάμιλλος, χαίρε Ορθοδόξων ο θείος διδάσκαλος.
Χαίρε οίκος αγιώτατος ενεργείας θεϊκής, χαίρε βίβλος θεοτύπωτος πολιτείας τής καινής.
Χαίρε ότι αρτίως ημιλλήθης Αγίοις, χαίρε ότι εμφρόνως εχωρίσθης τής ύλης.
Χαίρε λαμπρόν τής Πίστεως τρόπαιον, χαίρε σεπτόν τής χάριτος όργανον.
Χαίρε δι' ού Εκκλησία χορεύει, χαίρε δι' ού νήσος Αίγινα χαίρει.
Χαίροις Πάτερ Νεκτάριε.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ

Τή Θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Νεκταρίου Μητροπολίτου Πενταπόλεως τής εν Αιγύπτω, τού θαυματουργού καί κτίτορος τής εν Αιγίνη Ιεράς Μονής τής Αγίας Τριάδος τών Μοναζουσών, Κοιμηθέντος οσίως κατά τό έτος 1920.

Στίχοι

Νέκταρ τής ζωής τής αιωνίου πίνων,
Νάμα Νεκτάριε ιάσεων βλύζεις.
Αμφ' ενάτη Νεκταρίοιο εκ ρεθέων θυμός ήρθη.

Τή αυτή ημέρα. μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ονησιφόρου καί

Πορφυρίου.

Στίχοι

Ίπποις πρός Θεόν Ονησιφόρε τρέχων
Έχεις συνιππεύοντα καί τόν οικέτην.
Νύσσης ουρανίης επέβητ ενάτη ω Αθληταί.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Ματρώνης.

Στίχοι

Ζωής μελλούσης αξιούται Ματρώνα
Ως εν βίω ζήσασα ταύτης αξίως.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Θεοκτίστης τής Λεσβίας.

Στίχοι

Λέσβου τό θρέμμα παρθένος Θεοκτίστη
Κτίστη Θεώ πρόσεισι πάγκαλος νύμφη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Οσίων Μητέρων ημών Ευστολίας καί Σωπάτρας.

Στίχοι

Όλη καλή σύ πρός Θεόν χωρείς Λόγον
Στολαίς σταλείσα ψυχικαίς Ευστολία.
Σωπάτρα Πατρός, Πνεύματός τε καί Λόγου
Θρόνω παρέστη δούσα γή τό σαρκίον.

Τή αυτή ημέρα μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αντωνίου.

Στίχοι

Αντώνιον κτείνουσι τόν θείον ξύλοις
Οι τό ξύλον τιμώντες ως θεόν πλάνοι.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Χριστοφόρος καί Μαύρα ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Πλάνην αμαυροί Μαύρα κοπείσα ξίφει,
Χριστού δέ τμηθείς φώς ορά Χριστοφόρος.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ναρσή καί Αρτέμονος.

Στίχοι

Ναρσής σύν Αρτέμονι εκκοπείς ξίφει,
Σύν Αρτέμονι λαμβάνει καί τά στέφη.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πατήρ ημών Ιωάννης, ο διά τό βραχύ τής ηλικίας (αναστήματος) ονομασθείς Κολοβός, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ιωάννην έκρυψε γής βραχύς τόπος,

Ός κάν βραχύς τό σώμα, τήν πράξιν μέγας.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πατήρ ημών Ελλάδιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ει καί μετέστης Ελλάδιε τού βίου,
Πίναξ έμεινας αρετών τοίς εν βίω.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πατήρ ημών Συμεών ο Μεταφραστής εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Εκκλησία σοι Συμεών όφλει χάριν
Υπέρ μεταφράσιος Αγίων βίων.

Τή αυτή ημέρα, οι Όσιοι καί θεοφόροι Πατέρες ημών Ευθύμιος καί Νεόφυτος οι κτίτορες τής εν Άθω ιεράς σεβασμίας Μονής τού Διοχειαρίου, εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

Ευθύμιον συνάμα τώ Νεοφύτω
Τιμώ κτίσαντας τήν Μονήν Αρχαγγέλων.

Ταίς αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Τους εν καμίνω Παίδάς σου Σωτήρ, ουχ ήψατο ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ, τότε οι τρείς ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ευλόγουν λέγοντες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών. (Δίς)

Κεκοσμημένη θείοις κροσσωτοίς, ως πάντων βασίλισσα αρετών υπερφυών, έστης εκ δεξιών τού σού Υιού καί Πλάστου, υπέρ νούν εκλάμπουσα, παρθενικαίς καλλοναίς, Παρθένε Μήτερ Θεού.

Ο τών απάντων Κτίστης καί Θεός, θεώσαι βουλόμενος διά σπλάγχνα οικτιρμών, τόν πεπτωκότα άνθρωπον εκ σού τήν σάρκα, τού Αδάμ ενδύεται, καί σε Προστάτιν Αγνή, δείκνυσι κόσμου παντός.

Ρερυπωμένον βίον μετελθών, τό κάλλος ημαύρωσα τής ψυχής μου ολικώς, αλλά σύ δίδου μοι μετάνοιαν Παρθένε, καί πταισμάτων άφεσιν, ίνα Χριστώ τώ Θεώ, δουλεύσω ειλικρινώς.

Ηυπερτέρα πάντων αληθώς, ως Μήτηρ πανάφθορος τού τών όλων Ποιητού, πάσης φθοράς υπέρτερον τόν νούν μου, δείξον καί φωτί με λάμπρυνον, τής αγλαϊας τής σής, Θεογεννήτορ Αγνή.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ινώμη ευθεία Πάτερ λειτουργών, Χριστώ τώ Παντάνακτι καί καρδία καθαρά, τόν φωτισμόν τού Παρακλήτου εισεδέξω, τή ψυχή σου Όσιε, ευλογητός εκβοών, ο τών Πατέρων Θεός.

Ολολαμπής ως ήλιος ημίν, εσχατοίς εν έτεσιν ανατείλας νοητώς, φωταγωγείς τών ευσεβών τάς διανοίας, τώ φωτί τών έργων σου, Νεκτάριε ιερέ, Ιεραρχών καλλονή.

Γώσιν ψυχής καί σώματος αεί, ώς άλλο Νεκτάριε ιατρείον θαυμαστόν, η τών λειψάνων σου σορός Πάτερ παρέχει, τοίς πιστώς προστρέχουσιν, εν ευλαβεία πολλή, τή ευαγεί σου Μονή.

Θεοτοκίον

Ως τού Σωτήρος Μήτερ καί,Θεού, Παρθένε Πανάμωμε όμματί σου συμπαθεί, βλέψον τήν κάκωσιν ψυχής μου τής αθλίας, καί βιαίας ρύσαι με, έξεως τής πονηράς, τών ολεθρίων παθών.

Δεύτερος

Ουκ ελάτρευσαν

Ιαμάτων σε, πηγήν Πάτερ ανέδειξε, Χριστός δοξάσας σε, ο υπό σού δοξασθείς, εντεύθεν οι πάσχοντες, ποικίλοις πάθεσι, καταφεύγουσι, τή θήκη τών λειψάνων σου, καί ευρίσκουσιν υγείαν.

Διδαγμάτων σου, τά ιερά συντάγματα, αεί ευφραίνουσι, τών ευσεβών τάς ψυχάς, Αγίω γάρ Πνεύματι, Πάτερ κινούμενος, τόν τής χάριτος, λόγον σοφώς συνέγραψας, καί ζωής τάς υποθήκας.

Ως πραότατος, καί ταπεινός καί μέτριος, τού υπέρ έννοιαν, Πάτερ επλήσθης φωτός, εντεύθεν θεόληπτος, εφαίνου Όσιε, πρός τά κρείττονα, μυσταγωγών χαρίσματα, θεαρέστου πολιτείας.

Θεοτοκίον

Σωματώσασα Θεόν τόν Υπερούσιον, εκ τώ αιμάτων σου, δίχα τροπής καί φυρμού, σωτήριος γέφυρα, ημάς ανάγουσα, πρός ουράνια, ώφθης τοίς πίστει κράζουσι, χαίρε Κεχαριτωμένη

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Ον φρίττουσιν Άγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ως Κτίστην καί Κύριον, υμνείτε ιερείς, δοξάσατε Παίδες, ευλογείτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Γεννάται ο άναρχος, εν χρόνω σαρκικώς, εκ σού Αειπαρθένε, καί μετά

τοκετόν, παρθένον τηρεί σε, ως πρό τόκου Αγνήν, ω τών υπέρ νούν σου αρρήτων μεγαλείων!

Εν θρόνω ως σύνθρονος, Πατρός καί εν χερσί, ταίς σαίς ώσπερ νήπιον, βροτοίς ομοιωθείς, ο Λόγος οράται, ο συνέχων τό πάν, καί ανακαινίζει, Παρθένε τούς φθαρέντας

Γευμάτων χρηστότητος, ακένωτος πηγή, χαρίτων τού Πνεύματος λειμών πανευθαλής, εδείχθης Παρθένε, τετοκυία Χριστόν, τόν ζωοποιούντα, τούς σέ υπερυψούντας.

Αγίων Αγίαν σε, ανέδειξε Χριστός, Αγίων ο Άγιος, Υιός σου γεγονώς, διό τήν ψυχήν μου, εναγή τή φθορά, γεγονυΐαν Κόρη, αγίασον καί σώσον.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Γνωρίσαι ο Κύριος, θελήσας τοίς εν γή, ήν δέδωκε δόξαν σοι, σοφέ εν ουρανοίς, πηγήν ιαμάτων, καί Θαυμάτων πολλών, έδειξε παμμάκαρ, τά θεία λείψανά σου.

Εκ γής ανεφάνησαν, ως κρίνα τού αγρού, ευθύς ως ηνοίγη σου, ο τάφος ο σεπτός, Νεκτάριε Πάτερ, τά σεπτά σου οστά, εκπέμποντα πάσιν, οσμήν αθανασίας.

Ρυσθήναι ικέτευε, Μονήν σου τήν σεπτήν, εκ πάσης στενώσεως, καί βλάβης καί οργής, εν σοί καυχωμένην, Ιεράρχα Χριστού, καί τή πατρική σου, στοργή ανακειμένην.

Θεοτοκίον

Ασπόρως συνέλαβες, τόν Πάντων Ποιητήν, αφθόρως δέ τέξασα, αυτόν μετά σαρκός, φθοράς με Παρθένε, σαρκικών λογισμών, τή χάριτί σου ρύσαι, τόν σόν οικτρόν ικέτην.

Δεύτερος

Παίδας ευαγείς

Γνώσει καί σοφία διαλάμπων, δογμάτων τής αληθείας Πάτερ Όσιε, Ορθοδόξου πίστεως, ακριβής διδάσκαλος, καί φυτοκόμος άριστος ηθών σεμνότητος, εδείχθης Ιεράρχα παμμάκαρ, τών παθών τάς ρίζας, τώ λόγω σου εκτέμνων.

Έχει σε η Αίγινα η νήσος, προστάτην καί αρωγόν καί αντιλήπτορα, μετά τόν θεόληπτον, Πάτερ Διονύσιον, μεθ' ού απαύστως φύλαττε ταύτην Νεκτάριε, εκ πάσης συμφοράς καί ανάγκης, πίστει προσκυνούσαν, τά θεία λείψανά σου.

Ρήσεσι τών θείων σου χειλέων, ως τέκνα πνευματικά σοί αι μονάστριαι, άς εν

ταύτη Όσιε, τή Μονή συνήγαγες, εκ κοσμικής συγχύσεως καί ματαίοτητος, εμφρόνως πειθαρχούσαι πρός δόξαν, άγονται τήν θείαν, τελούσαί σου τήν μνήμην.

Θεοτοκίον

Άχραντε Παρθένε Θεοτόκε, Αγγέλων καί Αρχαγγέλων αγαλλίαμα, καί βροτών διάσωσμα, καί μέγα προσφύγιον, τής τών παθών με λύτρωσαι δουλείας τής πονηράς, καί δίδου μοι ανάνευσιν Κόρη, τώ κεκακωμένω, εχθρού τή επηρεία.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Τήν ζωοδόχον πηγήν τήν αέναον, τήν φωτοφόρον λυχνίαν τήν πάγχρυσον, τόν ναόν τόν έμψυχον, τήν σκηνήν τήν άχραντον, τού ουρανού καί τής γής τήν πλατυτέραν, τήν Θεοτόκον εν ύμνοις τιμήσωμεν. (Δίς)

Σωτηριώδη πηγήν Πολυχεύμονα, σέ Θεοτόκε Παρθένε γινώσκομεν, τής ζωής πηγάζουσαν, ύδωρ το αθάνατον, καί τάς καρδίας ποτίζουσαν πλουσίως, τών ορθοδόξως υμνούντων σε Δέσποινα.

Ιεροτύπως Μωσής σε προέγραψε, στάμνον, λυχνίαν καί βάτον καί τράπεζαν, κιβωτόν κατάχρυσον, καί σκηνήν θεότευκτον, ών τάς εκβάσεις ημείς νύν καθορώντες, σε αληθή Θεοτόκον δοξάζομεν.

Μετά σαρκός τόν ασώματον τέξασα, όν ο Πατήρ πρό αιώνων εγέννησε, Λόγον τόν Υπέρθεον, Θεοτόκε Άχραντε, τής σωτηρίας ημίν ώφθης αιτία, τοίς μεγαλύνουσι Κόρη τόν τόκον σου.

Ολολαμπές ανεδείχθης παλάτιον, καί φωτοφόρος καθέδρα καί πάγχρυσος, τού έν κόλποις Άχραντε, τού Πατρός υπάρχοντος, Λόγου αφράστως εκ σού σωματωθέντος, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν.

Υπερκειμένη απάσης τής κτίσεως, τής ορατής καί αϋλου Πανάχραντε, ώφθης σωματώσασα, τόν πάντων, Δεσπόζοντα, όθεν τόν νούν μου τής κάτω προσπαθείας, δείξον υπέρτερον Κόρη καί σώσον με.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Στέφανον δόξης εδέξω Νεκτάριε, παρά Χριστού τού λαμπρώς σε δοξάσαντος, οσίως τόν δρόμον σου, Πάτερ ως ετέλεσας, καί τών Αγίων ισότιμος εδείχθης, μεθ' ών δυσώπει τών τιμώντων σε.

Ιεραρχίας στολήν ενδυσάμενος, ιερωτέραν αυτήν Πάτερ έδειξας, ιεροίς σου σκάμμασι, καί οσίοις πόνοις σου, καί τών Πατέρων τών πάλαι ανεμάξω, τή καθαρά σου ζωή τήν λαμπρότητα.

Μετ' εγκωμίων τελούσα τήν μνήμην σου, η τού Χριστού Εκκλησία Νεκτάριε, χαίρει εν σοί Άγιε, ταύτην γάρ εφαίδρυνας, εν ταίς εσχάταις ημέραις Ιεράρχα, ηγιασμένος φανείς Θείω Πνεύματι.

Οσμήν ζωής ουρανίαν μυρίπνοον, ήν αποπνέει η πάντιμος κάρα σου, νοητώς μοι δώρησαι, τή ψυχή μου Άγιε, καί ώσπερ μύρον ευώδες Πάτερ δέξαι, τούτον τόν ύμνον όν πόθω σοι ύφανα.

Θεοτοκίον

Υψηλοτέρα τών άνω Δυνάμεων, καί λαμπροτέρα ηλιου υπάρχουσα, ασυγκρίτως Δέσποινα, τόν τής δόξης Ήλιον, τόν φωτοδότην Χριστόν σαρκί τεκούσα, καταφωτίζεις τούς σε μεγαλύνοντας.

Δεύτερος

Άπας γηγενης

Στήλην αρετών, τή σή καθαρότητι Χριστός σε έδειξε, προμηθεία κρείττονι, εν ταίς εσχάταις ημέραις Άγιε, καί έμψυχον παράδειγμα πρός βίον ένθεον, τών πιστών μέν, τάς ψυχάς ευφραίνοντα, καί απίστων το θράσος αισχύνοντα.

Ίνα τής ζωής, τής σής το υπόλοιπον ανύσης Όσιε, ησύχως Νεκτάριε, ενδελεχεία θείας ενώσεως, κόσμου παντός εμάκρυνας καί τή σεπτή σου Μονή εν Αιγίνη, Πάτερ κατεσκήνωσας, πρός Χριστόν ολικώς αναγόμενος.

Μέτοχος ζωής, τής άνω γενόμενος Πάτερ Νεκτάριε καί Αγγέλων σύσκηνος, ως θεαρέστως Πολιτευσάμενος, απαύστως καθικέτευε υπέρ τής ποίμνης σου, καί απάσης, τής Ελλάδος Άγιε, τής πλουτούσης σε νέον αγλάϊσμα.

Όμιλοι πιστών, εκ πάσης συντρέχουσιν Ελλάδος πάντοτε, τή Μονή σου Άγιε, καί θείαν χάριν καί πάσαν αίτησιν, εκ τών σεπτών λειψάνων σου πιστώς λαμβάνουσιν, αλλ' ώ Πάτερ καμού τού ικέτου σου, ώσπερ οίδας τήν αίτησιν πλήρωσον.

Θεοτοκίον

Ύψωσας ημών, τήν φύσιν τήν έκπτωτον πρός τά ουρανια, τώ υψίστω τόκω σου, Υπεραγία Κόρη Πανύμνητε, διό καμού ανύψωσον ψυχής τήν έφεσιν, πρός τό κάλλος, Δέσποινα τό άρρητον τής αλήκτου ζωής καί λαμπρότητος.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αύλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιερά θαυμάσια τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάρια

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Η Εκκλησία αγάλλου, καί άδε άσματα καινά, τόν σόν υιόν ευφημούσα καί ιερόν νυμφαγωγόν, Νεκτάριον τόν αρτίως, ηγιασμένον φανέντα.

Έτερον όμοιον

Θεοπρεπώς βιώσας, εμεγαλύνθης θαυμαστώς, Νεκτάριε Ιεράρχα, παρά τού πάντων Ποιητού, πηγή θαυμάτων γάρ ώφθη, η τών λειψάνων σου θήκη.

Θεοτοκίον

Θεοχαρίτωτε Κόρη, ικέτευε διά παντός, τόν σόν Υιόν καί Δεσπότην, καί πολυεύσπλαγχνον Θεόν, πάσης ανάγκης, τούς ευσεβείς Θεοτόκε.

Εις τούς Αίνους. Ιστώμεν στίχους δ' καί ψάλλομεν τά εξής Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ασματικωώς συνελθόντες πανηγυρίσωμεν, τήν μνήμην τήν αγίαν, Νεκταρίου τού Θείου, τού άρτι δοξασθέντος παρά Χριστού, τή τού βίου λαμπρότητι, τών ιαμάτων ταίς χάρισι Θαυμαστώς, ευσεβών εις περιποίησιν.

Η τών λειψανων σου θήκη Πάτερ Νεκτάριε, ως άλλη καθοράται, Σιλωάμ κολυμβήθρα. νοσήματα γάρ παύει τά χαλεπά, καί υγείαν καί λύτρωσιν, τοίς πρός αυτήν προσιούσι νέμει αεί, ενεργεία τή τού Πνεύματος.

Τίς επαξίως υμνήσει τάς δυναστείας σου, ώ Ζωοδότα Σώτερ; ότι δέδωκας ήδη, στύλον καί εδραίωμα αρραγές, τή σεπτή Εκκλησία σου, τόν θεηγόρον Νεκτάριον αληθώς, τόν οσίως σοι λατρεύσαντα.

Υπέρ οσμήν αγρού πλήρους κατά τήν θείαν φωνήν, η ευωδία πέλει τών σεπτών σου λειψάνων, Νεκτάριε τρισμάκαρ τών ευσεβών, τάς αισθήσεις ευφραίνουσα, όθεν η Αίγινα βλέπουσα τήν εν σοι, θείαν χάριν μακαρίζει σε.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ, μελέτην θείου νόμου, τόν βίον ποιούμενος, τών πάλαι Αγίων, τήν ζωήν εχαρακτήρισας, τό γάρ φρόνημα τής σαρκός, υποτάξας τώ πνεύματι, Χρηστότητα εποίησας, καί οσιότητα ημφιάσω, ως Ιεράρχης θεόσοφος, καί τής αρετής αληθής εργάτης, όθεν λαμπρώς παρά Θεού εδοξάσθης, καί ιαμάτων κρήνη, η τών λειψάνων σου σορός εδείχθη, τή τού Παρακλήτου επισκιάσει. Αλλ' ώ Νεκτάριε μακάριε, ράνον εν ταίς ψυχαίς ημών, τό νέκταρ τής σής χάριτος, καί πρέσβευε τώ Κυρίω, δοθήναι ημίν το μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγή τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τα Τυπικά, οι Μακαρισμοί, και εκ τών Κανόνων του Αγίου η γ’ και ς’ ωδή.

Απόστολος

Προκείμενον Ήχος βαρύς
Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.
Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω περί πάντων, ών ανταπέδωκεν ημίν.

Πρός Εφεσίους Επιστολής Παύλου το Ανάγνωσμα.
Εφ. 5,8-19
Αδελφοί, ως τέκνα φωτός...

Αλληλούϊα Ήχος α'
Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται.
Στίχ. Ότι εξελέξατο Κύριος τήν Σιών.

Ευαγγέλιον
Εκ τού κατά Ματθαίον
4,25-5,12
Τώ καιρώ εκείνω, ηλοκούθησαν τώ Ιησού...

Κοινωνικόν
Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται δίκαιος. Αλληλούϊα.

Μεγαλυνάρια
Ώφθης Εκκλησίας νέος αστήρ, εν εσχάτοις χρόνοις, τή οσια σου βιοτή, όθεν καταυγάζεις, πιστών τας διανοίας, ταίς νοηταίς ακτίσι Πάτερ Νεκτάριε.

Χάριτι θαυμάτων παρά Χριστού, λαμπρώς εδοξάσθης, μετά τέλος σου το σεπτον, όθεν των λειψάνων, η θήκη σου πηγάζει, ιάματα ποικίλα Πάτερ τοίς πάσχουσι.

Φύλαττε και σκέπε την σην Μονήν, Νεκτάριε Πάτερ, την τιμώσαν σε ευλαβώς, και αεί ευλόγει, την νήσον τής Αιγίνης, και πάσαν την Ελλάδα τή αντιλήψει σου.

Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Ολυμπά, Ροδίωνος, Σωσιπάτρου, Τερτίου, Εράστου καί Κουάρτου καί τού Αγίου Μάρτυρος Ορέστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά

Προσόμοια.

Τών Αποστόλων

Ήχος α’
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Κόσμου τά πληρώματα καθά, αετοί υπόπτεροι, περιφανώς περιθέοντες, Ιεροκήρυκες, τούς εζωγρημένους, υπό τού αλάστορος, ειλκύσατε πρός πίστιν αμώμητον, διό πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Τέρτιον Σωσίπατρον φωναίς, ιεραίς τιμήσωμεν, καί Ολυμπάν καί Ροδίωνα, σύν τούτοις Έραστον, τόν ιερομύστην, καί τόν θείον Κούαρτον, δοξάζοντας Χριστόν τόν Θεόν ημών, καί ικετεύοντας, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Έθνη προσηγάγετε Χριστώ, τώ Θεώ Μακάριοι, λελυτρωμένα τώ αίματι, τού ευδοκήσαντος, επί γής τεχθήναι, καί σταυρόν καί θάνατον, θελήσει υπομείναντ10ς πάνσοφοι, ώ νύν πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Καί τού Μάρτυρος όμοια

Ορέστα πανόλβιε βαφαίς, τού ιδίου αίματος, σαυτώ πορφύραν επέχρωσας, ήν στολισάμενος, καί τής νίκης στέφος, επαναδησάμενος, Χριστώ τώ αθανάτω παρίστασαι, όν καθικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πυρί τών αγώνων σου Σοφέ, πλάνην κατενέπρησας, καί ταίς σταγόσι τού αίματος, εχθρόν εβύθισας, παρατάξεις πάσας, καί πιστών κατήρδευσας, καρδίας βλαστανούσας ευσέβειαν, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Όρθρος εξανέτειλας αυγαίς, καταστράπτων άπασαν, τήν οικουμένην τών άθλων σου, Ορέστα ένδοξε, Αθλητών τό κλέος, καί τής άθεότητος, τό σκότος εκδιώκων τή χάριτι, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Χαίρε ξένον άκουσμα Αγνή, χαίρε ξύλον άγιον, τού Παραδείσου θεόφυτον, χαίρε εξάλειψις, πονηρών δαιμόνων, χαίρε ξίφος δίστομον, εχθρού τήν κεφαλήν αποτέμνουσα, τώ ξένω τόκω σου, Παναγία υπεράμωμε, ξενωθέντας, ημάς ανακάλεσαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν ίδιον άρνα η αμνάς, καί άμωμος Δέσποινα, εν τώ Σταυρώ ως εώρακεν, είδος ουκ έχοντα, ουδέ κάλλος, Οίμοι! θρηνωδούσα έλεγε, πού σου τό κάλλος έδυ γλυκύτατε; πού η ευπρέπεια; πού η χάρις η αστράπτουσα, τής μορφής

σου, Υιέ μου παμφίλτατε;

Καί η λοιπή τού Εσπερινού Ακολουθία, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν τού Ψαλτηρίου, λέγομεν ίνα Κανόνα τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων τους δύο παρόντας.

Ο Κανων τών Αποστόλων, ού η Ακροστιχίς.

Θεηγόρους Μαθητάς υμνώ συντόνως. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'

«Σού ή τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αυτηγάρ αθάνατε, ως πανσθενής, υπεναντίους έθραυσε, τοίς Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Θείοι πεφυκότες Μαθηταί, τού σαρκωθέντος δι' οίκτον Θεού ημών, τούτον δυσωπήσατε, αμαρτιών δωρήσασθαι συγχώρησιν, τοίς επιτελούσιν, υμών τήν μνήμην Μακάριοι.

Έσοπτρα Θεού φωτοειδή, χωρητικά τών αυτού διαδόσεων, ώφθητε μακάριοι, πάσι πιστοίς αγαθοδότως νέμοντες, τάς σωτηριώδεις, αυγάς θεόπται Απόστολοι.

Ηύγασαν τοίς πάσι φωτισμόν, απαυγασμάτων πηγάς αρυσάμενοι, Έραστος καί Τέρτιος, καί Ολυμπάς, Ροδίων καί Σωσίπατρος, άμα τώ Κουάρτω, ούς ευσεβώς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον

Γένος τό ανθρώπινον τή σή, κυοφορία Παρθένε ανέπλασας, Λόγον γάρ εκύησας, τόν τού Πατρός σάρκα θνητήν φορέσαντα, καί αθανασίας, οδούς ημίν υποδείξαντα.

Ο Κανών τού Μάρτυρος, ού η Ακροστιχίς.

Τούς σούς, Ορέστα Μάρτυς, άθλους αινέσω.

Ωδή α' Ήχος β'

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Ταίς θεϊκαίς, καταστραπτόμενος πάντοτε, μαρμαρυγαίς Πανεύφημε, τήν φωτοφόρον σου εορτήν τούς τιμώντας, καταύγασον, καί σκότους δεινών απάλλαξον.

Ο τού Χριστού, θείός σε πόθος εξέκαυσε, καί δυνατόν ειργάσατο, τήν ευκατάπρηστον, καταφλέγοντα ύλην, τής ειδωλομανίας, Μάρτυς πανάριστε.

Υπομονή, καί καρτερία διήλεγξας, τούς παρανόμους σέβειν σε, καταναγκάζοντας, Αθλοφόρε, Ορέστα, έργα χειρών ανθρώπων, άψυχα ξόανα.

Θεοτοκίον

Σέ τού Θεού, τό καθαρώτατον σκήνωμα, καθικετεύω Άχραντε, τήν σπιλωθείσάν μου, ηδοναίς ακαθάρτοις, καθάρισον καρδίαν, τή μεσιτεία σου.

Τών Αποστόλων

Ωδή γ'

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο τής δόξης Κύριος, ο ανείκαστος εν αγαθότητι».

Οι λόγον ώς λύχνον νοητόν, προσφέροντες Απόστολοι, θεοπειθώς τήν πάσαν κτίσιν διήλθετε, τό ταύτης σκότος αποδιώκοντες, καί υιούς δεικνύοντες, τού φωτός εν χάριτι, τούς νυκτί αγνωσίας δουλεύοντας.

Ρημάτων υμών προφητικώς, εις πάσαν εξελήλυθε, τήν οικουμένην φθόγγος σωτήριος, καί η τών έργων λαμπρά επίδειξις, πάσαν γήν επέδραμε, ψυχάς μεταπλάττουσα, θεηγόροι Κυρίου Απόστολοι.

Οικήσαν ψυχαίς υμών σοφοί, τό Πνεύμα τό Πανάγιον, θεοειδείς διόλου ειργάσατο, εντεύθεν κόσμον περιερχόμενοι, ναούς κατεστρέψατε, τών ειδώλων χάριτι, καί Θεώ εκκλησίας εδείμασθε.

Θεοτοκίον

Υιόν τού Πατρός μονογενή, αμήτορα τό πρότερον, εκ σού τεχθέντα γνόντες απάτορα, Θεού Μητέρα ομολογούμέν σε, απαθώς κυήσασαν, καί Παρθένον μείνασαν, υπέρ λόγον Μαρία θεονυμφε.

Τού Μάρτυρος

Εν πέτρα με τής πίστεως

Σθενούμενος, δυνάμει τού Παρακλήτου, παρέστης τώ δικάζόντι παρανόμως, καί τούτον τή τών λόγων σου δυναστεία, Παμμάκαρ ήσχυνας, καί ψάλλων έλεγες, Ως ούκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Ο λόγος σου, τώ βίω λελαμπρυσμένος, ο βίος σου τώ λόγω πεπυρσευμένος, πολλούς πρός φώς μετήγαγον ευσεβείας, Μάρτυς πολύαθλε, μεθ' ών καί έψαλλες, Ως Ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Υψούμενον, τόν άνομον απονοία, κατέρραξας ανδρεία καί καρτερία, υψώθης δέ πρός Κύριον Αθλοφόρε, ‘ Ορέστα ένδοξε, καί ψάλλων έλεγες, Ως ούκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες, εν μήτρα σου Θεομήτορ, τόν Πλάστην σου καί Κύριον τών απάντων, καί τούτον απεκύησας υπέρ λόγον, σάρκα γενόμενον, διό σοι κράζομεν, Ως ούκ έστιν άχραντος, πλήν σου Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με, τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ’ εχθρούς μου, ηύφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ούκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα τών Αποστόλων

Ήχος α’ Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εράστου Ολυμπά, Σωσιπάτρου Τερτίου, Ροδίωνος ομού, καί Κουάρτου τήν μνήμην, συμφώνως τιμήσωμεν, πρός αυτούς ανακράζοντες, θείοι Κήρυκες, καί υπηρέται τού Λόγου, τάς ψυχάς ημών, αιωνιζούσης βασάνου, ευχαίς υμών ούσασθε.

Δόξα… Τού Μάρτυρος

Ήχος δ’ Ο υψωθείς

Τήν τών μελών αποκοπήν καρτερήσας, καί τού πυρός τήν χαλεπήν τιμωρίαν, μαρτυρικώς ηγώνισαι πανόλβιε, στέφος ανεπλέξω δέ, αφθαρσίας παμμάκαρ, θρόνω παριστάμενος, τής Αγίας Τριάδος, ήν εκδυσώπει ρύσασθαι κακών, Μάρτυς Ορέστα, τούς πίστει υμνούντάς σε.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τών ακαθάρτων λογισμών μου τά πλήθη, καί τών ατόπων εννοιών τάς νιφάδας, τίς εξειπείν δυνήσεται Πανάμωμε; τάς επαναστάσεις δέ, τών ασάρκων εχθρών μου, τίς εκδιηγήσεται, καί τήν τούτων κακίαν, Αλλά τή σή πρεσβεία Αγαθή, τούτων μοι πάντων, τήν λύτρωσιν δώρησαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ’ εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ’ Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε Μακρόθυμε.

Τών Αποστόλων

Ωδή δ’

«Όρος σε τή χάριτι, τή θεία κατάσκιον, προβλεπτικοίς ό Αββακούμ, κατανοήσας όφθαλμοίς, εκ σού εξελεύσε σθαι, τού Ισραήλ προανεφώνει τόν Άγιον, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν».

Στηρίγματα τοίς πάλαι, αστηρίκτοις γενόμενοι, ανεμοχλεύσατε υμών θεοπαρόχοις διδαχαίς, εχθρού οχυρώματα παντοδαπά, καί αφανεία δεδώκατε, θεοειδείς τού Σωτήρος Απόστολοι.

Μεγάλως Χριστού, τά μεγαλεία κηρύττοντες, τούς σμικρυνθέντας παντελώς, μεγαλοκήρυκες βροτούς, μεγάλως φωτίσαντες, περιφανείς τώ μεγαλείω τής χάριτος, απετελέσατε θείοι Απόστολοι.

Αινείσθω ενθέοις, Ολυμπάς μελωδήμασι, καί ό Ροδίων σύν αυτώ, μεγαλυνέσθω ευσεβώς, τόν δρόμον τελέσαντες μαρτυρικώς, σύν Πέτρω τώ θεοκήρυκι, επί τής Ρώμης τάς κάρας τεμνόμενοι.

Θεοτοκίον

Θαυμάτων επέκεινα, απάντων πανάμωμε, τό επί σοί καινουργηθέν, θαύμα εδείχθη εμφανώς, Θεόν γάρ εκύησας σωματικώς, βροτοίς δι' οίκτον ενούμενον, εν άσυγχύτω ενώσει Θεόνυμφε.

Τού Μάρτυρος

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Ουκ έσεισαν, τής ψυχής σου τόν πύργον συρρεύσαντες, βασάνων οι χείμαρροι, Μάρτυς Ορέστα μακάριε, πέτρα γάρ εστήρικτο, τής τού Κυρίου αγάπης αξιάγαστε.

Ρημάτων σου, αντιβλέψαι τώ φέγγει ο τύραννος, νυκτί πορευόμενος, τής αγνωσίας ουκ ίσχυσεν, όθεν καταικίζων σε, υιόν φωτός καί ημέρας απειργάσατο.

Ενεύρου σε, Ιησούς ο Χριστός θεία χάριτι, βασάνοις θλιβόμενον, καί αικισμοίς δαπανώμενον, καί κατατεινόμενον, ανηλεώς Αθλοφόρε παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Σέ Άχραντε, Αββακούμ όρος γράφει κατάσκιον, έξ ού επεδήμησε, μόνος ο Λόγος σαρκούμενος, άνθρωπος γενόμενος, υπερβολή ευσπλαγχνίας ο φιλάνθρωπος.

Τών Αποστόλων

Ωδή ε'

«Ο φωτίσας τή ελλάμψει τής σής παρουσίας Χριστέ, καί φαιδρύνας τώ Σταυρώ σου τού κόσμου τά πέρατα, τάς καρδίας φώτισον φωτί, τής σής θεογνωσίας, τών ορθοδόξως υμνούντων σε».

Η σοφία τού Πατρός η τό πάν ουσιώσασα, διδασκάλους εις τόν κόσμον υμάς εξαπέστειλεν, εν σοφία Πνεύματος, καί αληθείας επιδείξει, πάντας ενθέως φωτίζοντας.

Τό τού λόγου επιβάλλοντες Πάνσοφοι άγκιστρον, ανιμάσθε εκ βυθού αγνωσίας εν χάριτι, τούς ιχθύων πέλοντας, αφωνοτέρους καί Κυρίω, πεπιστευκότας προσήξατε.

Αινέσωμεν, Ολυμπάν καί τόν μέγαν Ροδίωνα, καί Τέρτιον καί Σωσίπατρον άμα καί Έραστον, καί τόν θείον Κούαρτον, τούς Χριστοκήρυκας καί πάντων, τών ευσεβών αντιλήπτορας.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες διά λόγου τόν Λόγον Πανάμωμε, καί έτεκες υπέρ λόγον γενόμενον άνθρωπον, Θεοτόκε Δέσποινα, διό σε λόγοις θεοπνεύστοις, διαπαντός μακαρίζομεν.

Τού Μάρτυρος

Ο φωτισμός, τών εν σκότει

Τοίς ραβδισμοίς, συντριβόμενος Μάκαρ, άπαν τό σώμα, έστης ως αδάμας ευσθενεστάτην, τήν καρτερίαν ενδεικνύμενος πίστει, καί κραυγάζων Ορέστα Ένδοξε, Έτερον εκτός σου, Θεόν ουκ επίσταμαι.

Αφανισμώ, τούς Θεούς τών Ελλήνων σύ παραπέμψας, ταίς ιερωτάταις σου πρός τόν Κτίστην, ευχαίς Ορέστα, αικισμούς καθυπέστης, σφοδροτάτους καταικιζόμενος, καί τήν τής σαρκός σου, δοράν αφαιρουμενος.

Τριαδικόν

Μίαν αρχήν, τρισυπόστατον σέβων μίαν ουσίαν, μίαν κυριότητα καταγγέλλων, τής υπερθέου καί ακτίστου Τριάδος, ψευδωνύμους Θεούς συνέτριψας, καί τούς τών ειδώλων, ναούς κατηδάφισας.

Θεοτοκίον

Ανατολής, τού Ηλίου τής δοξης Μήτηρ εδείχθης, Κόρη επί δύσιν τής ανθρωπίνης, γεγεννημένου απωσμένης ουσίας, καί τους πάντας καταφωτίζοντος, πάντας εκ νυκτός τών δεινών απαλλάττοντος.

Τών Αποστόλων

Ωδή ς'

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής, Σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Υπέρτιμοι ως λίθοι κυλιόμενοι, εν γή κατεκυλίσατε, πρός ευσέβειαν τούς γνώμη πονηρά, λίθοις αναισθήτοις επιθύοντας, θεοειδείς, τού Λόγου μυσται μακαριώτατοι.

Μονάδα εν τρισί προσώποις άτμητον, ασύγχυτον κηρύττοντες, τήν πολύθεον εξήρατε εκ γής, πλάνην απλανείς Χριστού Απόστολοι, καί τούς δεινώς, πεπλανημένους καθωδηγήσατε.

Νοήμασι τερπνοίς ανοηταίνοντας, τούς άφρονας οι έμφρονες, εβεβαίωσαν Θεώ παμβασιλεί, μόνω προσανέχειν κτίσιν άπασαν, ταίς θεϊκαίς, φωτοχυσίαις

καταφαιδρύνοντι.

Θεοτοκίον

Ως άλλον ουρανόν τού πρώην Δέσποινα, δειχθείσαν υψηλότερον, σέ δοξάζομεν τόν Ήλιον ημίν, τής δικαιοσύνης ανατείλασαν, καί τό βαθύ, τής αγνωσίας σκότος διώξασαν.

Τού Μάρτυρος

Εν αβύσσω πταισμάτων

Ραντισμώ τών πανσέπτων αιμάτων σου, λύθρον εναγές απεπαύθη τοίς δαίμοσι, φρενοβλαβώς φερόμενον, Αθλοφόρε Χριστού γενναιότατε.

Τών ψυχών ιατρόν καί σωμάτων σε, Μάρτυς ευμοιρήσαντες παθών λυτρουμεθα, καί πειρασμών καί θλίψεων, εύπροσδέκτοις καί θείαις πρεσβείαις σου.

Υφαντόν εκ τής άνωθεν χάριτος, εν τή απεκδύσει τού σώματος ένδυμα, απολαβων εγύμνωσας, δυσμενών παρατάξεις Πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Συμπαθείας με θείας αξίωσον, τόν ασυμπαθή καί κακία κρατούμενον, καί ηδοναίς προσκείμενον, Παναγία Παρθένε Θεονυμφε.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τών Αποστόλων

Ήχος α’ Χορός Αγγελικός

Τριάδος τής σεπτής, εκηρύξατε πίστιν, πολύθεον σοφοί, τών ειδώλων απάτην, εκ μέσου ποιήσαντες, ταίς σεπταίς διδαχαίς υμών, όθεν εύρατε, τήν αμοιβήν τών καμάτων, αιωνίζουσαν, εν ουρανοίς τούς στεφάνους, λαβόντες Απόστολοι.

Συναξάριον

Τή Ι’ τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών εβδομήκοντα, Ολυμπά, Ροδίωνος, Σωσιπάτρου, Τερτίου, Εράστου καί Κουάρτου.

Στίχοι

Εξάδα μυστών τού Λογου υμνώ λόγοις,
Λόγω βροτούς λύσαντας εξ αλογίας.
Εξάς Αποστολέων δεκάτη βίον εξεπέρησεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ορέστου.

Στίχοι

Αθλητικών, Ορέστα, σών ιππασμάτων,
Νικητικά βραβεία πολλά προσδόκα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών θεοστηρίκτου τού εν Συμβόλοις, καί τού Οσίου Πατρός ημών Νόνου Επισκόπου, τού κατηχήσαντος τήν Αγίαν Πελαγίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρτίνου Επισκόπου.

Στίχοι

Βίου διαστάς, ού βραχυς τις ο δρόμος,
Τόν πρός πόλον Μαρτίνος έδραμε δρόμον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μίλου Επισκόπου, καί τών δύο μαθητών αυτού.

Στίχοι

Έκτειναν εχθροί σύν δυσί μύσταις Μίλον,
Σφαγή μέν αυτόν, τούς δέ μύστας τοίς λίθοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Καλλιοπίου, Νίρου, καί Ωρίωνος.

Στίχοι

Ξίφει τράχηλον, Καλλιόπιε, κλίνας,
Κάλλος θεωρείς ακλινώς Θεού Λόγου.
Υπήρξεν ημίν η κεφαλή σου, Νίρε,
Θείου κεφαλή Μάρτυρος διά ξίφους.
Κάν ζών εβλήθη Μάρτυς εις γήν Ωρίων,
Υπέρ τόν Ωρίωνα λάμπει τού πολου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τών Αποστόλων

Ωδή ζ'

«Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι πιστοί, ως γάρ Παίδας έσωσε τρείς ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή γαστρί σου ανέπλασεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Σέ ιερον, οικονόμον Έραστε, τής Εκκλησίας τού Χριστού, τής εν τή ιερουσαλήμ, γράφων ανεκήρυττε, Παύλος ο Απόστολος, μεθ' ού τιμώντές σε ψάλλομεν, Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Υπομονή, πειρασμών καί θλίψεων, καί διωγμών δοκιμασθείς, καί τοίς στίγμασι τού Χριστού, εγκαλλωπιζόμενος, Έραστε πανολβιε, μεγαλοφώνως εκραύγαζες, Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Νόμου καινού, ανεδείχθης Κούαρτε, καταγγελεύς τής παλαιάς, ανομίας προσαφιστών, τούς αλλοτριόφρονας, καί πρός ανακαίνισιν, ζωής μετάγων

κραυγάζοντας, Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Τόν τού Πατρός Λόγον συναϊδιον, εμφανισθέντα τοίς βροτοίς, εσωμάτωσας καί σαρκί, Κόρη απεκύησας, άνθρωπον γενόμενον, διά τό σώσαι τόν άνθρωπον, τόν αινετόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Τού Μάρτυρος

Εικόνος χρυσής

Αιμάτων κρουνοίς, αθεϊας τήν πυράν εναποσβέσας, όμβροις θαυμάτων Αξιάγαστε, τούς εκτακέντας τοίς πάθεσι, πάντοτε δροσίζεις βοώντας, καί πιστώς αναμέλποντας, Ευλογητός ει ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θαυμάτων βυθός, ιαμάτων ποταμός κρήνη προχέουσα, πάσαν υγείαν πάσαν άφεσιν, τών λυπηρών αναδέδεικται, Μάρτυς αθλοφόρε Ορέστα, η σωρός τών λειψανων σου, ήν προσκυνούντες ευσεβώς, σέ μακαρίζομεν.

Λυθείς τών παθών, τών τού σώματος σοφέ διά βασάνων, ζώω δεσμείσαι απαγόμενος, καί ωμοτάτως συρόμενος, όθεν τής σαρκός απελύθης, καί Θεώ καθαρώτερον, καί τελεώτερον σαυτόν, Μάρτυς συνέδησας.

Θεοτοκίον

Ο φύσει Θεός, φύσιν είληφεν εκ σού Αγνή βροτείαν, καί σάρξ ωράθη υπέρ έννοιαν, διά πολλήν αγαθότητα, σώσαι βουληθείς τούς ανθρώπους, όν υμνούντες κραυγάζομεν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τών Μαρτύρων

Ωδή η'

«Εν καμίνω παίδες Ισραήλ, ως εν χωνευτηρίω, τώ κάλλει τής εύσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Οι αρραγείς πύργοι τής Χριστού, δειχθέντες Εκκλησίας, κατέστρεψαν δυσσεβείας τείχη, άπαντας πιστούς, ως λίθους δομήσαντες, επί πέτραν τού θεμελίου Χριστού τής Εκκλησίας, όν υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Νομοθέται ώφθητε υμείς, τού Πνεύματος τόν νόμον, εγγράφοντες εν καρδίαις, Παμμακάριστοι πιστών, δι' ού φωτιζόμενοι ανεβόων, Πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωραιώθης Μάκαρ Ολυμπά, καθ' ήν ημέραν Πέτρος, ο μέγας τέλος εδέξατο, σαφώς τελειωθείς, άμα τώ Ροδίωνι διά ξίφους, Νέρωνος προστάξει ανομου βασιλέως, καί ταίς ουρανίαις, συνήφθητε χορείαις.

Θεοτοκίον

Στάμνος πάλαι φέρουσαν Αγνή, ετύπου σε τό μάννα, Χριστόν γάρ τόν

γλυκασμόν, ημών εβάστασας γαστρί, καί σαρκί εκύησας, εξαιρούντας πάσης πικρίας, ατόπων εγκλημάτων, τούς υπερυψούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Υπέρ τήν πρόσκαιρον ζωήν, τήν αιώνιον σοφέ επιποθήσας, τής θνησκούσης Ορέστα, καί φθειρομένης σαρκός, ουδόλως εφείσω πανόλβιε, όθεν τάς βασάνους, υπέμεινας γενναίως.

Σέ τό αρνίον τού Χριστού, ώσπερ λύκος πονηρός κατασπαράττων, αικισμοίς ο διώκτης, θύμα δεκτόν ιερόν, καί θείον ειργάσαντο σφάγιον, άξιον τής άνω, Δεσποτικής τραπέζης.

Άρμα τού Λόγου γεγονώς, εποχούμενον αυτόν έσχες Παμμάκαρ, όθεν δεθείς αλόγοις απαγωγή πονηρά, συρμώ τε βιαίω εξέπνευσας, καί πρός τήν αγήρω, νύσσαν έφθασας χαίρων.

Θεοτοκίον

Ιερωτάταις σε φωναίς, προκατήγγειλαν Θεού σεπτοί Προφήται, εσομένην Μητέρα, ξενοπρεπεί τοκετώ, τού πάντων κτισμάτων δεσπόζοντος, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ώς Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Αποστόλων

Ωδή θ’

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ’ ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ίσον δρόμον διανύσαντες, , ίσον πρός τού Δεσπότου λόγον πλουτήσαντες, ίσων δωρεών αξιωθέντες τού Πνεύματος, καί βραβείων τών ίσων ετύχετε, Απόστολοι Κυρίου, φωταγωγοί τών καρδιών ημών.

Ώσπερ ουρανοί κατάστεροι, θεοσημείαις πάσαν γήν εφωτίσατε, σκότος τό βαθύ τής αγνωσίας διώξαντες, καί ημέρας υιούς αναδείξαντες, τούς πάλαι δουλωθέντας, ταίς μεθοδείαις τού αλάστορος.

Στίφος δυσμενών ώλέσατε, τή απωλεία πάλαι παραπεμψάμενοι, έθνη καί λαούς, δή μον Θεώ δέ προσήξατε, σεσωσμένον πληθύϊ ενούμενον, Δυνάμεων αϋλων, πανευκλεείς σοφοί Απόστολοι.

Ήρθη πρός τά υπερκόσμια, ο, Ολυμπάς ο μέγας καί ο Σωσίπατρος, Τέρτιος ομού καί ο Ροδίων καί Κούαρτος, καί ο Έραστος ο ιερώτατος, καί νύν υπέρ τού κόσμου, τόν Λυτρωτήν καθικετεύουσιν.

Θεοτοκίον

Φείσαι τού λαού σου Κύριε, επιδρομής βαρβάρων ημάς λυτρούμενος, καί αμαρτιών καί πειρασμών καί κολάσεως, αιωνίου ευχαίς τής τεκούσης σε, Παρθένου παναγίας, καί τών ενδόξων Αποστόλων σου.

Τού Μάρτυρος

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Νενικηκώς τούς τυράννους, μετά πλείστας βασάνους, μετήλθες πρός Θεόν περιχαρώς, νίκης βραβεία δεξάμενος, ως οπλίτης γενναίος, ως μέγας αριστεύς, ως εκλεκτός τού Χριστού στρατιώτης, Ορέστα παμμακάριστε.

Εν ουρανοίς συγχορεύεις, τοίς Αγγέλοις παμμάκαρ, καί μέλπεις σύν αυτοίς χαρμονικώς, Άγιος, Άγιος, Άγιος, Πατήρ ο παντοκράτωρ, Υιός ο ομοούσιος Πατρί, καί τό Άγιον Πνεύμα, Τριάς η παντοδύναμος.

Συναγελάζων χορείαις, Αποστόλων Μαρτύρων, Οσίων Προφητών ιεραρχών, Μάρτυς σύν τούτοις δεήθητι, τοίς τιμώσί σε πόθω, δοθήναι ιλασμόν αμαρτιών, καί παντοίων κινδύνων, Ορέστα απολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Ως τού Κυρίου Μητέρα, Χερουβίμ υπερτέραν, πανάχραντε Παρθένε δυσωπώ, Τής ταλαιπώρου καρδίας μου, τά επώδυνα πάθη, θεράπευσον καί ρύσαί με πυρός, εν ημέρα τής δίκης, τόν καταδίκης άξιον.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λογον, τόν αρρήτω σοφία ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ροδίων καί Σωσίπατρος, καί Ολυμπάς καί Τέρτιος, καί Έραστος σύν Κουάρτω, νύν παρ' ημών κατά χρέος, λαμπρώς ανευφημείσθωσαν, ώς τού Χριστού Απόστολοι, καί Μαθηταί πρεσβεύοντες, υπέρ ημών τών τελούντων, τήν ιεράν αυτών μνήμην.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρώτατον, χρυσούν θυμιατήριον, τής αχωρήτου Τριάδος, δοχείον όντως εγένου, εν ώ Πατήρ ηυδόκησεν, ο δέ Υιός εσκήνωσε, καί Πνεύμα τό Πανάγιον, επισκιάσαν σοι Κόρη, ανέδειξε Θεοτόκον.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΑ’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μηνά, Βίκτωρος καί Βικεντίου, καί τής Αγίας Μάρτυρος Στεφανίδος, καί τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Θεοδώρου τού Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ήχος πλ. δ’
Ώ τού παραδόξου θαύματος

Πάθος Μηνά εκμιμούμενος, τού απαθούς σεαυτόν, ώς αρνίον παρέδωκας, πρός σφαγήν εκούσιον, Αθλοφόρε πανεύφημε, θυμόν αρχόντων ούκ εδειλίασας, σαρκός αικίσεις ού κατενάρκησας, Ώ τών αγώνων σου, καρτεράς ενστάσεως! δι’ ών πρός γήν, Μάρτυς καταβέβληκας, τόν υπερήφανον.

Μάστιξι καταξαινόμενος, καί επί ξύλου ως πρίν, ο Δεσπότης τεινόμενος, καί σιδήρω πάντοθεν, τάς πλευράς δαπανώμενος, ουκ εξηρνήσω Χριστού τό όνομα, πρός τούτο έχων ψυχής τά όμματα, ώ συντονώτατα, ατενίζων Άγιε, τά τής σαρκός, έφερες επίπονα, Μηνά μακάριε.

Μάρτυς Μηνά παναοίδιμε, σύ τήν τού κόσμου αχλύν, καί στρατείαν επίκηρον, καί ειδώλων σκότωσιν, ασεβών τε συνέδρια, τή αγαπήσει Χριστού κατέλιπες, στρατολογία συναριθμούμενος, τών εκλετών αυτού, όθεν καί αήττητος, παναληθώς, Μάρτυς ανεδέδειξαι, υπέρ αυτού εναθλών.

Καί τού Οσίου, όμοια

Πάτερ αληθώς φερώνυμε, τάς υπέρ νούν δωρεάς, ουρανόθεν δεξάμενος, ευσεβώς μετέδωκας, τοίς ποθούσι Θεόδωρε, καί πλεονάσας μάκαρ τό τάλαντον, ευλογημένης φωνής ακήκοας, ένδον καλούσης σε, τού νυμφώνος, ένθα νύν, περιπολείς, θρόνω τού Παντάνακτος, εμφανιζόμενος.

Πάτερ Πατέρων Θεόδωρε, σύ Μοναζόντων πληθύν, τώ Χριστώ προσενήνοχας, σωτηρίας αίτιος, γεγονώς χριστομίμητος, διδασκαλίαις αγλαϊζόμενος, καί προστασίαις ψυχών κοσμούμενος, στόμα δεικνύμενος, τού Κυρίου πάνσοφε, προφητικώς, ώ νύν παριστάμενος, ημών μνημόνευε.

Χάρις δαψιλής τού Πνεύματος, ιερομύστα σαφώς, εξεχύθη σοίς χείλεσι, καί πηγήν ανέβλυσε, διδαγμάτων Θεόδωρε, τής ευσεβείας δείξασα πρόμαχον, τής αληθείας σφοδρόν συνήγορον, στύλον εδραίωμα, ορθοδόξου πίστεως, μοναδικού, βίου ακριβέστατον, κανόνα πάνσοφε.

Δόξα... Ήχος πλ. β’ Βυζαντίου

Πάλιν ημίνη ετήσιος μνήμη, τών τού κόσμου φωστήρων ανέτειλε, Μηνά τε καί Βίκτωρος καί Βικεντίου, τών πιστών τάς καρδίας φωτίζουσα, τοίς υπέρ Χριστού διά σταυρού αυτών αγωνίσμασι, διό τόν εν δόξη καί τιμή στεφανώσαντα αυτούς, Χριστόν τόν Θεόν ημών, εν ύμνοις τιμήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Μεγάλων χαρισμάτων αγνή, Παρθένε μόνη Μήτηρ Θεού, ηξιώθης, ότι έτεκες σαρκί, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν τόν ζωοδότην, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Λαόν τόν ανομώτατον, αδίκως καθηλούντά σε, επί ξύλου, η Παρθένος καί αγνή, καί Μήτηρ σου ορώσα, ως Συμεών προέφη, τά σπλάγχνα Σώτερ ετιτρώσκετο.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τοίς τριβολοις κεντούμενος, τοίς βουνεύροις τυπτόμενος, τώ πυρί τό σώμά σου δαπανώμενος, ουκ εξηρνήσω τό όνομα, Χριστού τό σωτήριον, ουχ ηττήθης λογισμώ ού ξοάνοις επέθυσας, αλλά γέγονας, εθελόθυτον θύμα καί θυσία, καθαρά τε καί τελεία, Μάρτυς Μηνά τώ Δεσπότη σου.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Ο φθαλμούς εκκεντούμενος, καί εν ξύλω κρεμάμενος, καί λαμπάσι πάντοθεν φλογιζόμενος, καί απηνεία δικάζοντος, τά νεύρα τεμνόμενος, καί τώ ξίφει κεφαλήν, αφαιρούμενος έχαιρες, Βίκτωρ ένδοξε, Αθλητά τού Σωτήρος ο νικήσας, τού εχθρού τάς παρατάξεις, τή συνεργεία τού Πνευματος.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Εστεφάνωσε Κύριος, τών χαρίτων στεφάνω σε, Στεφανίς πολύαθλε, έ κουσίως γάρ, σαυτήν βασάνοις εκδέδωκας, ψυχής γενναιότητι, προσδεθείσα δέ δυσίν, εμερίσθης τοίς φοίνιξι, καί επέτασας, πρός Θεόν ώς στρουθίον τό σαρκίον, εν χερσί καταλιπούσα, τών θηρατών αξιάγαστε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημων.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Τό όμμα τής καρδίας μου, εκτείνω πρός σέ Δέσποινα, μή παρίδης, τόν πικρόν μου στεναγμόν, Εν ώρα όταν κρίνη, ο σός Υιός τόν κόσμον, γενού μοι σκέπη καί βοήθεια.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ κυήσασα, ανεβόα, Τί το ξένον ο ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος, ζωής χορηγέ;

Απολυτίκιον τού Αγίου Μηωά

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Στρατείαν κατέλιπες τήν κοσμικήν, αθλητά, ουράνιον είληφας τήν κληρουχίαν, σόφε, καί στέφος αμάραντον, δόξαν αποδιώξας βασιλέως γηϊνου, άθλους δέ διανύσας μαρτυρίου γενναίου. Διό, μεγαλομάρτυς Μηνά, πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Τών Μαρτύρων

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τού Οσίου Ήχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, τών Μοναζόντων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Θεόδωρε σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, Λύρα τού Πνεύματος, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ήμών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκονται οι Κανόνες, εις τής Οκτωήχου, καί οι παρόντες δύο τών Αγίων.

Ο Κανών τών Μαρτύρων, ού ή Ακροστιχίς.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθομενος, ταύτης τά θαύματα».

Τιμώντι τήν μνήμην σου, καί τούς γενναίους αγώνάς σου, Μηνά παναοίδιμε, αίγλην εξ ύψους μοι, φωτοδότιδα, πεμφθήναι εκδυσώπει, τό νέφος διώκουσαν τής αγνωσίας μου.

Ιδείν εφιέμενος, αθανασίαν τήν μέλλουσαν, θανείν τιμωρούμενος, Μάρτυς

ηγάπησας, τού τόν θάνατον, θανάτω καθελόντος, τό παθος μιμούμενος, Μηνά Μακάριε.

Μή φέρων Αοίδιμε, Θεόν οράν υβριζόμενον, εμάκρυνας όρεσιν, ενδιαιτώμενος, καί πρός άθλησιν, σαυτόν καί πρός αγώνας, γυμνάζων ούς ήνυσας, γνώμης στερρότητι.

Θεοτοκίον

Ως έμψυχος τράπεζα, άρτον χωρείς τής ζωής ημών, ως βάτος βαστάσασα, ού κατεφλέχθης τό πύρ, καί ώς άμπελος, απότιστος βλαστάνεις, τόν βότρυν Πανάμωμε, τόν αγεώργητον.

Ο Κανών τού Οσίου, έχων Ακροστιχίδα

Τόν κλεινόν Θεόδωρον εν άσμασι τοίσδε γεραίρω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Ταίς φωτοβόλοις αστραπαίς τού Πνεύματος, καταλαμπόμενος, ολολαμπής στύλος, Πάτερ εχρημάτισας, καθοδηγών θεσπέσιε, πρός τήν γήν θεοφρόνως, επαγγελίας τούς σπεύδοντας, μύστα τών αρρήτων Θεόδωρε.

Ολοσχερώς ταίς ανενδότοις νεύσεσι, πρός τόν Θεόν εκδημών, πρό τελευτής ώφθης, ζωηφόρον νέκρωσιν, ενδεδυμένος Όσιε, καί ζωήν τήν αγήρω, νύν επαξίως απείληφας, Πάτερ θεοφόρε Θεόδωρε.

Νενικηκώς τά τών παθών σκιρτήματα, τάς τών τυράννων ορμάς, νεανικώς Μάκαρ, πάσας εξεφαύλισας, πεπαρρησιασμένη ψυχή, τού Χριστού τήν εικόνα, τιμάν διδάσκων Θεόδωρε, καί τά τών Αγίων μορφώματα.

Κεκαθαρμένη διανοία πάνσοφε, ταίς θεοπνεύστοις Γραφαίς, προσομιλών πλούτον, αρετών συνήθροισας, καί ευσεβείας δόγματα, θεωρίαν πλουτήσας, καί βίου μάκαρ λαμπρότητα, λάμψας αμφοτέρωθεν Όσιε.

Θεοτοκίον

Λόγον Θεού σωματωθέντα τέτοκας, τόν πρίν ασώματον, θεανδρικώς κόσμω, συναναστρεφόμενον, υπερφυώς πανάμωμε, Θεοτόκε Παρθένε, διό σε πάντες γεραίρομεν, τήν μετά Θεόν προστασίαν ημών.

Τών Μαρτύρων

Ωδή γ'

«Ουκ εν σοφία καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ’ εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω σοφία Χριστέ, ού γάρ εστιν άγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Σεσοβημένος, τοίς πανσόφοις σου λόγοις ο τύραννος, σέ μαστίζει αφειδώς, ωμοίς βουνεύροις οιόμενος, τούτοις κατακάμπτειν σε, Μηνά μακάριε.

Ενατενίζων, νοεροίς οφθαλμοίς πρός τόν Κύριον, τής σαρκός τά δυσαχθή, βασάνων βάρη υπέφερες, γνώμης γενναιότητι, Μηνά θαυμάσιε.

Μή δειλιάσας, τών βασάνων τό λίαν επίπονον, πνέων ζήλου θεϊκού, πρός τούς αγώνας εχώρησας, κράζων, Μή ζητούμενος, ήλθον αυτοκλητος.

Θεοτοκίον

Άδου πυλών με, ο εκ σού σαρκωθείς ανηγάγετο, ξύλου βρώσει πονηρά, θανατωθέντα Πανάμωμε, θάνατον εκούσιον, καταδεξάμενος.

Τού Οσίου

Ο στερεώσας κατ’ αρχάς

Νενευρωμένος τού Χριστού, Παμμάκαρ τή παντευχία, τών πληγών τάς αλγηδόνας υπέστης, μαστιζόμενος δεινώς, καί σκότει καθειργνύμενος, ως κοινωνός δέ πάθους, καί βασιλείας γεγένησαι.

Θεοφορούμενος σαφώς, καί ζήλω πεπυρσευμένος, τάς βεβήλους διδαχάς τών αφρόνων, διαλέλυκας ταίς σαίς, διδασκαλίαις Πάνσοφε, τήν εκ Θεού χάριν, Θεόδωρε κατεπλούτησας.

Εν θεωρίαις πρακτικός, εν πράξεσι θεολόγος, εχρημάτισας Θεόδωρε Πάτερ, ασκητής διδακτικός, Ιερομάρτυς ένδοξος, ορθοδοξίας στύλος, τής Εκκλησίας εδραίωμα.

Θεοτοκίον

Ο συναϊδιος Πατρί, καί Πνεύματι Θεός, Λόγος, αναπλάσαι βουληθείς τόν γενάρχην, καθ’ υπόστασιν αυτόν, εκ σού Αγνή συνέλαβεν, αγιωτέραν πάντων, σέ θεομήτορ ευράμενος.

Ο Ειρμός

«Οστερεώσας κατ’ αρχάς, τους ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, Άγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Κοντάκιον τού Οσίου

Ήχος β’ Τά άνω ζητών

Τόν ασκητικόν, ισάγγελόν τε βίον σου, τοίς αθλητικοίς, εφαίδρυνας παλαίσμασι, καί Αγγέλοις σύσκηνος, θεομάκαρ ώφθης Θεόδωρε, σύν αυτοίς Χριστώ τώ Θεώ, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Κάθισμα τού Μάρτυρος

Ήχος πλ. δ’ Τήν Σοφίαν

Η τό πρίν αγνωσίας σκότει δεινώ, κρατουμένη θεόφρον, Μάρτυς Μηνά, Αίγυπτος ανέτειλε, σέ φωστήρα παγκόσμιον, αθεϊας νύκτα, συντόνως ελαύνοντα, ταίς βολίσι Μάκαρ, τών θείων αγώνων σου, όθεν τήν φωσφόρον, καί σεπτήν σου ημέραν, φαιδρώς εορτάζοντες, εκτενώς σοι κραυγάζομεν, Αθλητών εγκαλλώπισμα, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα… Τού Οσίου

Ήχος γ’ Θείας πίστεως

Θεία δόγματα καταπλουτήσας, πίστιν έσωσας Ορθοδοξίας, προκινδυνεύσας υπέρ ταύτης Θεόδωρε, εν εξορίαις αθλήσας καί μάστιξιν, εν φυλακαίς καρτερήσας τήν κάκωσιν, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη Πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπερέχουσα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτορ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Τών Μαρτύρων

Ωδή δ’

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη, καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Ραντισμώ σου τών αιμάτων, κατεσβέσθησαν άνθρακες, τής πολυθεϊας, φάλαγξ τών δαιμόνων βεβύθισται, η τού Χριστού Εκκλησία, κατηρδεύθη δέ, Αθλοφόρε παμμάκαρ, Μηνά αξιάγαστε.

Τή εν ξύλω αναρτήσει, εικονίζεις τό πάθημα, τού Σταυρού τόν όφιν, Μάρτυς τόν πικρόν θανατώσαντος, τούς δέ ξεσμούς υπομένεις, προξενούντάς σοι, απολαύσεις, τάς εν ουρανοίς γενναιότατε.

Υπέρ φύσιν αλγηδονων, Αθλητά πείραν έλαβες, ο γάρ θείος έρως, σού κατακρατήσας τής φύσεως, λήθην Μηνά ενεποίει, ερεθίζων σε, επεκτείνεσθαι, πρός αικισμούς αγαλλόμενον.

Θεοτοκίον

Σαρκωθέντα απορρήτως, τόν Θεόν απεκύησας, εκ τών σών αιμάτων, οίκον

εαυτώ δομησάμενον, τόν εν δυσί ταίς ουσίαις καί θελήσεσι, γνωριζόμενον, θεοπρεπώς Απειρόγαμε.

Τού Οσίου

Σύ μου ισχύς

Δώρον Θεού, δέδοσαι κόσμω φερώνυμε, ταίς πλουσίαις, χάρισι λαμπόμενος, ώς τήν πηγήν, έχων αληθώς, τών απαυγασμάτων, τών τή δε μάκαρ Θεόδωρε, εντεύθεν Διδασκάλων, Ασκητών καί Μαρτύρων, συγχορεύειν τοίς δήμοις ηξίωσαι.

Ω τής στερράς, καί καρτεράς σου εντάσεως! ή τυράννων, θράσος κατεπάτησας, δι' ής σαφώς, σύ τήν υπέρ νούν, τής αγαθαρχίας εσχάτην μακαριότητα, κατέλαβες θεόφρον, ασωμάτοις συμψάλλων, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ρήμα Θεού, σοί ενοικήσαν φανότατα, τών δογμάτων, πάνσοφε Θεόδωρε, τούς ποταμούς βρύει δαψιλώς, οίς νύν εντρυφώντες, οι φοιτηταί σου θεόπνευστε, βοώμεν ευχαρίστως, εν φωναίς ασιγήτοις, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Όλον εν σοί, ανακαινίζει τόν άνθρωπον, όλως όλω, Πάναγνε ενούμενος, ο πατρικούς, κόλπους μή λιπών, καί τήν σήν γαστέρα, οικήσαι καταδεξάμενος, ο πλούτω ευσπλαγχνίας, εκουσίως πτωχεύσας, καί πλουτήσας τόν κόσμον θεότητι.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε'

«Ασεβείς ουκ όψονται, τήν δόξαν σου Χριστέ, αλλ' ημείς σέ Μονογενές, Πατρικής απαύγασμα δόξης θεότητος, εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε Φιλάνθρωπε».

Μαρτυρίου ήστραψας, φαιδρώς μαρμαρυγαίς, αμαυρώσας τήν ζοφεράν, αθεΐαν πάνσοφε, καί κατεφώτισας, τών πιστών πληρώματα, Αθλητά Μηνά πανεύφημε.

Η φανίσθη άπασα, επίνοια εχθρών, τή στερρά σου υπομονή, ου λιμός ου μάστιγες, ουδέ κατάφλεξις, ου τριβόλων κάκωσις, σού τό πρόθυμον ημαύρωσε.

Θεοτοκίον

Νεουργεί φθαρέντα με, τικτόμ, ένος εκ σού, υπέρ φύσιν ο λυτρωτής, παλαιάς κατάρας με, εκλυτρωσάμενος, Θεομήτορ άχραντε, όν ικέτευε σωθήναι ημάς.

Τού Οσίου

Ινατί με απώσω

Νούν ψυχήν τε καί σώμα, λόγω καθηράμενος, ναός πανέντιμος, τού Θεού τών όλων, εχρημάτισας Πάτερ Θεόδωρε, εόωδίας θύμα, όλον σαυτόν Χριστώ προσφέρων, ιερεύς καί θυσία γενόμενος.

Ελλαμπόμενος μάκαρ, αίγλη τή τού Πνεύματος, πάσιν απήστραψας, θεολόγω γλώσση, τής Τριάδος τό φέγγος τό άχραντον, τής σαρκώσεώς τε, τής υπέρ νούν τού Θεού Λόγου, τό απόρρητον Πάτερ μυστήριον.

Νοερώς τοίς Αγγέλοις, νύν συναυλιζόμενος, Χριστόν δυσώπησον, τών παθών ρυσθήναι, καί κινδύνων τούς σέ μακαρίζοντας, καί τήν σήν τιμώντας, πανευκλεή καί θείαν μνήμην, παμμακάριστε μάκαρ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Ανεκφράστω Παρθένε, τρόπω ενοικήσας σοι, άνθρωπος γίνεται, ο πρό τών αιώνων, εκ Πατρός αναλάμψας τόν δ' άνθρωπον, εκ φθοράς λυτρούται, καί πρός ζωήν καί αφθαρσίαν, επανάγει ως μόνος φιλάνθρωπος.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Ανάλγητος, διαμένεις πυρί δαπανώμενος, καί τριχίνοις, τάς πλευράς προστριβόμενος ράκεσιν, η γάρ θεία χάρις, συμπαρούσα Μηνά σε ενίσχυσε.

Παρίστασο, πρό βημάτων τυράννων κρινόμενος, καί τήν πλάνην, στηλιτεύων Μηνά παναοίδιμε, σεαυτόν δέ στήλην, ευσεβείας πιστοίς παρεχόμενος.

Ιδρώτί σου, τών αφώνων τήν πλάνην εξήρανας, τών ειδώλων, σεαυτόν δέ ναόν ωκοδόμησας, τής σεπτής Τριάδος, Αθλοφόρε Μηνά αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσον, τά ανίατα πάθη Πανάμωμε, τής ψυχής μου, τή μοτώσει τής σής αγαθότητος, αγαθόν Σωτήρα, τόν Χριστόν τοίς εν κόσμω κυήσασα.

Τού Οσίου

Ιλάσθητί μοι

Σωφρόνως σου τήν ζωήν, Θεόδωρε μάκαρ ήνυσας, δικαιοσύνη σαφώς, ανδρεία φρονήσει τε, τερπνότατον όχημα, αρετών ηρμόσω, σεαυτώ θεόφρον, Όσιε.

Μυρίζουσιν ευπρεπώς, δογμάτων οι θείοι λόγοι σου, καί εκ βυθού τών κακών, αιρέσεων άπαντας, ανάγουσι Πάνσοφε, τής όρθοδοξίας, πρός

μετάρσιον ακρότητα.

Ανέτειλέ σοι τό φώς, καί τούτου Πάτερ η σύζυγος, νύν ευφροσύνη σαφώς, ως φοίνιξ γάρ ήνθησας, Παμμάκαρ Θεόδωρε, καί καθάπερ κέδρος, επληθύνθης αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Σωθείημεν διά σού, θεογεννήτορ Πανάμωμε, καί τύχοιμεν αληθώς, τής θείας ελλάμψεως, Θεοτόκε Άχραντε, τού εκ σού αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον τού Μάρτυρος

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τής στρατείας ήρπασε, τής επικήρου, καί αφθάρτου έδειξε, σέ Αθλοφόρε κοινωνόν, Μηνά Χριστός ο Θεός ημών, ο τών Μαρτύρων ακήρατος στέφανος.

Ο Οίκος

Μεγάλης πρόξενος ημίν, υπάρχει θυμηδίας, η μνήμη τών Μαρτύρων, κατά παθών ανδρείαν, καί αριστείαν κατ' εχθρών επιδεικνυμένη, εν φαιδρά καί προσηνεί ομολογίας χάριτι, Δεύτε ούν εν ταύτη, φιλέορτοι πάντες ευφρανθώμεν, τής προσκαίρου ευφροσύνης τήν κρείτονα καί τελεωτέραν, Μηνά τού Αθλητού τήν μνήμην τελούντες, καί λαμβάνοντες παθών δώρον τήν λύσιν, τούτων δέ δοτήρ, Χριστός ο Θεός υπάρχει, ο τών Μαρτύρων ακήρατος στέφανος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνά τού εν τώ Κοτυαείω.

Στίχοι

Αίγυπτος όντως, ειτέκοι, τίκτει μέγα.
Τμηθείς αληθές τούτο Μηνάς δεικνύει.
Μηνάς ενδεκάτη έτλη ξίφος γηθόσυνος κήρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βίκτωρος.

Στίχοι

Ού δειλιών ήν ουδέ Βίκτωρ πρός ξίφος,
Πάσαν μακράν που καρδίας θείς δειλίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βικεντίου Διακόνου.

Στίχοι

Βληθείς ο Βικέντιος εν φρουρά φέρει.
Λυθείς δέ φρουράς σαρκικής άνω τρέχει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Στεφανίδος.

Στίχοι

Δένδροις Στεφανίς προσδεθείσα φοινίκων,
Τών Μαρτύρων ήνθησεν ως φοίνιξ μέσον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Πατρός ημών Θεοδώρου, Ηγουμένου τού Στουδίου.

Στίχοι

Πολλάς αμοιβάς, Θεόδωρε Τρισμάκαρ,
Βίου μεταστάς, ως βιούς εύ, προσδόκα.

Τού Αγίου καί μακαρίου Μαξίμου τού διά Χριστόν Σαλού, τού εν Μόσχα θαυματουργού Ρώσσου.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ζ'

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οις αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί».

Συναπεβάλου ταίς πληγαίς, συ τούς δερματίνους χιτώνας, τής αμαρτίας, καί στολήν ενεδύσω μηκέτι παλαίωσιν δεχομένην Μακάριε, ήν εξύφανεν η χάρις επιφανείσα.

Τή πυρπολήσει τών πολλών, Μάρτυς καί σεπτών σου αγώνων, η ακανθώδης πονηρά, αθεΐα τεφρούται αιμάτων τε, ταίς ροαίς αποσβέννυται, αγνωσίας επηρμένη πυρά Παμμάκαρ.

Έχων αφθόνους δωρεάς, καί θαυματουργίας πηγάζεις, τοίς τήν σεπτήν σου εορτήν, εκτελούσι Μηνά αξιάγαστε, καί συμπράττεις τοίς ψάλλουσιν, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ευλογημένος ο καρπός, τής ευλογημένης γαστρός σου, όν ευλογούσιν ουρανών, αι Δυνάμεις βροτών τε συστήματα, ο ημάς λυτρωσάμενος, τής κατάρας τής αρχαίας Ευλογημένη.

Τού Οσίου

Θεού συγκατάβασιν

Ιδών ο προγνώστης σου, τής διανοίας τήν καθαρότητα, λογικών σε προβάτων, καθηγεμόνα Πάτερ προβάλλεται, ώ νύν παμμάκαρ, κραυγάζεις Θεόδωρε, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τό θείον εικόνισμα, μορφής τρισμάκαρ τής ανθρωπίνης Χριστού, προσκυνών διετέλεις, τοίς θεομάχοις αντιταττόμενος, μέχρι θανάτου, καί ψάλλων Θεόδωρε, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ο λόγος σου άλατι, διηρτυμένος ώφθη Θεόδωρε, καί ο βίος σου Πάτερ, λελαμπρυσμένος αίγλη τού Πνεύματος, ώ νύν αστράπτων, βοάς αγαλλόμενος, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν πεπλήρωται, Δαυϊδ τού θείου η θεία πρόρρησις, λιτανεύουσιν όντως, τώ σώ προσώπω Θεογεννήτορ Αγνή, οι κεκτημένοι τόν πλούτον τής χάριτος, καί ευλογούσι Θεόν, τόν τών Πατέρων ημών.

Τών Μαρτύρων

Ωδή η'

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωράθης ώς άρτος εν τώ μέσω, πυράς απτομένης εξοπτώμενος, θύμα ως αμώμητον, τέλειον ως σφάγιον, ως ιερείον έμψυχον, ολοκαυτούμενος, καί θείαν ευωδίαν εκπέμπων, ήν Θεός ωσφράνθη, Μηνά Θεού θεράπον.

Συρόμενος Μάρτυς καί τριβόλοις, οξέσι κεντούμενος συνέτριψας, κέντρα τού αλάστορος, ξίφει δέ τεμνόμενος, ως εν εκτάσει πίστεως, όπλοις διέκοψας, ανόμων κεφαλάς Αθλοφόρε, μέλπων, ευλογείτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Λυθείς τής σαρκός πληγή τού ξίφους, στοργή συνεδέθης τελειότερον, Μάρτυς τού Δεσπότου σου, πρόσωπον πρός πρόσωπον, νύν δέ οράς Θεούμενος, Μηνά καί μέλπεις αυτώ, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Οικεί εν γαστρί σου υπέρ λόγον, ο λόγω δημιουργήσας κτίσιν άπασαν, βρέφος καθοράται δέ, σού αποτικτόμενος, ό πρό αιώνων άχραντε, εκ τού Πατρός γεννηθείς, όν πάσα ευλογεί καί δοξάζει, κτίσις Θεοτόκε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου

Επταπλασίως κάμινον

Σεσοβημένους έδειξας, θεοφόρε Θεόδωρε, τούς εφευρετάς τών δυσσεβών αιρέσεων, διδάσκων τήν άχραντον, τιμητικώς εικόνα Χριστού, σέβειν προσκυνείν τε, καί τιμάν θεοφρόνως, καί μέλπειν τώ Δεσπότη, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Διά παντός τού βίου σου, θεοφόρε Θεόδωρε, τής ορθοδοξίας, οδηγός γεγένησαι, φωστήρ φαεινότατος, θεοειδής διδάσκαλος, τύπος Μοναστών, καί ακριβής νομογράφος, διδάσκων αναμέλπειν, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Επί τής γής ηγώνισαι, ευσεβείας διδάσκαλος, καί τής αληθείας, αψευδής συνήγορος, Παμμάκαρ γενόμενος, εν ουρανοίς δέ δώρον Θεού, τής δικαιοσύνης ανεδήσω στεφάνους, τόν δρόμον εκτελέσας, καί τήν πίστιν τηρησας, Χριστόν δοξολογήσας, εις πάντας τούς αιώνας.

Γνώσει τόν νούν ελάμπρυνας, σωφροσύνη τήν έφεσιν, καί τό θυμικόν δέ τή ανδρεία έζωσας, ιθύνας Θεόδωρε, δικαιοσύνη πάνσοφε, ιεροπρεπώς τάς ψυχικάς σου δυνάμεις, συμφώνως αναμέλπων, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ευλογημένη Δέσποινα, τής ψυχής μου τά τραύματα, καί τής αμαρτίας, τάς ουλάς εξάλειψον, Θεόν η κυήσασα, τών επί πάντων Κόρη αγνή, εκ παρθενικής απειρογάμου νηδύος, όν Παίδες ευλογούσιν, ιερείς ανυμνούσι, λαός υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τυραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ’

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν εύλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Γή σου νύν τό σώμα τό στερρόν, Μακάριε, εναθλήσαν κατεκάλυψε, φέρει τό πνεύμα ουρανός δέ, σύν πνεύμασι Μαρτύρων γηθόμενον, καί φαιδροτάτη δόξη λαμπόμενον, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Οικείς μετ’ Αγγέλων εν φωτί, ισάγγελον πολιτείαν ασπασάμενος, βλέπεις νοϊ κεκαθαρμένω, Μηνά τήν τού Κυρίου τερπνότητα, πλουσίως ταίς εκείθεν λαμπόμενος, φωτοχυσίαις αξιάγαστε.

Ιδών τόν ποθούμενον Χριστόν, πανεύφημε απολαύεις τής Θεώσεως, έστης τού πόθου επιφθάσας, Μηνά τών εφετών τό ακρότατον, ημών δέ μνημονεύεις τών πόθω σου μνήμην τελούντων τήν πανίερον.

Θεοτοκίον

Σαρκί καθ' υπόστασιν ημίν εκύησας, Θεόν Λόγον Μητροπάρθενε, όθεν κυρίως Θεοτόκον, καρδία σε καί γλώσση κηρύττοντες, φωνήν σοι τού Γαβριήλ προσφθεγγόμεθα, Χαίρε βοώντες πάντων Δέσποινα.

Τού Οσίου

Εξέστη επί τούτω

Ροαίς σου τών δακρύων ως Ασκητής, καί πηγαίς τών αιμάτων ως Μάρτυς Χριστού, εκλαμπρυνθείς, λάμπεις εκατέρωθεν τηλαυγώς, δικαιοσύνην Όσιε, περιβεβλημένος ως ιερεύς, τών θείων ανακτόρων, χορεύων ενδοτάτω, περί Θεόν Πάτερ Θεόδωρε.

Αγίως σου τόν δρόμον διαδραμών, εν Αγίων αγίοις σκηνώμασι, νύν κατοικείς, στέφος αφθαρσίας απειληφώς, καί βασιλείας ένδυμα, μεγαλοπρεπές τε καί ιερόν, εν οις ηγλαϊσμένος, Θεόδωρε παρέστης, τώ σώ Δεσπότη αγαλλόμενος.

Ιδείν κατηξιώθης τών αγαθών, τήν πηγήν θεοφόρε Θεόδωρε, ως μετελθών, βίον ενθεώτατον αληθώς, καί τής τού κόσμου σχέσεως, διά πολιτείας ειλικρινούς, τόν νούν ελευθερώσας, καί Μάρτυς στεφηφόρος, γεγενημένος ώφθης άριστος.

Ρημάτων σου ο φθόγγος δώρον Θεού, επί πάσας η κούσθη πανεύφημε, οια βροντή, τάς τής οικουμένης εσχατιάς, ως ποταμοί δέ βρύουσι, τών σών διδαγμάτων αι διδαχαί, Θεόδωρε διό σε, ως θείον θεηγόρον, νύν επαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε Μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τής εαυτού, όν ο Πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, ό νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εικαί τό σώμα περιβέβληται.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξια, ρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον τών Μαρτύρων

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τούς ουρανούς αστέρες, κατακοσμούσιν Οικτίρμον, τήν εκκλησίαν Μηνάς δέ, Βίκτωρ, Βικέντιος κοσμεί, καί Στεφανίς, δι' ών σώσον, ημάς τούς σέ ανυμνούντας.

Τού Οσίου

Υπέρ τών θείων εικονων, υπέμεινας πάσαν θλίψιν, βασάνους καί εξορίας, διό διπλούν καί τό στέφος, εκ δεξιάς τού Υψίστου, εδέξω Όσιε Πάτερ.

Θεοτοκίον

Εν σοί πανάχραντε Κόρη, εθεωρήθησαν όντως, αι τού Κυρίου πορείαι, καί τούς βροτούς οδηγούσιν, ένθα χορείαι Αγγέλων, καί πάντων Αγίων δήμοι.

Εις τόν Στίχον τά στιχηρά τής Οκτωήχου.

Είτα λέγομεν.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Καί ψάλλομεν τό παρόν ιδιόμελον Ήχος β'.

Δεύτε φίλαθλοι τήν τρισαυγή τών Μαρτύρων Τιμήσωμεν χορείαν, Μηνάν τε καί Βίκτωρα καί Βικέντιον, ότι αίματα έδωκαν, καί ωνήσαντο τήν αιώνιον ζωήν, διό καί καρτερικώς αντέλεγον τώ εφευρετή τών κακών, Ου προκρίνομεν τά φθαρτά τών αφθάρτων, ού στρατευόμεθα βασιλεί θνητώ γηΐνω, αλλά τώ ζώντι βασιλεί στρατευόμεθα, τώ αεί βοώντι τοίς πιστοίς, Ο πιστεύων εις εμέ κάν αποθάνη ζήσεται.

Δόξα... Ήχος α' Ανατολίου

Τόν αριστέα τού Χριστού, Μηνάν τόν αοίδιμον, συνελθόντες οι πιστοί, εγκωμίοις μαρτυρικοίς, καί ωδαίς πνευματικαίς ευφημήσωμεν, Ούτος γάρ τόν πρός εχθρούς αοράτους πόλεμον υπελθών, καί νομίμως αθλήσας, αξίως τό τής νίκης βραβείον εδέξατο, Καί νύν εν ουρανοίς μετ' Αγγέλων, χορεύων τήν ακατάλυτον χορείαν, αιτείται τή οικουμένη ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Φωτός ενδιαίτημα Αγνή, μόνη εχρημάτισας, τού εκ Πατρός αναλάμψαντος, όθεν κραυγάζω σοι, Τήν εσκοτισμένην, ψυχήν μου τοίς πάθεσι, φωτί τών αρετών καταφαίδρυνον, καί εν σκηνώμασι, φωτεινοίς σου κατασκήνωσον, εν ημέρα τής κρίσεως Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σφαγήν σου τήν άδικον Χριστέ, η Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πώς αδίκως πάσχεις; πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μονην με, ευεργέτα πολυέλεε, τήν μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, καί απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου τού Ελεήμονος, καί τού Οσίου Πατρός ημών Νείλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Ιεράρχου.

Ήχος δ’
Έδωκας σημείωσιν

Εσκόρπισας έδωκας, τοίς δεομένοις τόν άρτον σου, Ιωάννη θαυμάσιε, έλεος μιμούμενος, τού συμπαθεστάτου Όσιε Δεσπότου, διό σου μένει αληθώς, εις τόν αιώνα η μνήμη Άγιε, ήν πίστει εορτάζοντας, ταίς σαίς πρεσβείαις περίσωζε, πειρασμών τε καί θλίψεων, ιεράρχα πανόλβιε.

Σού τήν καθαρότητα, καί τού νοός τήν ευθύτητα, καί τόν τρόπον τόν ένθεον, ο βλέπων τά κρύφια, κατιδών ανάγει, εις μέγιστον θρόνον, χρίσας τώ μύρω σε σοφέ, καί τελειώσας, καί ποίμνης οίακας, σαφώς εγχειρισάμενος, ήν πρός λιμένας ωδήγησας, τού ενθέου θελήματος, Ιωάννη θεσπέσιε.

Πάντα τά αιτήματα, τής σής καρδίας ο Κύριος, αξιάγαστε δέδωκε, πάσας γάρ ετήρησας, τάς νομοθεσίας, τάς σωτηριώδεις, τόν γάρ Θεόν ολοσχερώς καί τόν πλησίον θεομακάριστε, ως σεαυτόν ηγάπησας, καί δεομένοις επήρκεσας, διά τούτό σε σήμερον, Ιωάννη γεραίρομεν.

Τού Οσίου
Τί υμάς καλέσωμεν
Ήχος πλ. δ’

Τί σε νύν καλέσωμεν Άγιε; ποταμόν τής νοητής, εκπορευόμενον Εδέμ, οχετόν τών τού Θεού, χορηγουμένων δωρεών, πλημμύραν, διδαγμάτων τών τής χάριτος, κρατήρα, τής σοφίας καί τής γνώσεως, προσεκτικόν συντονώτατον, διδακτικόν πρακτικώτατον, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε ονομάσωμεν Όσιε; γεωργόν τών αθανάτων, παμμακάριστε φυτών, φυτουργόν τού νοουμένου, Παραδείσου τών πιστών, νομίμων, θεοσδότων εμπειρότατον, δογμάτων, θεοπνεύστων επιστήμονα, ερμηνευτήν ευφυέστατον, καί παιδευτήν ικανώτατον, ικέτευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε νύν προσείπω θαυμάσιε; οριστήν τής συζυγίας, σωφροσύνης βραβευτήν, παιδευτήν τών Μοναζόντων, παρθενίας οδηγόν, δικαίως, αμφοτέροις ταλαντεύοντα, ως πείρα, διελθόντα τά εκάτερα, Πολλά τά σά πρστερή ματα, καί ένΘεός σου η άσκησις, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος β’ Ανατολίου

Η τού ελέους πηγή, τοίς ενδεέσι πλημμυρεί, ευσυμπαθήτους οικτιρμούς, , Ιωάννης ο Χριστού μιμητής, ο μέγας ποιμήν τών Αλεξανδρέων καί φωστήρ, Δεύτε κορεσθώμεν οι πτωχοί κατά πνεύμα, μιμούμενοι αυτού τήν ιλαρότητα, φιλευσπλάγχνω γάρ στοργή, Χριστόν ξενίσας διά τών πενήτων, ως πάλαι Αβραάμ, τού μακαρισμού ηξιώθη, καί παρρησία πρεσβεύει, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Τί σοι, ο ταλαίπωρος εγώ, Δέσποινα τού κόσμου Προσοίσω; ει' μή δακρύων πηγάς, καί εξομολόγησιν τών πεπραγμένων μοι, αλλ' ιλέω σου όμματι, επίβλεψον Κόρη, επί τήν ασθένειαν, τής ταπεινής μου ψυχής, λύσον, τών παθών μου τά νέφη, καί τής κατεχούσης αχλύος, δέομαι απάλλαξον τόν δούλον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ξύλω τού Σταυρού σε, Ιησού, προσαναρτηθέντα ορώσα, η απειρόγαμος, έκλαιε καί έλεγε, Τέκνον γλυκύτατον, ίνα τί εγκατέλιπες, εμέ τήν τεκούσαν, μόνην φώς απρόσιτον, τού προανάρχου Πατρός;σπεύσον, καί δοξάσθητι όπως, δόξης επιτύχωσι θείας, οι τά θεία πάθη σου δοξάζοντες.

Εις τόν Στίχον.
Στιχ. Προσόμοια τού Ιεράρχου.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών

Χαίροις τής Εκκλησίας φωστήρ, τής οικουμένης τό περίβλεπτον καύχημα, τό κλέος Αλεξανδρείας, ορθοδοξίας κρηπίς, εγκρατείας στάθμη καί ασκήσεως, λιμήν τών εν ζάλη, κινδυνευόντων η λύτρωσις, πύργος ισχύος, καί φρουρός ασφαλέστατος, νόμος έμπρακτος, ευποιΐας το πέλαγος, δότης ο ιλαρώτατος, ο πάσι τά πρόσφορα, νέμων πλουσίως Παμμάκαρ, τοίς σοί εν πίστει προστρέχουσι, Χριστόν εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Χαίροις ο τών πεινώντων τροφεύς, τών δεομένων παροχεύς αφθονώτατος, η βρύσις τής συμπαθείας, η τού ελέους πηγή, καταπονουμένων η αντίληψις χηρών ο προστάτης, τών ασθενούντων επίσκεψις, γυμνητευόντων, ασφαλές περιβόλαιον, η οξυτάτη τών πιπτόντων ανόρθωσις, Πάτερ υπερουράνιε, ιλέω σου όμματι, άνωθεν πρόσχες καί θείας, φιλανθρωπίας μετάδοσιν, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, καί μέγα έλεος.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω.

Χαίροις χειραγωγία τυφλών, παιδαγωγία τής νεότητος ένδοξε, τού γήρως η βακτηρία, τών πλανωμένων ποιμήν, τών αμαρτανόντων η διόρθωσις, λειμών ευωδέστατος, μυροθήκη τού Πνεύματος, τής ευποιΐας, ποταμός ο αέναος, καταγώγιον, τής Αγίας Τριάδος σεπτόν, Μέμνησο τών υμνούντων σε, ρυόμενος θλίψεων, καί τών κινδύνων καί νόσων, καί αιωνίου κολάσεως, Χριστόν ικετεύων, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτωνσου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον

αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ, η σέ κυήσασα, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατον μου Τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Απολυτίκιον τού Ιεράρχου

Ήχος πλ. δ’

Εν τή υπομονή σου εκτήσω τόν μισθόν σου Πάτερ, Όσιε, ταίς προσευχαίς αδιαλείπτως εγκαρτερήσας, τούς πτωχούς αγαπήσας, καί τούτοις επαρκέσας, Αλλά πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, Ιωάννη Ελεήμον μακάριε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Τού Οσίου ο αυτός

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τή οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασι, Νείλε Πατήρ ημών, Όσιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον ο αυτός

Ο δι’ ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας Αγαθέ, ο θανάτω τον θάνατον σκυλεύσας, καί Έγερσιν δείξας ως Θεός, μή παρίδης ούς έπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν υπέρ ημών καί σώσον Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

Καί απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκεται είς Κανών τής Οκτωήχου, καί οι δύο παρόντες τών Αγίων.

Ο Κανών τού Ιεράρχου, ού η Ακροστιχίς εν τή θ’ Ωδή.

Ιωσήφ

Ωδή α’ Ήχος πλ. δ’

«Η κεκομμένη τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν το ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή δέ ενεμέλπετο, Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δε, δόξασται».

Τή συμπαθεία τόν νούν λαμπρυνόμενος, καί τή αγάπη Χριστού, Πάτερ πυρσευόμενος, ελεημοσυνών, αστράπτων ταίς λαμπρότησι, τού μόνου ελεήμονος Θεού, δοχείον καθαρώτατον, Ιωάννη γέγονας, διο σε μακαρίζομεν.

Τά δι' αιώνος αεί διαμένοντα, σκοπών σοφώ λογισμώ, Πάτερ Ιερώτατε, ηλλάξω τών φθαρτών, περιφανώς τά άφθαρτα, καί νύν τούς ουρανούς περιπολείς, βοών σύν ασωμάτοις χοροίς, Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ο τού ελέους δοτήρ χαριτώσας σου, τήν ελεήμονα πρίν, Όσιε διάνοιαν, ηλέησε πολλούς, τή θεία μεσιτεία σου, εγένου γάρ παράκλησις ψυχών, πενήτων τε προμήθεια, Ιωάννη πάνσοφε, θεόφρον Ιερώτατε,

Θεοτοκίον

Ίνα τούς κάτω τοίς άνω συνάψειεν, ο μόνος πάντων Θεός, μητράν απειρόγαμον, υπέδυ καί σαρκός, φανείς εν ομοιώματι, τής έχθρας τό μεσότοιχον ελών, ειρήνην εμεσίτευσε, καί ζωήν εβράβευσε, καί θείαν απολύτρωσιν.

Ο Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Άρδει με Νείλος γνωστική παγκαρπία. Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Αρδείαις σου Μάκαρ ταίς μυστικαίς, αρδεύων πλουσίως, τόν ψυγέντα μου λογισμόν, ως στάχυν τόν ύμνον σοι προσφέρειν, ταίς σαίς πρεσβείαις καταξίωσον.

Ρημάτων ροαί σου ώς εξ' Εδέμ, πανόλβιε Νείλε, προερχόμεναι προφανώς, τό πρόσωπον άπαν ανεάως, τής Εκκλησίας καταρδεύουσι.

Δογμάτων καί λόγων ο ποταμός, τών σών θεορρήμον, τάς καρδίας τών ευσεβών, αρδεύων ποτίζει, δυσσεβών δέ, καταποντίζει τά συστή ματα.

Θεοτοκίον

Εξήμεσεν Εύας ταίς ακοαίς, ιόν ψυχοφθόρον, ο αλάστωρ καί δυσμενής, Χριστόν δέ τεκούσα Θεομήτορ, τήν τούτου βλάβην εθεράπευσας.

Τού Ιεράρχου

Ωδή γ'

Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, συ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό

στήριγμα, μονε φιλάνθρωπε».

Ευπρεπής ώσπερ κόρη, εξ ελαιών στέφανον, επιφερομένη επώφθη σοι Αξιάγαστε, τού Ελεήμονος, η ευσυμπάθητος χάρις, προσεφελκομένη σε, πρός θείον έλεος.

Ιερόν επί θρόνον, ψήφω Θεού ένδοξε, Πάτερ Ιωάννη καθίσας, καθάπερ Άγγελος, σύ πεπολίτευσαι, ειρηνικάς αναφέρων, ιεράς θυσίας τε τώ Πανοικτίρμονι.

Τή πολλή συμπαθεία, τόν συμπαθή Κύριον, Πάτερ θεραπεύων δι' οίκτον, σάρκα πτωχεύσαντα, πτωχοίς επήρκεσας, ξένους αστέγους συνήξας, πληρωτής προστάξεων, θείων γενόμενος.

Θεοτοκίον

Επί σοί Παναγία, ο τού παντός αίτιος, δι' υπερβολήν ευσπλαγχνίας, θέλων εσκήνωσε, καί καθηγίασε, τήν τών ανθρώπων ουσίαν, παραβάσει πρότερον, εξολισθήσασαν.

Τού Οσίου

Σύ εί τό στερέωμα

Ίνα τά χαρίσματα, Πάτερ τού Πνεύματος φέρη σου, ο λογισμός, τούς τής πονηρίας, λογισμούς απεδίωξας.

Μύρον ευωδέστατον, τής προσευχής ημίν έπνευσας, ιερουργέ, διά θεωρίας, πρακτικής εκτιθέμενος.

Έβλυσας διδάγματα, σύ επουράνια Πάνσοφε, ώς εκ πηγής, καί τής Εκκλησίας, τούς τροφίμους, πλούτισας.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον τό φρόνημα, τό τής σαρκός ημών Πάναγνε, η τήν πηγήν, τής αθανασίας, τοίς ανθρώποις πηγάσασα.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμα μου».

Κοντάκιον τού Οσίου

Ήχος πλ. δ' Τή υπερμάχω

Τάς φρυγανώδεις τών παθών τών εκ τού σώματος, επαναστάσεις τμητικώς Νείλε Μακάριε, έν αγρύπνω σου συνέκοψας ικεσία, αλλ' ως έχων παρρησίαν πρός τόν Κύριον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον, ίνα κράζω σοι, Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ο Οίκος

Τίς σου τών επιγείων, εξισχύσειε, Νείλε, ειπείν τής πολιτείας τά άθλα, καί τού βίου σου τούς αμέτρους μόχθους, καί πολλούς κόπους σου, ούς επί γής ως

άσαρκος ετέλεσας; αλλ' όμως ίδε, ούτω σοι κράζω,
Χαίροις, Θεού ποταμέ χαρίτων, χαίροις, Χριστού διδαγμάτων πλημμύρα.
Χαίροις, τής σοφίας κρατήρ καί τής γνώσεως, χαίροις, αθανάτων φυτών τό γεώργιον.
Χαίροις δόγμα πρακτικώτατον θεοπνεύστων λογίων, χαίροις, νόμου εμπειρότατε θεοσδότου ερμηνεύς.
Χαίροις, τού νοουμένου Παραδείσου φυτουργέ, χαίροις, τής παρθενίας φυλακτήριον μέγα.
Χαίροις, τερπνή κιθάρα τού Πνεύματος, χαίροις, παθών ριζοτόμος μάχαιρα.
Χαίροις, ανδρών δικαίων τό έρεισμα, χαίροις, πιστών γηγενών ο προστάτης.
Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Κάθισμα τού Ιεράρχου
Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λογον
Ελεήμονα γνώμην αναλαβών, ευσυμπάθητος ώφθης προσεπαρκών, πτωχοίς ενδεέσι τε, Ιωάννη θεόπνευστε, διά τούτο κλήσιν, τή πράξει κατάλληλον, παρά πάντας μάκαρ, Αγίους επλούτησας, όθεν ό δοτήρ σε, τού ελέους μεγάλως, θεόφρον ηλέησε, καί φαιδρώς κατελάμπρυνεν, Ιεράρχα πανόλβιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν Αγίαν μνήμην σου.
Δόξα… Τού Οσίου
Τό προσταχθέν μυστικώς
Καταλαμπρύνας σου τόν νούν θεωρίαις, θεολογίας ποταμούς εξηρεύξω, καταρδεύων καρδίας Νείλε θεοφόρε, τών πίστει αρυομένων σών διδαχών, τό πόμα τό διαυγές τε καί καθαρόν, καί τιμώντων τήν μνήμην σου, τήν φωταυγή τε καί σεπτήν, Οσίων εγκαλλώπισμα, καί Πατέρων τό καύχημα.
Καί νύν… Θεοτοκίον
Τή σταθηρά σου Θεομήτορ πρός τόν Κτίστην, καί τή αλήκτω ικεσία τούς εν πίστει, τον πανάγιον Τόκον τόν σόν σεβομένους, εκ πάσης ρύσαι ανάγκης καί συμφοράς, καί δίδου πρός τόν Υιόν σου οικειακήν, παρρησίαν ως δυνατή, εξευμενίσασθαι αυτόν, ευρείν ημάς διάλυσιν, ών εν βίω ημάρτομεν.
Η Σταυροθεοτοκίον
Τόν εξ αιμάτων σου αγνών σωματωθέντα, καί υπέρ έννοιαν εκ σού Σεμνή τεχθέντα, επί ξύλου κρεμάμενον, μέσον τών κακούργων, ορώσα τά σπλάγχνα ήλγεις καί μητρικώς, θρηνούσα εβόας, Οίμοι! Τέκνον εμόν, τίς η θεία καί άφατος, οικονομία σου δι' ής, εζώωσας τό πλάσμα σου; Ανυμνώ σου τό εύσπλαγχνον.

Τού Ιεράρχου

Ωδή δ'
«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδοξασά σου τήν θεότητα».

Καθαρόν καταγώγιον, ώφθης τής Αγίας Τριάδος, Όσιε, καί ναού θείου κειμήλιον, καί αρχιερέων ακροθίνιον.

Τή πολλή συμπαθεία σου, Κύριος προσέχων ο συμπαθέστατος, τήν ψυχήν σου καθηγίασεν, Ιωάννη Πάτερ Ιερώτατε.

Εντολών ακαταίσχυντος, γέγονας εργάτης τού Πανοικτίρμονος, καί επλήσθης αγαθών αυτού, εν σκηναίς αγίων αυλιζόμενος.

Θεοτοκίον

Ιασαί μου τά τραύματα, Κόρη τής καρδίας καί κατευόδωσον, τής ψυχής μου τά κινήματα, εις Θεού Παρθένε τά θελήματα.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Επανάγαγε Πάνσοφε, τής τών παθημάτων αιχμαλωσίας με, ως αντίλυτρον καί τίμημα, τώ Θεώ προσάγων τάς εντεύξεις σου.

Ιερώς ανατάξασθαι, τής εν τώ Χριστώ σοφίας τά δόγματα, δοκιμάσας δι' ασκήσεως, σεαυτόν Παμμάκαρ προεκάθηρας.

Λογισμών άπαν ύψωμα, Πάτερ επαιρόμενον εταπείνωσας, τή πλημμύρα τής σοφίας σου, αφανίσας τούτων τό μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Ο Πατρί συναΐδιος, καί ως Θεός Λόγος τό πρίν ασώματος, επ' εσχάτων σεσωμάτωται, εξ αγνών αιμάτων σου Πανύμνητε.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε'

«Τόν εκ νυκτός αγνωσίας, επί τήν ψυχάλωτον οδόν αεί πλανώμενον, τώ φωτί τής γνώσεώς σου Κύριε, ποδηγών με εν τή τρίβω, τών εντολών σου καθοδήγησον».

Τού νεκρωθέντος δι' οίκτον, νέκρωσιν εκούσιον, Πάτερ σοφέ μιμούμενος, εσταυρώθης κόσμω καί τοίς πάθεσι, καί ζωής υπερκοσμίου, κατηξιώθης αξιάγαστε.

Μακαρισμού ηξιώθης, πράος ευσυμπάθητος, ειρηνικός γενόμενος, καί πεινώντων άρτος αδαπάνητος, καί πενήτων χορηγία, περιβολή τε γυμνητεύουσι.

Θείαις μεθέξεσι Πάτερ, κατακαλλυνόμενος, οιά περ Άγγελος, τώ Θεώ αμέμπτως ιερούργησας, τούς πιστούς καταφωτίζων, ταίς ιεραίς διδασκαλίαις σου.

Θεοτοκίον

Τήν σκοτισθείσαν ψυχήν μου, ταίς φιληδονίαις τού βίου, αγνή Πανάμωμε, τώ φωτί τώ σώ ταύτην καταύγασον, η τό φως Χριστόν τεκούσα, τής αγνωσίας σκότος λύοντα.

Τού Οσίου

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Σοφίας ορεγόμενος Πάνσοφε, τής ενθέου, σπουδαίως κατέλιπες, τού βίου πάσαν προσπάθειαν.

Γνωστώς σύ τόν επέκεινα γνώσεως, Θεοφάντορ, νοητώς κατείληφας, ενώσει θεία μυούμενος.

Νεφέλην σε τοίς όμβροις τής γνώσεως, Θεοφόρε, πάσαν κατακλύζουσαν, τήν αγνωσίαν γινώσκομεν.

Θεοτοκίον

Ως κρίνον αναμέσον εκλάμπουσαν, τών ακανθών, ευρών ο νυμφίος σε, Παρθενομήτορ ηγάπησεν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς'

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Δεήσεσι καί νηστεία σχολάζων, καί αγρύπνως τόν Θεόν ικετεύων, οπτασιών, καί οράσεων θείων, κατηξιώθης Θεόφρον πανόλβιε, μυούμενος τά υπέρ νούν, διανοίας σοφέ καθαρότητι.

Ως Άγγελος μετά σώματος Πάτερ, επί γής επολιτεύσω θυσίας, ειρηνικάς, αναιμάκτους τή πίστει, συντετριμμένη καρδία καί πνεύματι, Μακάριε τώ ποιητή, Ιωάννη προσφέρων γηθόμενος.

Ο βίος σου υπέρ ήλιον λάμψας, συμπαθείας επαφήκεν ακτίνας, τό σκοτεινόν, νέφος εξελαυνούσας, τών δεομένων πενίας πανόλβιε, θαλπούσας τε τούς τώ κρυμώ, τών δεινών κρατουμένους Θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες θεηγόροι Προφήται, μυστηρίου σου Παρθένε τό βάθος, προφητικώς, προκατήγγειλαν τούτο, φωταγωγούμενοι θείω εν Πνεύματι, καί νύν ημείς περιφανώς, τάς εκβάσεις ορώντες πιστεύομεν.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Σοφίας τή δωρεά κοσμούμενος, καί τόν βίον πολιτεία φαιδρύνας, ιερουργός, εχρημάτισας θείος, τώ Πλαστουργώ μεσιτεύων καί πλάσματι, καί γέγονας περιφανής, καί περίβλεπτος Πάτερ διδάσκαλος.

Τώ όρει τών αρετών Προσήγγισας, καί τώ θείω καλυφθείς Πάτερ γνόφω παρά Θεού, τών δογμάτων τάς πλάκας, τάς θεογράφους εδέξω πανόλβιε, καί δεύτερος ημίν Μωσής, νομοθέτης εδείχθης τής χάριτος.

Ιέρευσας σεαυτόν εκουσίως, μυστικώς ως εθελόθυτον θύμα, τώ Πλαστουργώ, παριστάμενος Νείλε, καί θεωρία καί πράξει κοσμούμενος, μνημόνευε ούν καί ημών, τών πιστώς εκτελούντων τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ιδόντες συμβολικαίς εμφάσεσι, τού φρικτού σου μυστηρίου τό βάθος, ότι Θεός, εν γαστρί σου σκηνώσει, οι θεηγόροι Προφήται προήγγειλαν, Πανάμωμε, καί νύν ημείς, τάς εκβάσεις ορώντες δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τού Ιεράρχου
Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τόν πλούτον τόν σόν, εσκόρπισας τοίς πένησι, καί τών ουρανών, τόν πλούτον νύν απείληφας, Ιωάννη πάνσοφε, διά τούτο πάντες σε γεραίρομεν, εκτελούντες τήν μνήμην σου, τής ελεημοσύνης ώ επώνυμε.

Ο Οίκος

Ίδιον κάλλος ενθείς τή ψυχή σου, τήν γνησίαν αγάπην, καί τήν ωραίαν συμπάθειαν, κόρην ωραίως κεκοσμημένην, τήν ελεημοσύνην, κλάδοις ελαίας εν τή νυκτί αψευδώς, Ιωάννη εώρακας, ιλαρώς σοι φθεγγομένην, Εάν κτήση με φίλην καί σύνοικον, άξω σε ενώπιον τού Βασιλέως Χριστού, καί πεισθείς, τού σκοπού ου διήμαρτες, τής ελεημοσύνης ώ επώνυμε.

Συναξάριον

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας, τού Ελεήμονος.

Στίχοι

Ιωάννης πένησι δούς καί σκορπίσας,
Ώ ποία Χριστώ νύν παρεστως λαμβάνει!
Ώχετο ακτεάνων δυοκαιδεκάτη Ελεητής.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Νείλου τού Ασκητού.

Στίχοι

Αίγυπτον άρδει Νείλος, αλλά καί κτίσιν.
Λόγω κατάρδει, καί θανών, Νείλος μέγας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρτίνου τού θαυματουργού, Επισκόπου Φραγκίας.

Στίχοι

Ουκ ήν ο κόσμος άξιός σου, Μαρτίνε.
Όν καί λιπών απήλθες εις κόσμον μέγαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Αχιά.

Στίχοι

Οτι Προφήτης Αχιά, πρίν τεθνάναι,
Ιεροβοάμ μάρτυς, υιός Ναβάτου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρτίνου, Επισκόπου Ταρακίνης.

Στίχοι

Κλέος κράτιστον εκ Θεού ο Μαρτίνος,
Είληφεν, ως έλεον ενδεδυμένος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αντωνίου καί τών σύν αυτώ.

Στίχοι

Ξίφος Ζεβινάν, Γερμανόν, Νικηφόρον.
Σύν Αντωνίω δεικνύει νικηφόρους.

Ο Όσιος Νείλος ο εκ Κυνουρίας, ασκήσας εν τοίς ορίοις τής μεγίστης Λαύρας τού Άθω, ο μετά θάνατο μυροβλύτης γενόμενος, καί πολλούς τών ασθενών ιασάμενος, εν ειρήνη τελειούται.

Ο άγιος πατριάρχης Κωνσταντινουπολεως Λέων ο Στύππης, εν ειρήνη τελειούται.

Ο άγιος νεομάρτυς Σάββας ό Νιγδελής καί Σαμολαδάς, ο εν Κωνσταντινουπόλη μαρτυρήσας κατά τό 1726, ξίφει τελειούται.

Ο άγιος νεομάρτυς Νικόλαος, ο κατά τό 1732 εν Κωνσταντινουπολη μαρτυρήσας, εκ τής ενορίας τών έξ Μαρμάρων, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ’

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας».

Έργοις τούς λόγους τού Σωτήρος, εβεβαίωσας καί μακαριζομένων, συνετάγης χορώ, υπάρξας ελεήμων, καί καθαρός τώ πνεύματι, Ιωάννη θεοφόρε.

Μέλιτος γεύσις ηδυτάτη, μετενήνεκται εις δόκιμον χρυσόν σοι, τή πλουσία σου γάρ, προσέχων προαιρέσει, ο Ποιητής πλουσίας σοι, χορηγεί τάς αντιδόσεις.

Φέγγει Τριάδος ανεσπέρου, λαμπρυνόμενος θεράπων τής Τριάδος, τους τιμώντάς σε νύν, φωτίζεις μελωδούντας, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μόνη τόν ένα τής Τριάδος, απεγέννησας εν δύο ταίς ουσίαις, υποστάσει μιά, ορώμενον Παρθένε, ώ μελωδούμεν, Κύριε, ο Θεος ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Οι εκ τής Ιουδαίας

Καταρδόμενος Πάτερ, υετοίς ουρανίοις ώφθης πολύφορος, καρπούς ωραιοτάτους, προσάγων τώ Δεσπότη, τούς εν πίστει κραυγάζοντας, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός Ευλογητός εί.

Ησή Παμμάκαρ γλώσσα, καταρράκτας δογμάτων, αναπετάσσασα, αιρέσεως τήν πλάνην, συντόμως κατακλύζει, τούς πιστούς εκδιδάσκουσα, Ο τών Πατέρων βοάν, Θεός ευλογητός εί.

Πολιτείαν Αγγέλων, μετά σώματος Πάτερ, εν γή εβίωσας, καί θείαις θεωρίαις, τών άνω θεαμάτων, ενετρύφας καί έψαλλες, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης, εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η'

Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου, σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβόων, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Φωταυγή άστέρα, ο Χριστός εν ύψει σε τής Εκκλησίας, αναδείξας Πάτερ, διά σού τούς μέλποντας πίστει φωτίζει, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ελεήμων ώφθης, πράος ευσυμπάθητος, άκακος Πάτερ, πλούτος πενομένων, καί στολή καί ένδυμα γυμνητευόντων, Ευλογείτε μέλπων τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν τού Μάρκου θρόνον, ιερώς εκόσμησας, έργοις ενθέοις, εξαιρέτως Πάτερ, ελεημοσύνη τε και συμπαθεία, Ελεήμων όθεν, υπέρ πάντας κέκλησαι, τούς εν συμπαθεία, εκλάμψαντας Αγίους.

Θεοτοκίον

Ρείθρου ζώντος ώφθης, Παναγία σκήνωμα, εξ ού πιόντες, οι θανατωθέντες, τήν ζωήν κληρούμεθα αναβοώντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Τού Οσίου

Μουσικών οργάνων

Αρετής αντείχου τής τελείας, αγαθών τό πρώτον αγαπήσας, καί ταίς αυτού νύν αστραπαίς, λαμπόμενος κραυγάζεις, Τόν Κύριον υμνείτε καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Γνωστικήν πλουτήσας επιστήμην, πρακτικής επέβης ευδοξίας, τής χάριτος μαρμαρυγάς, εκπέμπων τοίς βοώσι, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Κοσμικούς θορύβους αποδράσας, ησυχίας όρμω προσωρμίσθης, καί τών παθών τάς προσβολάς, ενέκρωσας κραυγάζων, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ασφαλώς γινώσκοντες Παρθένε, τόν εκ σού τεχθέντα Θεόν Λογον, υμνούμέν σε πανευσεβώς, οι πίστει μελωδούντες, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Μουσικών οργάνων συμφωνούντων, καί λαών απείρων προσκυνούντων, εικόνι τή εν Δεηρά, τρείς Παίδες μή πεισθέντες, τόν Κύριον ανύμνουν, καί εδοξολόγουν, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Ιεράρχου

Ωδή θ’

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σού σεσωσμένοι Παρθένε Αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Ιδού σε μετά τέλος, μέσον συλλαμβάνει, δυάς, Αγίων Πατέρων εν μνήματι, ιερωτάτην τιμήν σοι, Πάτερ προσνέμουσα.

Ως όρθρος ώς ημέρα, Πάτερ Ιωάννη, η φωταυγής σου εξέλαμψε κοίμησις, φωταγωγούσα τους πίστει, σέ μακαρίζοντας.

Συνήφθης ταίς χορείαις, τών Αρχιερέων, τών Προφητών Αποστόλων Μαρτύρων τε, μεθ' ών μνημονευε Πάτερ, τών ανυμνούντων σε.

Η θήκη ένθα κείται, Πάτερ Ιωάννη, τό ιερόν σου καί Άγιον λείψανον, πηγή θαυμάτων υπάρχει, τοίς σοί προστρέχουσι.

Θεοτοκίον

Φανείσα πλατυτέρα, ουρανών Παρθένε, τόν λογισμόν μου στενούμενον πλάτυνον, χωρητικόν χαρισμάτων, θείων δεικνύουσα.

Τού Οσίου

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Ρηγνύντα προσπαθείας τής κοσμικής, τά δεσμά καί Θεώ συγγινόμενον, σέ καθορών, Πάτερ ο αλάστωρ βαρβαρικάς, σοί τρικυμίας ήγειρε, λύειν σου νομίζων τό σταθηρόν, τή θεία δέ προνοία, τάς τούτου διεκρούσω, μηχανουργίας παναοίδιμε.

Πλουσίαις διαλάμπων μαρμαρυγαίς, διδαχαίς πολυτρόποις ελάμπρυνας, τών ευσεβώς, πίστει προσιόντων σοι τάς ψυχάς, καί γάρ κρατήρι πάνσοφε, Νείλε τής σοφίας τώ καθαρώ, τά χείλη προσπελάσας, εξήντλησας αφθόνως, καί τοίς ποθούσι μεταδέδωκας.

Ιέρευσας προθύμως Πάτερ σαυτόν, μυστικώς ως αμώμητον σφάγιον, τώ Πλαστουργώ, τούτον αγαπήσας ειλικρινώς, ού νύν τώ θρόνω πάνσοφε, Νείλε παριστάμενος εκτενώς, δυσώπει τούς εν πίστει, τελούντάς σου τήν μνήμην, επιτυχείν σου τής λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Ανώρθωσας Παρθένε τής γυναικός, τό ολίσθημα Λόγον κυήσασα, τόν ανορθούν, τούς κατερραγμένους ως αγαθόν, καί κραταιόν δυνάμενον, τόν δι' ευσπλαγχνίας υπερβολήν, εκ σού σωματωθέντα, καί σώσαντα τόν κόσμον, τοίς παθοκτόνοις αυτού πάθεσιν.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διο σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τον μιμητήν φανέντα, τού φιλοικτίρμονος Θεού, υμνήσωμεν Ιωάννην, όπως χρεών αποκοπήν, καί λύσιν πλημμελημάτων, δι' αυτού τύχωμεν πάντες.

Τού Οσίου

Ταίς τών δακρύωναρδείαις, τήν σήν ψυχήν εκπιάνας, Νείλε θεόφρον δυσώπει, τάς τών ψυχών ημών πλύναι, ακαθαρσίας τών πόθω, σέ ανυμνούντων καί ζέσει.

Θεοτοκίον

Ο γλυκασμός τών Αγγέλων, τών θλιβομένων η χαρά, Χριστιανών η πραστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, αντιλαβού μου καί ρύσαι, τών αιωνίων βασάνων.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν, εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Παρθένε παναμώμητε, δυσώπησον όν έτεκες, όπως σώση, άπαν γένος τών βροτών, καί γάρ σε Θεοτόκον, καί γλώσση καί καρδία, ομολογούμεν Μητροπάρθενε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Άμεμπτος ως είδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, μή καταλίπης με τήν δούλην σου.

Η λοιπή του Όρθρου Ακολουθία, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τού Χρυσοστόμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος α'

Τών ουρανίων

Τόν Βαπτιστήν εμιμήσω, συνωνυμήσας καλώς, τή εγκρατεία Πάτερ, καί Ηλίαν τόν μέγαν, νηστείας καί αγνείας, ζήλω τρωθείς, αμφοτέρων Χρυσόστομε, βασιλικής τυραννίδος κατατολμών, ώς ποιμήν τής Εκκλησίας Χριστού.

Θεία εμπνεύσει τού Λόγου, διαδραμών γραφικώς, πάσαν τήν γήν ο φθόγγος, τών δογμάτων σου Πάτερ, εφώτισε τόν κόσμον, ανοίξας ημίν, τής μετανοίας τήν είσοδον, τήν τε πενήτων φροντίδα ανατυπών, καί Χριστού τό Ευαγγέλιον.

Τό καθαρόν τής ψυχής σου, καί ακηλίδωτον φώς, ηλιακάς ακτίνας, καταλάμπει τώ κόσμω, δογμάτων ευσεβείας, Πάτερ σοφέ, Ιωάννη Χρυσόστομε, καί τήν αχλύν εκδιώκει καί δαδουχεί, τήν οικουμένην πρός ευσέβειαν.

Δόξα… Ήχος δ’

Γέγονας Χρυσόστομε, θεόπνευστον όργανον, δι’ ού ημίν τό Πνεύμα τό Άγιον εφώνησε, τή ευσήμω, γάρ βοή, διέδραμε τά πέρατα, ο φθόγγος τής διδασκαλίας σου, καί μιμητής γενόμενος τών Αποστόλων Όσιε, τόν χώρον κατέλαβες εκείνον, όν επόθησας, Πρέσβευε τώ Κυρίω, Παμμακάριστε, ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ημάς εκ τών αναγκών ημών, Μήτερ Χριστού τού Θεού, η τεκούσα τόν τών όλων Ποιητήν, ίνα πάντες κράζωμέν σοι, Χαίρε η μόνη προστασία τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β’

Οίκος τού Εφραθά

Σάλπιγξ χρυσοειδής, λαμπρώς αναβοώσα, τά θεία μεγαλεία, εδείχθης Ιωάννη, εις τά τού κόσμου πέρατα.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν

Νόμον ως Μωϋσής, εδέξω εκ Κυρίου, Χρυσόστομε τόν κόσμον, σοφίζων καί φωτίζων, τοίς θείοις σου διδάγμασιν.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται

Κήρυξ ως αληθώς, τής θείας βασιλείας, εγένου Χρυσολόγε, βοών, Μετανοείτε, βυθίζων τήν απόγνωσιν.

Δόξα... Όμοιον

Τριάδος τής σεπτής, τήν μίαν μοναρχίαν, εδίδαξας πιστεύειν, Πατέρα Λόγον Πνεύμα, Χρυσόστομε Πατήρ ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον όμοιον

Παρθένε τόν εκ σού, τεχθέντα Θεόν Λόγον, δυσώπει Θεοτόκε, μετά τού Χρυσολόγου, τού σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Νύν απολύεις. Τό Τρισάγιον, καί τά λοιπά.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Αυτόμελον

Η τού στόματός σου καθάπερ πυρσός εκλάμψασα χάρις, τήν οικουμένην εφώτισεν, αφιλαργυρίας τώ κόσμω θησαυρούς εναπέθετο, τό ύψος ημίν τής ταπεινοφροσύνης υπέδειξεν, Αλλά σοίς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ιωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τώ Λόγω Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημων.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, Στιχολογούμεν τήν Α' Στάσιν τού Α' Καθίσματος τού Ψαλτηρίου, Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς, καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες αυτά.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τήν χρυσήλατον σάλπιγγα, τό θεόπνευστον όργανον, τών δογμάτων πέλαγος ανεξάντλητον, τής Εκκλησίας τό στήριγμα, τόν νούν τόν ουράνιον, τής σοφίας τόν βυθόν, τόν κρατήρα τόν πάγχρυσον, τόν προχέοντα, ποταμούς διδαγμάτων μελιρρύτων, καί αρδεύοντα τήν κτίσιν, μελωδικώς ανυμνήσωμεν.

Τόν αστέρα τόν άδυτον, τόν ακτίσι φωτίζοντα, διδαγμάτων άπασαν τήν υφήλιον, τής μετανοίας τόν κήρυκα, τόν σπόγγον τόν πάγχρυσον, τόν υγρότητα δεινής, απογνώσεως αίροντα, καί δροσίζοντα, εκτακείσας καρδίας αμαρτίαις, Ιωάννην επαξίως, τόν Χρυσολόγον τιμήσωμεν.

Ο επίγειος Άγγελος, καί ουράνιος άνθρωπος, χελιδών η εύλαλος καί πολύφωνος, τών αρετών τό θησαύρισμα, η πέτρα η άρρηκτος, τών πιστών υπογραμμός, τών Μαρτύρων εφάμιλλος, ισοστάσιος, τών αγίων Αγγέλων, Αποστόλων, ο ομότροπος εν ύμνοις, μεγαλυνέσθω Χρυσόστομος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε τρισμάκαρ, αγιώτατε Πάτερ, ο ποιμήν ο καλός, καί τού Αρχιποίμενος Χριστού Μαθητής, ο τιθείς τήν ψυχήν υπέρ τών προβάτων, αυτός καί νύν πανεύφημε, Ιωάννη Χρυσόστομε, αίτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... ο αυτός Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου, τόν αλόχευτον τόκον; ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός, εκλάμψας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σού τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ήμάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, Σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος, Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά

Αναγνώσματα.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, καί ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν αυτού. Μακάριος άνθρωπος, ός εύρε σοφίαν, καί θνητός ός οίδε φρόνησιν. Κρείσσον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών, πάν δέ τίμιον ουκ άξιον αυτής εστιν. Εκ γάρ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλεον επί γλώσσης φορεί. Τοιγαρούν ακούσατέ μου, ώ τέκνα, σεμνά γάρ ερώ, καί μακάριος άνθρωπος, ός τάς εμάς οδούς φυλάξει. Αι γάρ εξοδοί μου, έξοδοι ζωώς, καί ετοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου. Διά τούτο παρακαλώ υμάς, καί προϊεμαι εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων. Ότι εγώ η Σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καί γνώσιν καί έννοιαν εγώ επεκαλεσάμην. Εμή βουλή καί ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δέ Ισχύς. Εγώ τούς εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δέ εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν άκακοι πανουργίαν, οι δέ απαίδευτοι ένθεσθε καρδίαν. Εισακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ερώ, καί ανοίγω από χειλέων ορθά. Ότι αλήθειαν μελετήσει ο λάρυγξ μου, εβδελυγμένα δέ εναντίον εμού χείλη ψευδώ. Μετά δικαιοσύνης πάντα τά ρήματα τού στόματός μου, ουδέν εν αυτοίς σκολιόν, ουδέ στραγγαλιώδες. Πάντα ευθέα εστί τοίς νοούσι, καί ορθά τοίς ευρίσκουσι γνώσιν. Διδάσκω γάρ υμίν αληθή, ίνα γένηται εν Κυρίω η ελπίς υμών, καί πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα.

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, χείλη δέ ανδρών επίστανται χάριτας. Στόμα σοφών μελετά σοφίαν, δικαιοσύνη δέ ρύεται αυτούς εκ θανάτου. Τελευτήσαντος ανδρός δικαίου ουκ όλλυται ελπίς, υιός γάρ δίκαιος γεννάται εις ζωήν,καί εν αγαθοίς αυτού καρπόν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φώς δικαίοις διαπαντός, καί παρά Κυρίου ευρήσουσι χάριν καί δόξαν. Γλώσσα σοφών καλά επίσταται, καί εν καρδία αυτών αναπαύσεται σοφία. Αγαπά Κύριος οσίας καρδίας, δεκτοί δέ αυτώ πάντες άμωμοι εν οδώ. Σοφία Κυρίου φωτιεί πρόσωπον συνετού, φθάνει γάρ τούς επιθυμούντας αυτήν, πρό τού γνωσθήναι, καί ευχερώς θεωρείται υπό τών αγαπώντων αυτήν. Ο ορθρίσας πρός αυτήν ου κοπιάσει, καί ο αγρυπνήσας δι' αυτήν, ταχέως αμέριμνος έσται. Ότι τούς αξίους αυτής αυτή περιέρχεται ζητούσα, καί εν ταίς τρίβοις φαντάζεται αυτοίς ευμενώς. Σοφίας ου κατισχύσει ποτέ κακία. Διά ταύτα καί εραστής εγενόμην τού κάλλους αυτής καί εφίλησα ταύτην, καί εξεζήτησα εκ νεοτητός μου, καί εζήτησα νύμφην αγαγέσθαι εμαυτώ. Ότι ο πάντων Δεσπότης ηγάπησεν αυτήν. Μύστις γάρ εστι τής τού Θεού επιστήμης, καί αιρέτις τών έργων αυτού. Οι πόνοι αυτής εισιν αρεταί, σωφροσύνην δέ καί φρόνησιν αύτη διδάσκει, δικαιοσύνην καί ανδρείαν, ών χρησιμώτερον ουδέν εστιν εν βίω ανθρώποις. Ει δέ καί πολυπειρίαν ποθεί τις, οίδε τά αρχαία καί τά μέλλοντα εικάζειν, επίσταται στροφάς λόγων, καί λύσεις αινιγμάτων, σημεία καί τέρατα προγινώσκει, καί εκβάσεις καιρών καί χρόνων, καί πάσι συμβουλός εστιν αγαθή. Ότι αθανασία εστίν εν αυτή, καί εύκλεια εν κοινωνία λόγω αυτής. Διά τούτο ενέτυχον τώ Κυρίω, καί εδεήθην αυτού, καί είπον εξ όλης μου τής καρδίας. Θεέ Πατέρων, καί Κύριε τού ελέους, ο ποιήσας τά

πάντα εν λόγω σου, καί τή σοφία σου κατασκευάσας τόν άνθρωπον, ίνα δεσπόζη τών υπό σού γενομένων κτισμάτων, καί διέπη τόν κόσμον εν οσιότητι καί δικαιοσύνη, δός μοι τήν τών σών θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καί μή με αποδοκιμάσης εκ παίδων σου, ότι εγώ δούλος σός, καί υιός τής παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αυτήν εξ αγίου κατοικητηρίου σου καί από θρόνου δόξης σου, ίνα συμπαρούσά μοι διδάξη με, τί ευάρεστόν εστι παρά σοί. Καί οδηγήση με εν γνώσει, καί φυλάξη με εν τή δόξη αυτής. Λογισμοί γάρ θνητών πάντες δειλοί καί επισφαλείς αι επίνοιαι αυτών.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα.

Εγκωμιαζομένου δικαίου, ευφρανθήσονται λαοί, αθανασία γάρ εστιν η μνήμη αυτού, ότι καί παρά Θεώ γινώσκεται, καί παρά ανθρώποις, καί αρεστή Κυρίω η ψυχή αυτού. Επιθυμήσατε τοιγαρούν, ώ άνδρες, σοφίαν, καί ποθήσατε, καί παιδευθήσεσθε. Αρχή γάρ αυτής αγάπη, καί τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ίνα εις τόν αιώνα βασιλεύσητε. Απαγγελώ υμίν, καί ου κρύψω αφ' υμών μυστήρια Θεού. Ότι αυτός καί τής σοφίας οδηγός εστι, καί τών σοφών διορθωτής, καί εν τή χειρί αυτού πάσα φρόνησις, καί εργασιών επιστήμη. Η πάντων τεχνίτις εδίδαξέ με σοφία, έστι γάρ εν αυτή πνεύμα νοερόν, άγιον, απαύγασμα φωτός αϊδίου, καί είκων τής αγαθότητος τού Θεού. Αύτη φίλος Θεού καί Προφήτας κατασκευάζει. Ευπρεπεστέρα δέ εστιν ηλίου, καί υπέρ πάσαν αστέρων θέσιν, φωτί συγκρινομένη, ευρίσκεται προτέρα. Αύτη τούς θεραπεύσαντας αυτήν εκ πόνων ερρύσατο, καί ωδήγησεν εν τρίβοις ευθείαις. Έδωκεν αυτοίς γνώσιν αγίαν, καί διεφύλαξεν αυτούς από ενεδρευόντων, καί αγώνα Ισχυρόν εβράβευσεν αυτοίς, ίνα γνώσι πάντες, ότι δυνατωτέρα παντός εστιν η ευσέβεια, καί ού μή κατισχύση ποτέ κακία σοφίας, ούδ' ου μή παρελεύσεται πονηρούς ελέγχουσα η δίκη. Είπον γάρ εν εαυτοίς, λογισάμενοι ουκ ορθώς. Καταδυναστεύσωμεν τόν δίκαιον, μή φεισώμεθα τής οσιότητος αυτού, μηδέ εντραπώμεν πολιάς πρεσβύτου πολυχρονίους, έστω δέ ημών η Ισχύς νόμος. Καί ενεδρεύσωμεν τόν δίκαιον, ότι δύσχρηστος ημίν εστι, καί εναντιούται τοίς έργοις ημών καί επιφημίζει ημίν αμαρτήματα παιδείας ημών. Επαγγέλλεται γνώσιν έχειν Θεού, καί παίδα Κυρίου εαυτόν ονομάζει. Εγένετο ημίν εις έλεγχον εννοιών ημών. Βαρύς εστιν ημίν καί βλεπόμενος, ότι ανόμοιος τοίς άλλοις ο βίος αυτού, καί εξηλλαγμέναι αι τρίβοι αυτού. Εις κίβδηλον ελογίσθημεν αυτώ ,καί απέχεται τών οδών ημών, ως από ακαθαρσιών, καί μακαρίζει έσχατα δικαίων, ίδωμεν ούν εί οι λόγοι αυτού αληθείς, καί πειράσωμεν τά εν εκβάσει αυτού. Ύβρει καί βασάνω ετάσωμεν αυτόν, ίνα γνώμεν τήν επιείκειαν αυτού, καί δοκιμάσωμεν τήν ανεξικακίαν αυτού. Θανάτω ασχήμονι καταδικάσωμεν αυτόν, έσται γάρ αυτού επισκοπή εκ λόγων αυτού. Ταύτα ελογίσαντο, καί επλανήθησαν, απετύφλωσε γάρ αυτούς η κακία αυτών. Καί ούκ έγνωσαν μυστήρια Θεού, ουδέ έκριναν, ότι σύ εί Θεός μόνος, ο ζωής έχων καί θανάτου εξουσίαν, καί σώζων εν καιρώ θλίψεως καί ρυόμενος εκ παντός κακού, ο οικτίρμων καί ελεήμων, καί διδούς τοίς Οσίοις σου χάριν, καί τώ σώ βραχίονι τοίς υπερηφάνοις αντιτασσόμενος.

Εις την Λιτήν, Στιχηρά ιδιόμελα.

Ήχος α’ Ανατολίου

Φωστήρ Ιωάννη, στόμα χρυσεμφανές, εγκαλλώπισμα τών θεουργών αρετών, καί ενδιαίτημα Γραφών μυσταρχικών, σύ τού παναχράντου Αγίου Πνεύματος, ακήρατος θησαυρός εχρημάτισας, όθεν επεύφρανας πάσαν Εκκλησίαν, σωτηριώδει σου λόγω υπαρκτικώ, Παρρησίαν ούν ευράμενος πρός τόν Θεόν, εν τή απολαύσει τής άνω κληρουχίας, πρέσβευε υπέρ ημών, Πάτερ αγιώτατε.

Ο αυτός

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου, Όσιε Πάτερ, Ιωάννη Χρυσόστομε, διά τούτο έχρισέ σε ο Θεός, Αρχιερέα τού λαού αυτού, ποιμαίνειν τό ποίμνιον αύτού, εν οσιότητι καί δικαιοσύνη, Διό περιζωσάμενος τήν ρομφαίαν τού δυνατού, διέκοψας τάς γλωσσαλγίας τών αιρέσεων, καί νύν μή παύση πρεσβεύων, ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος β’ Τού Στουδίτου

Σέ τόν μέγαν Αρχιερέα καί Ποιμένα, τόν άκακον καί όσιον, τής μετανοίας τόν κήρυκα, τό χρυσίπνοον στόμα τής χάριτος, ανευφημούντες πόθω δεόμεθα, Μετάδος ημίν τών πρεσβειών σου Πάτερ, εις αντάμειψιν τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Γεωργίου Νικομηδείας

Χρυσέοις λόγοις σου η Εκκλησία, ώς κόσμω χρυσώ περικοσμηθείσα, Ιωάννη Χρυσόστομε, νυμφικώς χαίρουσα βοά σοι, κεκόρεσμαι εκ σών χρυσοβρύτων ναμάτων, καταγλαϊσθείσα χρυσοφαέσι καί μελιχρύσοις πόμασιν, εκ πράξεως γάρ εις θεωρίαν ανάγομαι, διά τών πραέων σου παραινέσεων, καί πρός Χριστόν τόν νοητόν νυμφίον ενούμαι, συμβασιλεύουσα αυτώ, Διό καί ημείς συναθροισθέντες εν τή μνήμη σου κράζομεν, Μή αποκάμης δεόμενος, υπέρ ημών πρός Κύριον, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Είληφας Ιεράρχα, τήν ανωτάτω φιλοσοφίαν, καί έξω κόσμου εγένου, ζών υπέρ τά ορώμενα, καί έσοπτρον ακηλίδωτον Θεού σαφώς ανεδείχθης, καί ών αεί ηνωμένος φωτί, φώς προσελάμβανες, καί τρανότερον τού μακαρίου έτυχες τέλους, Πρέσβευε Χρυσόστομε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ήχος δ’

Ρήμασι χρυσαυγεστάτοις, τά πέρατα σαφώς κατήρδευσας, χρυσόρρυτον έχων τήν τε ψυχήν καί τό σώμα πανόλβιε, καί πάντα διαχρυσώσας τοίς λόγοις σου, χρυσουργέ τών δογμάτων σου, καί βίβλους συγγραψάμενος χρυσογραφικάς, ανέπτης εις ουρανούς, Διό βοώμέν σοι, Χρυσορρόα καί Χρυσόστομε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δοξα… Ήχος ο αυτός

Γερμανού

Έπρεπε τή βασιλίδι τών πόλεων, Ιωάννην αυχείν Αρχιερέα, ώσπερ τινά κόσμον βασιλικόν, καί χρυσήλατον σάλπιγγα, πάντα περιηχούσαν τά πέρατα, τά σωτήρια δόγματα, καί πάντας συναγείρουσαν, πρός συνασπισμόν ασμάτων θεοπρεπών, πρός όν βοήσωμεν, Χρυσολόγε καί Χρυσόστομε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τείχος κεκτήμεθα, Θεοτόκε άχραντε, καί εύδιον λιμένα καί οχύρωμα, διό

δεόμεθα, οι εν βίω χειμαζόμενοι, Κυβέρνησον καί διάσωσον ημάς.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α’
Χαίροις ασκητικών αληθώς

Χαίροις τό χρυσαυγές καί τερπνόν, τής Εκκλησίας τό θεόπνευστον όργανον, η γλώσσα η φιλανθρώπως, τής μετανοίας ημίν, τούς ποικίλους τρόπους υπογράφουσα, ο νούς ο χρυσίμορφος, χελιδων η χρυσόστομος, περιστερά τε, ψαλμικώς τά μετάφρενα, χρυσαυγίζουσα, αρετών εν χλωρότητι, ρείθρον χρυσοειδέστατον, προχέον τά νάματα, στόμα τό θείον καί θείας, φιλανθρωπίας εχέγγυον, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν

Χαίροις τών ορφανών ο Πατήρ, αδικουμένων οξυτάτη βοήθεια, πενήτων η χορηγία, η τών πεινώντων τροφή, τών αμαρτανόντων η διόρθωσις, ψυχών ευστοχώτατος, ιατρός καί σεμνότατος, θεολογίας, υψηλής η ακρίβεια, η σαφήνεια, τών Γραφών τών τού Πνεύματος, νόμος ο πρακτικώτατος, κανών ο ευθύτατος, η θεωρία καί πράξις, αι τής σοφίας ακρότητες, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Οίκον τών ιερών αρετών, ιερωμένον σεαυτόν απετέλεσας, εν σοί γάρ τήν κατοικίαν, ώς εν αγίω ναώ, καί καθαρωτάτω Πάτερ έθεντο, σοφώς κυβερνήσας γάρ, τάς αισθήσεις τού σώματος, ώς εν ασύλω, θησαυρώ διετήρησας, τήν διάνοιαν, τών παθών καθαρεύουσαν, όθεν θεοειδέστατος, Παμμάκαρ γενόμενος, τής Εκκλησίας προέστης, ιεραρχία κοσμούμενος, Χριστόν ικετεύων, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β’

Σάλπιγξ χρυσόφωνος ανεδείχθης, Χρυσορρήμον Χρυσόστομε, χρυσουργών τάς καρδίας τών πιστών, τοίς χρυσεπόνοις σου διδάγμασι, προφητικώς γάρ εξήλθεν ο φθογγος τών δογμάτων σου, Όσιε Πάτερ, καί κόσμου παντός τά πέρατα εφώτισας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου Πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας, τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, διό σοι Πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό Χαίρε τού Αγγέλου, χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ’
Αυτόμελον

Η τού στόματός σου καθάπερ πυρσός εκλάμψασα χάρις, τήν οικουμένην εφώτισεν, αφιλαργυρίας τώ κόσμω θησαυρούς εναπέθετο, τό ύψος ημίν τής ταπεινοφροσύνης υπέδειξεν, Αλλά σοίς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ιωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τώ Λόγω Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημων.

Θεοτοκίον

Ο δι' ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας αγαθέ, ο θανάτω τόν θάνατον σκυλεύσας, καί έγερσιν δείξας ώς Θεός, μή παρίδης ούς έπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου Ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν υπέρ ημών, καί σώσον Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν σοφίαν εξ ύψους καταμαθών, καί τήν χάριν τών λόγων παρά Θεού, τοίς πάσιν εξέλαμψας, ως χρυσός εν καμίνω, καί τήν Αγίαν Τριάδα, Μονάδα εκήρυξας, τήν φιλάργυρον πλάνην, τοξεύσας τοίς λόγοις σου, όθεν καί πρός ζήλον, Βασιλίδα ελέγξας, αδίκως τής ποίμνης σου, απελάθης μακάριε, Ιωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ψυχήν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, τήν εν ζάλη τού βίου τών πειρασμών, νύν ως ακυβέρνητον, ποντουμένην τώ κλύδωνι, αμαρτιών τε φόρτω, φανείσαν υπέραντλον, καί εις πυθμένα Άδου, πεσείν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τή θερμή σου πρεσβεία, καί σώσον παρέχουσα, σόν λιμένα τόν εύδιον, ίνα πίστει κραυγάζω σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων δούναί μοι τήν άφεσιν, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Σκεύος ένθεον τής Εκκλησίας, πλούτος άσυλος τής ευσεβείας, ανεδείχθης Ιεράρχα Χρυσόστομε, εν απαθεία φαιδρύνας τόν βίον σου, τοίς δεομένοις επαντλήσας τόν έλεον, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν λειμώνα τών λόγων τών θεοπνεύστων Γραφών, τόν ημάς Οδηγούντα πρός τήν μετάνοιαν, τόν τούς ποικίλους πειρασμούς υπομείναντα, τόν Χρυσόστομον πιστοί, ως διδαχθέντες υπ' αυτού, Τιμήσωμεν κατά χρέος, πρεσβεύει γάρ τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό εξαίσιον θαύμα τό τής συλλήψεως, καί ο άφραστος τρόπος ο τής κυήσεως, εν σοί εγνώρισται, Αγνή Αειπάρθενε, καταπλήττει μου τόν νούν, καί εξιστά τόν λογισμόν, η δόξα σου Θεοτόκε, τοίς πάσιν εφαπλουμένη, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Τοίς χρυσέοις λόγοις σου, η Εκκλησία, αρδομένη άπαντας, ποτίζει νάματα χρυσά, καί ιατρεύει νοσήματα, τών σέ υμνούντων, παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ούτε έχθρα συνόδου ούσα παράνομος, ούτε μίσος Αυγούστης ούσης παράφρονος, τάς αρετάς τάς εν σοί Πάτερ κατέσβεσαν, αλλ' ως χρυσός εν τώ πυρί, δοκιμασθείς τών πειρασμών, καθικετεύεις απαύστως, τήν Παναγίαν Τριάδα, υπέρ ής ηγωνίσω ζέων τώ πνεύματι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ταχείάν σου σκέπην καί τήν αντίληψιν, καί τό έλεος δείξον επί τόν δούλόν σου, καί τά κύματα Αγνή καταπράϋνον, τών ματαίων λογισμών, καί τήν πεσούσάν μου ψυχήν, ανάστησον Θεοτόκε, οίδα γάρ οίδα Παρθένε, ως πάντα όσα βούλει καί δύνασαι.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ακούσατε ταύτα πάντα τά έθνη.

Πάσα πνοή.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην.

Είπεν ο Κύριος, ο μή εισερχόμενος διά τής θύρας...

Ο Ν'

Ήχος β' Δόξα...

Σήμερον σκιρτώσιν εν πνεύματι, Αρχιερέων δήμοι, σύν ημίν τιμώντές σου τήν μνήμην Ιεράρχα, Χρυσόστομε Όσιε, φωστήρ τής Εκκλησίας.

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου πρεσβείαις.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Καί τό ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου, Όσιε Πάτερ, καί γέγονας Ποιμήν τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά θεότητι.

Οι Κανόνες ο τής Θεοτόκου μετά τών Ειρμών, εις ς' , καί τού Αγίου εις η'.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, Τώ λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Πολλοίς συνεχόμενος πειρασμοίς, πρός σέ καταφεύγω, σωτηρίαν επιζητών, ώ Μήτερ τού Λόγου καί Παρθένε, τών δυσχερών καί δεινών με διάσωσον.

Παθών με ταράττουσι προσβολαί, πολλής αθυμίας, εμπιπλώσαί μου τήν ψυχήν, ειρήνευσον Κόρη τή γαλήνη, τή τού Υιού καί Θεού σου πανάμωμε.

Σωτήρα τεκούσάν σε καί Θεόν, δυσωπώ Παρθένε, λυτρωθήναί με τών δεινών, σοί γάρ νύν προσφεύγων ανατείνω, καί τήν ψυχήν καί τήν διάνοιαν.

Νοσούντα τό σώμα καί τήν ψυχήν, επισκοπής θείας, καί προνοίας τής παρά σού, αξίωσον μόνη Θεομήτορ, ως αγαθή αγαθού τε λοχεύτρια.

Εν θλίψει με όντα καί συμφορά, επισκοπής θείας, καί προνοίας μόνη Αγνή, αξίωσον όπως σε δοξάζω, τήν θεοδόξαστον καί υπεράμωμον.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τού Πνεύματος μέλπω σε τό χρυσούν στόμα. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραω εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τής μετανοίας γεγονώς θερμότατος, κήρυξ Χρυσόστομε, μετανοείν Πάτερ, τώ Θεώ με πρέσβευε, εξ όλης τής καρδίας μου, καί τών πάλαι πταισμάτων, θεραπευθήναι τά τραύματα, τή σή συμπαθεία δυσώπησον.

Όλην τήν αίγλην τού Αγίου Πνεύματος, Πάτερ δεξάμενος, ολολαμπής ώφθης, στύλος προηγούμενος, τής Εκκλησίας, Όσιε, φωτεινή τε νεφέλη, παμμάκαρ επισκιάζουσα, τά τών Ορθοδόξων συστή ματα.

Υπό Χριστού προχειρισθείς Διδάσκαλος, θεία διδάγματα, χρυσοειδεί γλώσση, γνώμη τε θεόφρονι, πλουσίως σύ επήγασας, τού Θεού ποταμός γάρ, υδάτων πλήρης τού Πνεύματος, ώφθης θεοφάντορ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη ποικιλία χάριτος, θεοχαρίτωτε, τόν τού Πατρός Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, υπέρ νούν τε καί λόγον, ευλογημένη γεγέννηκας, μείνασα Παρθένος αμόλυντος.

Καταβασία

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι,φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος,ταύτης τά θαύματα.

Τής Θεοτοκου

Ωδή γ'

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Προστασίαν καί σκέπην, ζωής εμής τίθημι, σέ Θεογεννήτορ Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, πρός τόν λιμένα σου, τών αγαθών η αιτία, τών πιστών τό στήριγμα, μόνη Πανύμνητε.

Ικετεύω Παρθένε, τόν ψυχικόν τάραχον, καί τής αθυμίας τήν ζάλην, διασκεδάσαι μου, σύ γάρ Θεόνυμφε, τόν αρχηγόν τής γαλήνης, τόν Χριστόν εκύησας, μόνη Πανάχραντε.

Ευεργέτην τεκούσα, τόν τών καλών αίτιον, τής ευεργεσίας τόν πλούτον, πάσιν ανάβλυσον, πάντα γάρ δύνασαι, ώς δυνατόν εν ισχυϊ, τόν Χριστόν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Χαλεπαίς αρρωστίαις, καί νοσεροίς πάθεσιν, εξεταζομένω Παρθένε, σύ μοι

βοήθησον, τών ιαμάτων γάρ, ανελλιπή σε γινώσκω, θησαυρόν πανάμωμε, καί αδαπάνητον.

Τού Αγίου
Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Νούν σύ Χριστού πεπλουτηκώς, σή καθαρά πολιτεία, τής ανθρώπων σωτηρίας εγένου, συνεργός υφηγητής, δημηγόρος Χρυσάστομε, διδασκαλίας βρύων, σωτηριώδεις θεόπνευστε.

Εκ τών ασύλων θησαυρών, τού Πνεύματος σύ πλουτήσας, εκ πηγών τού σωτηρίου αντλήσας, τήν αέναον πηγήν, τών διδαγμάτων ήρδευσας, τής Εκκλησίας άπαν, Όσιε Πάτερ τό προσωπον.

Υλομανούσας τών ψυχών, Χρυσόστομε τάς αρούρας, τή πανσόφω γεωργία τών λόγων, εξεκάθηρας σαφώς, καί καρποφόρους έδειξας, τοίς ουρανίοις όμβροις, ταύτας επάρδων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Μώμος εν σοί καί μολυσμός, ουκ έστιν όλως Παρθένε, ενδιαίτημα δέ μάλλον εφάνης, ουρανίων αρετών, εν σοί γάρ κατεσκήνωσε, τών αρετών η πάσα, αγιωσυνη Πανάμωμε.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Καθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λογον

Τής αρρήτου σοφίας θεοπτικώς, εξαντλήσας τόν πλούτον τόν γνωστικόν, πάσιν εθησαύρισας, ορθοδοξίας τά νάματα, τών μέν πιστών καρδίας, ενθέως ευφραίνοντα, τών δέ απίστων αξίως, βυθίζοντα δόγματα, όθεν δι' αμφοτέρων, ευσεβείας ιδρώσιν, εδείχθης αήττητος, τής Τριάδος υπέρμαχος, Ιωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δοξα… Καί νύν… Θεοτοκιον

Τόν φλογμόν τής γεέννης καί εμπρησμόν, τόν κλαυθμόν τόν εν ταύτη καί οδυρμόν, τόν ελεεινότατον, χωρισμόν καί πικρότατον, τού τών Αγίων κλήρου, καί τής ομηγύρεως, ενθυμουμένη φρίξον, ψυχή μου καί στέναξον, καί τά γραμματεία, τών μυρίων χρεών σου, απαλείψαι επείχθητι, κατανύξεως δάκρυσι, συνεργόν ακαταίσχυντον, έχουσα τήν μόνην Αγνήν, δι' ής παιισμάτων δίδοται η άφεσις, τοίς αυτήν Θεοτόκον, ορθοδόξως δοξάζουσι.

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ'
Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν Θεότητα».

Τών παθών μου τόν τάραχον, η τόν κυβερνήτην τεκούσα Κύριον, καί τόν κλύδωνα κατεύνασον, τών εμών πταισμάτων Θεονύμφευτε.

Ευσπλαγχνίας τήν άβυσσον, επικαλουμένω τής σής παράσχου μοι, η τόν εύσπλαγχνον κυήσασα, καί Σωτήρα πάντων τών υμνούντων σε.

Οι ελπίδα καί στήριγμα, καί τής σωτηρίας τείχος ακράδαντον, κεκτημένοι σε Πανάμωμε, δυσχερείας πάσης εκλυτρούμεθα.

Απολαύοντες Πάναγνε, τών σών δωρημάτων σοί χαριστήρια, αναμέλπομεν εφύμνια, οι γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Επί κλίνης οδύνης μου, καί τής αρρωστίας κατακειμένω μοι, ως φιλάγαθος βοήθησον, Θεότοκε μόνη αειπάρθενε.

Τού Αγίου

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Άλλον ημίν, τών Αποστόλων ομότροπον, ο προνοία, πάντων προμηθούμενος, ως αγαθός δέδωκε Χριστός, σέ τής ουρανίου μυσταγωγίας τόν κήρυκα, καί θείον υποφήτην, μυστηρίων τών άνω, Ιωάννη παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Τόν χρυσαυγή, καί χρυσολόγον τιμήσωμεν, Ιωάννην, πάντας τόν χρυσώσαντα, χρυσοειδέσι μαρμαρυγαίς, τής διδασκαλίας, καί κόσμον γλώσσα φαιδρύναντα, χρυσίου λαμπροτέρα, καί φωτός πληρεστάτη, εκβρυούση τήν χάριν τήν ένθεον.

Όλος Θεού, γέγονας κατοικητήριον, όλος ώφθης, όργανον τού Πνεύματος, αναφωνούν, πάσης αρετής, θεόπνευστον μέλος, καί σωτηρίας υπόθεσιν, καί κάλλος υποφαίνον, ουρανών βασιλείας, Ιωάννη παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Σύ τού Θεού, τήν ευσπλαγχνίαν εκήρυξας, μετανοίας, τρόπους εκτιθέμενος, καί τών κακών τήν αποφυγήν, άριστα διδάσκων, παμμάκαρ καί τελεώτατα, καί έργων τών αρίστων, παραινέσεις υφαίνων, πανσέβάσμιε Πάτερ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον

Μετά Θεόν, σέ προστασίαν κεκτήμεθα, σύ γάρ Μήτηρ, Θεού εχρημάτισας, τού Ποιητού καί Δημιουργού, τού τήν ημετέραν, μορφήν λαβοντος Πανάμωμε, καί ταύτην σεσωκότος, εκ φθοράς καί θανάτου, καί τή δόξη τή θεία δοξάσαντος.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε'

Ο Ειρμος

«Φώτισον ημάς, τοίς προστάγμασί σου Κύριε, καί τώ βραχίονί σου τώ υψηλώ, τήν σήν ειρήνην, παράσχου ημίν φιλάνθρωπε».

Έμπλησον Αγνή, ευφροσύνης τήν ζωήν ημών, τήν σήν ακήρατον διδούσα χαράν, τής ευφροσύνης, η γεννήσασα τόν αίτιον.

Λύτρωσαι ημάς, εκ κινδύνων Θεοτόκε Αγνή, η αιωνίαν τεκούσα λύτρωσιν, καί τήν ειρήνην, τήν πάντα νούν υπερέχουσαν.

Λύσον τήν αχλύν, τών πταισμάτων μου Θεόνυμφε, τώ φωτισμώ τής σής λαμπρότητος, η φώς τεκούσα, τό θείον καί προαιώνιον.

Ίασαι Αγνή, τών παθών μου τήν ασθένειαν, επισκοπής σου αξιώσασα, καί τήν υγείαν, ταίς πρεσβείαις σου παράσχου μοι.

Τού Αγίου

Ίνα τί με απώσω

Εκκλησίας φωστήρα, πάντες σέ γινώσκομεν φωτοειδέστατον, καί ψυχών σωτήρα, αναρπάζοντα ταύτας τού φάρυγγος, τού θανατηφόρου καί πρός ζωήν καθοδηγούντα, τήν αιώνιον Πάτερ αοίδιμε.

Λύεις τάς παρατάξεις, τών αιρετιζόντων συ περιφραξάμενος, ευσεβείας όπλοις, καί ανδρεία ψυχής ιερώτατε, συγκροτείς δέ χαίρων, περιφανώς τών Ορθοδόξων, τάς χορείας συνδέσμω τού Πνεύματος.

Πλήρεις ώσπερ φιάλαι, αρωμάτων ενθέων αι σιαγόνες σου, καί τήν οικουμένην, νοηταίς ευωδίαις ευφραίνουσι, τή τών νοημάτων, μυρεψική μυσταγωγία, καί τώ κάλλει τών λόγων σου Πάνσοφε.

Θεοτοκίον

Ως Θεόν συλλαβούσα, τόν δημιουργόν τε καί κτίστην καί Κύριον, γενεαί σε πάσαι, τών ανθρώπων Αγνή μακαρίζουσι, καί τών Ασωμάτων, αι νοεραί Ταξιαρχίαι, ως Μητέρα Θεού σε δοξάζουσιν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς’
Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Θανάτου καί τής φθοράς ός έσωσεν, εαυτόν εκδεδωκώς τώ θανάτω, τήν τή φθορά, καίθανάτω μου φύσιν, κατασχεθείσαν Παρθένε δυσώπησον, τόν Κύριόν σου καί Υιόν, τής εχθρών κακουργίας με ρύσασθαι.

Προστάτιν σε τής ζωής επίσταμαι, καί φρουράν ασφαλεστάτην Παρθένε, τών πειρασμών, διαλύουσαν όχλον, καί επηρείας δαιμόνων ελαύνουσαν, καί δέομαι διά παντός, τών παθών μου ρυσθήναι πανάμωμε.

Ως τείχος καταφυγής κεκτήμεθα, καί ψυχών σε παντελή σωτηρίαν, καί πλατυσμόν, εν ταίς θλίψεσι Κόρη, καί τώ φωτί σου αεί αγαλλόμεθα, ώ Δέσποινα καί νύν ημάς, εκ παθών καί κινδύνων διάσωσον.

Εν κλίνη νύν ασθενών κατάκειμαι, καί ουκ έστιν ίασις τή σαρκί μου, αλλ’ η Θεόν, καί Σωτήρα τού κόσμου, καί τόν λυτήρα τών νόσων κυήσασα, σού δέομαι τής αγαθής, Εκ φθοράς νοσημάτων ανάστησον.

Τού Αγίου

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Σοφία πνευματική, τον κόσμον όλον επλούτισας, τού λόγου διανομεύς, γενόμενος πλούσιος, πλουσία γάρ άνωθεν, ιεράρχα χάρις, εξεχύθη σού τοίς χείλεσιν.

Εις πάσαν ως αστραπή, τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος σου, η δύναμις δέ τών σών ρημάτων, Χρυσόστομε, ως σάλπιγξ πανεύσημος, οικουμένης πάντα, περιήχησε τά πέρατα.

Τόν άνωθεν θφαντόν, χιτώνα περιβαλλόμενος, Παμμάκαρ τών αρετών, καί λόγων λαμπρότητα, περιποιησάμενος, αληθείας ώφθης, περιδέξιον εδραίωμα.

Θεοτοκίον

Ο παντοκρατορική, δυνάμει φέρων τά συμπαντα, τό ασθενές τής σαρκός, εκ σού περιβάλλεται, Παρθένε πανάμωμε, επ’ ευεργεσία, τών ανθρώπων ο Φιλάνθρωπος.

Καταβασία

Τήν θείαν ταυτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής

θεομήτορος, δεύτε τας χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ήχος πλ. β’

Τήν υπέρ ημών

Εκ τών ουρανών εδέξω τήν θείαν χάριν, καί διά τών σών χειλέων, πάντας διδάσκεις, προσκυνείν εν Τριάδι τόν ένα Θεόν, Ιωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε Όσιε, επαξίως ευφημούμέν σε, υπάρχεις γάρ καθηγητής, ως τά θεία σαφών.

Ο Οίκος

Τώ τών όλων Ποιητή κλίνω τό γόνυ, τώ προαιωνίω Λόγω χείρας εκτείνω, λόγου ζητών χάρισμα, ίνα θμνήσω τόν Όσιον, όν αυτός εμεγάλυνε, φησί γάρ τώ Προφήτη, ο ζών εις τούς αιώνας, Δοξάζω τούς εν πίστει δοξάζοντάς με, Ο ούν εν τοίς πάλαι τόν Σαμουήλ ανυψώσας, εδόξασε νύν τόν Ιεράρχην, τό τάλαντον γάρ ό επιστεύθη, καλώς εμπορευσάμενος, τώ Βασιλεί προσήγαγε, διό καί υπερύψωσεν αυτόν ο υπερούσιος, Τούτου χάριν αιτώ ο ανάξιος εγώ λόγον δοθήναί μοι, ίνα ισχύσω ευσεβώς ανυμνήσαι αυτόν, Τών περάτων γάρ υπάρχει καθηγητής, ως τά θεία σαφών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΓ’ τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τού Χρυσοστόμου.

Στίχοι

Μύσας ο χρυσούς Ιωάννης τό στόμα,
Αφήκεν ημίν άλλο τάς βίβλους στόμα.
Αμφί τρίτην δεκάτην σίγησεν χρύσεα χείλη.

Ταίς τού Χρυσορρήμονος πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Μνήμη τού αγίου νέου Οσιομάρτυρος Δαμασκηνού Κωνσταντινουπολίτου καί εν Κων)πόλη κατά τό 1681 μαρτυρήσαντος.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ’

Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παίδες, εν Βαβιλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, Κατεπάτησαν ψάλλοντες, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τήν ημών σωτηρίαν, ως ηθέλησας Σώτερ οικονομήσασθαι, εν μήτρα τής Παρθένου, κατώκησας τώ κοσμω’ ήν προστάτιν ανέδειξας, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εI.

Θησαυρόν σωτηρίας, καί πηγήν αφθαρσίας τήν σέ κυήσασαν, καί πύργον ασφαλείας, καί θύραν μετανοίας, τοίς κραυγάζουσιν έδειξας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θελητήν τού ελέους, όν εγέννησας Μήτερ αγνή δυσώπησον, ρυσθήναι τών πταισμάτων, ψυχής τε μολυσμάτων, τούς εν πίστει κραυγάζοντας, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Σωμάτων μαλακίας, καί ψυχών αρρωστίας Θεογεννήτρια, τών πόθω προσιόντων, τή σκέπη σου τή Θεία, θεραπεύειν αξίωσον, η τόν Σωτήρα Χριστόν, ημίν αποτεκούσα.

Τού Αγίου

Θεού συγκατάβασιν

Χρηστότητος άβυσσον, καί ευσπλαγχνίας μεμυημένος Θεού, εγγυώμενος ώφθης, τήν σωτηρίαν μετανοούσι θερμώς, καί ολοψύχως Κυρίω κραυγάζουσι, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ρυθμίζεις Χρυσόστομε, ταίς διδαχαίς σου πάσαν διάνοιαν, καί ψυχών θεραπεύεις, τάς αρρωστίας ως συμπαθέστατος, καί ευδρομούσι συμψάλλεις γηθόμενος, Ευλογητός ο Θεός ό τών Πατέρων ημών.

Υψώθης γενόμενος, εκλελεγμένος όσιος άκακος, ιερεύς τού Υψίστου, δικαιοσύνην ενδεδυμένος λαμπρώς, καί ευφροσύνη κραυγάζων Πανόλβιε, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Άχραντε, τόν επί πάντων Θεόν καί Κύριον, ευδοκήσαντα σώσαι, τό τών ανθρώπων γένος θανάτου φθοράς, όν επαξίως υμνούντες κραυγάζομεν, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτισει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τής Θεοτόκου

Ωδή η'

Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τών ουρανών, όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Τούς βοηθείας τής παρά σού δεομένους, μή παρίδης Παρθένε υμνούντας, καί υπερυψούντάς σε Κόρη εις αιώνας.

Τών ιαμάτων τό δαψιλές επιχέεις, τοίς πιστώς υμνούσί σε Παρθένε, καί υπερυψούσι τόν αφραστόν σου τόκον.

Τάς ασθενείας μου τής ψυχής ιατρεύεις, καί σαρκός τάς οδύνας Παρθένε, ίνα σε δοξάζω τήν κεχαριτωμένην.

Τών πειρασμών σύ τάς προσβολάς εκδιώκεις, καί παθών τάς εφόδους Παρθένε, όθεν σε υμνούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Αγίου

Επταπλασίως κάμινον

Οι νουνεχώς τοίς λόγοις σου, ομιλούντες Χρυσόστομε, τής θεολογίας, τό σεπτόν μυούμεθα, καί πάσαν καρπούμεθα, τών αγαθών τήν όνησιν, καί τήν τής κακίας, αποφεύγομεν βλάβην, κοινόν γάρ πρυτανείον, σωτηρίας εγένου, βοών, Υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Υπέρ ημών δυσώπησον, τόν Δεσπότην Χρυσόστομε, τή συμπαθεστάτη, παρρησία χρώμενος, καί τή ελεήμονι, καί φιλανθρώπω Πάτερ στοργή, σέ γάρ τώ Σωτήρι, προβαλλόμεθα πίστει, μεσίτην καί προστάτην, καί θερμότατον πρέσβυν, θεόφρον Ιεράρχα, Παμμάκαρ Ιωάννη.

Νεανικήν τήν ένστασιν, αταπείνωτον φρόνημα, πρός τούς αδικούντας, βασιλείς ενδέδειξαι, θερμώς προϊστάμενος, αδικουμένων Όσιε, καί τών ορφανών, καί τών χηρών καί πενήτων, Πατήρ γεγενημένος, στοργική διαθέσει, βοών, Υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σωματικαίς μορφώσεσι, καί ποικίλοις αινίγμασι, καί συμβολικαίς καί τυπικαίς εμφάσεσι, τήν σήν προεμήνυον, οι θεηγόροι γέννησιν, τήν υπερφυά, καί θαυμαστήν σου Παρθένε, διό σε γεγηθότες, ευσεβώς ανυμνούμεν, Χριστόν υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ'

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ μολογούμεν, οι διά σού σεσωσμένοι Παρθένε Αγνή, σύν ασωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Ροήν μου τών δακρύων, μή αποποιήσης, η τόν παντός εκ προσώπου πάν

δάκρυον, αφηρηκότα Παρθένε Χριστόν κυήσασα Χαράς μου τήν καρδίαν, πλήρωσον Παρθένε, η τής χαράς δεξαμένη τό πλήρωμα, τής αμαρτίας τήν λύπην εξαφανίσασα.

Λιμήν καί προστασία, τών σοί προσφευγόντων, γενού Παρθένε καί τείχος ακράδαντον, καταφυγή τε καί σκέπη καί αγαλλίαμα.

Φωτός σου ταίς ακτίσι, λάμπρυνον Παρθένε, τό ζοφερόν τής αγνοίας διώκουσα, τούς ευσεβώς Θεοτόκον σέ καταγγέλλοντας.

Κακώσεως εν τόπω, τώ τής ασθενείας, ταπεινωθέντα Παρθένε θεράπευσον, εξ αρρωστίας εις ρώσιν μετασκευάζουσα.

Τού Αγίου

Εξέστη επί τούτω

Τής όντως απολαύων Πάτερ ζωής, υπέρ ής ηγωνίσω πρός δύναμιν, επί τής γής, βίω διαπρέψας αγγελικώ, καί τού Χριστού κτησάμενος, γλώσσαν καί τό στόμα τό γαληνόν, σωθήναι θεηγόρε, δυσώπει τούς σέ πίστει, διαφερόντως μακαρίζοντας.

Οι λόγοι σου Τρισμάκαρ λόγοι ζωής, τήν ζωήν προξενούντες τήν άληκτον, σέ γάρ πηγήν, βρύουσαν ανέδειξεν ο Χριστός, καί ποταμόν προχέοντα, θείων διδαγμάτων επιρροάς, τρυφής όντως χειμάρρουν, αφέσεώς τε ρείθρον, καί μετανοίας λαμπρόν κήρυκα.

Μεσίτης ανεδείχθης Αρχιερεύ, τού Θεού καί ανθρώπων υπέρλαμπρος, σύ γάρ φωστήρ, ώφθης ευσεβείας θεοφεγγής, καί τής ενθέου γέγονας, ελεημοσύνης εισηγητής, διο σε Χρυσολόγε, καρδίας διαθέσει, νύν επαξίως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Αγνή δεδοξασμένη Μήτηρ Θεού, τους υμνούντάς σε πόθω περίσωζε, τών πειρασμών, όχλον διαλύουσα συμπαθώς, ως γάρ Θεόν γεννήσασα, πάντα δσα θέλεις επιτελείν, ανύεις ακωλύτως, καί δύνασαι Παρθένε, διό σε πάντες μεγαλύνομεν.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Τοίς χρυσαυγέσι λόγοις σου, η Χριστού Εκκλησία, φαιδρύνεται λαμπρύνεται, ώ Χρυσόστομε Πάτερ, ψυχαί δέ κατευφραίνονται, τών πιστών γεραίρουσαι, τήν παναγίαν σου μνήμην, σύ γάρ πάσιν εφάνης, σωτηρίας οδηγός, καί

κήρυξ τής μετανοίας.

Έτερον Γυναίκες ακουτίσθητε

Τόν μεγαλοφωνότατον, τής μετανοίας κήρυκα, τόν θησαυρόν τών πενήτων, τό στόμα τής Εκκλησίας, τό χρύσεον καί εύλαλον, τών Γραφών τήν σαφήνειαν, Ιωάννην τόν πάνσοφον, ανευφημήσωμεν πάντες, ως υπ' αυτού στηριχθέντες.

Θεοτοκίον

Παρθένε παναμώμητε, Κυρία μου καί Δέσποινα, τόν σόν Υιόν εκδυσώπει, σύν τώ κλεινώ Χρυσοστόμω, πειρατηρίων ρύσασθαι, παντοίων τούς υμνούντάς σε, καί αιωνίων άπαντας, αγαθών αξιώσαι, δύνασαι γάρ όσα θέλεις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Χρυσού τηλαυγέστερον, τά ιερά σου διδάγματα, προχεόμενος πάνσοφε, πλουτίζεις Χρυσόστομε, πενομένας φρένας, καί αποδιώκεις, τών παθημάτων τήν αχλύν, φιλαργυρίας πικρόν χειμώνά τε, διό σε μακαρίζομεν, χρεωστικώς καί τήν κόνιν σου, τών λειψάνων σεβόμεθα, ως πηγήν αγιάσματος.

Ο στύλος ο πύρινος, ο ποταμός ο τοίς νάμασι, τών δογμάτων κατάρρυτος, ο νούς ο ουράνιος, τής θεολογίας, τό πάγχρυσον στόμα, αμαρτωλών εγγυητής, τής μετανοίας κήρυξ ο ένθεος, φωστήρ ο διαυγέστατος, ο επουράνιος άνθρωπος, ο μακάριος σήμερον, ανυμνείσθω Χρυσόστομος.

Ήλιος πολύφωτος, τήν οικουμένην τοίς λόγοις σου, καταυγάζων γεγένησαι, αστήρ φαεινότατος, λαμπάς φανοτάτη, πυρσός τούς θαλάσση, τή κοσμική διαπαντός, χειμαζομένους ο προσκαλούμενος, πρός όρμον γαληνότατον, τής σωτηρίας εν χάριτι, Χρυσόλογε Χρυσόστομε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Αδίκως τής ποίμνης σου, απελαθείς Πάτερ Όσιε, προσωμίλησας θλίψεσι, Πικραίς εξορίαις τε, εν αις ηξιώθης, μακαρίου τέλους, οία γενναίος Αθλητής, καταπαλαίσας τόν πολυμήχανον, καί νίκης διαδήματι, σέ ο Χριστός εστεφάνωσε, Ιωάννη Χρυσόστομε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Δόξα… Ήχος πλ. δ'

Ανατολίου

Χρυσέοις έπεσι, καί θεοφθόγγοις διδάγμασι, κατακοσμήσας τήν τού Θεού Εκκλησίαν, πλούτον πνευματικόν εθησαύρισας εν αυτή, τά σά θεοπαράδστα λόγια, διό στέφανον εξ ακηράτων ανθέων, πλεξαμένη τοίς άσμασι, τή Ιερά σου προσφέρει μνήμη, πάγχρυσε τή ψυχή σύν τή γλώττη, Ιωάννη Θεοσοφε, Αλλ' ως έχων παρρησίαν Όσιε, πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη
καί Απολυσις.

Δίδοται καί άγιον έλαιον τοίς Αδελφοίς.

Εις τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τού Αγίου η γ' καί ς' Ωδή.

Απόστολος.
Αδελφοί, τοιούτος ημίν έπρεπεν Αρχιερεύς...

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην.
Είπεν ο Κύριος, Εγώ ειμι η θύρα...

Κοινωνικόν.
Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος, Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου καί πανευφήμου Αποστολου Φιλίππου, καί τού Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Κωνσταντίνου τού εξ΄Υδρας, τού αθλήσαντος εν έτει 1800 εν τή νήσω τής Ρόδου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσομοια τρία, δευτερούντες αυτά.

Ήχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι
Πράξιν μέν επίβασιν, ειλικρινούς θεωρίας, θεωρίαν τέλος δέ, φιλοθέου πράξεως Μάκαρ θέμενος, τόν Χριστόν ηξίωσας, τού Πατρός τήν δόξαν, υποδείξαί σοι τήν άφραστον, καί γάρ εφίεται, πάσα λογική φύσις ένδοξε, Θεού τού υποστήσαντος, καί τού ποθουμένου τετύχηκας, τούτου παραυτίκα, δεξάμενος σφραγίδα τόν Υιόν, όν παρρησία δυσώπησον, υπέρ τών ψυχών ημών.

Θείαις αναβάσεσι, διαπαντός κεχρημένος, ως Μωσής τό πρότερον, τόν Θεόν θεάσασθαι επεπόθησας, καί γνωστώς είδες δέ, τήν αυτού εικόνα, δεδεγμένος πρός εμφέρειαν, Πατρός γάρ σύντομος, γνώσις ο Υιός καί απόδειξις, Υιού δέ καί Γεννήτορος, μία η ουσία γνωρίζεται, καί η διά πάντων, ταυτότης αναφαίνεται σεπτώς, καί βασιλεία καί δύναμις, δόξα καί προσκύνησις.

Όργανον κρουόμενον, ταίς θεϊκαίς επιπνοίαις, καί ταίς υφηγήσεσι, τού Αγίου Πνεύματος εχρημάτισας, καί τό υπερκόσμιον, μελωδών εν κόσμω, τού

Σωτήρος Ευαγγέλιον, πυρίνη γλώσση σου, πάσαν τήν απάτην κατέφλεξας, ως ύλην ευκατάπρηστον, καί ως χόρτον γής μαραινόμενον, καί τόν επί πάντων, Δεσπότην τε καί Κύριον Χριστόν, τή οικουμένη εκήρυξας, Φίλιππε θεσπέσιε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Βύζαντος

Τού μεγάλου Φίλιππε φωτός, ταίς αστραπαίς πυρωθείς, παγκόσμιος εξέλαμψας φωστήρ, τόν Πατέρα δέ τών φώτων, εν Υιώ ζητήσας εύρες, εντώ φωτί τό φώς γάρ ευρίσκεται, καί γάρ ούτος σφραγίς ισότυπος, δηλών τό αρχέτυπον. Όν Απόστολε δυσώπει, τούς εσφραγισμένους τώ θείω, περισώζεσθαι αίματι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου, τόν αλόχευτον τόκον; ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμψας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σού τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ούκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, Σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Ώ τού παραδοξου θαύματος

Ω τού παραδόξου θαύματος! ο τούς ιχθύας ποτέ, σαγηνεύων Απόστολος, τών ανθρώπων γέγονεν, αλιεύς θεοπροβλητος, λόγων σαγήνη, έθνη εζώγρησε. Σταυρού αγκίστρω, κόσμον ανείλκυσεν, Ώ οίον θήραμα, τώ Χριστώ προσήγαγεν, ο θεουργός! ούπερ τό μνημόσυνον, νύν εορτάζομεν.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Ω τού παραδόξου θαύματος! αποσταλείς εκ Θεού, ο Απόστολος Φίλιππος, μέσον λύκων πρόβατον, απτοήτως νύν πρόεισι, τούς θήρας άρνας, πίστει ανέδειξε, τόν κόσμον θείως, μετεστοιχείωσεν. Ώ έργα πίστεως! ώ δυνάμεις άρρητοι! ού ταίς ευχαίς, σώσον τάς ψυχάς ημών, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Ω τού παραδόξου θαύματος! φρέαρ πηγάζον ζωήν, εν σοφίας αντλήματι, τοίς εν κόσμω πέφηνεν, ο Απόστολος Φίλιππος, αφ' ού περ ρείθρα, δογμάτων πρόεισιν, εξ ού θαυμάτων, ρεύματα πίνομεν, Ώ οία δέδρακε, φοβερά τεράστια, ο θεουργός! ούπερ τό μνημόσυνον πίστει γεραίρομεν.

Δόξα... Ήχος β' Βυζαντίου

Καταλιπών τά επί γής, ηκολούθησας Χριστώ, καί σφραγισθείς τώ εμφυσήματι τού Αγίου Πνεύματος, απεστάλης ύτ' αυτού, εις Τά έθνη τά απολωλότα, επιστρέφειν τούς ανθρώπους, εις φώς θεογνωσίας, Φίλιππε Απόστολε, καί τελέσας τόν αγώνα τού θείου σου πόθου, διά βασάνων πολυπλόκων, τήν ψυχήν σου τώ Θεώ παρέδωκας, Αυτόν ικέτευε παμμακάριστε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Απόστολε Άγιε Φίλιππε, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ, ίνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχαίς ημών.

Απολυτίκιον τού Μάρτυρος

Ήχος α' Τής ερήμου πολίτης

Τόν λαμπρόν γονον Ύδρας καί τής Ρόδου τό καύχημα, καί Νεομαρτύρων τό κλέος, Κωνσταντίνον τιμήσωμεν, εν ύμνοις καί ωδαίς πνευματικαίς, τήν μνήμην εκτελούντες τήν αυτού, ίνα λάβωμεν πλουσίαν τήν αμοιβήν, παρά Θεού κραυγάζοντες, δόξα τώ σέ δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τώ σε ενισχύσαντι, καί εν υστέροις καιροίς σέ στεφανώσαντι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αποστόλου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Τόν ευκλεή Φίλιππον υμνώ ροφρόνως. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον Θεώ, επινίκιον ωδήν, εβόα άσωμεν».

Ταίς υπερφώτοις ακτίσι τής τού Χριστού, θεϊκής λαμπρότητος, ενηδόμενος τρανώς, θεοκήρυξ Φίλιππε ταίς σαίς, κατά μέθεξιν αυγαίς, ημάς καταύγασον.

Ο τού Πατρός σοι τήν δόξαν δι' εαυτού, υποδείξας Φίλιππε, τώ χορώ τών Μαθητών, σέ Χριστός ενέταξε τήν σήν, προγινώσκων αρετήν, θεομακάριστε.

Νύν ουκ αινίγμασι βλέπεις ουδέ σκιαίς, ουδ' εσόπτροις Πάνσοφε, τήν πηγήν τών αγαθών, ορεκτών τό έσχατον Χριστόν, αλλά πρόσωπον οράς, σαφως πρός πρόσωπον.

Θεοτοκίον

Εκλελοιπότων Αρχόντων εκ τής φυλής, τού Ιούδα Πάναγνε, ο Υιός σου καί

Θεός, προελθών Ηγούμενος τής γής, τών περάτων αληθώς, νύν εβασίλευσεν.

Ωδή γ’

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας, ημάς, εν τή πέτρα τής Ομολογίας σου».

Υπάρχων έμπλεως φωτός, πρακτικής θεωρίας, τώ φωτί τώ μεγάλω, γενομένω μεθ’ ημών, κατηξιώθης Χριστώ, λειτουργήσαι, Φίλιππε θεσπέσιε.

Κρηπίς δογμάτων ευσεβών, ή σή μυσταγωγία, τοίς πιστοίς ανεδείχθη, δι’ αυτής γάρ τόν Υιόν, επέγνωμεν συμφυώς, ηνωμένον, όντα τώ Γεννήτορι.

Λυχνία γέγονας χρυσή, δαδουχών τοίς ανθρώποις, τό αϊδιον φέγγος, καί φωτίζων τή αυτού, τήν οικουμένην σαφώς, επιγνώσει, Φίλιππε πανάριστε.

Θεοτοκίον

Επί σοί πάναγνε σεμνή, πεποιθως μή εκπέσω, τής εις σέ προσδοκίας, αλλ’ ως Μήτηρ συμπαθής, τού φιλανθρώπου Θεού, τών παγίδων, τού εχθρού με λύτρωσαι.

Κάθισμα

Ήχος πλ. δ’ Τήν Σοφίαν

Ελατήρ τών δαιμόνων αναδειχθείς, καί φωστήρ τών εν σκότει αποφανθείς, έδειξας τόν Ήλιον, εκ Παρθένου εκλάμψαντα, καί ναούς ειδώλων, συντρίψας ανήγειρας, εκκλησίας Μάκαρ, εις δόξαν Θεού ημών, όθεν σε τιμώμεν, καί τήν θείαν σου μνήμην, λαμπρώς εορτάζομεν, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Απόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Όμοιον

Ο μβροφόρος νεφέλη πνευματική, αληθώς ανεδείχθης τοίς επί γής, ποτίζων ως άρουραν, μυστικώς τάς καρδίας ημών, διαδραμών γάρ τώ λόγω, δροσίζεις τά πέρατα, υετούς προχέων, τά μύρα τή λάρνακι, όθεν διαπνεύσας, ταίς απίστοις καρδίαις, οσμήν τήν τού Πνεύματος, εν αυταίς εθησαύρισας, Απόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, την αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τήν ψυχήν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, από βρέφους μολύνας ο μιαρός, καί λόγοις καί πράξεσιν, εμαυτόν κατερρύπωσα, καί ουκ έχω τί πράξαι, ουδέ καταφύγιον, αλλ’ ουδ’ άλλην ελπίδα, πλήν σου Κόρη επίσταμαι, Φεύ μοι τώ αχρείω! Διά τούτο ικέτης, πρός σέ τήν Πανάχραντον, νύν προστρέχω καί δέομαι, ομολογών σοι το, Ήμαρτον, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, εις σέ γάρ πάσαν ελπίδα, ανέθηκα Δέσποινα.

Ωδή δ’

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ηλίου σκήνωμα, Χριστού τού όντως φωτός, καί ναός ανεδείχθης χωρητικός, τούτου τής λαμπρότητος, καί ουρανός δόξαν Θεού, τοίς ανθρώποις διηγούμενος.

Φθαρείσης πάθεσι, τής ανθρωπότητος, εμβληθείς θείον άλας παρά Χριστού, ταύτης απεξήρανας, τήν σηπεδόνα τήν δεινήν, θεοφάντορ αξιάγαστε.

Ισχύϊ Φίλιππε, Χριστού ρωννύμενος, τών δαιμόνων τού στίφους καί δυσσεβών, ώφθης δυνατώτερος, τοίς επί γής αναβοών, ζωής θείας ευαγγέλια.

Θεοτοκίον

Λιμένα εύδιον, Χριστός ανέδειξε, τοίς εν πίστει καί πόθω σέ αληθεί, Δέσποινα πανάμωμε, εκ διανοίας καθαράς, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ωδή ε’

«Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Ιόν ψυχόλεθρον τού εχθρού, ταίς αλεξικάκοις σου, θεορρήμον παλάμαις εξήρανας, τούς θανατηφόρω κεκρατημένους βυθώ, χαλεπής αλγηδόνος αναρρυόμενος.

Πυρίπνους όλος αναδειχθείς τή τού Παρακλήτου επιδημία, καί χάριτι Φίλιππε, τούς αποψυγέντας, εν αθεϊας κρυμώ, τή τής πίστεως θέρμη εζωοποίησας.

Πλησίον γέγονας τού Χριστού, τάς ενδιδομένας σοι, λαμπηδόνας αμέσως δεχόμενος, καί διαβιβάζων τοίς σοί προστρέχουσι, φωτίζων καί προσάγων, τούτους τώ Κτίστη σου.

Θεοτοκίον

Ο λόγω πάντα δημιουργών, καί σοφή προνοία κυβερνών, μόνος ως βούλεται Κύριος, άκρα ευσπλαγχνία, δημιουργείται εκ σού, καί σάρξ ανερμηνεύτως Πάναγνε γίνεται.

Ωδή ς’

«Συνεσχέθη, αλλ’ ου κατεσχέθη, στέρνοις κητώοις Ιωνάς, σού γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος, καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία, Οι φυλασσόμενοι μάταια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε».

Νεμομένην, καί λυμαινομένην, βλέπων τήν πλάνην τού εχθρού, τό τών ανθρώπων γένος, τά σά βέλη τά ηκονημένα, τούς Αποστόλους τείνας

εξαπέστειλας, καί διήνοιξας θώρακος πτύξιν, Χριστέ τού δράκοντος, άπαντας τής αυτού, λύμης καί φθοράς Σώτερ ιώμενος.

Υπερτέρω, φέγγει καταλάμπων, ώφθης καθάπερ αστραπή, τή οικουμένη φαίνων, καί ως όρος γλυκασμόν σταλάζων, ως Θεού δρόσος ουρανόθεν πίπτουσα, ως Απόστολος εκλελεγμένος, τήν δωδεκάριθμον, φάλαγγα συμπληρών, τήν τών Μαθητών Χριστού Πανόλβιε.

Μυηθείς σου, τό τού μυστηρίου, βάθος ο θείος Μαθητής, ως ποταμόν ειρήνης, επιβλύζοντα τρυφής χειμάρρουν, ως επικλύζον κύμα δόξαν έθνεσι, σέ εκήρυξε μεγαλοφώνως, καί τήν σήν ένδοξον, κένωσιν Αγαθέ, τήν υπέρ ημών ευηγγελίσατο.

Θεοτοκίον

Νεκρουμένους, καί απολλυμένους, πάντας θανάτω τούς βροτούς, σύ τόν Χριστόν τεκούσα, τήν ακήρατον αθανασίαν, ανεκαλέσω πρός ζωήν αιώνιον, καί εφώτισας εσκοτισμένους, καί ηλευθέρωσας, λύσασα τά δεσμά, τής απαγωγής ημών Πανύμνητε.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ’

Ως απαρχάς

Ο μαθητής καί φίλος σου, καί μιμητής τού πάθους σου, τή οικουμένη Θεόν σε εκήρυξεν, ο θεηγόρος Φίλιππος, Ταίς αυτού ικεσίαις, εξ εχθρών παρανόμων, τήν Εκκλησίαν σου, διά τής Θεοτόκου συντήρησον Πολυέλεε.

Ο Οίκος

Ρείθρα λόγου παράσχου μοι Κύριε, ο υδάτων τήν φύσιν δειμάμενος, τήν καρδίαν μου στήριξον Δέσποτα, ο τήν γήν στερεώσας τώ λόγω σου, καί φώτισον μου τήν διάνοιαν, ο τό φώς ώς χιτώνα αναβαλλόμενος, ίνα λέγω καί ψάλλω τά πρέποντα, καί αξίως υμνήσω τόν σόν Μαθητήν Πολυέλεε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ’ τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου ενδόξου καί πανευφήμου Αποστολου Φιλίππου, ενός τής πρώτης χορείας τών δώδεκα.

Στίχοι

Αρθείς Φίλιππος εκ ποδών επί ξύλου,
Τά τών ποδών σοι νίπτρα Σώτερ εκτίνει.
Ήρθης κακκεφαλής δεκάτη Φίλιππε τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Κωνσταντίνου τού εξ’ Ύδρας, τού αθλήσαντος εν έτει 1800 εν τή νήσω τής Ρόδου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ’

«Οι Παίδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ούκ έπτηξαν, αλλ’ εν μέσω φλογός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών

Πατέρων ημών».

Ως φέγγος εξαπεστάλης, βολίδος δίκην Απόστολε, σελασφόροις βολαίς καταυγάζων, τούς εν πίστει κραυγάζοντας, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Πλουσίαις φωτοχυσίαις, τού θείου Μάκαρ κηρύγματος, διαλάμπων φαιδρώς τούς εν σκότει, μελωδείν κατεφώτισας, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ρητόρων αδολεσχίαν, καί λόγων πάσαν δεινότητα, τώ συντόνω λόγω εκνικήσας, τώ τής πίστεως έψαλλες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ουσίας υπερουσίως, Παρθένε δύο γεγέννηκας, ηνωμένας Αγνή ασυγχύτως, τώ Χριστώ, ώ κραυγάζομεν, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Νόμων πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι, ώ ούκ εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον, ανέμελπον τόν Ύμνον, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Φώς σε τού κόσμου απετέλεσε, τό πατρικόν φώς, Λόγος ο ενυπόστατος, εκλεξάμενος Απόστολον, εκ τού κόσμου Τρισμάκαρ, καί καθοπλίσας, θεία δυναστεία τή αυτού, επαφήκεν αήττητον, ως οπλίτην βοώντα, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ρώμη τή θεία δυναμούμενος, τάς αντιπάλους τάξεις υπερενίκησας, τήν ατίθασον παράταξιν, τήν αυτών καταλύσας, την γάρ ειρήνην, κλήρον αναφαίρετον λαβών, ειρηναίαν κατάστασιν, εφύτευσας τώ κόσμω, Τόν Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Όλω τώ πόθω προσεπέλασας, τώ σαρκωθέντι Λόγω Θεού Απόστολε, μαθητής τούτου γενόμενος, καί θείος υπηρέτης, καί μυστολέκτης, όθεν υπ' αυτού αποσταλείς, εις τά έθνη εκήρυξας, αυτού τήν παρουσίαν, Τόν Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Όλος ηνώθη υπέρ έννοιαν, αναλλοιώτως όλη τή ανθρωπότητι, ό υπέρθεος εν μήτρα σου, Παναγία Παρθένε, όθεν εν δύο φύσεσι, γνωρίζεται Χριστός, είς υπάρχων αμφότερα, όν υμνούντες βοώμεν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, είς πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

«Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν, ιλιγγιά δέ νούς καί

υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας, τόν ένθεον ημών, σύ γάρ χριστιανών εί προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Νύν απορρήτου δόξης, καί φωτός ανεσπέρου, ηξιωμένος ένθα η ανέκφραστος, υπάρχει ευφροσύνη, ένθα η χαρά η άληκτος, εν εκκλησία, τών πρωτοτόκων ένθα, δικαίων αι σκηναί, πάντων Χριστιανών υπερεύχου, Φίλιππε, πάνσοφε.

Ωραϊσμένος κάλλει, νοητής ευπρεπείας, καί βασιλείας στέφος περικείμενος, θεόφρον καί πλουσίαις, Φίλιππε περιχεόμενος, φωτοδοσίαις, τής τού υπερουσίου, φωτός μαρμαρυγής, χαίρων τώ τού Δεσπότου σου, θρόνω μάκαρ παρίστασαι.

Σύν Αποστόλοις πάσι, σεπτοίς τε καί Προφήταις, καί σύν Αθλοφόροις Φίλιππε Οσίοις, Ιεράρχαις Δικαίοις, σύν τή Θεοτόκω πρέσβευε, λύσιν πταισμάτων, καί τών αμπλακημάτων, δοθήναι ιλασμόν, πίστει τοίς τήν φωσφόρον καί θείαν, μνήμην τελούσί σου.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον Λόγον, τόν πρίν άσαρκον όντα, υπερφυώς Παρθενομήτορ τέτοκας, διό σε Θεοτόκον, πάντες ευσεβώς κηρύττομεν, αληθεστάτην σοί τήν προσηγορίαν, αρμόζοντες Αγνή, σύ γάρ τής τών πιστών σωτηρίας, ρίζα καθέστη κας.

Εξαποστειλάριον
Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Δρόμον ωραίων σου ποδών, Φίλιππε αναστρέψας, πορείαν τήν ουράνιον, ανελήλυθας χαίρων, καί τή Τριάδι παρεστώς, εν Πατρί τεθέασαι, Υιόν καί Πνεύμα τό θείον, διά τούτό σου πόθω, τήν πανίερον καί θείαν, εορτάζομεν μνήμην.

Έτερον, Ο ουρανόν τοίς άστροις

Πνεύματος θείου ακτίνα, θεσπέσιε δεδεγμένος, καί κόσμον καταφωτίσας, τώ φθόγγω τών σών ρημάτων, υπέρ ημών νύν δυσώπει, τόν Κύριον τού σωθήναι.

Θεοτοκίον

Υπεραγία Παρθένε, δέησιν νύν τώ Υιώ σου, υπέρ ημών σύν Φιλίππω, τώ θείω καί θεηγόρω, προσφέρουσα εκ παντοίων, κακών περίσωζε πάντας.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος α'
Τών ούρανίων ταγμάτων

Τών ουρανίων σου φθόγγων τά απηχήματα, επί τής γής παμμάκαρ, διεχύθη καί ταύτην, επλήρωσε δογμάτων, δι' ών τόν Υιόν, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι,

θεολογούντες Απόστολε μυστικώς, ομοούσιον δοξάζομεν. (Δίς)

Ως εωσφόρον σε πάντες τών Αποστόλων Χριστού, καί φαεινόν λαμπτήρα, τής σεπτής Εκκλησίας, Φίλιππε τρισμάκαρ, έχοντες νύν, τάς ψυχάς φωτιζόμεθα, καί εκ κινδύνων λυτρούμεθα δυσχερών, ταίς πρεσβείαις σου πανεύφη με.

Διά σταυρού τόν αγώνα τόν τής αθλήσεως, διηνεκώς τής νίκης, ανεδήσω στεφάνους, Φίλιππε αξίως, μεθ' ών εισελθών, εις τά άνω βασίλεια, συμπαρεδρεύεις Απόστολε τώ Χριστώ, καί πρεσβεύεις τού σωθήναι ημάς.

Δόξα… Ήχος β'

Φιάλαι τών αρωμάτων εν κόσμω, αι σιαγόνες σου Σοφέ, ώφθησαν Απόστολε Φίλιππε, περικιρνώσαι τοίς πιστοίς, πόμα τό ζωοποιόν, πράξιν γάρ εις θεωρίας επίβασιν εσχηκώς, Χριστού Οπαδός εχρημάτισας, τήν στείραν καί άτεκνον εθνών Εκκλησίαν, ευτεκνωθείσαν εν αυτώ, καταποικίλας διδαχαίς, ήν καί νύν δυσώπει λυτρωθήναι, δεινών καί αναγκών, δύνασαι γάρ εν Θεώ, πολλά εγγίζων αυτώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν.

Τά Τυπικά, εκ τού Κανόνος και ή γ' καί ς' Ωδή.

Τό Κοινωνικόν

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών. Αλληλούϊα.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Από τής αύριον αρχόμεθα σύν Θεώ, τής Νηστείας τών Χριστουγέννων.

Αρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί Ομολογητών Γουρία, Σαμωνά καί Αβίβου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τέσσαρα, δευτερούντες δύο έξ αυτών.

Ήχος δ’ Έδωκας σημείωσιν

Άβιβος ο πάνσοφος, καί Σαμωνάς ο θαυμάσιος, καί Γουρίας ό ένδοξος, κοινήν συστησάμενοι, τοίς πιστοίς χορείαν, εν αγαλλιάσει, νύν συγχορεύουσιν ημίν, οι Αθλοφόροι καί συνευφραίνονται, ψυχαίς ταίς τών Μαρτύρων γάρ, παρά Θεού τούτο δέδοται, τά ενταύθα γινόμενα, νεορώς ενοπτρίζεσθαι.

Πόνους υπομείναντες, τών αφορήτων κολάσεων, καί γενναίως αθλήσαντες, Τριάδος ισάριθμοι, Σαμωνά Γουρία, καί’ Άβιβε μάκαρ, τής αιωνίου καί τερπνής, κατατρυφάτε νύν απολαύσεως, καμάτων τήν αντίδοσιν, αντιμετρούντος υμίν Χριστού, όν θερμώς ικετεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Μονάδα τρισάριθμον, ομολογήσαντες Άγιοι, τών Ελλήνων ελύσατε, πολύθεον φρόνημα, καί μωράν σοφίαν, τή νομιζομένη, μωρία είναι παρ’ αυτοίς, Σταυρού δυνάμει μακαριώτατοι, υφ’ ού ενδυναμούμενοι, τάς χαλεπάς τών κολάσεων, υπεμείνατε μάστιγας, θαρσαλέω φρονήματι.

Όρμον πρός ακύμαντον, καί πρός ζωήν αστασίαστον, καί λιμένα πανεύδιον, Αθλοφόροι Μάρτυρες, προσκεχωρηκότες, τό διαιωνίζον, τής απαθούς διαμονής, καί διαρκούσης νύν αντηλλάξασθε, τών πόνων τήν αντίδοσιν, καί τών καμάτων τά έπαθλα, εκ Θεού κομισάμενοι, επαξίως Μακάριοι.

Δόξα... Ήχος β’

Ικασίας Μοναχής

Η Έδεσσα ευφραίνεται, ότι εν τή σορώ τών Αγίων επλουτίσθη, Γουρία Σαμωνά καί Αβίβου, καί τό φιλόχριστον ποίμνιον, συγκαλουμένη βοά, Δεύτε φιλομάρτυρες λαμπρύνθητε, εν τή μνήμη τή φαιδρά, Δεύτε ώ φιλέορτοι φωτίσθητε, Δεύτε ίδετε φωστήρας ουρανίους, εν γή περιπλέοντας, Δεύτε καί ακούσατε, οίον θάνατον πικρόν, οι γενναίοι αδάμαντες υπέστησαν, διά τήν ατελεύτητον ζωήν, Διό καί εγγυηταί όντες τής αληθείας, κόρην διέσωσαν εν μνήματι ζώσαν βεβλημένην, καί τόν τούτους αθετήσαντα παμμίαρον, τώ ολέθρω παρέδωκαν, ως φονέα καί ανελεήμονα, καί εκτενώς δυσωπούσι, τήν Παναγίαν Τριάδα, τού ρυσθήναι εκ φθοράς καί πειρασμών, καί παντοίων κινδύνων, τούς εν πίστει εκτελούντας, αυτών τά μνημόσυνα.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Τί σοι, ο ταλαίπωρος εγώ, Δέσποινα τού κόσμου προσάξω, ειμή δακρύων πηγάς, καί εξομολόγησιν τών πεπραγμένων μοι; Αλλ’ ιλέω σου όμματι, επίβλεψον Κόρη, επί τήν ασθένειαν τής ταπεινής μου ψυχής, λύσον τών παθών μου τά νέφη, καί τής κατεχούσης αχλύος, δέομαι απάλλαξον τόν δούλόν σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ξύλω, τού Σταυρού σε Ιησού, προσαναρτηθέντα ορώσα, η Απειρόγαμος, έκλαιε καί έλεγε, Τέκνον γλυκύτατον, ίνα τί εγκατέλιπες, εμέ τήν τεκούσαν, μόνην φώς απρόσιτον, τού προανάρχου Πατρός;σπεύσον καί δοξάσθητι όπως, δόξης επιτύχωσι θείας, οι τά θεία πάθη σου δοξάζοντες.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Εί δέ βούλει, ειπέ τά παρόντα Προσόμοια.

Ήχος α’
Τών ουρανίων ταγμάτων

Θαύμα θαυμάτων αξίως, θαυμασιώτερον, τώ κόσμω ανεδείχθη, τό υμέτερον θαύμα, Μάρτυρες Κυρίου, από δυσμών, τών εθνών γάρ τήν κόρην ποτέ, ταφή δοθείσαν αδίκως, ταίς μητρικαίς, διεσώσατε αγ κάλαις υμείς.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Μαρτυρικώς εναθλούντες, θεομακάριστοι, τάς τών εχθρών αικίας, ώς περ χάριν πλουσίαν, εδέξασθε προθύμως καί ορεκτών, γεηρών απολαύσεως, ηλογηκότες τών θείων τή εκλογή, ταίς ποιναίς ού κατεκάμφθητε.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Γουρίαν πάντες τόν μέγαν, καί γενναιότατον, σύν Σαμωνά τώ θείω, καί Αβίβω τώ πάνυ, τώ όντι εν Λευϊταις, ύμνοις πιστώς, ευφημήσωμεν σήμερον, ότι θερμότατοι πάντων προασπισταί, εν ταίς θλίψεσιν υπάρχουσι.

Δόξα... Ήχος β’

Δεύτε φιλομάρτυρες πάντες, τούς τού Χριστού αριστέας, ύμνοις τιμήσωμεν, Γουρίαν, Άβιβον καί Σαμωνάν, ότι παραδόξως ενεργούσι τοίς θαύμασιν, όρκω γάρ ου παρείδον μεταναστεύσαι κόρην, αλλ’ εκπληρούντες τό αίτημα, τήν παίδα διεσώσαντο, παρανομω Γότθω, άμυναν ποιήσαντες, Δι’ ών Χριστέ ο Θεός, ως αγαθός καί φιλάνθρωπος, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον
Ότε, εκ τού ξύλου σε

Μόνη, τόν αχώρητον Θεόν, αστενοχωρήτως εν μήτρα, εκυοφόρησας, άνθρωπον γενόμενον, δι’ αγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε, διό δυσωπώ σε, τών στενοχωρούντων με, παθών απάλλαξον, όπως, τήν στενήν καί ευθείαν, τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τήν επί ζωήν Παρθένε φέρουσαν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ύβρεις, υπομείναντα πολλάς, καί επί Σταυρού υψωθέντα, τόν τού παντός Ποιητήν, βλέψασα Πανάχραντε, έστενες λέγουσα, Υπερύμνητε Κύριε, Υιέ καί Θεέ μου, πώς τιμήσαι θέλων σου, τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις, εν σαρκί ατιμίαν; Δόξα τή πολλή ευσπλαγχνία, καί συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α’

Τά θαύματα τών Αγίων σου Μαρτύρων, τείχος ακαταμάχητον ημίν δωρησάμενος, Χριστέ ό Θεός, ταίς αυτών ικεσίαις, βουλάς εθνών

διασκέδασον, τής βασιλείας τά σκήπτρα κραταίωσον, ως μόνος αγαθός καί φιλάνθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη στιχολογίαν τού ψαλτηρίου αναγινώσκονται οί κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ούτος, ού η ακροστιχίς.

Τούς τρείς ομού λέγοντας αινώ προφρόνως. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας, Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερή μω ετροπώσατο».

Τριάδος τήν μοναρχίαν Άγιοι, θεολογούντες σεπτώς, πολυαρχίας άστατον αχλύν, ευμαρώς διελύσατε, Ανατολής πολύφωτοι, ώσπερ αστέρες ανατείλαντες.

Οι τρείς Ομολογηταί τή χάριτι, καταλαμπόμενοι, τής αρχικής Τριάδος εμφανώς, τό τής πλάνης πολύθεον, καρτερικήν τήν ένστασιν, επιδεικνύντες εξηφάνισαν.

Υμάς πρίν υιοθετήσας Ενδοξοι, θέσει ο φύσει Υιός, τής νύν αυτώ δοθείσης εκ Πατρός, κληρουχίας ως εύσπλαγχνος, συγκληρονόμους έδειξε, βασιλείας συμμετέχοντας.

Θεοτοκίον

Σοφίας τής υπερσόφου γέγονας, σκηνή Πανάμωμε, τόν εαυτής γάρ οίκον εκ τών σών, παναχράντων αιμάτων σεμνή, οικοδομείν ευδόκησε, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ωδή γ'

«Εφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Τό σώμα τοίς αικισμοίς, εθελουσίως καί δειναίς μάστιξιν, οι τού Χριστού παρέδωκαν, ομολογηταί καί θεράποντες.

Ρυσθήναι τών χαλεπών, τής αμαρτίας λογισμών Άγιοι, τούς τήν υμών άθλησιν, πίστει ανυμνούντας πρεσβεύσατε.

Εν ξύλω καρτερικώς, αναρτηθέντες οι σεπτοί Μάρτυρες, πανευσεβώς άτρωτον, τήν ομολογίαν διέσωσαν.

Θεοτοκίον

Ιασεών, σε πηγήν, ο τήν σήν μήτραν υποδύς έδειξε, Μήτηρ Θεού πάναγνε,

τήν εμήν ψυχήν ούν θεράπευσον.

Κάθισμα Ήχος α’
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τριάδος τής σεπτής, καταγγέλλοντες πίστιν, πολύθεον Σοφοί, τών ειδώλων απάτην, ανδρείως καθείλετε, ως τής πίστεως πρόμαχοι, κόρην ζώσαν δέ, κατακλεισθείσαν εν τάφω, διεσώσατε, θανατηφόρου κινδύνου, υμάς μακαρίζουσαν.

Δόξα... Ήχος πλ. δ’ Τήν Σοφίαν

Τώ Σταυρώ οπλισθέντες τώ τού Χριστού, εν αυτώ τών τυράννων πάσαν ισχύν, ανδρείως καθείλετε, τής πίστεως πρόμαχοι, τήν αως θεϊαν πάσαν, ειδώλων ελέγξαντες, καί τήν Τριάδα Άγιοι, προθύμως κηρύξαντες, όθεν επαξίως, παρ’ αυτής τούς στεφάνους, τής νίκης ελάβετε, ως νομίμως αθλήσαντες, Αθληφόροι Πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα συνέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην καί Κύριον, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Θεοτόκε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι πάντα, όσα θέλεις πανάμωμε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλαγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε, Η πιστώς εκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ’ ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ’

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Σταθηράν τήν καρτερίαν οι Αθλοφόροι, ανηλεώς στρεβλούμενοι, ποικίλαις βασάνοις, πάσιν επεδείξαντο, συμφώνως κραυγάζοντες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Οι τής Τριάδος ισάριθμοι στεφανίται, τρισοφεγγεί λαμπάδι, τούς νύνεκτελούντας, μνήμην τήν πανίερον, αυτών καταυγάζουσι, πάσι τάς ιάσεις βραβεύοντες.

Μετ’ ευλαβείας προσδράμωμεν τή φωσφόρω, καί φωταυγεί θεόφρονες, θήκη

τών Μαρτύρων, βρύει γάρ ιάματα, τοίς πίστει κραυγάζουσι, Δοξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ο μολογούντες τής θείας οικονομίας, τό υπέρ νούν μυστήριον, γλώσσαις θεολόγοις, πάσαν αθεότητα, οι θείοι καί πάνσοφοι, Ομολογηταί κατηδάφισαν.

Θεοτοκίον

Υπέρ έννοιαν εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τοκον ώφθης, παρθενεύουσα πάλιν, Μέγα τό μυστήριον, τής κυοφορίας σου, Μήτερ αειπάρθενε άχραντε!

Ωδή ε'

«Συ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Λαμπρότησι σαφώς, τών αγώνων εκλάμποντες, εφαύλισαν τών τυράννων, τό ανίσχυρον θράσος, τής πίστεως οι πρόβολοι.

Εις πάντα προφανώς, οικουμένης τά πέρατα, τά θαύματα τών Μαρτύρων, διεδόθη καί πάντας, τή πίστει εβεβαίωσαν.

Γή ώσπερ αγαθή, τά τής χάριτος σπέρματα, δεξάμενοι πολιτεία, φιλοπόνω πλουσίως, οι θείοι εγεώργησαν.

Θεοτοκίον

Ο μόνος αγαθός, καί πελάγει χρηστότητος, τά σύμπαντα Θεομήτορ, συγκρατών σαίς αγκάλαις, κρατείσθαι κατηξίωσεν.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η' Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Νομίμως, ως καλοί στρατιώται θεόφρονες, εγκρατευσάμενοι πάντα, καί τρανώς τήν πίστιν τετηρηκότες, τόν τής θείας, δικαιοσύνης ήρατε στέφανον.

Το πρίν μέν, ο Αββακούμ μετάρσιος αίρεται, τή τού Δεσπότου προστάξει, δι' υμών δέ κόρη τυραννουμένη, θεηγόροι, τή θρεψαμένη αποκαθίσταται.

Αστράπτει, η σορός τών Μαρτύρων τοίς θαύμασι, καί ποταμούς αναβλύζει, ιαμάτων πάσι τοίς προσιούσι, καί τοίς πίστει, τήν αυτών καρτερίαν θαυμάζουσι.

Θεοτοκίον

Σέ μόνην, τών ακανθών εν μέσω ευράμενος, ώς καθαρώτατον κρίνον, καί κοιλάδων άνθος ώ Θεομήτορ, ο Νυμφίος ο νοητός εν σοί κατεσκήνωσε.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Εξ ύψους σοφοί, τήν χάριν κομισάμενοι, τών εν πειρασμοίς, προϊστασθε

πανεύφημοι, διό κόρην Άγιοι, εκ θανάτου πικρού ελυτρώσασθε, υμείς γάρ όντως υπάρχετε, Εδέσσης η δόξα, καί τού κόσμου χαρά.

Ο Οίκος

τής τού εχθρού δουλείας με ρύσαι, Ιησού ζωοδότα, ταίς τών σών αθλητών εντεύξεσι δυσωπούμενος, όπως αδούλωτον κεκτημένος, τών παθών τήν ψυχήν καί τό σώμα, ανευφημώ τήν αύτών οξυτάτην βοήθειαν, προφθάσαντες γάρ, τού θανάτου ερρύσαντο κράζουσαν τήν κόρην, ήν περ παρέθετο εκβοώσα η μήτηρ τοίς μάρτυσιν, Υμείς όντως υπάρχετε, Εδέσσης η δόξα, καί τού κόσμου χαρα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί Ομολογητών Γουρία, Σαμωνά καί Αβίβου.

Στίχοι

Ξίφος τελειοί Σαμωνάν καί Γουρίαν,
Καί φλόξ Άβιβον, οις χαρά φλόξ καί ξίφος.
Πύρ πέμπτη δεκάτη, Άβιβον πέφνε, χαλκός ετάρους.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κυντιριανού, Επισκόπου Σελευκείας, καί μνήμη τών ευσεβών βασιλέων, Ιουστίνου καί θεοδώρας, καί τού Αγίου Θωμά, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τού νέου.

Στίχοι

Ζωήν ο Θωμάς εκλιπών μετρουμένην,
Ζωήν πρεπόντως εύρεν ού μετρουμένην.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ελπιδίου, Μαρκέλλου, Ευστοχίου, καί τών σύν αυτοίς.

Στίχοι

Πύρ, Ελπίδιε, σύν δυσί στέγειν φίλοις,
Η τών επάθλων ελπίς ηρέθιζέ σε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Δημητρίου.

Στίχοι

Ο Δημήτριος, χειρί τμηθείς δημίου,
Δήμοις αθλητών συγχορεύει Κυρίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Αβραμιαίους εν τή καμίνω ο ρυσάμενος, ούτος καί τήν ξένην κόρην τής χαλεπής, περιστάσεως διέσωσε, τή μεσιτεία νύν, τών αυτού θεραπόντων ως

εύσπλαγχνος.

Ιταμωτάτης, απανθρωπίας δίκην έδωκε, πάντων τών κακών αθρόως απαιτηθείς, ο αλάστωρ καί δυσώνυμος, κρίσει δικαία σου, Λόγε Θεού σοφία καί δύναμις.

Νενευρωμένη, τή πρός υμάς ελπίδι Ένδοξοι, κόρη καθειργμένη τάφω μετά νεκρών, προσδοκίας ού διήμαρτεν, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου βοώσα καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Ως νεόσμηκτον, καί φωταυγείας πέμπον έσοπτρον, αίγλην θεϊκής Παρθένε μαρμαρυγής, προσβαλούσάν σοι εχώρησας, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η’

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Παγκόσμιος σήμερον ημίν, λαμπρά πανήγυρις, η τών Μαρτύρων Χριστού, περιαυγάζουσα χάριτι, τών θαυμάτων τούς προστρέχοντας, καί χαρμονή πνευματική, πίστει κραυγάζοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ραδίως οι Ομολογηταί, τής σής θεότητος, πάσαν κατήργησαν, τήν αθεότητα Δέσποτα, τών τυράννων μή πτοούμενοι τάς απειλάς, αλλ, ευσθενώς ανακραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Οι πάνσοφοι Ομολογηταί, οι προϊστάμενοι, τού θείου δόγματος, εχθρών τάς φάλαγγας τρέπονται, διά ξίφους αναιρούμενοι, νίκην παράδοξον σαφώς, καί διαλάμπουσαν δεδειχότες, πίπτοντες τούς εναντίους γάρ ήττησαν.

Θεοτοκίον

Φύσεσιν ορώμενον διτταίς, Χριστόν εγέννησας, τόν μίαν φέροντα, σαφώς υπόστασιν σύνθετον, ανθρωπότητι θεότητος, συνεισδραμούσης υπέρ νούν, όντως καθ’ ένωσιν, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ωδή θ’

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ρήσεσιν επόμενοι θείαις, καί θεοπνεύστοις τού Σωτήρος, Ομολογηταί θεοφεγγείς, σταυρόν επ’ ώμων χαίροντες ήρασθε, τοίς ζωηφόροις ίχνεσιν, ακολουθούντες αξιάγαστοι.

Όλω τώ φωτί τής Τριάδος, μετ' ευφροσύνης οι γενναίοι, Ομολογηταί προσχωρούντες, τά τών αγώνων γέρα κομίζονται, ταίς Ασωμάτοις τάξεσιν, αξιωθέντες συναυλίζεσθαι.

Νύν ουκ εν εσόπτρω οράτε, τών μακαρίων τάς ελπίδας, Ομολογηταί τού Σωτήρος, τής αληθείας μάλλον δέ πάνσοφοι, τό κάλλος ενοπτρίζεσθε, στεφανηφόροι πανσεβάσμιοι.

Ως τής υπερθέου Τριάδος, σαφώς ισάριθμοι φανέντες, Ομολογηταί θεηγόροι, τή ταύτης αίγλη καταλαμπρύνεσθε, ως δι' αυτήν αθλήσαντες, ζωής αφθάρτου αξιούμενοι.

Θεοτοκίον

Σαρκί επιδημήσαι θελήσας, ο διακοσμήσας πάντα Λόγος, εν σοί κατεσκήνωσε μόνην, αγιωτέραν πάντων ευράμενος, καί Θεοτόκον έδειξεν, επ' αληθείας Μητροπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως πάλαι διεσώσατε, πικρού θανάτου Άγιοι, κόρην εν τάφω βληθείσαν, τόν δέ παράνομον Γότθον, θανάτω παρεδώκατε, καμέ τών ακαθέκτων μου, παθών νύν εκλυτρώσασθε, όπως υμών τήν φωσφόρον, μνήμην φαιδρώς εορτάσω.

Θεοτοκίον

Ο πάντα τή θεότητι, πληρών ως απερίγραπτος, εκ σού Θεός απορρήτως, εσωματώθη Παρθένε, δι' οίκτον ανορθούμενος, τό τού Αδάμ παράπτωμα, νέος Αδάμ γενόμενος, όν ως Υιόν σου δυσώπει, υπέρ ημών Θεοτόκε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου. Καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου καί Ευαγγελιστού Ματθαίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες αυτά.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ο εμβατεύων καρδίας τών ανθρώπων, ότε σου τήν ένθεον γνώμην Απόστολε, θεία προγνώσει εώρακε, καί εκ τού κοσμου, τής αδικίας σέ ελυτρώσατο, τότε σε παγκόσμιον, φώς απειργάσατο, τής οικουμένης τά πέρατα, καταφωτίζειν, καί διαλάμπειν εγκελευσάμενος, ού καί τό θείον

Ευαγγέλιον, ηξιώθης σαφώς αναγράψασθαι, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο εκ τελώνου κληθείς εις μαθητείαν, ότε σε ο άναρχος Λόγος εφώνησεν, ακολουθείν προτρεπόμενος, καί κοινωνίαν, τής βασιλείας επαγγειλάμενος, τότε Παμμακάριστε, πάντα αφέμενος, καί ταραχώδους συγχύσεως, αναχωρήσας, αυτώ συντόνως επηκολούθησας, καί νύν θεόπτα εμφορούμενος, τής αφράστου αυτού θεωρίας τρανώς, καθικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Προφητική τις σαφώς οξυδερκία, πάλαι μέν σε Άγιον, λίθον τεθέαται, επί τής γής κυλιόμενον, καί τής απάτης, τάς ελεπόλεις καταλεαίνοντα, ο Λόγος δέ πάνσοφε, ο ενυπόστατος, φώς σε τού κόσμου καί κήρυκα, δικαιοσύνης, καί αληθείας αποτετέλεκε, λελαμπρυσμένον ταίς λαμπρότησι, τού τρισηλίου φωτός Πανσεβάσμιε, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος δ’

Καλούντι Χριστώ, πρός μαθητείαν ουράνιον, προθύμως ηκολούθησας θεόληπτε, πάσαν σχολήν φροντίδος γηϊνης, υφ’ έν παρωσάμενος, επαξίαν γάρ τής άνω βασιλείας, γνώμην ευπειθώς άναλαβόμενος, τής χαμαιζήλου πολιτείας, καί δόξης κενής απέστης, Ευαγγελιστής από Τελώνου γενόμενος, φώς τε τών εν σκότει χρηματίσας, καί πεπλανημένων οδηγός πρός σωτηρίαν, νύν δέ πρεσβευτής παντός τού κόσμου θερμότατος, καί τών σέ γεραιροντων Ματθαίε, φύλαξ σωτήριος.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ο εξ υψίστου κληθείς

Σωματωθέντα τόν Κτίστην τών απάντων, έσχες εν τή μήτρα σου, θεομακάριστε, αναμορφούντα τόν άνθρωπον, τόν πρίν πεσόντα, τή παραβάσει διά τού όφεως, Θεόν γάρ εγέννησας, Λόγον αφράστως Αγνή, καί τής φθοράς ηλευθέρωσας, τήν φύσιν πάσαν, παλαιωθείσαν διά τού τόκου σου, διό υμνούμεν καί δοξάζομεν, σού τήν χάριν Παρθένε ανύμφευτε, δι’ ής σκέπε καί σώζε, τούς εν πίστει σέ δοξάζοντας.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ’

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τή τών λόγων σου σάλπιγγι, τούς ανθρώπους συνήθροισας, εις Θεού επίγνωσιν Παναοίδιμε, καί τά τής πλάνης αθροίσματα, εκ γής απεσόβησας, καί εις μίαν τούς πιστούς, τήν ομόνοιαν ίθυνας, καί πρεσβεύεις νύν, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Ο εν γλώσση πυρίνη σε, καθοπλίσας τού Πνεύματος, κραταιόν ανέδειξε πολεμήτορα, κατά τής πλάνης Απόστολε, Χριστός ο Θεός ημών, παρ' ού έλαβες λαμπρά, τά βραβεία τής χάριτος, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Εις τά βάθη τού Πνεύματος, διακύψας Απόστολε, πλούτον τόν ακένωτον κατενόησας, καί εξ αυτού αρυσάμενος, τήν χάριν τήν άφθονον, ημίν ευαγγελικώς, πάσι ταύτην διένειμας, καί πρεσβεύεις νύν, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εκ πυθμένος κακίας εσχάτης, πρός ακρότατον ύψος αρετής, ως αετός υψιπέτης, παραδόξως ανέδραμες, Ματθαίε πανεύφημε, τού γάρ καλύψαντος ουρανούς αρετή, καί τής συνέσεως αυτού πάσαν τήν γήν πληρώσαντος, Χριστού ακολουθήσας τοίς ίχνεσι, μιμητής διάπυρος εν πάσιν αυτού πεφανέρωσαι, ευαγγελιζόμενος ειρήνην, ζωήν καί σωτηρίαν, τοίς πειθαρχούσιν ευσεβώς, τοίς θείοις προστάγμασιν, εν οίς ημάς καθοδήγησον, ευαρεστούντας τώ Κτίστη, καί σέ μακαρίζοντας.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Απόστολε Άγιε, καί Ευαγγελιστά Ματθαίε, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ, ίνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχαίς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τούς Κανόνας τής Οκτωήχου, καί τού Αποστόλου τόν παρόντα.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Πλουσίως μετάδος μοι, τής ενοικούσης σοι χάριτος, Ματθαίε πανένδοξε, καί

υπηρέτα Χριστού, καί βοήσομαι, λαμπρώς ανακηρύττων, καί μέλψω γηθόμενος, τά σά θαυμάσια.

Τελείως κατέλιπες, τών επιγείων τήν σύγχυσιν, τού Λόγου ώς ήκουσας, τού σαρκωθέντος φωνής, καί τής χάριτος, εδείχθης οικονόμος, καί κήρυξ θεόληπτος, θεομακάριστε.

Αυτόπτης γενόμενος, καί υπηρέτης διέπρεψας, τού Λόγου Απόστολε, τού πρό αιώνων Πατρός, καί διέδραμες, αυτού τήν παρουσίαν, ευαγγελιζόμενος, πάσι τοίς έθνεσιν.

Θεοτοκίον

Θανάτου καθαίρεσιν, καί τής φθοράς τήν κατάλυσιν, ζωής τε φανέρωσιν, ευηγγελίσω Σοφέ, τής Παρθένου γάρ, εν μήτρα ενοικήσας, ο απεριόριστος, κόσμον ανέπλασεν.

Ωδή γ'

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Τούς σούς Αποστόλους Θεού Λόγε, φωστήρας ανέδειξας ζωής, τόν ζόφον απελαύνοντας, τής αθεΐας Δέσποτα, καί εν τή θεία δόξη σου, τόν κόσμον όλον φωτίζοντας.

Τή σή καθοπλίσας, παντευχία, Ματθαίον τόν άριστον Σωτήρ, τυράννων δυνατώτερον, τούτον ειργάσω Δέσποτα, καί καθαιρέτην έδειξας, ειδώλων πλάνης Φιλάνθρωπε.

Γλώσσης τής πυρίνης σου ο φθόγγος, δαιμόνων ενέπρησε βωμούς, Ματθαίε τό θεότευκτον, τού Παρακλήτου όργανον, δι' ού Χριστός κηρύττεται, Λόγος ο ενυπόστατος.

Θεοτοκίον

Σάλπιγξ θεολόγος φθεγγομένη, συντόνως εφώτισε λαούς, Ματθαίου τού θεόφρονος, τήν τής Τριάδος έλλαμψιν, τήν υπέρ νούν τε σάρκωσιν, τού Λόγου εκ σού Πανάχραντε.

Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονονς πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο πρώτος τού Χριστού, Ευαγγέλιον γράψας, καί πάσαν δαδουχών, τήν υφήλιον κτίσιν, Ματθαίος ο σοφώτατος, καί Χριστού μύστης άριστος, νύν τιμώμενος, ταίς ιεραίς μελωδίαις, πάσιν άφεσιν, αμαρτιών εξαιτείται, τοίς

πόθω τιμώσιν αυτόν.

Δόξα… Ήχος πλ. δ’

Τήν Σοφίαν

Τόν χρυσόν καταλείψας ως αληθώς, τόν Χριστόν δέ ποθήσας φιλευσεβώς, Ματθαίε Απόστολε, τών περάτων εδείχθης φωστήρ, καί εκ Τελώνου ώφθης, Απόστολος ένδοξος, μαθητής γενόμενος, καί κήρυξ τής πίστεως. Όθεν συνελθόντες, κατά χρέος τιμώμεν, τήν πάνσεπτον μνήμην σου, καί πιστώς εορτάζομεν, μελω δούντες καί λέγοντες. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τήν ουράνιον πύλην καί κιβωτόν, τό πανάγιον όρος τήν φωταυγή, νεφέλην υμνήσωμεν, τήν ουράνιον κλίμακα, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν λυτρωσιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τώ κόσμω καί άφεσις, τών αρχαίων εγκλημάτων, διά τούτο βοώμεν αυτή. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εντίστει, τόν άχραντον τόκον σου.

Ωδή δ’

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Τώ ενυποστάτω σου Λόγω Θεέ, μεμαθητευμένος διέλυσε, κόσμου σοφίαν, ο θεόπτης Μαθητής, μεγαλοφώνως κράζων σοι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τώ μεμακαρισμένω υπό Χριστού, ποίαν ευφημίαν προσείπωμεν, σοί θεηγόρε; ουκ ισχύει γάρ βροτός, τήν επανθούσαν χάριν σοι, λόγω εξειπείν αξιάγαστε.

Σού τόν ακηλίδωτον καί ακραιφνή, νούν τεθεαμένος ο Ύψιστος, ώσπερ λαμπάδα, εις λυχνίαν υψηλήν, τοίς εν τώ σκότει φαίνουσαν, πάσι θεοφάντορ προτέθεικεν.

Θεοτοκίον

Τήν τεταπεινωμένην φύσιν βροτών, η ευλογημένη ανύψωσας, τήν τού Υψίστου, ως κυήσασα ισχύν, υπερφυώς πανάχραντε, Μήτηρ ως Ματθαίος εδίδαξεν.

Ωδή ε’

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων θεον, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Τήν χάριν δεξάμενος, τού Παναγίου Πνεύματος, θείον ενδιαίτημα εδείχθης, θείως διδάξας, θεογνωσίας τό φώς, πιστευθείς τά δόγματα Χριστού,

γράμμασιν εκτίθεσθαι, ως αυτόπτης θεόκριτος.

Η γλώσσά σου κάλαμος, τού Παρακλήτου γέγονεν, ενθέως τού λύτρωσιν διδόντος, τοίς έπιγνούσι τήν δεσποτείαν αυτού, καί ταίς σοφών εμπνέοντος ψυχαίς, γνώσιν επουράνιον, ώ Ματθαίε πανέντιμε.

Αστράπτοντα θαύμασι, καί ιαμάτων χάρισι, σέ Χριστός εξέπεμψε τώ κόσμω, τήν τών δαιμονων καταπατούντα ισχύν, καί ψυχάς φωτίζοντα Πιστών, πάντων τών υμνούντων σε, τής ειρήνης τόν κήρυκα.

Θεοτοκίον

Παρθένος γεγέννηκεν, Υιόν τόν προαιώνιον, φύσιν ενδυσάμενον ανθρώπων, ώς εκδιδάσκων ο θεηγόρος φησί, καί σώσαντα ταύτην εκ φθοράς, πάθει τώ τού σώματος, καί Παρθένος διέμεινεν.

Ωδή ς'

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεποντισέ με καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός εκ φθοράς ανάγαγε, τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ευαγγελιστής από τελώνου, ώς ηκολούθησέ σοι, μετεσκεύασται ο θεηγόρος, τή παναλκεί Παντουργέ δυνάμει σου, ο Ματθαίος ο πανάριστος.

Ρυθμίζεται τού Ευαγγελίου, τοίς ψυχοτρόφοις λόγοις, τών εθνών πληθύς ανυψουμένη, πρός αρετών υψηλών ακρότητα, ώ Ματθαίε παμμακάριστε.

Ματθαίου ζωγρείται θεοπλόκοις, τού Μαθητού δικτύοις, τά συστήματα τών πιστευόντων, διά παντός πρός τήν σήν επίγνωσιν, Ευεργέτα ποδηγούμενα.

Θεοτοκίον

Παρθένον τεκούσαν αναγράφων, ευαγγελίζεταί σε, τόν τά σύμπαντα πεποιηκότα, άνευ σποράς καί φθοράς Πανάμωμε, ο Ματθαίος ο πανάριστος.

Ο Ειρμός

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός εκ βυθού αναγαγε, τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τού τελωνείου τόν ζυγόν απορρίψας, δικαιοσύνης τώ ζυγώ προσηρμόσθης, καί ανεδείχθης έμπορος πανάριστος, πλούτον κομισάμενος, τήν εξ ύψους σοφίαν, όθεν ανεκήρυξας, αληθείας τόν λόγον, καί τών ρα θύμων ήγειρας ψυχάς, καθυπογράψας, τήν ώραν τής κρίσεως.

Ο Οίκος

Η τού εχθρού με τυραννίς βιαζεται απλήστως, καί τής ψυχής μου όλον τόν σπόρον καθαρπάζει, Ματθαίε φίλε τού Χριστού, αλλ' αυτός τόν σπόρον τών ευχών σου δεδωκώς, πρός σήν δουλείαν κάρπωσον, καί δείξον υμνωδόν σου σμικρότατον, καί υφηγητήν με τών πολλών σου καί μεγάλων κατορθωμάτων, καί τής πρός Χριστόν σου σχέσεως, τά πάντα παρευθύς εγκαταλείψας,

ηκολούθησας θερμώς τώ κεκληκότι, πρώτος γεγονώς Ευαγγελιστής εν τώ κόσμω, καθυπογράψας τήν ώραν τής κρίσεως.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου καί Ευαγγελιστού Ματθαίου.

Στίχοι

«Σώζεις, Ιησού καί τελώνας, σοί χάρις».
Ούτω βοά Ματθαίος εκ πυρός μέσου.
Ακάματον Ματθαίον πύρ δεκάτη κτάνεν έκτη.

Ταίς αυτού αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Εχρημάτισας τού πρώτου απαυγάσματος, θείον εκτύπωμα, ως Μαθητής ταίς αυτού, ακτίσι πυρσούμενος, ώ ψάλλων έλεγες, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ως διάκονον τού λόγου Παμμακάριστε, θείοις σκηνώμασιν, όπου Χριστός κατοικεί, εκεί σε κατώκισεν, ως σοί υπέσχετο, ο υπέρθεος, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός μόνος τών όλων.

Τά νοσή ματα Ματθαίε φυγαδεύονται, καί δραπετεύουσιν, η τών δαιμόνων πληθύς, τοίς εν σοί χαρίσμασι, τού θείου Πνεύματος, εν οίς έψαλλες, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τήν πανύμνητον Παρθένον εξιστόρησας, τοίς θείοις λόγοις σου, τόν Ποιητήν τού παντός, τεκούσαν Απόστολε, ώ πάντες ψάλλομεν, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Νεύσεσι πρός σέ ταίς ανενδότοις Ματθαίος ο ιερώτατος Θεούμενος, θέσει χρηματίσας τε, φύσει όπερ πέφυκας, τήν οικουμένην Δέσποτα, είλκυσε ψάλλειν σοι. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ώσπερ αστραπήν τή οικουμένη, ο Λόγος τόν θεολόγον εξ, απέστειλε, ζόφον μέν διώκοντα, έθνη δέ φωτίζοντα, θεολογίας δόγμασιν, όθεν καί έψαλλε, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Λόγω καθαρώ καί διανοία, Θεώ σοι προσομιλήσαι εξεγένετο, ύλην γάρ ως έτεμες, τούτω προσεπέλασας, καί συνεκράθης, Ένδοξε, όθεν καί έψαλλες, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Επ' ευεργεσία τών ανθρώπων, ο Λόγος σωματωθήναι κατηξίωσε, πύλην παρθενίας γάρ, ώδευσεν ο Κύριος, καί Θεοτόκον έδειξε, διό κραυγάζομεν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας».

Ωδή θ'

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αειπάρθενε».

Κάλλους νοητού, εδέξω διάδημα, θείον Απόστολε, καί τής βασιλείας δέ, ευπρεπεστάτω στέφει κεκόσμησαι, χειρί τού Παντοκράτορος, καί διαλάμπεις σοφέ, συν Αγγέλοις, θρόνω παριστάμενος, τού Δεσπότου Χριστού παμμακάριστε.

Ξύλου τής ζωής, αξίως τετύχηκας, κήρυξ τού ζώντος Θεού, ευαγγελισάμενος, ζωής τώ κόσμω θείαν επίσκεψιν, τώ γάρ φυτώ τής γνώσεως, ου διεφθάρης τόν νούν, διαμείνας, άσειστος ακράδαντος, Εκκλησίας κρηπίς παμμακάριστε.

Νύμφην τού Χριστού, ενθέως εκόσμησας, Ευαγγελίω σου, ώσπερ διαδήματι, τήν Εκκλησίαν θεομακάριστε, καί νύν τήν θείαν μνήμην σου, πανηγυρίζει φαιδρώς, ήν ρυσθήναι, πάσης περιστάσεως, καί κινδύνων δεινών καθικέτευε.

Θεοτοκίον

Κόλπων ουκ εκστάς, ανάρχου Γεννήτορος, Λόγος ο άναρχος, ως ευαγγελίζεται, Ματθαίος γράφων, Θεός σεσάρκωται, εκ σού Αγνή πανύμνητε, τήν τών ανθρώπων μορφήν, ολοτρόπως, πάσαν ενδυσάμενος, καί τά ταύτης λαβών ιδιώματα.

Ο Ειρμός

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αειπάρθενε».

Εξαποστειλάριον

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Τού τελωνείου τόν ζυγόν, απορρίψας εμφρόνως, Χριστώ κατηκολούθησας, ώ Ματθαίε θεόφρον, τοίς ίχνεσι δέ τοίς αυτού, θαυμαστώς επόμενος, εν μετοχή εγεγόνεις, τής αυτού βασιλείας, καί τής δόξης κοινωνός, καί μύστης τών απορρήτων.

Θεοτοκίον

Τάς παναγίας χείράς σου, Θεοτόκε Παρθένε, αίς τόν κτίστην εβάστασας, έπαρον εις πρεσβείαν, υπέρ ημών δυσωπούσα, όπως ρύσηται ημάς, πάσης πείρας Δαιμόνων, καί τού τυχείν Πανάμωμε, τών μελλόντων εκείνων, αγαθών αξιώση.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Έλαμψας Απόστολε, φωτοειδής ώσπερ ήλιος, ταίς ακτίσι τού Πνεύματος, καί πάσαν κατηύγασας, οικουμένην μάκαρ, τή θεογνωσία, καί απεδίωξας αχλύν, πολυθεϊας Ματθαίε πάνσοφε, διό σου τήν υπέρφωτον, καί αξιάγαστον σήμερον, εκτελούμεν πανήγυριν, ως πηγήν αγιάσματος. (Δίς)

Εν ύψει καθήμενος, θεογνωσίας Απόστολε, υπεδέξω τού Πνεύματος, τήν αίγλην φανείσάν σοι, τού πυρός εν είδει, καί γλώσση πυρίνη, πάσαν κατέφλεξας σαφώς, τής ασεβείας ύλην πολύθεον, διό σε ως Απόστολον, καί θεηγόρον γεραίρομεν, τήν αγίαν σου σήμερον, εκτελούντες πανήγυριν.

Εβρόντησας πάνσοφε, τή οικουμένη διδάγματα, ιερά καί σωτήρια, καί πάσαν εκάθηρας, ειδωλομανίας, τήν κτίσιν Ματθαίε, καί κατεφώτισας λαούς, Ευαγγελίου ταίς επιλάμψεσιν, ειδώλων τά τεμένη δέ, καταστρεψάμενος χάριτι, Εκκλησίας εις αίνεσιν, τού Θεού ωκοδόμησας.

Δόξα… Ήχος πλ. δ'

Κροτήσωμεν εν άσμασι σήμερον πιστοί, επί τή μνήμη τού σεπτού Αποστόλου, καί Ευαγγελιστού Ματθαίου, ούτος γάρ ρίψας τόν ζυγόν, καί τόν χρυσόν τού τελωνείου, ηκολούθησε Χριστώ, καί κήρυξ τού Ευαγγελίου θείος εχρημάτισεν, όθεν εξήλθε προφητικώς ο φθόγγος αυτού, εις τήν οικουμένην, καί πρεσβεύει σω θήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη. Καί Απολυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά καί από τού Κανόνος η γ' καί ς' Ωδή.

Απόστολος πρός Ρωμαίους.

Αδελφοί, λέγει η γραφή. Πάς ο πιστεύων επί Κύριον, ου καταισχυνθήσεται…

Ζήτει τή γ’ τής τετάρτης Εβδομάδος.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον.

Τώ καιρώ εκείνω, παράγων ο Ιησούς, είδεν άνθρωπον καθήμενον…

Ζήτει Σαββάτω ε’

Κοινωνικόν

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΙΖ’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου, Επισκόπου Νεοκαισαρείας, τού θαυματουργού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες αυτά.

Ήχος πλ. δ’

Τί υμάς καλέσωμεν

Τί σε νύν καλέσω Γρηγόριε; πρακτικόν, ότι τά πάθη, καθυπέταξας τώ νώ, θεωρόν, ότι εδρέψω, τής σοφίας τόν καρπόν, ενθέου, οπτασίας αξιούμενον, καί δόγματα, ουράνια μυούμενον, ιερουργόν ιερώτατον, θαυματουργόν υπερθαύμαστον, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τί προσαγορεύσω σε Όσιε; οδηγόν τών πλανωμένων, καί νοσούντων ιατρόν, χορηγόν τών πρός τήν χρείαν, τοίς αιτούσι δαψιλή, διώκτην, τών δαιμόνων ισχυρότατον, αλείπτην, τού Μαρτύρων αγωνίσματος, προφητικώς διαλάμποντα, χαρίσμασιν αξιάγαστε, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε νύν προσείπω Γρηγόριε; καθαιρέτην τής αθέου, δυσσεβείας κρατερόν, οριστήν τής ευσεβείας, καί διδάσκαλον εθνών, ειρήνης, βραβευτήν ακαταμάχητον, πολέμων, καταλύτην ακαθαίρετον, εν όρεσι διαιτώμενον, καί βλέποντα τά εν πόλεσιν, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β’

Εις βάθος θεωρίας υπελθών πανσόφως, Ιεράρχα Χριστού, τήν θείαν εμυήθης τής Τριάδος φανέρωσιν, καί πνεύματι προσβλέπων ακλινώς, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τών θαυμάτων άβυσσον πηγάζεις ημίν, τήν υγράν υδάτων φύσιν, εις λιθώδη μεταποιήσας, καί νεωκόρον πλάνης απαλλάξας ζοφεράς, τούς διώκτας έπεισας πιστούσθαι τήν αλήθειαν, καί στύλος ευσεβείας αρετών οφθείς αυτοίς, τών θαυμάτων υποφήτης ανηγορεύθης, Διό δυσωπούμέν σε, μή παύση υπέρ ημών τόν Σωτήρα δυσωπείν, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλην αποθέμενοι

Γνώμη ολισθήσας τε, καί δουλωθείς τή τού πλάνου, απάτη Θεόνυμφε, πρός τήν υπερθαύμαστον ευσπλαγχνίαν σου, καί θερμήν δέησιν, Παναγία Κόρη, καταφεύγω ο πανάθλιος, Δεσμού με λύτρωσαι, τών πειρατηρίων καί θλίψεων, καί σώσον με πανάμωμε, τών δαιμονικών επιθέσεων, ίνα σε δοξάζω, καί πόθω ανυμνώ καί προσκυνώ, καί μεγαλύνω σε Δέσποινα, τήν αειμακάριστον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ξύλω σε κρεμάμενον, μέσον ληστών καθορώσα, η χωρίς ωδίνων σε, καί φθοράς κυήσασα Μητροπάρθενος, χαλεπώ βέβληται, τήν ψυχήν Κύριε, βέλει λύπης καί σπαράττεται, πικρά στενάζουσα, σπλάγχνα καί καρδίαν τήν άχραντον, καί ξέουσα τοίς όνυξιν, αφειδώς τάς όψεις καί πύρινα, δάκρυα κενούσα, μετ' οιμωγής σοι κέκραγε Σωτήρ, Οίμοι γλυκύτατον σπλάγχνον μου! πώς αδίκως πασχεις νύν.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα… Ήχος πλ. β'

Γρηγόρησις Θεού, εδόθη σοι σοφέ κατά τόν Δανιήλ, ώσπερ γάρ εκείνω τό ενύπνιον, ούτω τό τής πίστεως μυστήριον απεκαλύφθη σοι, διό σωθήναι πρέσβευε, τάς ψυχάς ημών Όσιε Πάτερ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αρχαγγελικόν λόγον υπεδέξω, καί Χερουβικός θρόνος ανεδείχθης, καί εν αγκάλαις εβάστασας Θεοτόκε, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ κυήσασα, ανεβόα, τί τό ξένον ό ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωής χορηγέ;

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Εν προσευχαίς γρηγορών, ταίς τών θαυμάτων εργασίαις εγκαρτερών, επωνυμίαν εκτήσω τά κατορθώματα, αλλά πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, Πάτερ Γρηγόριε, φωτίσαι τάς ψυχάς ημών, μή ποτε υπνώσωμεν, εν αμαρτίαις εις θάνατον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Τώ τερατουργώ Γρηγορίω τόν έπαινον υφαίνω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλήτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τών σών θαυμάτων εν εμοί Γρηγόριε, θείαν ενέργειαν, περιφανώς Πάτερ, καί τανύν ανάδειξον, εκ τού βυθού ρυόμενος, τών πταισμάτων με μάκαρ, καί σή φωτίζων λαμπρότητι, όπως επαξίως υμνήσω σε.

Ως εντρεχής καί νουνεχής καί φρόνιμος, τό τής ψυχής ευγενές, τών τής σαρκός μάκαρ, ηδονών προέκρινας, τά τής σοφίας δόγματα, φιλοπόνως συλλέγων, δι' ών εκείνη Γρηγόριε, τρέφεται Θεώ πλησιάζουσα.

Τήν σωφροσύνην αδελφήν κτησάμενον, ως συνεργόν τών καλών, σέ καθορών όφις, ο δεινός Γρηγόριε, σοί τούς βασκάνους ήγειρεν, ούς κατήσχυνας Πάτερ, μακροθυμία τό γύναιον, πάθει συσχεθέν ιασάμενος.

Επί τής ξένης διατρίβων Όσιε, πάσιν αιδέσιμος, δι' αρετήν ώφθης, ευσεβής φιλόθεος, θαυματουργίας χάρισμα, πρός Θεού δεδεγμένος, δι' ής γνωρίζη ως ήλιος, λάμψας εν τώ κόσμω Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Ρίζης Αγνή βασιλικής εβλάστησας, καί Βασιλέα Χριστόν, τον τού Θεού Λόγον, υπέρ νούν καί έννοιαν, σεσαρκωμένον τέτοκας, εξ αγνών σου αιμάτων, διττόν τήν φύσιν υπάρχοντα, καί μοναδικόν τήν υπόστασιν.

Ωδή γ'

«Οστερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος, μόνε Φιλάνθρωπε».

Ανακαθάρας σου τόν νούν, τής τών παθών τρικυμίας, καί πανσόφου θεωρίας εμπλήσας, ανεδείχθης ευπρεπές, σοφίας ενδιαίτημα, καί προφητείας χάριν, κατεπλουτίσθης Γρηγόριε.

Τή θεοπνεύστω συγγραφή, προσομιλήσας παμμάκαρ, καί Ποικίλης πολιτείας ιδέαν, εκλεξάμενος σοφώς, Εν αρετής εικόνισμα, εν σεαυτώ θεόφρον, απηκριβώσω Γρηγόριε.

Ο θεοφάντωρ μυηθείς, τή θεία μυσταγωγία, τό μυστήριον τής θεολογίας, κατεφώτισεν ημάς, Τριάδα ομοούσιον, ομοφυή τε σέβειν, άκτιστον καί συναϊδιον.

Υπό Θεού οδηγηθείς, ως πόθω τούτον ζητήσας, τήν αγνήν καί Θεοτόκον Μαρίαν, καί τόν γόνον τής Βροντής, μυσταγωγούς εκέκτησο, τό τής Τριάδος φέγγος, σέ θεορρήμον διδάσκοντας.

Θεοτοκίον

Ράβδον βλαστήσασαν Χριστόν, τό άνθος τής αφθαρσίας, καί χρυσούν θυμιατήριον πάντες, σέ γινώσκομεν Αγνή, θείας ουσίας φέρουσαν, εν ταίς αγκάλαις Κόρη, άνθρακα θεομακάριστε.

Ο Ειρμός

«Οστερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος, μόνε Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ήχος γ'
Θείας πίστεως

Νέος γέγονας Μωσής τοίς έργοις, πλάκας πίστεως επί τού όρους, τής μυστικής θεοφανείας δεξάμενος, νομοθετήσας λαοίς τήν ευσέβειαν, τού τής Τριάδος μυστηρίου Γρηγόριε, όθεν άπαντες, Τιμώμεν πιστοί τήν μνήμην σου, αιτούντες διά σού τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη Πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπερέχουσα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι Τέκνον μου! πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς, Κύριε συ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, Διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Γήν τήν καλήν, Πάτερ θεόφρον εζήλωσας, καί τού λόγου, σπόρον εισδεξάμενος, εις εκατόν εύαγγελικώς, πολλαπλασιάζεις, εισέτι καί νύν Γρηγόριε, προσάγων διδαχαίς σου, τούς πιστώς μελωδούντας, τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ως αστραπή, Πάτερ εκλάμψας ο βίος σου, τών δαιμονων, πλάνην εφυγάδευσε, τώ γάρ φωτί, τής σής αρετής, τό εκείνων σκότος, προσομιλήσαι ούκ ίσχυσε, διό ο νεωκόρος, ψυχοφθόρου απάτης, κυλισθείς ώσπερ λίθος φωτίζεται.

Γνόφον φωτός, τού θειοτάτου θεάσασθαι, ηξιώθης, νόμον τε θεόγραφον, ως Μωϋσής, Πάτερ ειληφώς, τής θεολογίας, τό ακριβές εκπεπαίδευσαι, εντεύθεν νομοθέτης, τή Χριστού Εκκλησία, ανεδείχθης θεόφρον Γρηγοριε.

Ρητορικήν, ερεσχελίαν εξέκλινας, καί τώ λόγω, Πάτερ τώ τής χάριτος, καταυγασθείς, αποστολικήν, όντως εξουσίαν, κατά δαιμόνων επλούτησας, τήν σήν γάρ δραπετεύει, απαστράπτουσαν αίγλην, ο τού σκότους προστάτης

Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Η κιβωτός, πόρρωθεν σέ προετύπωσε, δεξαμένη, νόμον τον θεόγραφον, τήν εν γαστρί, τόν ζωαρχικόν, Λόγον συλλαβούσαν, ανερμηνεύτως Πανάμωμε, τόν τρέφοντα πλουσίως, τάς ψυχάς τών βοώντων, τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ωδή ε'

«Ινα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Γεωργία σών λόγων, τάς κεχερσωμένας καρδίας ωμάλισας, καί τόν θείον σπόρον, εν αυταίς Ιεράρχα κατέβαλες, καί καρπόν πολύχουν, τώ Λυτρωτή τήν σωτηρίαν, τών πιστών θεορρήμον προσήγαγες.

Ο Θεού παραστάτης, ζήλω πυρακτούμενος χρίει σε Φαίδιμος, Ιερέα Πάτερ, τώ Θεώ τώ τά σύμπαντα βλέποντι, ευσεβώς θαρρήσας, καί τή σεπτή σου πολιτεία, πεποιθώς θεορρήμον Γρηγόριε.

Ροαίς τών σών δογμάτων, τάς ειδωλικάς πυρπολήσεις κατέσβεσας, καί ταίς διδαχαίς σου, τούς πιστούς εβεβαίωσας Πάνσοφε, αναβάς εις ύψος, ώς Σαμουήλ ταίς θεωρίαις, καί ως δένδρον φανείς τοίς διώκουσι.

Ιεράρχα θεόφρον, ταίς σαίς ικεσίαις δεινών με λυτρούμενος, τών εμών πταισμάτων, τό χειρόγραφον Πάτερ διάρρηξον, ιερεύς υπάρχων, καί εκ Θεού τήν εξουσίαν, ειληφώς αφιέναι τά πταίσματα.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης Παρθένε, τοίς τής παρθενίας σου αχράντοις κάλλεσι, καί τής πρώτης Εύας, περιέστειλας αίσχος τό δύσμορφον, τόν Χριστόν τεκούσα, περιβολήν αθανασίας, χαριζόμενον τοίς σέ γεραίρουσιν.

Ωδή ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Τήν λίμνην θαυματουργών, αδελφοκτόνον εξήρανας, καί ποταμού τάς ορμάς, ανέστειλας Πάνσοφε, τήν ράβδον πηξάμενος, τήν καί παραχρήμα, δενδρωθείσαν θείω νεύματι.

Ο ζήλος ο τού Θεού, κατέφαγέ σε Γρηγόριε, μή καρτερών γάρ οράν, Θεόν υβριζόμενον, λαόν ματαιόφρονα, ταίς σαίς ικεσίαις, θεορρήμον εξωλόθρευσας.

Νενέκρωται βουληθείς, εξουθενείν σε ο δείλαιος, Εβραίος ο δυσσεβής, Θεού σε δοξάζοντος, θεόφρον Γρηγόριε, τών αυτού δογμάτων, πληρωτήν αναδεικνύμενον.

Θεοτοκίον

Επήλθε τό παντουργόν, επί σέ Πνεύμα Πανάμωμε, καί Λόγος ο τού Θεού, εν σοί κατεσκήνωσε, καί σάρξ εχρημάτισεν, ανεκδιηγήτως, διαμείνας αναλλοίωτος.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσον μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Θαυμάτων πολλών, δεξάμενος ενέργειαν, σημείοις φρικτοίς, τούς δαίμονας επτόησας, καί τάς νόσους ήλασας τών ανθρώπων, πάνσοφε Γρηγόριε, διό καλή θαυματουργός, τήν κλήσιν εξ έργων κομισάμενος.

Ο Οίκος

Πόθεν απάρξομαι τούς επαίνους εξυφαίνειν ο τάλας, καθορών τά πολλά καί υπερθαύμαστα πράγματα; Εάν από τού βίου τού Οσίου εγχειρήσω, τό σύνολον ουκ ισχύω, πάντα γάρ νούν υπερβαίνει ο ένθεος βίος αυτού, Εάν από τών θαυμάτων, καί εν τούτω λοιπόν αισχυωθήσομαι, υπέρ τήν ψάμμον γάρ υπάρχουσι, διά τούτο ακούει θαυματουργός, τήν κλήσιν εξ έργων κομισάμενος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου, Επισκόπου Νεοκαισαρείας τού θαυματουργού.

Στίχοι

Ο Γρηγόριος, θαυματουργών καί πάλαι,
Θεώ παραστάς, θαυματουργεί τι πλέον.
Εβδομάτη δεκάτη τε μέγας θάνε θαυματουργος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου καί Ομολογητού Λαζάρου τού Ζωγράφου.

Στίχοι

Ου ζωγραφεί σε Λάζαρος καί νύν Λόγε,
Αλλά βλέπει σε ζώντα, μή ληπτόν χρόαις.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τών Οσίων Ζαχαρίου τού Σκυτοτομου, καί' Ιωάννου, καί διήγησις ωφέλιμος.

Ο Όσιος Γεννάδιος, ο εν τή μονή τού Βατοπεδίου ασκήσας, καί δοχειάρης (τροφοδότης) αυτής ών, καί τό θαύμα τού έλαιον αναβλύσαντος εκ κενού πίθου ιδών, εν ειρήνη τελειούται.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Λογγίνος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Έχεις αθλητήν Χριστέ Λογγίνον μέγαν.
Έχεις δέ καί Λογγίνον ασκητήν μέγαν.

Τή αύτή ημέρα, ο άγιος Γεννάδιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ο Γεννάδιος εύρε τήν Εδέμ στέφος,
Φανείς νοητήν πρός παλαίστραν γεννάδας.

Τή αύτή ημέρα, ο άγιος Μάξιμος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Μάξιμος ωδίνησε, καί τεκών τέκνα,
Πράξεις αγνάς, άπεισιν αγνός εκ βίου.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Ιουστίνος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ασκητικός άγρυπνος οφθαλμός μύει,
Ιουστίνος, τό θαύμα τών ησκηκότων.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείας, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ’

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Πατέρων τό καύχημα, καί Διδασκάλων τό σεμνολόγημα, φωστήρ τής Εκκλησίας, τής ευσεβείας στύλος ακράδαντος, σύ καθωράθης, κραυγάζων Γρηγόριε, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Αστράψας τοίς θαύμασι, τήν οικουμένην εφωταγώγησας, διά τούτο θεόφρον, συναθροισθέντες σέ μακαρίζομεν, οι τών σών λόγων, τρυφώντες καί ψάλλοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ιάματα Πάνσοφε, τοίς ασθενούσι πάσιν επήγασας, εξεχύθη γάρ χάρις, δαψιλεστάτη σού εν τοίς χείλεσι, θαυματουργίας, δι’ ής ανακράζομεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νύν πάντα πεπλήρωται, φωτός τού θείου, διά σού Πάναγνε, σύ γάρ πύλη εφάνης, δι’ ής τώ κόσμω Θεός ωμίλησε, καταφωτίζων τούς πίστει κραυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η’

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Οι διά σού πλουτήσαντες, τής Τριάδος τήν έλλαμψιν, τής ομοουσίου, καί σεπτής Γρηγόριε, τήν σήν νύν πανήγυριν, επιτελούντες χάριτι, θαυματουργική, καταλαμφθήναι αιτούμεν, βοώντες, Τόν Δεσπότην, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Νεοφανές ώς έσοπτρον, δεδεγμένος πανόλβιε, τάς μαρμαρυγάς, τής αρχικής θεότητος, τόν κόσμον εφώτισας, αντανακλάσεις πέμπων φωτός, τοίς μελωδικώς, ορθοδοξία βοώσιν, Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Υπό Θεού σκεπόμενος, ευσεβείας υπόθεσις, τοίς θεοσεβέσιν, εφρουρήθης πάνσοφε, εις όρος ιστάμενος, ώς νομοθέτης άλλος Μωσής, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν εκδιδάσκων, Γρηγόριε κραυγάζεις, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Φωτός αδύτου γέγονας, ενδιαίτημα Πάναγνε, ταίς τής παρθενίας, καλλοναίς αστράπτουσα, καί πάντας κατηύγασας, τούς Θεοτόκον σε αληθή, καθομολογούντας, εκ ψυχής καί βοώντας, Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ’

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Αρίστης πολιτείας λάμψας φωτί, νύν φωτί τώ μεγάλω παρέστηκας, θεουργικαίς, θαυματοποιΐαις ώς νικητής, κατεστεμμένος Όσιε, Πάτερ, Ιεράρχα θαυματουργέ, Γρηγόριε θεόφρον, φωστήρ τής Εκκλησίας, τών Ορθοδόξων εγκαλλώπισμα.

Ιθύνεσθαι δυσώπει σαίς προσευχαίς, τό βασίλειον νύν ιεράτευμα, τό εκλεκτόν, καί ηγιασμένον θαυματουργέ, καί τούς πιστώς τήν μνήμην σου, νύν

επιτελούντας επιτυχείν, τής άνω βασιλείας, Γρηγόριε θεόφρον, αξιωθήναι καθικέτευε.

Νικήσας τών δαιμόνων τάς προσβολάς, καί σαρκός υποτάξας τό φρόνημα, καί ιερεύς, άκακος καί όσιος γεγονώς, δικαιοσύνης ένδυμα, περιβεβλημένος θαυματουργέ, παρίστασαι τώ θρόνω, τού πάντων Βασιλέως, νύν παρρησία παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε Μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τής εαυτού, όν ο Πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εί καί τό σώμα περιβέβληται.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον
Τών Μαθητών ορώντων σε

Τόν εν ποικίλοις θαύμασιν, Ιεράρχην, αναφανέντα δόκιμον εν τώ κόσμω, θείαις ευφημήσωμεν μελωδίαις, Γρηγόριον φιλέορτοι, όπως ταίς τούτου πρεσβείαις, λάβωμεν λύσιν πταισμάτων.

Θεοτοκίον

Ο τής ζωής τής θείας καί μακαρίας, φθονήσας μοι τής πάλαι εν Παραδείσω, εχθρός ο δολιώτατος καί πανούργος, καί τής Εδέμ εξόριστον, ποιήσας με θανατούται, τή σή γεννήσει Παρθένε.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Χαίροις θεολογίαις σαφώς, ιερωτάταις ιερώς σεμνυνόμενος, ο στύλος τής Εκκλησίας, η τών δογμάτων κρηπίς, τό τού Παρακλήτου θείον όργανον, ο νούς ο ουράνιος, η κιθάρα τού Πνεύματος, ποιμήν ο μέγας, καί Χριστού Αρχιποίμενος, θρέμμα γνήσιον, καί αρνίον πραότατον, κρήνη αναβλυστάνουσα, δογμάτων τά νάματα, καί ιαμάτων τά ρείθρα, ιερομύστα Γρηγόριε, Χριστόν εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος. (Δίς)

Χαίροις, Ιεραρχών καλλονή, τών αρετών τό διαυγές καταγώγιον, η στάθμη τής Εκκλησίας, ιερωσύνης κανών, ποταμός ναμάτων θείων έμπλεως, εξ ών καταρδεύεται, η υφήλιος άπασα, πρός ευκαρπίαν, ψυχικήν καί σωτήριον, καί αιρέσεων, αποπλύνεται βόρβορος, Άνθρωπε επουράνιε, επίγειε Άγγελε, στόμα τόν νόμον τόν θείον, εμμελετήσαν Γρηγόριε, Θεού κληρονόμε, τού παρέχοντος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Όμβροις σών ιερών προσευχών, λίμνην εξήρανας ποτέ μάχης πρόξενον, καί ρείθρον τή δενδρωθείση, ράβδω ατάκτως σοφέ, επικλύζον είργεις θεία χάριτι, βωμούς κατηδάφισας, τών δαιμονων Γρηγόριε, τής απιστίας, τόν χειμώνα διέλυσας, θερμοτάταις σου, πρός Θεόν παρακλήσεσι, θαύμασιν εβεβαίωσας, ψυχάς καί προσήγαγες, τώ ευεργέτη τών όλων, παρ' ού τόν άξιον είληφας, μισθόν, δν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα… Ήχος πλ. δ'

Τόν περιβόητον εν θαύμασιν Ιεράρχην, καί τά άψυχα αιδούμενα παραδόξως μετεβάλλετο, λίμνη γάρ εχερσούτο, αδελφούς νουθετούσα, ράβδος δέ εδενδρούτο, ποταμόν χαλινούσα, λίθος λόγω μετετέθη, μεταφέρων τούς απίστους πρός τήν τού Θεού επίγνωσιν, δι' ής τό μέγα έλεος, παράσχου ο Θεός ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Η σκέπη σου Θεοτοκε Παρθένε, ιατρείον υπάρχει πνευματικόν, εν αυτή γάρ καταφεύγοντες, ψυχικών νοσημάτων λυτρούμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Εμμανουήλ αμνόν Θεού καί Λόγον, βλέπουσα σαρκί κρεμάμενον εν ξύλω, Αμνάς η μόνη αμίαντος καί Παρθένος, λύπη συνείχετο δακρύουσα.

Εις τόν Στίχ. τών Αίνων, τά Στιχ. τής Οκτωήχου.

Δόξα… Ήχος δ'

Ιερωσύνης τήν φήφον, θεόθεν δεξάμενος, καί τό θείον δέρας εξ ύψους περιβαλόμενος, τούς πρίν τής απιστίας υιούς, τέκνα φωτός, καί κληρονόμους ανέδειξας Θεού, σοφίας χάριτος, εκχυθείσης εν χείλεσί σου, παραδόξων πραγμάτων αυτουργέ, παμμάκαρ Γρηγόριε, διό καί νύν εν τή μνήμη σου, αίτησαι Χριστόν τόν Θεόν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τούς δούλους σου φύλαττε, εύλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον
Εδωκας σημείωσιν

Σταυρούμενον βλέπουσα, η παναμώμητος Δέοποινα, τόν Δεσπότην τής κτίσεως, θρηνούσα εκραύγαζεν, Οίμοι θείον Τέκνον! πώς φέρεις οδυνας, Θεός υπάρχων απαθής; Αγγέλων τάξεις τρόμω εξέστησαν, ορώσαι τό μυστήριον, τής σής αφάτου σταυρώσεως, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απολυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Πλάτωνος καί Ρωμανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους στ’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία.

Τού Αγίου Πλάτωνος

Ήχος πλ. δ’
Ω τού παραδόξου θαύματος

Πλήρης γενναίου φρονήματος, τήν τών μελών εκκοπήν, καί τομήν τήν τού σώματος, καί τό πύρ τό άστεκτον, τόν λιμόν καί τόν θάνατον, ανδρειοτάτη γνώμη υπέφερες, τήν δι’ αιώνος αποκειμένην σοι, δόξαν θηρώμενος, τήν μή διαπίπτουσαν, καί προορών, τήν διαιωνίζουσαν, μακαριότητα.

Πάσαν υπερβάς τήν αίσθησιν, καί πρός τήν άνω ζωήν, μεταθείς τήν διάνοιαν, λογισμώ θεόφρονι, καί ψυχή μεγαλόφρονι, τής ευτελείας καί ταπεινότητος, τών ορωμένων καταπεφρόνηκας, όθεν ξεόμενος, καί πυρί φλεγόμενος, υπέρ Χριστού, Μάρτυς ανδρικώτατα, διεκαρτέρησας.

Πάσαν τού εχθρού τήν έφοδον, καί διωκτών τάς ορμάς, καταλύσας τή χάριτι, τόν τής νίκης στέφανον, ανεδήσω Πανόλβιε, τής ακηράτου αγαλλιάσεως, καί τής αφράστου καταξιούμενος, θείας ελλάμψεως, ένθα νύν γενόμενος, αμαρτιών, αίτησαι τήν άφεσιν, τοίς ευφημούσί σε.

Καί τρία τού Αγίου Ρωμανού

Ήχος δ’
Ώς γενναίον εν Μάρτυσιν

Τή ασκήσει πυρούμενος, τή αθλήσει στομούμενος, ταίς πολλαίς κολάσεσι λιπαινόμενος, ξίφος γεγένησαι δίστομον, συγκόπτον τάς φάλαγγας, τών δαιμόνων Ρωμανέ, Αθλητών εγκαλλώπισμα, θείον καύχημα, τής σεπτής Εκκλησίας ωραιότης, τών εν αίματι ιδίω, τελειωθέντων πανεύφημε.

Αναρτήσει ξεόμενος, καί ειρκτή συγκλειόμενος, καί τήν γλώσσαν ένδοξε αφαιρούμενος, καί παρειάς συντριβόμενος, καί τέλος μακάριον, τή βιαία πνιγμονή, Αθλοφόρε δεχόμενος, απερίτρεπτος, αταπείνωτος ώφθης συνεργεία, Ρωμανέ Πνεύματος θείου, όθεν πιστώς ευφημούμέν σε.

Ρητορεύει τό νήπιον, καί εκπλήττει τούς άφρονας, καί σεπταίς ενστάσεσιν ωραΐζεται, καί τελειώσει λαμπρύνεται, πλουτήσαν τήν εύκλειαν, τών Αγίων Αθλητών, ών τόν ζήλον εκτήσατο, αξιάγαστε, Ρωμανέ γενναιόφρον, μεθ’ ού λύσιν, οφλημάτων ημίν πάσι, καταπεμφθήναι ικέτευε.

Δόξα... Ήχος πλ. β’

Φοβερά καί παράδοξα, τά τρόπαια Κύριε τού Μάρτυρός σου, τών γάρ αλιέων ζηλώσας τήν παρρησίαν, καί τήν Σκηνορράφου θεολογίαν, τήν Πλάτωνος

μυθολογίαν, καί τήν Στωϊκήν φλυαρίαν, λόγοις καί έργοις κατέρραξετήν δοράν αποδαρείς, καί τήν κάραν εκτμηθείς, τή χύσει τών αιμάτων αυτού, τόν εχθρόν απέπνιξεν, Αλλ' ώ Μαρτύρων τό κλέος, ο παρρησία κηρύξας τό όνομα Χριστού τό μέγα, αίτησαι θαυματουργέ, Πλάτων παμμακάριστε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Λαόν τόν ανομώτατον, αδίκως καθηλούντά σε, επί ξύλου, η Παρθένος καί Αγνή, καί Μήτηρ σου ορώσα, ως Συμεών προέφη, τά σπλάγχνα Σώτερ διετέτρωτο.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν αναγινώσκονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου Πλάτωνος ο παρών, ού η ακροστιχίς.

Τών σών επαίνων, ώ Πλάτων, μέλπω πλάτος. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τής αιωνίου βασιλείας Ένδοξε, τό καθαρώτατον, χοροβατών πλάτος, από πάσης θλίψεως, καί πειρασμών στενώσεως, τούς υμνούντάς σε σώσον, ανεπιστρόφως οδεύοντας, τήν πρός ουρανόν τρίβον φέρουσαν.

Ωχυρωμένος ευσεβείας πρόβολος, καί πύργος άσειστος, αναδειχθείς Πλάτων, πάσαν αγριότητα, τών πειρασμών υπέμεινας, καί τάς τών αλγηδόνων, στενοχωρίας υπήνεγκας, θεία πλατυνόμενος χάριτι.

Νεανικήν επιδεικνύς τήν ένστασιν, τό τής νεχρώσεως, καί τής φθοράς πάχος, διά τής αθλήσεως, απετινάξω Πάνσοφε, καί τόν τής αφθαρσίας, χιτώνα περιβαλλόμενος, χαίρων τώ Δεσπότη παρίστασαι.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τώ Πατρί συνάναρχον, καί συναΐδιον, μονογενή Λόγον, υπέρ νούν γεγέννηκας, ευλογημένη Πάναγνε, Θεοτόκον διό σε, ορθά φρονούντες

κηρύττομεν, καί πανευσεβώς σε δοξάζομεν.

Ωδή γ’

«Ο στερεώσας κατ’ αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, Άγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Ώσπερ ανάλγητος πυρός, τήν φλόγα τήν δριμυτάτην, καρτερώτατα Παμμάκαρ υπέστης, ευσεβείας προφανώς, τώ ζήλω πυρπολούμενος, καί τώ πυρί τώ θείω, πεπυρσευμένος τής πίστεως.

Νεανικώς υπέρ Χριστού, παμμάκαρ ηγωνισμένος, ουρανίους δωρεάς εκομίσω, καί στεφάνους παρ’ αυτού, τούς αεί διαμένοντας, καί στεφηφόρος ώφθης, Πλάτων θεόφρον μακάριε.

Επί τού ξύλου σού ταθέν, τό καρτερώτατον σώμα, Κατεξαίνετο δεινώς ταίς αικίαις, αλλ’ αντείχε τής ψυχής, ο τόνος δυναμούμενος, τώ τού Δεσπότου φίλτρω, καί βασιλείας τώ έρωτι.

Θεοτοκίον

Πύλη φωτός φωτιστικαίς, τού Πνεύματος δαδουχίαις, λαμπρυνθείσα Θεοτόκε υπάρχεις, διά σού γάρ πρός ημάς, ο Λόγος κατελήλυθε, καταφωτίζων πάντας, θείω φωτί τούς υμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ’ αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα ιμε Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ούκ έστι πλήν σου, Άγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ’

Τήν Σόφίαν

Τών αγώνων τώ πλάτει Μάρτυς σοφέ, πλατυνόμενον πίστει πανευκλεώς, εχθρού απεστένωσας, μηχανάς καί ηφάνισας, καί καλώς τελέσας, τόν δρόμον τόν ένθεον, Παραδείσου πλάτος, γηθόμενος έφθασας, όθεν Εκκλησία, πλατυσμώ ευσεβείας, αστράπτουσα σήμερον, εορτάζει τήν μνήμην σου, καί βοά σοι Μακάριε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα… Ήχος α’

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ωραίος πεφυκώς, νεανίας Παμμάκαρ, εχθρόν τόν παλαιόν, πτερνιστήν ετροπώσω, τοίς πόνοις τού σώματος, καί τώ σθένει τής χάριτος, όθεν άπασα, η Εκκλησία συμφώνως, Πλάτων ένδοξε, επιτελεί σου τήν μνήμην, Χριστόν μεγαλύνουσα.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, εις βυθόν ολισθαίνουσαν, απωλείας Πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή φοβερά τού θανάτου, ελευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτής

αποφάσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω θαύματος φρικτού! ώ καινού μυστηρίου! εβόα η Αγνή, καί πανάμωμος Κόρη, εν ξύλω ως έβλεψεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ο τά σύμπαντα, εν τή δρακί περιφέρων, ως κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, σταυρώ κατακρίνεται.

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Ανακραθείς, όλος αγάπη τού κτίσαντος, ούκ ησθάνου, πόνων τών τού σώματος, τήν εμπαθή, σάρκα καί θνητήν, καί τούς δερματίνους, χιτώνας αποδυσάμενος, τό δε τής σωφροσύνης, καί τό τού σωτηρίου, ενδυσάμενος Πλάτων ιμάτιον.

Ιερουργός, θείος εδείχθης ως άμωμον, ιερείον, άρσεν τε καί τέλειον, ολοκαυτών, Μάρτυς σεαυτόν, τώ υπέρ τών πάντων, τυθέντι απολυτρώσεως, ψυχήν γάρ πυρακτώσας, τού Δεσπότου τώ φίλτρω, φλεγομένης σαρκός κατεφρόνησας.

Νέους τούς τρείς, εν Βαβυλώνι μιμούμενος, τό παμφάγον, πύρ ούκ εδειλίασας, αλλά στερρώς καί νεανικώς τούτου εκαρτέρεις, τήν φλόγα τήν ακατάσχετον, διό σε δροσοβόλος, σύν εκείνοις άξίως, υπεδέξατο θάλαμος Ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ως εκ φυλής, τής βασιλίδος υπάρχουσα, τόν τών όλων, κατεξουσιάζοντα, Λογον Θεού, τέτοκας ημίν, σάρκα γεγονότα, καί μείναντα αναλλοίωτον, διό σε Θεοτόκον, αληθώς καί κυρίως, Παναγία Παρθένε δοξάζομεν.

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, απο τού προσώπου σου, τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον; αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός το φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Νυσταγμόν σοίςβλεφάροις, ύπνον δέ σοίς όμμασι, Μάρτυς ουκ έδωκας, έως ού τόν ύπνον, τον μακάριον καί οφειλόμενον, τοίς Θεόν ποθούσιν, αγαπητοίς ύπνωσας Πλάτων, διά ξίφους τήν κάραν τεμνόμενος.

Ώσπερ εν αλλοτρίω, σώματι Πανεύφημε, πάσχων ηγώνισαι, ως αθλούντων άλλων, θεατής σύ γενόμενος ήθλησας, τώ γάρ θείω πόθω, πυρποληθείς τών προκειμένων, αικισμών ούκ εφρόντισας ένδοξε.

Πλούτον εύρες καί δόξαν, πλούτον αναφαίρετον, δόξαν αμάραντον, εν επουρανίοις, σύν Αγγέλοις χορεύων σκηνώμασι, καί τής ακηράτου, καί διαρκούς αθανασίας, γεγονώς εν μεθέξει Πανάριστε.

Θεοτοκίον

Λύσιν αμαρτημάτων, ταίς σαίς ικεσίαις, παράσχου τοίς δούλοις σου, ρυομένη τούτους, πειρασμών καί κινδύνων καί θλίψεων, καί τής τών βλασφήμων, αιρετικών επικρατείας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Ωδή ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Ανώτερος τών παθών, καί τών βασάνων γενόμενος, τάς τής σαρκός εκτομάς, υπέφερες ένδοξε, Χριστόν γάρ συλλήπτορα, συνεργόν τε είχες, εν αγώσι ρωννύντα σε.

Τώ τής ψυχής νοερώ, τή ευπρεπεία τού κτίσαντος, ενατενίζων αεί, καί κατοπτριζόμενος, τό κάλλος τό άρρητον, τής τών ορωμένων, ευτελείας κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον

Ως έμψυχος κιβωτός, τόν Νομοδότην εχώρησας, ως άγιος δέ ναός, εδέξω τόν Άγιον, γενόμενον άνθρωπον, επ' ευεργεσία, τών ανθρώπων Αειπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον
τού Αγίου Ρωμανού
Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ως αστερα μέγιστον, η Εκκλησία, Ρωμανέ πανεύφημε, σέ κεκτημένη αληθώς, φωταγωγείται τοίς άθλοις σου, τήν φωτοφόρον δοξάζουσα μνήμην σου.

Έτερον τού Αγίου Πλάτωνος
Ήχος γ'
Η Παρθένος σήμερον

Η αγία μνήμη σου, τήν οικουμένην ευφραίνει, συγκαλούσα άπαντας, εν τώ πανσέπτω ναώ σου, ένθα νύν, μετ' ευφροσύνης συναθροισθέντες, άσμασι, σάς άριστείας Πλάτων υμνούμεν, καί εν πίστει εκβοώμεν, Βαρβάρων ρύσαι τήν πόλιν σου Άγιε.

Ο Οίκος

Τών Ελλήνων λιπών άπασαν τήν ματαιότητα, τών Χριστού Μαβητών τά ψυχωφελή διδάγματα ηγάπησε λίαν Πλάτων ο θεόφρων, Διό καί ώφθη πάσιν αιδέσιμος, καί άγκυρα πίστεως εν τή ποτρίδι, ής καί η κλήσις σαφώς Άγκυρα

υπάρχει, Καλώς γάρ τούτον εκθρεψαμένη, βεβαίαν σκέπην κατ' εχθρών, καί αντιλήπτορα θερμόν εν πολέμοις ευρίσκει, καθ' εκάστην εκβοώσα πρός αυτόν, Βαρβάρων ρύσαι τήν πόλιν σου Άγιε.

Συναξάριον

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Πλάτωνος.

Στίχοι

Μικρού λαθών παρήλθεν ημάς ο πλάτων,
Πλάτων εκείνος, όν πλατύ κτείνει ξίφος.
Ογδοάτη δεκάτη τε Πλάτωνα άορ κατέπεφνεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ρωμανού.

Στίχοι

Το καρτερόφρον Ρωμανού πάς θαυμάσει.
Σύν χαρμονή γάρ πνιγμονήν εκαρτέρει.

Τή αυτή ημέρα, τό Άγιον νήπιον, ερωτηθέν παρά τού Επάρχου, ποίον δεί σέβειν Θεόν, καί ειπόν, Τόν Χριστόν, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Κόλπους Αβραάμ νήπιον λαχόν ξίφει,
Τοίς Βηθλεέμ σύνεδρον ώφθη νηπίοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου άρτυρος Ρωμανού Διακόνου, τού Παλαιστινού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ζακχαίου, Διακόνου τής εν Γαδείροις Εκκλησίας, καί Αλφαίου.

Στίχοι

Ζακχαίος εκχεί πλούτον ο πρίν ημίση.
Ο νύν δέ, Σωτήρ, αίμα χεί πάν εκ ξίφους.
Αλφαίε καρτέρησον, ειτέμνη κάραν,
Καί κλήρον έξεις τήν άτμητον Τριάδα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Θεού συγκατάβασιν τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτε, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Νομίμως αθλήσαντα, καί τούς εχθρούς σου καταπατήσαντα, τώ τής νίκης στεφάνω, ο αθλοθέτης σέ εστεφάνωσε, μεγαλοφώνως βοώντα καί λέγοντα, Ευλογητός ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μετέστης γηθόμενος, πρός τόν αεί σοι πάλαι ποθούμενον, ού τό άχραντον

πάθος τό σωτηρίας ανθρώποις αίτιον, γεγενημένον μιμούμενος έψαλλες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εξέστησαν άπασαι, τήν καρτερίαν τής σής αθλήσεως, ουρανών αι Δυνάμεις, καί τών ανθρώπων οι τότε βλέποντες, υπερφυώς γάρ εβόας τεμνόμενος, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λυθέντες Πανάμωμε, τώ θείω τόκω τής παρθενίας σου, τών δεσμών τού θανάτου, καί τής κατάρας τού πρωτοπλάστου Αδάμ, σέ Θεοτόκον φρονούντες κραυγάζομεν, Ευλογητός ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τού τους ιδών, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Περιφανείς αγώνας μέν, ηγωνίσω Πανεύφημε, περιφανεστέραν δέ πολλώ τήν εύκλειαν, Χριστός, σοι δεδώρηται, καί δι' αιώνος μένουσαν, εν επουρανίοις, σέ σκηναίς κατοικίσας, προθύμως μελωδούντα, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ως πρεσβευτήν πιστότατον, ώς προστάτην θερμότατον, τώ Παμβασιλεί καί Ποιητή τής κτίσεως, σέ νύν προβαλλόμεθα, υπέρ υμών δυσώπησον, τή μαρτυρική σου, παρρησία πρεσβεύων, τών σέ υμνολογούντων, καί πιστώς μελωδούντων, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Παραλαβείν ηξίωσαι, βασιλείαν ασάλευτον, διά τής οικείας ενεργούς σου πίστεως, ως σοί επηγγείλατο, ο αψευδής διδόναι Θεός, υπέρ ού τό σώμα, καί πυρί καί βασάνοις, παρέδωκας κραυγάζων, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Λόγον Θεού τόν άναρχον, καί Πατρί συννοούμενον, τόν εκ τού μή όντος πατρικώ βουλήματι, το πάν συστησάμενον, θεοπρεπώς γεγέννηκας, σάρκα γεγονότα, δι' ημάς τούς ανθρώπους, διο σε Θεοτόκον, ορθοδόξως φρονούντες, Χριστόν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τού τους ιδών, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο ύψιστος εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος

άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Άγε δή τόν θεοστεφή, φιλομάρτυρες υμνήσωμεν Μάρτυρα, τόν εξαπλώσαντα τής ευσεβείας αυτού τά κλήματα, τής γάρ αμπέλου τής ζωής, φυτεία γενόμενος, καρπόν προβάλλεται, κατανύξεως ημίν οίνον βρύοντα.

Τίμιος έναντι Θεού, τών Μαρτύρων καθοράται ο θάνατος, τής αϊδίου γάρ καί ανωλέθρου γίνεται πρόξενος, παναληθέστατα ζωής, καί κλήρον αθάνατον, καί δόξαν άφθαρτον, καί πλουσίαν χορηγεί τήν αντίδοσιν.

Όλην σου Μάρτυς τήν ζωήν, τώ Δεσπότη καί Θεώ αφιέρωσας, καί ως ευάρεστον ζώσαν θυσίαν σαυτόν προσήγαγες, διό Τρυφής τής υπέρ νούν, Πλάτων κατηξίωσαι, αλλά δυσώπησον, λυτρωθήναι πειρασμών τούς υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Μήτερ τού Θεού, η γεννήσασα Χριστόν τόν Σωτηρά μου, Θεόν καί άνθρωπον διπλούν τήν φύσιν ου τήν υπόστασιν, μονογενή μέν εκ Πατρός, εκ σού δέ απάτορα, καί αναλλοίωτον, διο πάντες σε αεί μεγαλυνομεν.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο ύψιστος εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ορών σου τό αήττητον, Μεγαλομάρτυς ένδοξε, ο τύραννος πρός πλειόνων, βασάνων πείραν εχώρει, όν καταπτύσας χάριτι, Χριστού υπερενήθλησας, μέχρι θανάτου πάνσοφε, διό καί νύν στεφηφόρος, συμβασιλεύεις τώ Κτίστη.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρώτατον, χρυσούν θυμιατήριον, τής αχωρήτου Τριάδος, δοχείον γέγονας όντως, εν ώ Πατήρ ηυδόκησεν, ο δέ Υιός εσκήνωσε, καί Πνεύμα τό Πανάγιον, επισκιάσαν σοι Κόρη, ανέδειξε Θεοτόκον.

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία καί απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Αβδιού, καί τού Αγίου Μάρτυρος Βαρλαάμ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμε Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τρία.

Τού Προφήτου

Ήχος α’ Πανεύφημοι Μάρτυρες

Δοχείον τού Πνεύματος λαμπρόν, Αβδιού γενόμενος, καί παρ’ αυτού φωτιζόμενος, θεοειδέστατον, Προφητείας τρόπον, καί μελλόντων πρόγνωσιν, καί γνώσιν αληθείας επλούτησας καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Εις χαρακτηρίζεται Θεός, πρώτοις ιδιώμασι, καί κατ’ ουσίαν γνωρίσμασι, τούτων οι ένδοξοι, καί σεπτοί προφήται, μετοχή καί χάριτι, δευτέρως κατά θέσιν μετέχουσι, καταλαμπρύνοντος, τού Κυρίου τούς θεράποντας, τούς οικείους, ιδία λαμπρότητι.

Αδύτου πληρούμενος φωτός, καί δόξαν Θεώμενος, τήν υπέρ νούν καί διάνοιαν, καί παριστάμενος, τώ Δεσπότη πάντων, Αβδιού μακάριε, καί θείος υποφήτης γενόμενος, αυτόν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μεγα έλεος.

Καί τρία τού Μάρτυρος

Ήχος δ’ Ως γενναίον

Ανδριάντος στερρότερος, καί χαλκού δυνατώτερος, καί σιδήρου γέγονας ισχυρότερος, παραχωρεί γάρ τηκόμενον, καί θάττον λυόμενον, τούτων έκαστον πυρί, βία τούτου νικώμενον, σού δέ άκαμπτος, δεξιά τεταμένη τών ανθράκων, φλεγομένη παραδόξως, περιεγένετο Πάνσοφε.

Ιερεύς ώσπερ πέφηνας, καί Θεώ παριστάμενος, καί αυτώ Μακάριε προσερχόμενος, ούκ αλλοτρίω εν αίματι, οικείω δέ μάλιστα, καί χειρί μαρτυρική, ευωδίας θυμίαμα, προσενήνοχας, ου δαιμόνων απάταις, τώ Χριστώ δέ, τώ Σωτήρι καί Δεσπότη, καί εσαεί βασιλεύοντι.

Ιερέα προσάγοντα, καί αμνόν προσαγόμενον, τόν αυτόν αμφότερα σέ Πανεύφημε, περιχαρώς Ονομάζομεν, ως όντα εκάτερα, σεαυτόν δε τώ Θεώ, ώς πανάμωμον σφάγιον, ωλοκαύτωσας, τώ πυρί τών βασάνων, όν δυσώπει, τού σωθήναι τούς τιμώντας, τήν παναοίδιμον μνήμην σου.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Φωτοφόρον παλάτιον, τού Δεσπότου υπάρχουσα, καί φωτός νεφέλη θεοχαρίτωτε, τού εκ τής σής ανατείλαντος, νηδύος πανάμωμε, φωταγώγησον ημών, καί ψυχήν καί διάνοιαν, καί τά σκάνδαλα, αφανίσασα πάντα τού δολίου, τή πρεσβεία σου Παρθένε, τόν λογισμόν ημών στήριξον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον εξεπλήττετο, καί ανακράζουσα έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; Αλλά δέομαι, μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς Προπάτορας.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τή ς’ Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν ένα Κανόνα τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων τούς εφεξής δύο.

Ο Κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Τό τού βλέποντος Αβδιού μέλπω κλέος. Θεοφάνους.

Ωδή α’ Ήχος πλ. α’

«Τώ σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαον, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, καί Φαραώ πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Τώ σωτήρι Θεώ, προφητική παρεστώς, νύν παρρησία καθικέτευε, φωτιστικαίς μαρμαρυγαίς καταλαμπρύνεσθαι, Αβδιού τούς πίστει σε, καταγεραίροντας.

Ο τά πάντα σαφώς, προγνωστικώς θεωρών, τής σής καρδίας τό αθόλωτον, καί καθαρόν καί φωταυγές, μάκαρ Θεώμενος, Προφήτην θεόληπτον, σέ προχειρίζεται.

Τάς οράσεις ιδών, τάς αληθώς εκ Θεού, σοί δεικνυμένας προηγόρευσας, τών δυσσεβούντων αδελφών, πανωλεθρίαν δεινήν, καί τούτων τήν ένδικον, Μάκαρ απώλειαν.

Θεοτοκίον

Οι σωθέντες τώ σώ, Θεογεννήτορ αγνή, ασπορω, τόκω δυσωπούμέν σε, Τής κοσμικής περιφοράς, ημάς διάσωσον, συμφώνως κραυγάζοντας, ύμνον επινίκιον.

Ο Κανών τού Μάρτυρος, ού η Ακροστιχίς.

Τούς καρτερούς σου, Βαρλαάμ, μέλπω τόνους. Θεοφάνους.

Ωδή α’ Ήχος δ’

«Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι εξήγαγες λαόν, εκ δουλείας Αιγύπτου, εκάλυψας δέ άρματα, Φαραώ καί την δύναμιν».

Ταις τής σής αθλήσεως λαμπηδόσι, περιλαμπόμενος ημάς, τούς πίστει τιμώντας, τήν μνήμην σου περίσωζε, Βαρλαάμ ταίς πρεσβείαις σου.

Ο τό πύρ μαράνας τής ασεβείας, θεοσεβείας ακριβούς, πυρί θεοπνεύστω,

τιμάσθω μελωδήμασι, Βαρλαάμ ο θαυμάσιος.

Υπέρ τής ευσεβείας ηγωνισμένος, στεφανηφόρε Βαρλαάμ, στεφάνω τής δόξης νύν, αξίως τετίμησαι, δεξιά, παντοκράτορι.

Σθένος σοι δεδώρηται ο Δεσπότης, κατά ποικίλων αικισμών, Πανόλβιε Μάρτυς, εντεύθεν καί νενίκηκας, τών αθέων τό φρύαγμα.

Θεοτοκίον

Κλίμαξ εδείχθης ουρανομήκης, δι' ής ωμίλησεν ημίν, ο Λόγος Παρθένε, ήν πάλαι προεώρακεν, Ιακώβ ο προπάτωρ σου.

Τού Προφήτου

Ωδή γ'

«Δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, εις τό υμνείν καί δοξάζειν σου, τήν σωτήριον Ανάληψιν».

Υδάτων μυστικών ποταμός, εκ τής αβύσσου προερχόμενος, τών χαρισμάτων τού Πνεύματος, Αβδιού μάκαρ γεγένησαι.

Βουλήσει καί προνοία Θεού, προαγορεύειν τά εσόμενα, καί προαγγέλλειν τά μέλλοντα, προεβλήθης Αξιάγαστε.

Λαμπόμενος τώ θείω φωτί, καί ουρανίω προηγόρευσας, τήν εσομένην τοίς έθνεσι, σωτηρίαν Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Εσκήνωσεν ο Λόγος εν σοί, Παρθενομήτορ, διασώζει δέ, τούς Θεοτόκον φρονούντάς σε, μεσιτεία σου πανάμωμε.

Τού Μάρτυρος

Τόξον δυνατών ησθένησε

Άπας τής σαρκός ο συνδεσμος, καί η αρμονία σού τών μελών διελύετο, αλλ' ο τόνος διετηρείτο, τής ψυχής σου αδιάρρηκτος.

Ρύμην ευσθενώς υπήνεγκας, τών διορυττόντων σού τάς πλευράς Παναοίδιμε, καρτερίαν ακμαιοτάτην, σταθερώς επιδειξάμενος.

Τίς σου τό στερρόν καί εύτονον, καί τής διανοίας τό ακατάπληκτον φρόνημα, τοίς επαίνοις εγκωμιάσει, κατ' αξίαν Παμμακάριστε;

Θεοτοκίον

Έστη τής φθοράς ο θάνατος, τής ενυποσάτου διά σαρκός ζωής Πάναγνε, τοίς ανθρώποις φανερωθείσης, εκ γαστρός σου θεονύμφευτε.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδία μου».

Καθισμα τού Προφήτου

Ήχος α’ Τόν τάφον σου, Σωτήρ

Ο μέγας Αβδιού, επιλάμψεσι θείαις, τόν νούν φωτοειδή, κεκτημένος θεσπίζει, τά μέλλοντα Πνεύματι, τώ Αγίω φθεγγόμενος, τούτον σήμερον, ευσεβοφρόνως τιμώντες, εκτελέσωμεν, τήν ιεράν αυτού μνήμην, καρδίας φωτίζουσαν.

Δόξα… Τού Μάρτυρος

Ήχος δ’ Ο υψωθείς

Ως στρατιώτης τού Χριστού ακατάπληκτος, καί τροπαιούχος αληθής καί αήττητος, τών αθλητών τό καύχημα Πανένδοξε, στέφος τό αμάραντον, ουρανόθεν εκτήσω, χαίρων σύν Αγγέλοις δέ, καί χορεύων απαύστως, ταίς σαίς πρεσβείαις σώζε τούς πιστώς, ανευφημούντας τήν θείαν σου άθλησιν.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ού σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, ειμή γάρ σύ προϊστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο, εκ τοσούτων κινδύνων, τίς δέ διεφύλαξεν, έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σού, σούς γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ’ εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε Ιησού, ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ’ Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε Μακρόθυμε.

Τού Προφήτου

Ωδή δ’

«Εισακήκοα τήν ακοήν, τής δυναστείας τού Σταυρού, ώς Παράδεισος ηνοίγη δι’ αυτού, καί εβόησα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Προφητείας τήν χάριν, παθών ως προκαθάρας τήν ψυχήν, διά Πνεύματος Αγίου ειληφώς, ανεβόησας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ο Προφήτης ο μέγας, Πνεύματος Αγίου αστραπή, δαδουχούμενος, εφώτισεν ημάς, τού κραυγάζειν σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Νυμφοστόλος εδείχθης, τής Εκκλησίας Μάκαρ εκ Σιών, προθεσπίσας τόν Σωτήρα προελθείν, ώ κραυγάζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τόν Πατρί συνάναρχον, καί συναϊδιον Λόγον καί τώ Πνεύματι, απεγέννησας Αγνή θεοπρεπώς, ώ κραυγάζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού Μάρτυρος

Τούς ουρανούς η αρετή σου

Ρητορικήν αδολεσχίαν απωσάμενος, διδαχάς δέ Αποστόλων προσηκάμενος, τής αληθείας ένδοξε, Μάρτυς αληθής εχρημάτισας.

Ο τού πυρός ευτονωτέραν τήν προαίρεσιν, κεκτημένος τυράννων τήν απόνοιαν, καταβαλών εκραύγαζες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Υπέρ Χριστού μέχρι θανάτου Καρτερόψυχε, καί πυρί καί βασάνοις ανθιστάμενος, μεγαλοφώνως έψαλλες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Συντονωτάταις προθυμίαις Παμμακάριστε, κεχρημένος την πλάνην κατεπάτησας, καί θεοφρονως έψαλλες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Σωματωθείς εκ τής Παρθένου ο ασώματος, τοίς ανθρώποις επεδήμησε, διό εν πίστει κράζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού Προθήτου

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν.

Ορθρίσας πρός τόν Κύριον είληφας, ουρανόθεν, τήν χάριν τού Πνεύματος, τού Παναγίου θεόπνευστε.

Συλλήπτορα τόν βίον τόν ένθεον, κεκτημένος, οράν κατηξίωσαι, τόν αοράτως νοούμενον.

Ανέτειλέ σοι φώς Παμμακάριστε, ώς Προφήτη, καί η τούτου σύζυγος, σοί ευφροσύνη δεδώρηται.

Θεοτοκίον

Βουλήματι τά σύμπαντα Πάναγνε, ο ποιήσας, εκ σού πεπλαστούργηται, το καθ' ημάς ο υπέρθεος.

Τού Μάρτυρος

Ο ανατείλας το φώς

Ο γεγονώς τού Χριστού, μιμητής παθημάτων, καί Μάρτυς αναμέλπει, Δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού.

Υπομονής σοιπολύς, ο μισθός καί τής νίκης, ο στέφανος επλάκη, Δόξα σοι μέλποντι, Ιησού Υιέ τού Θεού.

Βέλη ρημάτων τών σών, τών εχθρών εν καρδίαις, κατέπηξας κραυγάζων, Δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού.

Θεοτοκίον

Άγιον όρος Αγνή, καί ώς σκηνή Υψίστου, φρονούντές σε Παρθένε, Δόξα σοι κραυγάζομεν, Θεοτόκε, ημών η ελπίς.

Τού Προφήτου

Ωδή στ'

Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα πρός σέ τόν φιλάνθρωπον, καί έσωσέ με η δεξιά σου Κύριε.

Δυνάμει θείου Πνεύματος, εώρας Προφήτα τά μέλλοντα, τούς τύπους δεχόμενος τών θείων εμφάσεων, ως εν κατόπτρω, τή τής ψυχής λαμπρότητι.

Ιλέωσαι τόν Κύριον, Προφήτα παμμάκαρ πρεσβείαις σου, τοίς πίστει τήν μνήμην σου τελούσιν αιτούμενος, τήν τών πταισμάτων, δωρήσασθαι συγχώρησιν.

Ιλάσθητι τοίς δούλοις σου, καί τούτοις πταισμάτων συγχώρησιν, παράσχου Φιλάνθρωπε έχων δυσωπούντά σε, τόν σόν Προφήτην, κόσμω σε προαγγείλαντα.

Θεοτοκίον

Ουσιώσας άπαντα, τώ λόγω τής θείας δυνάμεως, αγκάλαις βαστάζεται ταίς σαίς Απειρόγαμε, όν εκδυσώπει, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τού Μάρτυρος

Εβόησε, προτυπών

Ραπιζέσθω, δεξιά πυρουμένη τά πρόσωπα, τών δαιμόνων, τών πιστών δέ καρδίαι σκιρτάτωσαν, καί τών Ασωμάτων, αι χορείαι φαιδρώς ευφραινέσθωσαν.

Λαμπρύνεται, τών καλών σου αγώνων τά τρόπαια, καί τάς νίκας, καί τών άθλων ορώσα τά έπαθλα, η τών πρωτοτόκων, εκλεκτή καί φωσφόρος ομήγυρις.

Ανάστητε, οι καλοί νύν ζωγράφοι τού Μάρτυρος, τήν εικόνα, ταίς υμών ευτεχνίαις λαμπρύνατε, τόν αγωνοθέτην, εν αυτή προφανώς εγχαράττοντες.

Θεοτοκίον

Αγάλλεται, επί σοί Θεομήτορ πανάμωμε η Προμήτωρ, τής αρχαίας κατάρας τώ τόκω σου, ελευθερωθείσα, τού θανάτου πικράς κατακρίσεως.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου προφήτου Αβδιού.

Στίχοι

Έφησεν άν τι μέλλον Αβδιού πάλιν,
Ει μή τελευτήν είχεν αιδείσθαι τάχα.
Εννεακαιδεκάτη βίον Αβδιού εξεπέρησεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βαρλαάμ.

Στίχοι

Σύν λιβανωτώ, Βαρλαάμ, τό πύρ φέρων,
Εύοσμος ώφθης λιβανωτός Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Άζη τού θαυματουργού.

Στίχοι

Διψητική τις ώς έλαφος εις ύδωρ,
Άζης ο Μάρτυς έτρεχε πρός τό ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι εκατόν πεντήκοντα στρατιώται ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Τετμημένας τρείς, Χριστέ, πεντηκοντάδας,
Τριττή στεφών γέραιρε πεντηκοντάδι.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι δώδεκα στρατιώται ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

«Στρατεύομαί σοι σήμερον διά ξίφους»,
Τώ Παμβασιλεί δωδεκάς στρατού λέγει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αγαπίου.

Στίχοι

Κάν εσπαράχθην Αγάπιος θηρίοις,
τήν πίστιν ασάλευτός ειμί σοι, Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ηλιοδώρου, τού εν Μαγιδώ τής Παμφυλίας.

Στίχοι

Ηλιόδωρος Χριστόν Ήλιον βλέπων,
Ανώτερος πέφηνε βασάνων σκότους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ανθίμου, θαλλελαίου, Χριστοφόρου, Ευφημίας καί τών τέκνων αυτών, καί τού Αγίου Παγχαρίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Προφήτου

Ωδή ζ'

«Ο εν καμίνω πυρός, τούς υμνολόγους σώσας Παίδας, ευλογητός ο Θεός, ο

τών Πατέρων ημών».

Υπερφυής αληθώς, τών Προφητών τών σών η δόξα, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μετά Θεού κατοικείν, ηξιωμένος αναμέλπεις, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εν τοίς Προφήταις τοίς σοίς, τήν θείαν χάριν σου δεικνύεις, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι τώ σώ, Παρθένε τόκω μελωδούμεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Μάρτυρος

Ο τών Πατέρων Θεός

Μετά Μαρτύρων χορού, ως αήττητος Μάρτυς, κατηξίωσαι Χριστώ, μεγαλοφώνως κραυγάζειν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μετά λαμπάδων φαιδρώς, εις τόν θείον νυμφώνα, εισελήλυθας Χριστώ, Μεγαλομάρτυς κραυγάζων, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ευτονωτέραν πυρός, δεξιάν κεκτημένος, παραστάτης δεξιός, τώ σώ Δεσπότη κραυγάζεις, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι τή σή, παναχράντω γεννήσει, υμνούμέν σε Πιστοί, ακαταπαύστως βοώντες, Ευλογημένος Αγνή, ο σής κοιλίας καρπός.

Τού Προφήτου

Ωδή η'

«Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας».

Παρά Θεού φωτισθέντες, οι Προφήται προθεσπίζουσι, τών εσομένων τήν γνώσιν, θεοφρόνως ανακράζοντες, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τους αιώνας.

Ώσπερ πυρσός εν πελάγει, τοίς εν σκότει μάκαρ έφανας, ταίς θεϊκαίς φρυκτωρίαις, Αβδιού καταυγαζόμενος, Τόν Χριστόν κραυγάζων, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Κατά τήν θείαν ουσίαν, τώ Πατρί σου ομοούσιος, ημίν ομόφυλος ώφθης,

σαρκωθείς εξ απειρανδρου Μητρός, διό σε υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Πάσαν καθείλες τού έχθρού, τήν πανοπλίαν Βαρλαάμ αξιάγαστε, έφλεξας ειδωλικήν φαντασίαν, κραυγάζων, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Ωραϊσμένος ευπρεπώς, Χριστώ παρέστης Αθλητά παναοίδιμε, αίματι μαρτυρικώ, βεβαμμένην πορφύραν φορών, τόν Δεσπότην, υμνείς εις τούς αιώνας.

Τής ευσεβείας τώ πυρί, πεπυρσευμένος ως ακάνθας κατέφλεξας, πάσας τάς δαιμονικάς, φαντασίας κραυγάζων, Υμνείτε καί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Οι ευλογούντές σε πιστώς, υπό Κυρίου ευλογούνται Πανάμωμε, τίκτεις γάρ τόν ευλογούντα, τήν κτίσιν Δεσπότην, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, εν Βαβυλώνι τούς παίδας τών Εβραίων, διασώσαντα Θεόν, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Προφήτου

Ωδή θ’ Σέ τήν υπέρ νούν

Λόγω θεϊκώ, καί πράξει κοσμούμενος, επτερώθης τώ πνεύματι, Αβδιού θεσπέσιε, καί τά μέλλοντα βλέπειν κατηξίωσαι.

Ένθα Προφητών, χορείαι σκηνούμενος, καί Αγίων λαμπρότητες, δυσώπει τόν Κύριον, τού σωθήναι τούς πίστει ευφημούντάς σε.

Όλος τώ Θεώ, θερμώς ανακείμενος, καθαρώς προσωμίλησας, ταίς θείαις εμφάσεσιν, ών καί νύν απολαύεις Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Σέ τήν τού φωτός, λυχνίαν υμνούμεν Αγνή, σέ καί πλάκα τής χάριτος, τόν Λόγον σαρκούμενον, δεξαμένην ειδότες μεγαλύνομεν.

Τού Μαρτυρος

Λίθος αχειρότμητος

Νόμος εγκωμίων ηττάται, τώ τών αγώνων σου μεγέθει, μόνος ο Δεσπότης σε Χριστός, δοξάζειν οίδε θεία λαμπρότητι, όν εκτενώς δυσώπησον, υπέρ τών πίστει ανυμνούντων σε.

Όλον σεαυτόν τώ Κυρίω, θυσίαν ζώσαν προσενέγκας, όλος τής αυτού βασιλείας συγκληρονόμος ώφθης καί μέτοχος, καί σύν αυτώ γηθόμενος, νύν βασιλεύεις Παναοίδιμε.

Υπέρ τής σής Σώτερ αγάπης, αίματος μέχρι καί θανάτου, ξίφει καί πυρί καί βασάνοις, ο θείος Μάρτυς αντιταξάμενος, τής παρά σού φιλάνθρωπε, αθανασίας αντελάβετο.

Θεοτοκίον

Σέ τήν πρστασίαν τού κόσμου, καί Θεομήτορα Παρθένον, πάσης τής ζωής μου προστάτιν, καί σωτηρίαν χαίρων προβάλλομαι, σύ γάρ Θεόν γεννήσασα, σώζειν ισχύεις τούς υμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φυσεις, διο επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Η λοιπή ακολουθία τού Όρθρου καί Απολυσις.

Αρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τά Προεόρτια τής εν τώ Ναώ εισόδου τής Υπεραγίας Θεοτόκου, καί μνήμη τού Οσίου Πατρός ημων Γρηγορίου τού Δεκαπολίτου, καί τού εν Αγίοις Πατρός ημών Πρόκλου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους στ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Προεορτίων.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Λαμπαδηφόροι Παρθένοι, τήν Αειπάρθενον, φαιδρώς οδοποιούσαι, προφητεύουσιν όντως, εν πνεύματι τό μέλλον, ναός γάρ Θεού, η Θεοτόκος υπάρχουσα, πρός τόν Ναόν μετά δόξης παρθενικής, νηπιόθεν εμβιβάζεται.

Επαγγελίας αγίας, καί ο καρπός ευκλεής, η Θεοτόκος όντως, ανεδείχθη τώ κόσμω, ως πάντων υπερτέρα, ή ευσεβώς, προσαγομένη εν οίκω Θεού, τήν προσευχήν τών τεκόντων αποπληροί, συντηρουμένη θείω Πνεύματι.

Επουρανίω τραφείσα, Παρθένε άρτω πιστώς, εν τώ Ναώ Κυρίου, απεκύησας κόσμω, ζωής άρτον τόν Λόγον, ώ ως ναός, εκλεκτός καί πανάμωμος, προεμνηστεύθης τώ Πνεύματι μυστικώς, νυμφευθείσα τώ Θεώ καί Πατρί.

Τού Αγίου Γρηγορίου, όμοια

Τάς ουρανίους σκηνώσεις, εν ευφροσύνη οικών, καί σύν Αγγέλοις Πάτερ, παρεστώς παρρησία, τώ θρόνω τού Κυρίου, τοίς επί γής εκτελούσι τήν μνήμην σου, τών εγκλημάτων τήν λύσιν, καί τών παθών, δωρηθήναι καθικέτευε.

Τών προσευχών τή δρεπάνη, Πάτερ Γρηγόριε, τάς τών παθών ακάνθας, εκτεμών καί νεώσας, αρότρω εγκρατείας, τήν γήν τής ψυχής, κατεβάλου τά σπέρματα, τής ευσεβείας εν ταύτη, δι' ών ημίν, εκβλαστάνεις ιαμάτων καρπούς.

Τών αρετών σε δοχείον, καλούμεν Όσιε, ως ησυχίας φίλον, αγρυπνίας εργάτην, καί στήλην σωφροσύνης, καί προσευχής, ενδιαίτημα άσυλον, καί τών θαυμάτων ταμείον, καί πρεσβευτήν, τών τιμώντων σε Γρηγόριε.

Δοξα… Καί νύν… Ήχος δ'

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, η Θεοτόκος, εν Ναώ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τά τών Αγίων Αγια αγάλλονται, καί ο χορός τών Αγγέλων μυστικώς πανηγυρίζει, μεθ' ών καί ημείς εορτάζοντες σήμερον, σύν τώ Γαβριήλ εκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, ο έχων τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου Πρόκλου.

Ήχος δ'
Εδωκας σημείωσιν

Δογμάτων φαιδρότητι, καί τή τού βίου λαμπρότητι, ευσεβώς κατεκόσμησας, Πρόκλε παναοίδιμε, τήν ιεραρχίαν, καί τής Εκκλησίας, στύλος εδείχθης αληθώς, καταφωτίζων πάντας τοίς λόγοις σου, Διο σε μακαρίζομεν, καί εν ψαλμοίς τε καί άσμασι, τήν αγίαν καί πάνσεπτον, εορτάζομεν μνήμην σου.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Λαμπρώς εδογμάτισας, καί θεοφρόνως εκήρυξας, Θεοτοκον τήν άχραντον, Κόρην ως κυήσασαν, τόν πρό τών αιώνων, Κτίστην καί Δεσπότην, Υιόν καί Λόγον τού Πατρός, καί επ' εσχάτων δι' ημάς άνθρωπον, γενόμενον θελήματι, καί μή τραπέντα τής φύσεως, καί Νεστόριον ήσχυνας, ασεβή καί παράφρονα.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται

Ναμάτων εξήντλησας, τών χρυσαυγών παναοίδιμε, τού σοφού θεοκήρυκος, ούπερ καί διάδοχος, καί τής ευσεβείας, ώφθης καί καθέδρας, επιστηρίζων διδαχαίς, τής αληθείας Χριστού τό ποίμνιον, καί τούτου τό αγνότατον, καί πανσεβάσμιον λείψανον, ώσπερ κόσμον τερπνότατον, τή Εκκλησία απέδωκας.

Δόξα… Καί νύν… Ήχος δ’

Δεύτε πάντες οι πιστοί, τήν μόνην αμώμητον εγκωμιάσωμεν, τήν εκ τών Προφητών προκηρυχθείσαν, καί εν τώ ναώ προσενεχθείσαν, τήν πρό τών αιώνων προορισθείσαν Μητέρα, καί επ’ εσχάτων τών χρόνων, αναδειχθείσαν Θεοτόκον, Κύριε, πρεσβείαις αυτής, τήν ειρήνην σου παράσχου ημίν, καί τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον τών Αγίων

Ήχος δ’

Ο Θεός τών Πατέρων ημών, ο ποιών αεί μεθ’ ημών, κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεός σου αφ’ ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

Δόξα… Καί νύν… Προεόρτιον

Ήχος ο αυτός

Ταχύ προκατάλαβε

Χαράν προμνηστεύεται, σήμερον Άννα ημίν, τής λύπης αντίθετον, καρπόν βλαστήσασα, τήν μόνην Αειπάρθενον, ήν περ δή καί προσάγει, τάς ευχάς εκπληρούσα, σήμερον γηθομένη, τώ Ναώ τού Κυρίου, ως όντως ναόν τού Θεού Λόγου, καί Μητέρα αγνήν.

Καί απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α’ Στιχολογίαν, Κάθιαμα

Ήχος α’

Τού λίθου σφραγισθέντος

Αινέσατε παρθένοι, καί Μητέρες υμνήσατε, λαοί δοξολογείτε, ιερείς ευλογήσατε, τήν άχραντον Μητέρα τού Θεού, σαρκί γάρ νηπιάζουσα Ναώ, τώ τού Νόμου προσηνέχθη, ώσπερ ναός Κυρίου αγιώτατος, Διό εορτήν πνευματικήν, τελούντες ανακράξωμεν, Χαίρε Παρθένε δόξα, τού γένους τών ανθρώπων.

Μετά τήν β’ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος δ’

Ταχύ προκατάλαβε

Δαυίδ προοδοποίησον, εν τώ Ναώ τού Θεού, καί χαίρων υπόδεξαι τήν Βασιλίδα ημών, καί ταύτη εκβόησον, Είσελθε η Κυρία, εις ναόν Βασιλέως,

είσελθε, ής η δόξα, κεκρυμμένως νοείται, εξ ής μέλι καί γάλα μέλλει πηγάσειν, πάσι τό φώς ο Χριστός.

Είτα λέγονται οι Κανόνες, ο Ποοεόρτιος, καί τών Αγίων οι δύο.

Κανων ο Προέρτιος, ού η Ακροστιχίς κατά αλφάβητον μέχρι τής εβδόμης ωδής.

Ποίημα, Ιωσήφ

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω το στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τήν Είσοδον».

Αγίων εις Άγια, η Παναγία καί άμωμος, οικήσαι προέρχεται, Υπεραγίου Θεού, όπως γένηται, ναός ηγιασμένος, καί ταύτης προτρέχουσι, κόραι νεάνιδες.

Βουλή προαιώνιος, τού πρό αιώνων Θεού ημών, εις πέρας προέρχεται, προερχομένης σου, ανατραφήναι, εις Άγια Αγίων, εις Λόγου κατοίκησιν, Κόρη πανάμωμε.

Γεννήτορες ένθεοι, σέ τού Θεού τήν Γεννήτριαν, γεννήσασθαι μέλλουσαν, ανατιθέασιν, εις τά Άγια, τραφήναι τών Αγίων, ευχήν ήνπερ ηύξαντο, πληρούντες Πάναγνε.

Δυνάμωσον Δέσποινα, τό ασθενές τής καρδίας μου, καί στήριξον πάθεσι, περιτρεπόμενον, όπως πίστει σε, καί πόθω μακαρίζω, τήν Αειμακάριστον, καί παναμώμητον.

Ο Κανών τού Αγίου Γρηγορίου
Ιωσήφ

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Νενεκρωμένην ηδοναίς τού σώματος, τήν ταπεινήν μου ψυχήν, σαίς προσευχαίς Πάτερ, ζώωσον Γρηγόριε, ζωήν γάρ νύν απείληφας, τήν αγείρω νεκρώσας, τά επί γής μέλη ένδοξε, τοίς ασκητικοίς αγωνίσμασιν.

Κατακρατήσας ηδονών τού σώματος, νού γενναιότητι, εκ νεαράς Πάτερ, ηλικίας όργανον, τού Πνεύματος γεγένησαι, τάς αυτού ενεργείας, περιφανώς εισδεχόμενος, καί θεοειδής γνωριζόμενος.

Έρωτι θείω τής σαρκός τούς έρωτας, εναπεμάρανας, καί σεαυτώ Μάκαρ, εμνηστεύσω σύζυγον, αγνείαν εξ ής τέκνα σοι, εγεννήθησαν πάσαι, αι αρεταί παναοίδιμε, τέκνον σε Θεού εργασάμεναι.

Θεοτοκίον

Η από γής πρός ουρανόν διήκουσα, κλίμαξ ούράνιος, δι' ής Θεού Λόγος, τοίς βροτοίς ωμίλησεν, ευλογημένη Πάναγνε, ανερμήνευτον θαύμα, ακατανόητον όραμα, σώζε τούς εις σέ καταφεύγοντας.

Ο Κανών τού Αγίου Πρόκλου Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος α'

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αύτη γάρ Αθάνατε, ως πανσθενής, υπεναντίους έθραυσε, τοίς, Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Πράξει τε καί λόγω αληθεί, τών νοερών Αρχαγγέλων γενόμενος, σύμμορφος θεόληπτε, καί σύν αυτοίς, τώ θρόνω παριστάμενος, τής σεπτής Τριάδος, Πρόκλε δυσώπει σωθήναι ημάς.

Ίχνεσιν επόμενος σοφέ, τού Χρυσορρήμονος Πάτερ αοίδιμε, τούτου τό σεβάσμιον, ιερωσύνης θείον ένδυμα, κλήρον ως πατρώον, απείληφας αξιάγαστε.

Πάλαι τόν Θεόν επί τής γής, τού Ησαϊου βοώντος εν πνεύματι, ήξειν ο Νεστόριος, φρενοβλαβώς, διαβάλλων τήν σάρκωσιν, υπό σού Τρισμάκαρ, συνοδικώς καταβέβληται.

Λόγοις θεοπνεύστοις τήν φρικτήν, εκ τής Παρθένου ετράνωσας σάρκωσιν, Πρόκλε τού Θεού ημών, καί Θεοτόκον ταύτην εκήρυξας, δόγμασι πανσόφοις, τών Αποστόλων επόμενος.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, κάν τή σεπτή Εισόδω σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Εξάρχουσαι κόραι τής Παρθένου, λαμπάδας κατέχουσαι φαιδρώς, τό μέλλον υπογράφουσιν, εκ ταύτης γάρ τεχθήσεται, ο φωτισμός τής γνώσεως, λύων τής πλάνης τήν ζόφωσιν.

Ζηλούσα τήν πάλαι θεοφρόνως, η Άννα ευχήν αποπληροί, καί σέ

προσαναίθεται, τώ ιερώ Πανάμωμε, Ιερωτάτην σύλληψιν, μέλλουσαν έξειν καί γέννησιν.

Ήλιος εφήπλωσεν ακτίνας, ορών τήν νεφέλην τού φωτός, εφαπλουμένην νεύματι, Θεού ένδον εις Άγια, εξ ής ομβρήσει άφεσις, τοίς χερσωθείσιν εγκλήμασιν.

Θεοί με Θεός εν σοί σκηνώσας, δι' οίκτον πανάχραντε Αγνή, κλαπέντα βρώσει πρότερον, απάτη τη τού όφεως, καί τής φθοράς τήν άφθαρτον, πάλιν τρυφήν αντιδίδωσιν.

Τού Αγ. Γρηγορίου

Ουρανίας αψίδος

Αρετών εν τώ όρει, αναδραμών όσιε, γνόφον θεωρίας υπήλθες, καί κατενόησας, όσον εχώρησας, τόν ακατάληπτον φύσει, φωτισμού ανάπλεως, Πάτερ γενόμενος.

Ο τεχθείς εν σπηλαίω, διά βροτών λύτρωσιν, πάλαι σε σπηλαίω, παμμάκαρ ενδιαιτώμενον, φέγγει κατήστραψεν, επουρανίω ως Παύλον, φωταυγή δεικνύων σε, Πάτερ Γρηγοριε.

Η ουράνιος πύλη, η τού Χριστού άχραντος, Μήτηρ προσβολαίς σε, Δαιμόνων περικυκλούμενον, Πάτερ επτέρωσε, καί δυνατόν εν ισχύϊ, κατ' αυτών ειργάσατο, Πνεύματος χάριτι.

Θεοτοκίον

Χαίρε μόνη τεκούσα, τόν τού παντός Κύριον, Χαίρε τήν ζωήν τοις ανθρώποις, η προξενήσασα, Χαίρε κατάσκιον, καί αλατόμητον όρος, Τών πιστών τό στήριγμα, χαίρε Πανάμωμε.

Τού Αγ. Πρόκλου

Ο μόνος ειδώς

Φώς τό εκ φωτός θεοπτικώς, Παμμάκαρ προσλαβόμενος, τή Εκκλησία φώς εχρημάτισας, διό καί φώς σοι θείον ανέτειλε, νοητώς ως γέγραπται, ώ καταλαμπόμενος, τούς υμνούντας φωτίζεις τήν μνήμην σου.

Σαλπίσας δογμάτων τή βροντή, ως τείχη καταβέβληκας, Ιεριχούντια τών αιρέσεων, τά θράση πάντα καί τά στρατεύματα, καί νικήσας τρόπαια, ανεστήσω σάρκωσιν τού Θεού εκ Παρθένου κηρύξας τρανώς.

Πηγή τής σοφίας προσβαλών, τό στόμα σου θεόληπτε, καί τής τού Πνεύματος αρυσάμενος, σοφίας Πρόκλε τά θεία νάματα, θολερούς κατέκλυσας, ποταμούς πανόλβιε, Νεστορίου τά άθεσμα δόγματα.

Θεοτοκίον

Ο άνω Πατρί μονογενής, αφράστως συννοούμενος, μονογενής εκ σού κάτω άχραντε, υπέρ αιτίαν καί νούν γεγέννηται, καί θεοί τόν άνθρωπον, εκ σού παναμώμητε, Θεοτόκε Παρθένε ανύμφευτε.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος ειδως τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο ναός ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τού Αγίου Γρηγορίου

Ήχος δ’

Ταχύ προκατάλαβε

Τή θεία λαμπρότητι, καταυγαζόμενος, τό σκότος εδίωξας, τών ψυχοφθόρων παθών, Γρηγόριε αοίδιμε, ήρθης πρός απαθείας, καθαρώτατον ύψος, ήστραψας παραδόξως, ιαμάτων ακτίνας, σκηνώσας εις άδυτον φώς, τής βασιλείας Χριστού.

Δόξα…

Τού Αγίου Πρόκλου, ο αυτός

Επεφάνης σήμερον

Εν τώ ύψει Κύριος, τής Εκκλησίας, αληθώς σε έθετο, ώσπερ αστέρα φαεινόν, φωταγωγόυντα τούς ψάλλοντας, Πρόκλε τό κλέος, Πατέρων αοίδιμε.

Καί νύν… Προεόρτιον, ο αυτός

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ο ναός ο τού Θεού, η πολυτίμητος παστάς, εν τώ οίκω τού Θεού, μετά λαμπάδων φαεινών, εν ευφροσύνη προέρχεται τού εισαχθήναι, καί χαίρει επ’ αυτή, ο Ζαχαρίας ορών, τήν δήλωσιν τρανώς, τών ιερών προφητών, απαρχομένην ήδη περαιούσθαι, καί γηθοσύνως βοά πρός αυτήν, Χαράν μηνύει, η πρόοδος σου, Κόρη παρθενομήτορ.

Προεόρτιος

Ωδή δ’ Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού, Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δοξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ιεραί προήγγειλαν γλώσσαι Σεμνή, έσεσθαι χωρίον σε φύσεως, τής αχωρήτου, διά τούτο σε χοροί, παρθενικοί προπέμπουσι, λαμπαδηφορούντες εις Άγια.

Κλέος απηνέγκατο Ιωακείμ, Άννη συμβαδίζων καί φέρων σε, μετ’ ευφροσύνης, εις τόν άγιον Ναόν, ναέ Θεού πάναγνε, άχραντε πανάμωμε Δέσποινα.

Λύεται απόφασις προγονική, ήνθησεν ιδού γάρ η άμπελος, ήτις τόν βότρυν, τόν ακήρατον ημίν, καρπογονήσει φέροντα, οίνον ευφροσύνης τοίς πέρασι.

Μόνην σεπανάμωμον ο πλαστουργός, Λόγος ευρηκώς κατεσκήνωσε, σού εν νηδύϊ, εργαζόμενος ημών, τήν σωτηρίαν Άχραντε, χάριτι δι' άφατον έλεος.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ο δι' ημάς, ξένη καθοδω Γρηγόριε, χρηματίσας, ξένος αγαθότητι, σέ δι' αυτόν, ξένον καθορών, τής ενεγκαμένης, γενόμενον ηγκαλίσατο, καί θείον κληρονόμον, τής αυτού βασιλείας, αρεταίς λαμπρυνθέντα ειργάσατο.

Διά Χριστόν, τόν δι' ημάς νηπιάσαντα, καί παιδίον, Όσιε γενόμενον, παίδων σχολή, δέδωκας σαυτόν, νήπιος κακία, θεόφρον Πάτερ γενομενος, καί θεία ταπεινώσει, τού εχθρού τήν κακίαν, εταπείνωσας μάκαρ Γρηγόριε.

Ομβροις τών σών, Πάτερ δακρύων Γρηγόριε, ώς περ δρόσω, θεία αρδευόμενος, πάσαν εβλάστησας αρετήν, πάσαν ευκαρπίαν, δικαιοσυνης εξήνθησας, ως ξύλον καρποφόρον, διεξόδοις υδάτων, φυτευθείς τής τελείας ασκήσεως.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεού, ευλογημένη Πανάμωμε, τής ψυχής μου, τραύματα θεράπευσον, τάς ηδονάς, σβέσον τής σαρκός, τήν εσκοτισμένην, καρδίαν μου φωταγώγησον, ειρήνευσον τόν νούν μου, καί παντοίας εκ βλάβης, καί εχθρών επηρείας με λύτρωσαι.

Τού Αγίου Πρόκλου

Όρος σε τή χάριτι

Χρυσίον καθάπερ, εν πυρί Ιερώτατε, τής εγκρατείας σου σοφέ, σώμα καθάρας τό σεπτόν, ωραίον απέδειξας, τώ Ποιητή, ιερωσύνης εντεύθέν σοι, καταστολή αιωνίως κεχάρισται.

Ρημάτων ο φθόγγος, καί δογμάτων η εύηχος, τών διδαγμάτων σου βροντή, τήν Εκκλησίαν τού Θεού, σοφώς καταθέλγουσα, αιρετικών αποσοβεί τήν θρασύτητα, ιεροφάντορ Πρόκλε παναοίδιμε.

Γνώσεως τής θείας, εν μυήσει γενόμενος, ώς ιεράρχης ιερός, αγαθοδότως εφεξής, τοίς πάσι μετέδωκας, τού φωτισμού, καί τής ενθέου λαμπρότητος, εις σωτηρίαν ψυχών Αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Άνθρακα τόν θείον, εν νηδύϊ Πανάμωμε, εισδεξαμένη υπέρ νούν, ου κατεφλέχθης αληθώς, η βάτος γάρ πόρρωθεν, συμβολικώς, τήν σήν λοχείαν εικόνιζεν, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν.

Προεόρτιος

Ωδή ε’ Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, εν τή σεπτή Εισόδω σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, ένδον εισήλθες εν τώ Ναώ τού Θεού, ώσπερ καθαρώτατος ναός, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Νεφέλαι ρανάτωσαν, δικαιοσύνην σήμερον, ως εν ουρανώ γάρ εφαπλούται, θεία νεφέλη εν τώ ναώ τού Θεού, ήτις αποστάξει γλυκασμόν, πάσαν τών ψυχών ημών, τήν πικρίαν εξαίροντα.

Ξένη σου η σύλληψις, ξένη σου καί η γέννησις, ξένη σου η Πρόοδος Παρθένε, ξένη η ένδον τού ιερού αγωγή, ξένα καί παράδοξα τά σά, λόγον υπερβαίνοντα, καί διάνοιαν Άχραντε.

Όλην σε ηγίασε, τό πνεύμα τό Πανάγιον, ένδον τού ναού διαιτωμένην, καί τρεφομένην τροφήν ουράνιον, Νύμφη τού Πατρός περικαλής όθεν εχρημάτισας, καί τού Λόγου Γεννήτρια.

Πρός σέ μου τήν άπασαν, ελπίδα Κόρη τίθημι, πρός τούς οικτιρμούς σου καταφεύγω, βλάβης δαιμόνων δείξον αμέτοχον, τήν καταπεσούσάν μου ψυχήν, καί εξασθενήσασαν, ηδονών επικλύσεσι.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ίνα τί με απώσω

Γεωργία τού λόγου, άμπελος κατάκαρπος εδείχθης Όσιε, αρετών πεπείρους, καί μεγίστους προσφέρουσα βότρυας, σωτηρίας οίνον, πνευματικόν βλύζοντας Πάτερ, καί πιστών τάς καρδίας ευφραίνοντα.

Η περίδοξος Ρώμη, Πάτερ εξ Εώας σε λαμπτήρα άδυτον, δεξαμένη πίστει, εφωτίσθη σεπτοίς σου χαρίσμασι, τόν Χριστόν γάρ είχες, εν τή ψυχή καθάπερ φέγγος, τούς ορώντάς σε Πάτερ αυγάζοντα.

Τόν εφέρποντα όφιν, καί παρατηρούντά σου πτέρναν Γρηγόριε, εγρηγόρσει θεία, εν οδοίς τής ζωής πορευόμενος, ως Θεού θεράπων, ως εντολών αυτού εργάτης, εθανάτωσας σθένει τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Προστασία τού κόσμου, Μήτηρ αειπάρθενε σύ με κυβέρνησον καί οδήγησόν με, εις ευθείαν οδόν καί κατεύθυνον, πρός δικαιοσύνης, τρίβους ορθάς τόν λογισμόν μου, τής ψυχής τας πορείας ευθύνουσα.

Τού Αγίου Πρόκλου

Ο φωτίσας τή ελλάμψει

Φωτοφόρος ως λυχνία, παμμάκαρ γενόμενος, τής αγίας Εκκλησίας, εφάνης

υπέρμαχος, καί Θεού ετράνωσας, τήν εκ Παρθένου Παναγίας, γέννησιν άτρεπτον Ένδοξε.

Τήν σάρκωσιν τού Θεού, εκ Παρθένου τήν ένδοξον, τών δογμάτων εν σφενδόνη, ενθείς ως αλλόφυλον, Γολιάθ κατέβαλες, τού Νεστορίου τήν θρασείαν, γνώμην ως πάλαι ο θείος Δαυίδ.

Τών τού Παύλου διδαγμάτων, υπάρχων ανάπλεως, καί τήν τούτου κατιδών, οπτασίαν Πανάριστε, Ελισαίος δεύτερος, εναπεφάνθης χρίσμα θείον, ιερωσύνης χρισθείς μυστικώς.

Θεοτοκίον

Ου σύγχυσιν, ου φυρμόν εν τή μήτρα εδέξατο, τής Παρθένου ο Θεός, εν σαρκί προερχομενος, Αλλ' ό ήν μεμένηκε, Θεός καί άνθρωπος ατρέπτως, ταίς ενεργείαις δεικνύμενος.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Ρωσθέντες τή θεία χάριτι, οι θείοι τής Παρθένου γεννήτορες, ταύτην ως άμωμον, περιστεράν εις τά Άγια, ανατραφήναι πόθω ανατιθέασι.

Σού τής μελλούσης εισδέχεσθαι, τό φώς τό εκ φωτός προερχόμενον, φώτα υφάπτουσαι, κόραι σεμναί προπορεύονται, φωτοειδή πρός θείον Ναόν χορεύουσαι.

Τό πλήρες δόξης παλάτιον, τό μέγα Προφητών περιήχημα, θρόνος ο άγιος, ένδον εις Άγια τίθεται, τώ Βασιλεί τών όλων ετοιμαζόμενος.

Υμνώ σου Κόρη τήν σύλληψιν, υμνώ σου τήν απόρρητον γέννησιν, υμνώ τήν σκέπην σου, βλάβης δι' ής πάσης ρύομαι, οπρός τήν σήν γαλήνην κατεπειγόμενος.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τή νεύσει τή πρός Θεόν, Θεούμενος ιερώτατε, θεωριών μυστικών, καί θείων ελλάμψεων, Προφήτης ως ένθεος, ως Θεού θεράπων, ηξιώθης θεία χάριτι.

Η σύχως σου τήν ζωήν, διατελέσας Γρηγόριε, θορύβων βιωτικών, εδείχθης ανώτερος, παθών υψηλότερος, καί τής γής απάσης, ξένος τε καί παρεπίδημος.

Ως έσοπτρον καθαρόν, τήν θείαν αίγλην επλούτησας, ως σκεύος δέ ιερόν, ναόν κατεκόσμησας, τών άνω Γρηγόριε, καί τών πρωτοτόκων, Εκκλησίαν κατεφαίδρυνας.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, τού Βασιλέως παλάτιον, γενόμενόν με ληστών, ακάθαρτον σπήλαιον, ευχαίς σου καθάρασα, τού εκ σού τεχθέντος, ναόν άγιον ανάδειξον.

Τού Αγίου Πρόκλου

Εκύκλωσεν ημάς

Μεγάλης επιβάς καθέδρας, Όσιε, μεγίστοις κατορθώμασι, κατεκόσμησας αυτήν θεοπρεπώς, όθεν συνελθοντες ευφημούμέν σε, Αρχιερεύ μεγαλοφώνως Πρόκλε αοίδιμε.

Ως άλλην κιβωτόν τή Εκκλησία Χριστού, τό σώμα τού παμμάκαρος, Χρυσοστόμου εναπέδωκας ταίς σαίς, Πρόκλε παραινέσεσι καί εύφρανας, τών ευσεβών, χοροστασίας τή παρουσία αυτού.

Κυκλώσαντας ως θήρας εξεδίωξας, αιρέσεων τής ποίμνης Χριστού, τούς προμάχους εν τή ράβδω νοητώς, τών σών διδαχών Πρόκλε μακάριε, πρός δέ νομήν, ορθοδοξίας τήν ποίμνην ίθυνας.

Θεοτοκίον

Ωράθης Χερουβίμ θεοχαρίτωτε, Παρθένε υπερέχουσα, τόν επ' ώμων γάρ οχούμενον αυτών, Άχραντε αγκάλαις σου εβάστασας, όθεν αεί, σέ Θεοτόκε πάντες δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ώς πρόβατα σφαγής, σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Κοντάκιον Προεόρτιον

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ευφροσύνης σήμερον, η οικουμένη, επληρώθη άπασα, εν τή ευσήμω Εορτή, τής Θεοτόκου κραυγάζουσα, Αύτη υπάρχει, σκηνή επουράνιος.

Ο Οίκος

Ο τών απάντων Ποιητής, ο Πλάστης καί Δεσπότης, αρρήτω ευσπλαγχνία καμπτόμενος, καί μόνη φιλανθρωπία τή αυτού, όνπερ ταίς οικείαις κατεσκεύασε χερσίν, ιδων πεσόντα ώκτειρε, καί αναστήναι τούτον ευδόκησε, πλάσει θειοτέρα, καί κενώσει τή ιδία, ως αγαθός φύσει καί ελεήμων, Διό τήν Μαριάμ μεσίτιν λαμβάνει, ως παρθένον καί αγνήν, τού μυστηρίου, εκ ταύτης τό ημών φορέσαι ώς ηβουλήθη, Αύτη υπάρχει σκηνή επουράνιος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Κ’ τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γρηγορίου τού Δεκαπολίτου.

Στίχοι

Χάραξ κύκλω σου, καί μετά ζωής τέλος,
Η ζώσα, Γρηγόριε, τού Θεού χάρις.
Εικάδι Γρηγόριος κεκλήσκετο εις πόλον ευρύν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Πρόκλου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ός εχρημάτισε μαθητής τού μακαρίου Ιωάννου τού Χρυσοστόμου, καί τού θρόνου διάδοχος.

Στίχοι

Έχει σε, Πρόκλε, η ουράνιος νύσσα,
Χαίροντα ένδον καί σέ σύν Χρυσοστόμω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αθλήσεως τού Αγίου Μάρτυρος Δασίου, τού εν Δορυστόλω.

Στίχοι

Εμελλε καί Δάσιος αθλήσας ξίφει,
Αθλητικόν στέφανον ευρείν εκ ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Νιρσά Επισκόπου, καί Ιωσήφ μαθητού αυτού, καί ετέρων σύν αυτώ τελειωθέντων εν Περσίδι.

Στίχοι

Θνήσκουσιν άμφω Νιρσάς, Ιωσήφ άμα,
Φόνω μαχαίρας, ως Απόστολος λέγει.
Σύν Ιωάννη καί Σαβωρίω, λίθοις
Ισάκιον κτείνουσιν οικέται λίθων.
Τόν Γεϊθαζέτ καί συνάθλους τρείς άμα,
Λόγχαις κατακτείνουσιν εχθροί Τριάδος.
Θέκλαν, Βαουθάν, Δεναχίδα παρθένους.
Άθλος ξίφους έδειξεν αθλοπαρθένους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ευσταθίου, Θεσπεσίου καί Ανατολίου.

Στίχοι

Κάρας τριών τέμνουσι νεκρών οι πλάνοι,
Ουδ’ εις νεκρούς δεικνυντες οίκτον, ώ πλάνης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Θεοκτίστου, ός καί Πατρίκιος καί Ευνούχος ήν επί θεοδώρας τής Αυγούστης.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ’ Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Φωτοφόρον σε, ως ήλιον εισδέχεται, ναός ο άγιος, ένδον αστράπτουσαν, ακτίνας τοίς πέρασι, σωτηριώδεις αγνή, υπεράγιον, ναόν γενέσθαι μέλλουσαν, τού Υιού Θεού Παρθένε.

Χείρας άπαντες, κροτήσατε λυτρώσεως, σύμβολα φέρουσαν, τήν Απειρόγαμον, ορώντες, Αγγέλου γάρ, χειρί εκτρέφεται, τόν ουράνιον, άρτον ημίν ως μέλλουσα, απορρήτως αποτίκτειν.

Ψυχαί άπασαι, Δικαίων υποχθόνιοι, ευαγγελίζεσθε, περιστερά η χρυσή, κατάπαυσιν φέρουσα, κατακλυσμού νοητού, πεφανέρωται, καί εις Αγίων Άγια, εύσεβώς περιχορεύει.

Ως ωραία, τόν ωραίον απεκύησας, τήν αμορφίαν ημών, προσεπανάγοντα νύν, εις πρώτην εμφέρειαν, Κόρη πανάμωμε, ώ καί ψάλλομεν, Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός ει.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Θεού συγΚατάβασιν

Δακρύων προσχύσεσι, τής αμαρτίας τό πύρ κατέσβεσας, απαθείας δέ ύδωρ, καί ιαμάτων καθαρά νάματα, τοίς μελωδούσι πηγάζει Γρηγόριε, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Φλογίνω εν άρματι, σεπτής αγάπης καί τελειότητος, επιβάς πρός τό ύψος, ανεκομίσθης εν ώ εκέκτησο, τό σόν κραυγάζων θεοφρόν πολίτευμα, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Παθών κατεκοίμησας, τάς τρικυμίας αγρύπνοις στάσεσι, κοιμηθείς δέ τόν ύπνον, τόν τοίς αγίοις Πάτερ αρμόζοντα, πρός φώς μετήλθες κραυγάζων Γρηγόριε, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νεκρόν χρηματίσαντα, τή αμαρτία καί απολλύμενον, τήν ζωήν η τεκούσα, αγνή Παρθένε ζώωσον σώσον με, καί τής γεέννης εξάρπασον ψάλλοντα, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Αγίου Πρόκλου

Σέ νοητήν, Θεοτόκε

Σώμα καί νούν, καί ψυχήν εκάθηρας, τή αφαιρέσει τών παθών, Ιεράρχα Πρόκλε σοφέ, όθεν εδογμάτισας, σώμα καί ψυχήν καί νούν, τόν εκ Παρθένου

τεχθέντα Θεόν, δίχα τροπής διά τό σώσαι, ημάς αναδεξάμενον.

Πύρ νοητόν, ταίς φρεσίν ανάψας σου, τήν φρυγανώδη καί σαθράν, Νεστορίου τού δυσσεβούς, αίρεσιν κατέφλεξας, όθεν σού δεόμεθα, τάς φρυγανώδεις ημών ηδονάς, ταίς πρός Θεόν ικεσίαις, συμφλέξας αποκάθαρον.

Σύ πρός Χριστόν, κεκτημένος Άγιε, τήν παρρησίαν τούς εν γή, ευφημούντας μελωδικώς, μνήμην σου τήν ένδοξον, πάσης περιστάσεως, εκλυτρωθήναι ικέτευε, τόν αινετόν ανυμνούντας, Θεόν Πρόκλε θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Φέρεις Θεόν, σάρκα περικείμενον, εν ταίς αγκάλαις σου Αγνή, ώσπερ θρόνος Χερουβικός, φέροντα τώ ρήματι, πάντα τής δυνάμεως, ώ μελωδούμεν καί λέγομεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Προεόρτιος

Ωδή η', ής η Ακροστιχίς κατά Αλφάβητον. Έχει δέ έν έκαστον τών τροπαρίων αυτής στοιχεία τέσσαρα.

Ο Ειρμός

«Άκουε Κόρη Παρθένε αγνή, ειπάτω δή ο Γαβριήλ, βουλήν Υψίστου αρχαίαν αληθινήν, γενού πρός υποδοχήν ετοίμη Θεού, διά σού γάρ ό αχώρητος βροτοίς συναναστρέφεται, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Άκουε σύνες πρεσβύτα σοφέ, τώ Ζαχαρία Άννα φησί, Βουλήσει θεία ήν έσχον παίδα σεμνήν, γενναία ψυχή υπόδεξαι, Δι' αυτής γάρ έσται λύτρωσις, καί εις ναόν τόν άγιον, ανάθου ταύτην βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ευλογητός μόνος Κύριος, εβόησεν ο ιερεύς, Ζωής εισόδους νύν υπεμφαίνεις σαφώς, ημίν φανερώσας όπερ μέλλει οικείν, θεοχώρητον παλάτιον, Χριστός ο Βασιλεύς τού παντός, πρός δν βοά πάσα γή, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ιδού πρεσβύτα σοφώτατε, η Άννα έφησεν ευλαβώς, Καλλίστην παίδα, ήν δέδωκέ μοι Θεός, λαμπρώς υποδέχου καί προφήτευε, Μόνην μέλλουσαν εις πράγματα, προφέρειν τά κηρύγματα, μεθ' ών βοάς Προφητών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νύν έγνων γύναι σαφέστατα, προφρόνως έφη ο γηραιός, Ξύλον εν μέσω ως εκβλαστάνει ναού, Όπερ εξανθήσει θείον όντως καρπόν, Παραδείσω εισοικίζοντα, τούς βρώσει εξωσθέντας φθοράς, αναβοώντας χαρά, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρητόν αρρήτων μυήσεων, η σή ψυχή Κόρη σεμνή, Σαφώς υπάρξει ο Πρέσβυς έφη τρανώς, Τόν θείον ιδού Παρθένε οίκει ναόν, Υπ' Αγγέλου τρεφομένη γάρ, βουλής μεγάλης Άγγελον κυήσεις, ώ μελωδώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Φωνήν σοι άδομεν Κόρη αγνή, περιχαρώς τού Γαβριήλ, Χαίρε τής πάντων αιτία μόνη χαράς, Ψυχών χαίρε καθαρτήριον, Ως κυήσασα τήν κάθαρσιν, ημών καί απολύτρωσιν, τών μελωδούντων αυτώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Επταπλασίως κάμινον

Ταίς πρός Θεόν δεήσεσιν, επιμόνως χρησάμενος, είληφας Παμμάκαρ, τό πιστώς αιτούμενον, νυκτός γάρ καθεύδοντι, επιφανείς σοι' Άγγελος, μάχαιραν φλογίνην, επιδίδωσι πάθη, εκτέμνουσαν καρδίας, καί πυρί σε αϋλω, καθαίρουσαν καί δόξη, φωτίζουσαν αρρήτως.

Ο λολαμπής, ως ήλιος, νοητώς ανατέταλκας, φέγγει αρετών, περιφανώς Γρηγόριε, θαυμάτων τε λάμψεσι, περιαυγάζων πάσαν τήν γήν, καί φωταγωγών, τούς ευσεβώς μελωδούντας, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αγγελικής ακήκοας, υμνωδίας Γρηγόριε, έτι ενδημών, εν τώ θνητώ σου σώματι, υφ' ής τάς αισθήσεις σου, τάς τής ψυχής σαφώς ηδυνθείς, καί θεοειδής καί φωταυγής εγνωρίσθης, κραυγάζων, Τόν Δεσπότην, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Η τόν Κριτήν καί Κύριον, υπέρ λόγον κυήσασα, τούτον ως Υιόν σου, Παναγία αίτησαι, εν ωρατής κρίσεως, τής καταδίκης καί τού πυρός, σκότους αφεγγούς, καί τού βρυγμού τών οδόντων, λυτρώσασθαι τούς πίστει, ευσεβώς μελωδούντας, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τού Αγίου Πρόκλου

Εν καμίνω παίδες, Ισραήλ

Ως χωνεία τή φωτολαμπεί, Πανένδοξε αγνεία, τά πάθη τά τής σαρκός, αποκαθάρας ώς χρυσός, τοίς πάσιν εξήστραψας αναμέλπων, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως οργάνω Μάκαρ τής σεπτής, σού γλώττης θελγομένη, τώ φθόγγω η Εκκλησία, τού Θεού τήν επί γής, σωτήριον κάθοδον αναμέλπει, πάσι φωνούσα τρανώς καί εκβοώσα, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Λύρα θεία ώφθης αληθώς, τόν φθόγγον ενηχούσα, τοίς πίστει

προσδεχομένοις, τού Θεού τήν πρός ημάς, σωτήριον σάρκωσιν, θείε Πρόκλε, Πάτερ Παμμάκαρ, καί τήν τού Νεστορίου, δυσσεβή ματαίαν, φωνήν αποσοβούσα.

Θεοτοκίον

Συντηρήσας σήμαντρα τής σής, Παρθένε παρθενίας, αλώβητα ο Δεσπότης, προελήλυθε Χριστός, εκ σού υπέρ έννοιαν εις τό σώσαι, τους βοώντας, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εν καμίνω παίδες Ισραήλ, ώς εν χωνευτηρίω τώ κάλλει τής ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Προεόρτιος Ωδή θ'

Ής η Ακροστιχίς, Ιωσήφ

Ο Ειρμός

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ Πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αύλων νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αειπάρθενε».

Ίδε τού Θεού, τό όρος τό άγιον, μετά λαμπάδων φαιδρών, ένδον εις τά Άγια, βαδίζει λίθος εξ ού τμηθήσεται, καί τους βωμούς καί ξόανα, δαιμονικά λεπτυνεί, τούς βροτούς δέ, εαυτού εργάσεται, καί ναούς καί σεπτά καταγώγια.

Ώμοσε Θεός, καί νύν εκπεπλήρωκε, φυλής Ιούδα ημίν, δούς τήν αειπάρθενον, ής η κοιλία ξύλον βλαστήσει ζωής, θανατηφόρου βρώσεως, απολυτρούμενον, τούς τή πτώσει ταύτης υποκύψαντας, καί κλαπέντας απάτη τού όφεως.

Στόματι λαμπρώ, η Άννα εβόησεν, εν τώ ναώ τού Θεού, Σοί προσανατίθημι, ήν μοι παρέσχου παίδα ώ Δέσποτα, εξ ής δι' οίκτον άφατον, σωματοφόρος Οφθείς, διασώσεις, κόσμον όνπερ έπλασας, μεγαλύνων αυτήν ώς μητέρα σου.

Ηύγασεν ιδού, ημέρα σωτήριος, τοίς εν νυκτί τών δεινών, πύλη επουράνιος, ναού τάς πύλας αναπετάσασα, μετά λαμπάδων πρόεισιν, ένδον εις Άγια, υφ' αγίας, τρέφεσθαι δυνάμεως, εις αγίαν Θεού κατασκήνωσιν.

Φώτισον Αγνή, ψυχής μου τά όμματα, φώς η κυήσασα, όπως μή επέλθη μοι, τής αμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδέ βυθός καλύψη με τής απογνώσεως, αλλ' αυτή με, σώσον καί κυβέρνησον, πρός λιμένα τού θείου θελήματος.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Εφριξε πάσα ακοή

Ιδρώσι τοίς ασκητικοίς, αμαρτίας εναπέσβεσας άνθρακας, καί ουρανόθεν σαφώς, πυρός εν είδει χάριν εισδέδεξαι, ου καταφλέγουσαν Σοφέ, μάλλον δέ δροσίζουσαν, καί εν ισχύϊ σε, δυνατόν κατά παθών αποφαίνουσαν.

Ως ρόδον ταίς ασκητικαίς, Πάτερ ήνθησας κοιλάσι Γρηγοριε, ως κρίνον εύοσμον, διό πηγάζει μύρον ηδύπνοον, τά σά οστέα δαψιλώς, οσμής ζωής πλήρεις γάρ, αι σιαγόνες σου, ώς φιάλαι αρωμάτων εδείχθησαν.

Σήμερον δήμος σύν ημίν, Ασκητών τε καί Οσίων ευφραίνεται, Πατριαρχών Προφητών, επί τή μνήμη τή σή Γρηγόριε, συνεορτάζουσιν ημίν, Απόστολοι Μάρτυρες, μεθ' ών μνημόνευε, τών τιμώντων σε πιστώς αξιάγαστε.

Η θήκη ένθα τό σεπτόν, καί πολύαθλον σου σώμα κατάκειται, θαυμάτων χάριν ημίν, αναπηγάζει Πάτερ Γρηγόριε, καθαγιάζουσα ημών, ψυχάς καί τά σώματα, τών πλουτησάντων σε, καί προστάτην καί θερμόν αντιλήπτορα.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι τήν τού Γαβριήλ, οι πιστοί περιχαρώς προσφθεγγόμεθα, Χαίρε Παράδεισε, ζωής τό ξύλον αναβλαστήσασα, Χαίρε η λύσις τής αράς, Μαρτύρων στεφάνωμα, Οσίων καύχημα, καί ανθρώπων ευσεβών τό κραταίωμα,

Τού Αγίου Πρόκλου

Τύπον τής αγνής

Τύπους καί σκιάς παρέδραμες, καί τήν αλήθειαν Χριστόν Κατενόησας, αναγεννηθείς, διά λουτρού τού Βαπτίσματος, Ιερεύς τε χρισθείς ιερώτατος, όθεν καί Θεοτόκον, τήν τούτον τέξασαν εκήρυξας.

Τρόπους ιερούς καί δόγματα, τού Χρυσοστόμου μάκαρ ενστερνισάμενος, ζήλον τε αυτού, τόν ιερόν τόν τής πίστεως, εξηρεύξω δογμάτων σου πέλαγος, αιρέσεως χειμάρρους, αποξηραίνοντας εν χάριτι.

Στήσον ιεραίς πρεσβείαις σου, τό καθ' ημών κλυδώνιον εγειρόμενον, καί απέλασον, τόν πειρασμόν καί σκοτόμαιναν, καί ανθρώπων παντοίων τήν κάκωσιν, ως έχων παρρησίαν, πρός τόν Σωτήρα καί Θεόν ήμών.

Θεοτοκίον

Ω τών υπέρ νούν θαυμάτων σου! τόν τού Θεού γάρ Λόγον σάρκα γενόμενον, μόνη τέτοκας, υπερφυώς Μητροπάρθενε, τόν τά σύμπαντα θείω βουλήματι, σοφώς διακρατούντα, καί κυβερνώντα καί συνέχοντα.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

τού Αγίου Γρηγορίου
Τών Μαθητών ορώντων σε
Τήν σάρκα καθυπέταξας τώ νοϊ σου, καί ήσκησας θεόφρον μεγαλοφρόνως, όθεν καί μετάρσιος γενόμενος, αντανακλάσεις έλαβες, εν ουρανοίς μετ' Αγγέλων, αινείν τόν πάντων Σωτήρα.
Τού Αγίου Πρόκλου
Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν
Ως αρετών ομότροπος, τού σοφού Χρυσοστόμου, καί τού εκείνου γέγονας, θρόνου ένδοξε Πρόκλε, διάδοχος θεοκήρυξ, καθελών Νεστορίου, τού δυσσεβούς τήν αίρεσιν, Θεοτόκον κυρίως καί άληθώς, τήν Αγνήν εκήρυξας καί Παρθένον, μεθ' ής υπέρ τής Ποίμνης σου, τον Χριστόν εκδυσώπει.
Προεόρτιον, όμοιον
Θεού σοφίας τέμενος, καί υπέρτερον θρόνον, τών Χερουβίμ υπάρχουσαν, τήν αγνήν Θεοτόκον, ευτρέπισον Ζαχαρία, τού ναού τάξεισόδους, τά τών Αγίων Άγια, υποδέξασθαι ταύτην, καί σύν ημίν, άδε προεόρτιον τή Παρθένω, εξ ής Χριστός ο Κύριος, σαρκωθείς κόσμον σώζει.

Εις τόν Στίχον, τών Αίνων.
Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων
Δεύτε πιστοί συνελθόντες, ωδαίς τιμήσωμεν, τήν εκ μητρός αγόνου, παραδόξως τεχθείσαν, Θεόνυμφον Μητέρα, τού Ποιητού, καί σύν παρθένοις λαμπάσι τε, προσυπαντήσωμεν ταύτη εν τώ Ναώ, εισιούση εις τά Άγια.

Στίχ: Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Καθάπερ άνθη ποικίλα, περιδρεψάμενοι, εκ νοητών λειμώνων, τών τού Πνεύματος λόγων, επαίνων τούς στεφάνους χαρμονικώς, τή Παρθένω συμπλέξωμεν, καί προεόρτιον τούτους δώρον αύτή, επαξίως προσκομίσωμεν.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Ευτρεπιζέσθωσαν πύλαι, καί ανοιγέσθωσαν, αι τού Ναού Κυρίου, καί τόν οίκον τής δόξης, καί μόνην υπερτέραν τών ουρανών, υπέρ νούν χρηματίσασαν, υποδεχέσθωσαν χαίρουσαι καί Χριστόν, τόν Σωτήρα ανυμνείτωσαν.
Δόξα… Καί νύν... Ήχος α'
Γεωργίου Νικομηδείας
Αγαλλιάσθω σήμερον, ο ουρανός άνωθεν, καί αι νεφέλαι ευφροσύνην ρανάτωσαν, επί τά λίαν παράδοξα, μεγαλεία τού Θεού ημών, Ιδού γάρ η πύλη, η κατά Ανατολάς βλέπουσα, αποκυηθείσα εκ στείρας ακάρπου, εξ επαγγελίας, καί τώ Θεώ αφιερωθείσα εις Κατοίκησιν, σήμερον εν τώ Ναώ, ως

άμωμος προσφορά προσάγεται, Αγαλλιάσθω ο Δαυϊδ κρούων τήν κινύραν, Απενεχθήσονται φησί τώ Βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, αι πλησίον αυτής απενεχθήσονται, έσω εν τή σκηνή τού Θεού, ένδον τού ιλαστηρίου αυτού, ανατραφήναι εις κατοίκησιν, τού πρό αιώνων εκ Πατρός αρρεύστως γεννηθέντος, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου καί Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η εν τώ Ναώ Είσοδος τής Υπεραγίας Θεοτόκου.

Εις το Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Εκ τού Κυρίου λαβόντες, επαγγελίας καρπόν, Ιωακείμ καί Άννα, τού Θεού τήν Μητέρα, ευπρόσδεκτον θυσίαν, εν τώ Ναώ, προσενήνοχαν σήμερον, καί Ζαχαρίας, ο μέγας Αρχιερεύς, ευλογήσας υπεδέξατο.

Η τών Αγίων Αγία, εν τοίς Αγίοις οικείν, αξίως προσηνέχθη, ως θεόδεκτον θύμα, καί ταύτης αι παρθένοι ταίς αρεταίς, εγκοσμούμεναι έμπροσθεν, λαμπαδουχούσαι προσέφερον τώ Θεώ, ώσπερ σκεύος Ιερώτατον.

Εξανοιγέσθω η πύλη, τού θεοδόχου Ναού, τόν γάρ ναόν τού πάντων, Βασιλέως καί θρόνον, σήμερον εν δόξη ένδον λαβών, Ιωακείμ ανατίθεται, αφιερώσας Κυρίω τήν εξ αυτού, εκλεχθείσαν εις Μητέρα αυτού.

Δόξα… καί νύν…
Ήχος πλ. δ'

Ο Δαυϊδ προανεφώνει σοι Άχραντε, προορών τήν αφιέρωσιν, τής εισόδου σου εν τώ Ναώ, εν ή τά πέρατα σήμερον εορτάζοντα, δοξολογούσί σε πανύμνητε, Τήν γάρ πρό τόκου Παρθένον, καί μετά τόκον μείνασαν άφθορον, Μήτερ τού Λόγου τής ζωής, σήμερον εν τώ Ναώ εισερχομένην, ο Ζαχαρίας ευφραίνεται, απολαβών σε Δέσποινα, καί τά Άγια τών Αγίων αγάλλονται, υποδεξάμενά σε τήν τροφόν τής ζωής ημών, Διο καί ημείς εν ωδαίς εκβοώμέν σοι, Υπερ ημών δυσώπησον, τόν Υιόν σου καί Θεόν ημών, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον
Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Πύλαι τού Ιερού, εισδέξασθε Παρθένον, εις Άγια Αγίων, αμόλυντον σκηνήν τε, Θεού τού Παντοκράτορος.

Στίχ. Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Παρθένοι τήν αγνήν, προπέμψατε Παρθένον, φαιδρώς λαμπαδουχούσαι, εις Άγια Αγίων, ώς Νύμφην τού Παντάνακτος.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Άρτον η λογική, παστάς Θεού τού Λόγου, χειρί θείου Αγγέλου, δέχεται κατοικούσα, Αγίων εις τά Άγια.

Δόξα… Καί νύν… Όμοιον

Φώς σε τό τριλαμπές, ανάψαν Θεοτόκε, εν τώ Ναώ τής δόξης, ουράνιον τροφήν σοι, εκπέμπει μεγαλύνον σε.

Απολυτίκιον Ήχος δ’

Σήμερον τής ευδοκίας Θεού τό προοίμιον, καί τής τών ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις, Εν Ναώ τού Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοίς πάσι προκαταγγέλλεται, Αυτή καί ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τής οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τήν α’ Στάσιν τού α’ Καθίσματος τού Ψαλτηρίου. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν τά παρόντα προσόμοια Στιχηρά.

Ήχος α’

Ώ τού παραδόξου θαύματος

Σήμερον πιστοί χορεύσωμεν, εν ψαλμοίς καί ύμνοις, τώ Κυρίω άδοντες, τιμώντες καί τήν αυτού, ηγιασμένην σκηνήν, τήν έμψυχον κιβωτόν, τήν τόν αχώρητον Λόγον χωρήσασαν, προσφέρεται γάρ Θεώ, υπερφυώς τή σαρκί νηπιάζουσα, καί Αρχιερεύς ο μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, ευφραινόμενος ταύτην, ως Θεού κατοικητήριον.

Σήμερον ναός ο έμψυχος, τής αγίας δόξης, Χριστού τού Θεού ημών, η μόνη εν γυναιξίν, ευλογημένη Αγνή, προσφέρεται τώ Ναώ, τώ νομικώ κατοικείν εις τά Άγια, καί χαίρουσι σύν αυτή, Ιωακείμ καί η Άννα τώ πνεύματι, καί παρθενικαί χορείαι, τώ Κυρίω άδουσι ψαλμικώς μελωδούσαι, καί τιμώσαι τήν Μητέρα αυτού.

Σύ τών Προφητών τό κήρυγμα, Αποστόλων δόξα, καί Μαρτύρων καύχημα, καί πάντων τών γηγενών η ανακαίνισις, Παρθένε Μήτηρ Θεού, διά γάρ σού τώ Θεώ κατηλλάγημεν, Διό τιμώμεν τήν σήν, εν τώ ναώ τού Κυρίου

προέλευσιν, καί σύν τώ Αγγέλω πάντες, ψαλμικώς τό Χαίρέ σοι, τή πανσέμνω βοώμεν, τή πρεσβεία σου σωζόμενοι.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος δ’ Ως γενναίον

Τών Αγίων εις Άγια, η Αγία καί άμωμος, εν Αγίω Πνεύματι εισοικίζεται, καί δι’ Αγγέλου εκτρέφεται, τώ όντι υπάρχουσα, αγιώτατος ναός, τού Αγίου Θεού ημών, τού τά σύμπαντα, αγιάσαντος ταύτης εισοικήσει, καί Θεώσαντος τήν φύσιν, τήν τών βροτών ολισθήσασαν.

Αι νεάνιδες χαίρουσαι, καί λαμπάδας κατέχουσαι, τής λαμπάδος σήμερον προπορεύονται, τής νοητής καί εισάγουσιν, αυτήν εις τά Αγια, τών Αγίων Ιερώς, προδηλούσαι τήν μέλλουσαν, αίγλην άρρητον, εξ αυτής αναλάμψειν καί φωτίσειν, τούς εν σκότει καθημένους, τής αγνωσίας εν Πνεύματι.

Γηθομένη υπόδεξαι, Ζαχαρία εβόησεν, Άννα η πανεύφημος, ήν εκήρυξαν, Θεού Προφήται εν Πνεύματι, καί ταύτην εισάγαγε, εις τόν άγιον Ναόν, ιερώς ανατρέφεσθαι, όπως γένηται, τού Δεσπότου τών όλων, θείος θρόνος, καί παλάτιον καί κλίνη, καί φωταυγές ενδιαίτημα.

Δόξα… Καί νύν…
Ήχος πλ. δ’

Μετά τό τεχθήναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου εν Ναώ Κυρίου, τού ανατραφήναι εις τά Άγια τών Αγίων, ως ηγιασμένη, Τότε καί Γαβριήλ απεστάλη πρός σέ τήν πανάμωμον, τροφήν κομίζων σοι, Τά ουράνια πάντα εξέστησαν, ορώντα τό Πνεύμα τό Άγιον εν σοί σκηνώσαν, Διό άσπιλε αμόλυντε, η εν ουρανώ καί επί γής δοξαζομένη, Μήτηρ Θεού, σώζε τό γένος ημών.

Είσοδος. Φώς ιλαρόν, Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Τής Εξοδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 40, 15, 7, 9, 14, 28-29)

Ελάλησε Κύριος πρός Μωύσήν, λέγων. Εν ημέρα μιά τού μηνός τού πρώτου στήσεις τήν Σκηνήν τού Μαρτυρίου. Καί θήσεις τήν Κιβωτόν τού Μαρτυρίου, καί σκεπάσεις αυτήν τώ καταπετάσματι. Καί εισοίσεις τήν τράπεζαν καί τήν Λυχνίαν, καί θήσεις τό θυμιατήριον τό χρυσούν, εις τό θυμιάν εναντίον τής Κιβωτού τού Μαρτυρίου. Καί επιθήσεις τό κάλυμμα τού καταπετάσματος επί τήν θύραν τής Σκηνής τού Μαρτυρίου. Καί λήψη τό έλαιον τού χρίσματος, καί χρίσεις τήν Σκηνήν καί πάντα τά εν αυτή, καί αγιάσεις αυτήν καί πάντα τά σκεύη αυτής, καί έσται αγία. Καί αγιάσεις τό θυσιαστήριον, καί έσται τό θυσιαστήριον άγιον τών αγίων. Καί εποίησε Μωϋσής πάντα όσα ενετείλατο αυτώ Κύριος, ούτως εποίησε. Καί εκάλυψεν η νεφέλη τήν Σκηνήν τού Μαρτυρίου, καί δόξης Κυρίου επλήσθη η Σκηνή. Καί ουκ ηδυνήθη Μωϋσής εισελθείν εις τήν σκηνήν τού Μαρτυρίου, ότι επεσκίαζεν επ' αυτήν η νεφέλη,

καί δόξης Κυρίου επλήσθη η Σκηνή.

Βασιλειών Γ' το Ανάγνωσμα
(Κεφ. 8, 1-11)

Εγένετο, ως συνετέλεσε Σολομών τού οικοδομήσαι τόν οίκον Κυρίου καί εξεκκλησίασε πάντας τούς Πρεσβυτέρους Ισραήλ εν Σιών, τού ανενεγκείν τήν Κιβωτόν τής διαθήκης Κυρίου εκ πόλεως Δαυϊδ, αύτη εστί Σιών. Καί ήραν οι Ιερείς τήν Κιβωτόν, καί τό Σκήνωμα τού Μαρτυρίου καί πάντα τά σκεύη τά άγια τά εν τώ Σκηνώματι τού Μαρτυρίου. Καί ο Βασιλεύς, καί πάς Ισραήλ, έμπροσθεν τής Κιβωτού, καί εισφέρουσιν οι Ιερείς τήν Κιβωτόν τής Διαθήκης Κυρίου εις τόν τόπον αυτής, εις τό Δαβίρ τού οίκου, εις τά Άγια τών Αγίων, υπό τάς πτέρυγας τών Χερουβίμ. Ότι τά Χερουβίμ διαπεπετασμένα ταίς πτέρυξιν επί τόν τόπον τής Κιβωτού, καί περιεκάλυπτον τά Χερουβίμ επί τήν Κιβωτόν, καί επί τά άγια αυτής επάνω. Καί ουκ ήν εν τή Κιβωτώ, πλήν αι δύο πλάκες λίθιναι, πλάκες τής διαθήκης, άς έθηκεν εκεί Μωϋσής εν Χωρήβ, άς διέθετο Κύριος. Καί εγένετο, ως εξήλθον οι ιερείς εκ τού Αγίου, καί η νεφέλη έπλησε τόν οίκον Κυρίου. Καί ουκ ηδύναντο οι ιερείς στήναι λειτουργείν από προσώπου τής νεφέλης, ότι έπλησεν η δόξα Κυρίου τόν οίκον Κυρίου.

Προφητείας Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 43, 27 & 44, 14)

Τάδε λέγει Κύριος, Έσται από τής ημέρας τής ογδόης καί επέκεινα, ποιήσουσιν οι Ιερείς επί τό θυσιαστήριον τά ολοκαυτώματα υμών, καί τά τού σωτηρίου υμών, καί προσδέξομαι υμάς, λέγει Κύριος Κύριος. Καί επέστρεψέ με κατά τήν οδόν τής πύλης τών Αγίων τής εξωτέρας, τής βλεπούσης κατά Ανατολάς, καί αύτη ήν κεκλεισμένη. Καί είπε Κύριος πρός με. Υιέ ανθρώπου, η πύλη αύτη κεκλεισμένη έσται, ουκ ανοιχθήσεται, καί ουδείς ού μή διέλθη δι' αυτής, ότι Κύριος ο Θεός τού Ισραήλ εισελεύσεται δι' αυτής, καί έσται κεκλεισμένη. Διότι ο Ηγούμενος ούτος κάθηται εν αυτή τού φαγείν άρτον ενώπιον Κυρίου, κατά τήν οδόν τού Αιλάμ τής πύλης εισελεύσεται, καί κατά τήν οδόν αυτού εξελεύσεται. Καί εισήγαγέ με κατά τήν οδόν τής πύλης τής πρός Βορράν κατέναντι τού οίκου, καί είδον, καί ιδού πλήρης δόξης ο οίκος Κυρίου.

Εις τήν Λιτήν
Στιχηρά ιδιόμελα

Ήχος α’ Γεωργίου Νικομηδείας

Αγαλλιάσθω σήμερον ο ουρανός άνωθεν, καί αι νεφέλαι ευφροσύνην ρανάτωσαν, επί τά λίαν παράδοξα, μεγαλεία τού Θεού ημών, ιδού γάρ η πύλη, η κατά Ανατολάς βλέπουσα, αποκυηθείσα έκ στείρας ακάρπου, εξ επαγγελίας, καί τώ Θεώ αφιερωθείσα εις κατοίκησιν, σήμερον εν τώ Ναώ, ως άμωμος προσφορά προσάγεται, Αγαλλιάσθω ο Δαυϊδ, κρούων τήν κινύραν, Απενεχθήσονταί φησι, τώ Βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, αι πλησίον αυτής απενεχθήσονται, έσω εν τή σκηνή τού Θεού, ένδον τού ιλαστηρίου αυτού, ανατραφήναι εις κατοίκησιν, τού πρό αιώνων εκ Πατρός αρρεύστως γεννηθέντος, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ήχος δ’ Τού αυτού

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, η Θεοτόκος εν Ναώ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τά τών Αγίων Άγια αγάλλονται, καί ο χορός τών Αγγέλων, μυστικώς πανηγυρίζει, μεθ’ ών καί ημείς εορτάζοντες σήμερον, σύν τώ Γαβριήλ εκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, ο έχων το μέγα έλεος.

Ο αυτός

Δεύτε πάντες οι λαοί, τήν μόνην αμώμητον εγκωμιάσωμεν, τήν εκ τών Προφητών προκηρυχθείσαν, καί εν Ναώ προσενεχθείσαν, τήν πρό αιώνων προορισθείσαν Μητέρα, καί επ’ εσχάτων τών χρόνων, αναδειχθείσαν Θεοτόκον, Κύριε πρεσβείαις αυτής, τήν ειρήνην σου παράσχου ημίν, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα… Καί νύν... Ήχος πλ. α’

Λέοντος Μαϊστορος

Επέλαμψεν ημέρα χαρμόσυνος, καί εορτή πανσεβάσμιος, Σήμερον γάρ η πρό τόκου Παρθένος, καί μετά τόκον Παρθένος μείνασα, εν τώ Ναώ προσάγεται, καί χαίρει Ζαχαρίας ο πρέσβυς, ο γενέτης τού Προδρόμου, καί βοά γηθοσύνως, Ήγγικεν η προσδοκία τών θλιβομένων, εν Ναώ αγίω ως αγία, αφιερωθήναι εις κατοίκησιν τού Παντάνακτος, Ευφραινέσθω Ιωακείμ ο προπάτωρ, καί η Άννα αγαλλιάσθω, ότι προσήνεγκαν Θεώ, ώς τριετίζουσαν δάμαλιν, τήν αμώμητον Δέσποιναν, Μητέρες συγχάρητε, παρθένοι σκιρτήσατε, καί στείραι συγχορεύσατε, ότι ηνέωξεν ημίν τήν ουρανών βασιλείαν, η προορισθείσα Παντάνασσα, Χαίρετε λαοί καί αγαλλιάσθε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α’

Χαίροις ασκητικών

Χαίρει ο ουρανός καί η γή, τόν ουρανόν τόν νοητόν πορευόμενον, ορώντες εις θείον οίκον, ανατραφήναι σεπτώς, τήν Παρθένον μόνην καί αμώμητον, πρός ήν εκπληττόμενος, Ζαχαρίας εβόησε, Πύλη Κυρίου, τού Ναού υπανοίγω σοι, πύλας χαίρουσα, εν αυτώ περιχόρευε, έγνων γάρ καί πεπίστευκα, ως ήδη η λύτρωσις, επιδημήσει προδήλως, τού Ισραήλ καί τεχθήσεται, εκ σού Θεός Λόγος, ο δωρούμενος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Άννα η θεία χάρις σαφώς, χαριτωθείσαν τήν αγνήν Αειπάρθενον, προσάγει μετ’ ευφροσύνης, εις τον Ναόν τού Θεού, προσκαλεσαμένη προπορεύεσθαι, αυτής τάς νεάνιδας λαμπαδηφόρους καί λέγουσα, Άπιθι τέκνον, τώ δοτήρι γενήθητι, καί ανάθημα, καί ευώδες θυμίαμα, Είσελθε εις τά άδυτα, καί γνώθι μυστήρια, καί ετοιμάζου γενέσθαι, τού Ιησού οικητήριον, τερπνόν καί ωραίον, τού παρέχοντος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Ένδον εν τώ Ναώ τού Θεού, ο θεοχώρητος ναός ανατίθεται, Παρθένος η Παναγία, νεάνιδές τε αυτής, νύν λαμπαδηφόροι προπορεύονται, Σκιρτά γεννητόρων, η συζυγία η άριστος, Ιωακείμ τε, καί η Άννα χορεύοντες, ότι έτεκον, τήν τόν Κτίστην κυήσασαν, Ήτις περιχορεύουσα, εις θεία σκηνώματα, καί τρεφομένη Αγγέλου, διά χειρός η πανάμωμος, Χριστού ώφθη Μήτηρ, τού παρέχοντος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Δόξα… Καί νύν… Ήχος πλ. β’

Σεργίου Αγιοπολίτου

Σήμερον τά στίφη τών Πιστών συνελθόντα, πνευματικώς πανηγυρίσωμεν, καί τήν θεόπαιδα Παρθένον καί Θεοτόκον, εν Ναώ Κυρίου προσαγομένην, ευσεβώς ανευφημήσωμεν, τήν προεκλεχθείσαν εκ πασών τών γενεών, εις κατοικητήριον τού Παντάνακτος Χριστού, καί Θεού τών όλων, Παρθένοι, λαμπαδηφορούσαι προπορεύεσθε, τής Αειπαρθένου τιμώσαι, τήν σεβάσμιον πρόοδον, Μητέρες, λύπην πάσαν αποθέμεναι, χαρμονικώς συνακολουθήσατε, υμνούσαι τήν Μητέρα τού Θεού γενομένην, καί τής χαράς τού κόσμου τήν πρόξενον, Άπαντες ούν χαρμονικώς, τό χαίρε σύν τώ Αγγέλω εκβοήσωμεν, τή Κεχαριτωμένη, τή αεί πρεσβευούση, υπέρ τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ήχος δ’

Σήμερον τής ευδοκίας Θεού τό προοίμιον, καί τής τών ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις, Εν Ναώ τού Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοίς πάσι προκαταγγέλλεται, Αυτή καί ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τής οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Εκ τρίτου

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α’ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος α’

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Δικαίων ο καρπός, Ιωακείμ καί τής Άννης, προσφέρεται Θεώ, Ιρώ εν αγίω, σαρκί νηπιάζουσα, η τροφός τής ζωής ημών, ήν ηυλόγησεν, ο ιερός Ζαχαρίας, Ταύτην άπαντες, ως τού Κυρίου Μητέρα, πιστώς μακαρίσωμεν.

Δόξα… Καί νύν…

Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν β’ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος δ’

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Πρό συλλήψεως Αγνή, καθηγιάσθης τώ Θεώ, καί τεχθείσα επί γής, δώρον

προσήχθης νύν αυτώ, αποπληρούσα πατρώαν επαγγελίαν, Τώ θείω δέ Ναώ, ως θείος όντως ναός, εκ βρέφους καθαρώς, μετά λαμπάδων φαιδρών, αποδοθείσα ώφθης δοχείον, τού απροσίτου καί θείου Φωτος, Μεγάλη όντως, η πρόοδος σου, μόνη Θεόνυμφε καί αειπάρθενε.

Δόξα… Καί νύν…

Πάλιν τό αυτό

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ήχος πλ. δ’

Τό προσταχθέν μυστικώς

Αγαλλιάσθω ο Δαυϊδ ο υμνογράφος, καί χορευέτω Ιωακείμ σύν τή Άννη, ότι γόνος άγιος εξ αυτών προήλθε, Μαρία η φωτοφόρος θεία λαμπάς, καί χαίρει εισερχομένη εν τώ Ναώ, ήν καί βλέπων ηυλόγησεν, ο Βαραχίου υιός, και χαίρων ανεκραύγαζε, Χαίρε θαύμα παγκόσμιον.

Δόξα… Καί νύν…

Πάλιν τό αυτό

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ’

Άκουσον θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Στίχ. Εξηρεύξατο η καρδία μου λόγον αγαθόν.

Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Εν ταίς ημέραις εκείναις, αναστάσα Μαριάμ…

Ο Ν’ Είθ’ ούτω

Δόξα… Ήχος β’

Σήμερον ο ναός ο έμψυχος, τού μεγάλου Βασιλέως, εν Ναώ εισέρχεται, αυτώ ετοιμασθήναι, εις θείαν κατοίκησιν, Λαοί αγαλλιάσθε.

Καί νύν… Τό αυτό

Είτα, Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός…

Καί ψάλλομεν ιδιόμελον
Ήχος δ’ Τού αυτού

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, η Θεοτόκος εν Ναώ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τά τών Αγίων Άγια αγάλλονται, καί ο χορός τών Αγγέλων, μυστικώς πανηγυρίζει, μεθ’ ών καί ημείς εορτάζοντες σήμερον, σύν τώ Γαβριήλ εκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, ο έχων το μεγα έλεος.

Οι Κανόνες. Κανών πρώτος, ού η Ακροστιχίς μέχρι τής ζ’ Ωδής.

Σύ τήν χάριν, Δέσποινα, τώ λόγω δίδου.

Ποίημα τού κυρίου Γεωργίου

Ωδή α’ Ήχος δ’
Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τήν Είσοδον».

Σοφίας πανάχραντε, σέ θησαυρόν επιστάμενοι, καί χάριτος βρύουσαν, πηγήν αέναον, τάς τής γνώσεως, αιτούμέν σε ρανίδας, επόμβρησον Δέσποινα, τού ανυμνείν σε αεί.

Υπέρτερος Πάναγνε, τών ουρανών χρηματίσασα, ναός καί παλάτιον, εν τώ Ναώ τού Θεού, ανατίθεσαι, αυτώ ετοιμασθήναι, εις θείαν κατοίκησιν, τής παρουσίας αυτού.

Τό φώς ανατείλασα, η Θεοτόκος τής χάριτος, πάντας κατελάμπρυνε, καί τήν συνηγάγετο τήν υπέρλαμπρον, αυτής κατακοσμήσαι, πανήγυριν άσμασι, δεύτε συνδράμωμεν.

Η πύλη η ένδοξος, η λογισμοίς αδιόδευτος, τάς πύλας διάρασα, τάς τού Ναού τού Θεού, νύν προτρέπεται, ημάς συνεισελθόντας, τά θεία θαυμάσια, κατατρυφήσαι αυτής.

Κανών δεύτερος

Ποίημα τού Κυρίου Βασιλείου

Ωδή α’ Ήχος α’

«Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα,

βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τον Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Συνδράμωμεν σήμερον, τή Θεοτοκω, Τιμώντες εν άσμασι, καί πανηγυρίσωμεν, πνευματικήν εορτήν, εν τώ Ναώ γάρ τώ Θεώ, δώρον προσφέρεται.

Ωδαίς ανυμνήσωμεν, τής Θεοτόκου, τήν ένδοξον πρόοδον, τώ Ναώ γάρ σήμερον, ως καί ναός τού Θεού, προσφέρεται προφητικώς, δώρον πολύτιμον.

Η Άννα η άμεμπτος, ηγαλλιάτο, ως δώρον πολύτιμον, τώ Θεώ προσφέρουσα, εν τώ ναώ μητρικώς, Ιωακείμ δέ σύν αυτή, πανηγυρίζει φαιδρώς.

Δαϋίδ ο προπάτωρ σε, ύμνησε πάλαι, Παρθένε Θεόνυμφε, θυγατέρα λέγων σε, τού Βασιλέως Χριστού, όν καί τεκούσα μητρικώς, βρέφος εθήλασας.

Σαρκί τριετίζουσα, η Θεοτόκος, Κυρίω προσάγεται, Ζαχαρίας ταύτην δέ, ο Ιερεύς τού Θεού, δεξάμενος εν τώ Ναώ, χαίρων ανέθετο.

Παρθένοι χορεύσατε, λαμπαδηφόροι, εξάρξατε σήμερον, καί μητέρες άσατε, τή Βασιλίδι Μητρί, προσερχομένη τώ Ναώ, τού Βασιλέως Χριστού.

Δόξα…

Τριάς ομοούσιε, Πάτερ καί Λόγε, καί Πνεύμα τό Άγιον, σέ πιστώς δοξάζομεν, ως Ποιητήν τού παντός, καί σοί βοώμεν ευσεβώς, σώσον ημάς ο Θεός.

Καί νύν…

Βαφής εξ αιμάτων σου, τήν αλουργίδα, φορέσας Πανάχραντε, προελθών ανέπλασεν, ο Βασιλεύς καί Θεός, τό γένος άπαν τών βροτών, τή ευσπλαγχνία αυτού.

Καταβασία

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Ωδή γ’

Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, κάν τή σεπτή Εισόδω σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Νυμφοστόλος σήμερον εδείχθη, τερπνός τής Παρθένου ο ναός, καί θάλαμος δεχόμενος, τήν έμψυχον παστάδα Θεού, τήν καθαράν καί άμωμον, καί λαμπροτέραν πάσης κτίσεως.

Δαϋίδ προεξάρχων τής χορείας, σκιρτά καί χορεύει σύν ημίν, καί Βασιλίδα

κράζει σε, πεποικιλμένην Άχραντε, παρισταμένην πάναγνε, εν τώ Ναώ τώ Βασιλεί καί Θεώ.

Εξ ής η παράβασις προήλθεν, η πάλαι τώ γένει τών βροτών, εκ ταύτης η ανόρθωσις, καί αφθαρσία ήνθησεν, η Θεοτόκος σήμερον, προσαγομένη εν τώ οίκω Θεού.

Σκιρτώσιν Αγγέλων στρατηγίαι, καί πάντων ανθρώπων η πληθύς, καί πρό προσώπου Πάναγνε, προστρέχουσί σου σήμερον, λαμπαδηφόροι κράζουσαι, τά μεγαλείά σου εν οίκω Θεού.

Κανών δεύτερος

Στερεωθήτω η καρδία μου

Πανηγυρίσωμεν φιλέορτοι, καί συνευφρανθώμεν τώ πνεύματι, εν τή αγία Εορτή, ευωχούμενοι σήμερον, θυγατρός τού Βασιλέως, καί Μητρός τού Θεού ημων.

Ιωακείμ ευφραίνου σήμερον, καί αγάλλου Άννα τώ πνεύματι, τήν γεννηθείσαν εξ υμών, τώ Κυρίω προσάγοντες, τριετίζουσαν ως δάμαλιν, σεμνήν τήν Πανάμωμον.

Τό τού Θεού κατοικητήριον, εν Ναώ αγίω προσφέρεται, η Θεοτόκος Μαριάμ, τή σαρκί τριετίζουσα, καί αυτής λαμπαδουχούσαι, αι παρθένοι προτρέχουσιν.

Η τού Θεού αμνάς η άσπιλος, η περιστερά η αμόλυντος, η θεοχώρητος σκηνή, το τής δόξης αγίασμα, εν σκηνώματι αγίω, κατοικείν ηρετίσατο.

Η τριετίζουσα τώ σώματι, καί πολυετής εν τώ πνεύματι, η πλατυτέρα ουρανών, καί τών άνω Δυνάμεων, υπερτέρα ευφημείσθω, εν ωδαίς η Θεόνυμφος.

Τής Θεοτόκου εορτάζοντες, τήν εν τοίς αδύτοις προέλευσιν, λαμπαδουχούντες νοητώς, εν φαιδρότητι σήμερον, καί ημεις σύν ταίς παρθένοις, τώ Ναώ πλησιάσωμεν.

Οι Ιερείς Θεού ενδύσασθε, τήν δικαιοσύνην εν χάριτι, καί υπαντήσατε φαιδρώς, ώς εισόδους παρέχοντες, θυγατρί τού Βασιλέως, καί Θεού εις τά Άγια.

Δόξα...

Φώς ο Πατήρ, φώς ο Υιός αυτού, καί τό Πνεύμα φώς τό Παράκλητον, ως γάρ Ηλίου εξ ενός, η Τριάς απαστράπτουσα, θεϊκώς λαμπαδουχεί, καί συντηρεί τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν…

Σέ οι προφήται προεκήρυξαν, κιβωτόν Σεμνή αγιάσματος, θυμιατήριον

χρυσούν, καί λυχνίαν καί τράπεζαν, καί ημείς ως θεοχώρητον, σκηνήν ανυμνούμέν σε.

Καταβασία

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυϊδ, τίς η παρούσα Εορτή, ήν ανύμνησας ποτέ, εν τώ βιβλίω τών Ψαλμών, ως θυγατέρα θεόπαιδα καί Παρθένον, Απενεχθήσονται ειπών, τώ Βασιλεί μυστικώς, παρθένοι όπισθεν αυτής, καί αιπλησίον αυτής, καί θαυμαστήν εργάζου καί παγκόσμιον, τήν εορτήν τοίς κραυγάζουσιν, Η Θεοτόκος, ημίν επέστη, τής σωτηρίας η πρόξενος.

Δόξα… Καί νύν…

Τό αύτό

Ωδή δ'

Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Πύλην αδιόδευτον ο τού Θεού, οίκος εισδεχόμενος σήμερον, έπαυσε Νόμου, τήν λατρείαν καί σκιάν, Ως αληθώς επέφανε, κράζων τοίς εν γή, η αλήθεια.

Όρος τό κατάσκιον ό προορών, πάλαι Αββακούμ προεκήρυξεν, ένδον χωρήσαν, τών αδύτων τού ναού, τάς αρετάς εξήνθησε, καί κατακαλύπτει τά πέρατα.

Ίδωμεν παράδοξα πάσα η γή, ξένα καί εξαίσια πράγματα, πώς η Παρθένος, δι' Αγγέλου τήν τροφήν, εισδεχομένη σόμβολα, τής οικονομίας κομίζεται.

Ναός καί παλάτιον καί ουρανός, έμψυχος οφθείσα Θεόνυμφε, τού Βασιλέως, εν Ναώ τώ νομικώ, αφιερούσαι σήμερον, τούτω τηρουμένη πανάχραντε.

Κανών δεύτερος

Εν πνεύματι προβλέπων

Προφήτα Ησαϊα, προφήτευσον ημίν, η Παρθένος τίς εστιν, η έχουσα γαστρί; Η εξ Ιούδα τής ρίζης αναφυείσα, καί γεννηθείσα εκ Δαυϊδ τού Βασιλέως, σπέρματος αγίου καρπός ευκλεής.

Εξάρξατε παρθένοι, καί άσατε ωδάς, ταίς χερσί κατέχουσαι, λαμπάδας τής Αγνής, καί Θεοτόκου τήν πρόοδον ευφημούσαι, νύν απιούσης εν Ναώ τώ τού

Κυρίου, άμα συν ημίν εορτάζουσαι.

Ιωακείμ καί Άννα, ευφραίνεσθε νυνί, εν Ναώ προσάγοντες, Κυρίω τήν αγνήν, Θεού Μητέρα Χριστού τού παμβασιλέως, γενησομένην, εξ υμών δέ γεννηθείσαν, οίον τριετίζουσαν δάμαλιν.

Αγία τών Αγίων, υπάρχουσα σεμνή, εν Ναώ ηγάπησας, αγίω κατοικείν, καί τοίς Αγγέλοις Παρθένε προσομιλούσα, προσεκαρτέρεις παραδόξως ουρανόθεν, άρτον δεχομένη, τροφέ τής ζωής.

Τεκόντες παρ' ελπίδα, τήν άχραντον Αγνήν, ευσεβώς υπέσχοντο, προσάξειν τώ Θεώ, καί εκπληρούσι παρέχοντες ώς περ θύμα, τήν γεννηθείσαν εξ αυτών Ιωακείμ τε, σήμερον καί Άννα εν οίκω Θεού.

Εβλάστησεν η ράβδος, ποτέ τού Ααρών, προτυπούσα Αχραντετόν θείον τοκετόν, ότι ασπόρως συλλήψη, καί ου φθαρήση, καί μετά τόκον παρθενεύουσα οφθήση, βρέφος γαλουχούσα τόν πάντων Θεόν.

Παρθένοι τή Παρθένω, Μητέρες τή Μητρί, ευσεβώς προσδράμετε, τιμώσαι σύν ημίν, τήν γεννηθείσαν ως άμωμον ιερείον, καί τήν τεκούσαν ώς Θεώ καρποφορούσαν, πάντες ούν φαιδρώς εορτάσωμεν.

Δόξα…

Τριαδα τοίς προσώποις, Μονάδα τή μορφή, ευσεβώς δοξάζομεν, Θεόν αληθινόν, όν ανυμνούσιν Αγγέλων καί Αρχαγγέλων, ταξιαρχίαι ως τής κτίσεως Δεσπότην, άπαντες πιστώς προσκυνούντες αεί.

Καί νύν…

Ικέτευε απαύστως πανάχραντε Αγνή, όν σαρκί εκύησας, Υιόν σου καί Θεόν, εκ πολυτρόπων παγίδων τού διαβόλου, καί εκ παντοίων πειρασμών επερχομένων, πάντας λυτρωθήναι τούς δούλους σου.

Καταβασία

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άϋλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ωδή ε'

Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, εν τή σεπτή Εισόδω σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, ένδον εισήλθες εν τώ Ναώ τού Θεού, ώς περ καθαρώτατος ναός, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Αγίασμα ένδοξον, καί Ιερόν ανάθημα, σήμερον η πάναγνος Παρθένος, ανατεθείσα εν τώ Ναώ τού Θεού, τώ παμβασιλεί ημών Θεώ, μόνω εις ενοίκησιν, συντηρείται ώς οίδεν αυτός.

Τό κάλλος Πανάχραντε, τό τής ψυχής σου βλέπων ποτέ, πίστει Ζαχαρίας

ανεβόα, Σύ εί τό λύτρον, σύ εί η πάντων χαρά, σύ εί η ανάκλησις ημών, δι’ ής ο αχώρητος, χωρητός μοι οφθήσεται.

Ω τών υπέρ έννοιαν, θαυμάτων σου Πανάχραντε! ξένη σου η γέννησις υπάρχει, ξένος ο τρόπος ο τής αυξήσεως, ξένα καί παράδοξα τά σά, πάντα Θεονύμφευτε, καί βροτοίς ανερμήνευτα.

Λυχνία πολύφωτος, υπάρχουσα Θεόνυμφε, σήμερον εξέλαμψας εν οίκω, τώ τού Κυρίου, καί καταυγάζεις ημάς, τοίς σεπτοίς χαρίσμασιν αγνή, τοίς τών θαυμασίων σου, Θεοτόκε πανύμνητε.

Κανών δεύτερος

Τό φαεινόν ημίν εξανάτειλον
Λαμπροφορήσωμεν οι Ορθόδοξοι, πάντες συντρέχοντες, καί δοξάζοντες, τήν θεομήτορα, ότι Κυρίω, σήμερον προσφέρεται, ως θύμα ευπρόσδεκτον.

Αγαλλιάσθωσαν οι Προπάτορες, σήμερον Δέσποινα, καί ευφραινέσθω η τεκούσά σε, σύν τώ πατρί σου, ότι ο καρπός αυτών, Κυρίω προσάγεται.

Τήν πολυώνυμον καί περίδοξον, άμωμον δάμαλιν, ως εν σαρκί κυοφορήσασαν, τόν θείον μόσχον, πάντες ανυμνήσωμεν, πιστώς εορτάζοντες.

Τά τής νυμφεύσεως απογράφονται, θεία συμβόλαια, τής υπέρ νούν κυοφορίας σου, αγνή Παρθένε, σήμερον εν Πνεύματι, αγίω εν οίκω Θεού.

Εξανοιγέσθωσαν τά προπύλαια, δόξης Θεού ημών, καί δεχέσθωσαν τήν απειρόγαμον, Θεού Μητέρα, ώς περ τριετίζουσαν, αμίαντον δάμαλιν.

Τό πολυτίμητον καί κατάσκιον, όρος υμνήσωμεν, τήν αειπάρθενον, Θεού Μητέρα γενομένην, αυτή γάρ εξήστραψε, τό φώς εν τοίς πέρασι.

Δόξα...

Τήν υπεράρχιον καί αϊδιον, μίαν θεότητα, δοξολογούντες προσκυνήσωμεν, τρισί προσώποις, φύσει αδιαίρετον, καί δόξη ισότιμον.

Καί νύν…

Λιμένα εύδιον καί απόρθητον, τείχος κεκτήμεθα, τήν πρεσβείαν σου εν περιστάσεσι, Θεοκυήτορ, πάντοτε λυτρούμενοι, κινδύνων καί θλίψεων.

Καταβασία

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης βουλής σου τόν Αγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε Φιλάνθρωπε».

Ωδή ς’
Ο Ειρμός

«Τήν θείαν, ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Ο πάντα φέρων τώ ρήματι, ευχής τής τών Δικαίων επήκουσε, διό στειρώσεως, λύσας τήν νόσον ώς εύσπλαγχνος, τήν τής χαράς αιτίαν τούτοις δεδώρηται.

Γνωρίσαι θέλων ο Κύριος, τοίς έθνεσιν αυτού τό σωτήριον, τήν Απειρόγαμον, νύν εξ ανθρώπων παρέλαβε, καταλλαγής σημείον καί αναπλάσεως.

Ως οίκος ούσα τής χάριτος, εν ώ οι θησαυροί εναπόκεινται, τής απορρήτου Θεού, οικονομίας Πανάχραντε, εν τώ Ναώ μετέσχες τής ακηράτου τρυφής.

Διάδημά σε βασίλειον, δεξάμενος Ναός Θεονύμφευτε, κατεφαιδρύνετο, καί υπεχώρει τοίς κρείττοσι, τών προρρηθέντων βλέπων εν σοί τήν έκβασιν.

Κανών δεύτερος
Τόν Προφήτην Ιωνάν
Εορτάσωμεν Πιστοί, εορτήν πνευματικήν, τήν Μητέρα τού Θεού, ανυμνούντες ευσεβώς, υπάρχει γάρ, αγιωτέρα τών ουρανίων Νοών.

Εν ωδαίς πνευματικαίς, ευφημήσωμεν πιστοί, τήν Μητέρα τού Φωτός, ότι σήμερον ημίν, επέφανε, προερχομένη εν τώ ναώ τού Θεού.

Η αμίαντος αμνάς, καί αγνή περιστερά, προσηνέχθη κατοικείν, εν τώ οίκω τού Θεού, η άμωμος, προορισθείσα γενέσθαι Μήτηρ Θεού.

Εν Ναώ τώ νομικώ, τάς εισόδους εκτελεί, ο ναός ο τού Θεού, η ουράνιος σκηνή, εξ ής ημίν, τοίς εν τώ σκότει τό φώς εξέλαμψεν.

Νηπιάζουσα σαρκί, καί τελεία τή ψυχή, η αγία κιβωτός, εν τώ οίκω τού Θεού, εισέρχεται, κατατρυφήσαι τής θείας χάριτος.

Εκ παντοίων πειρασμών, καί κινδύνων ψυχικών, ελευθέρωσον ημάς, τούς προστρέχοντας εις σέ, πανύμνητε ταίς σαίς πρεσβείαις, Μήτηρ Χριστού τού Θεού.

Δοξα...
Ο Πατήρ καί ο Υιός, καί τό Πνεύμα τό ευθές, τρισυπόστατε Μονάς, καί αχώριστε Τριάς, ελέησον τούς προσκυνούντας, τό θείον κράτος σου.

Καί νύν…
Εν γαστρί σου χωρητός, ο αχώρητος παντί, Θεομήτορ γεγονώς, προελήλυθεν εκ σού, πανάχραντε, διπλούς τή φύσει, Θεός καί άνθρωπος.

Καταβασία
«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή

Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Κοντάκιον Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ο καθαρώτατος ναός τού Σωτήρος, η πολυτίμητος παστάς καί Παρθένος, τό Ιερόν θησαύρισμα τής δόξης τού Θεού, σήμερον εισάγεται, εν τώ οίκω Κυρίου, τήν χάριν συνεισάγουσα, τήν εν Πνευματι θείω, ήν ανυμνούσιν Άγγελοι Θεού, Αύτη υπάρχει σκηνή επουράνιος.

Ο Οίκος

Τών απορρήτων τού Θεού καί θείων μυστηρίων, ορών εν τή Παρθένω, τήν χάριν δηλουμένην, καί πληρουμένην εμφανώς, χαίρω, καί τόν τρόπον εννοείν αμηχανώ τόν ξένον καί απόρρητον, πώς εκλελεγμένη η άχραντος, μόνη ανεδείχθη υπέρ άπασαν τήν κτίσιν, τήν ορατήν καί τήν νοουμένην, Διό, άνεθφημείν βουλόμενος ταύτην, καταπλήττομαι σφοδρώς νούν τε καί λόγον, όμως δέ τολμών, κηρύττω καί μεγαλύνω, Αύτη υπάρχει σκηνή επουράνιος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής εν τώ Ναώ Εισόδου τής Θεομήτορος.

Στίχοι

Ένδον τρέφει σε Γαβριήλ ναού, Κόρη,
Ήξει δέ μικρόν καί τό Χαίρέ σοι λέξων.
Βή ιερόν Μαρίη τέμενος παρά εικάδι πρώτη.

Ταίς τής Θεοτόκου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Οδή ζ'
Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Ιδού σήμερον, επέλαμψε τοίς πέρασιν, έαρ, ευφρόσυνον, καταφαιδρύνον ημών, ψυχήν καί διάνοιαν, καί νούν τή χάριτι, η πανήγυρις, τής Θεοτόκου σήμερον, μυστικώς ευωχηθώμεν.

Δορυφορείτωσαν, σήμερον τά σύμπαντα, τή Βασιλίδι Μητρί, ο ουρανός καί η γή, Αγγέλων τά τάγματα, καί τών βροτών η πληθύς, καί βοάτωσαν, εν τώ Ναώ εισάγεται, η χαρά καί η λύτρωσις.

Ο τού γράμματος, παρέδραμεν εξέλιπε, νόμος καθάπερ σκιά, καί αι τής χάριτος, ακτίνες επέλαμψαν, εν τώ Ναώ τού Θεού, εισαχθείσης σου, Παρθενομήτορ Άχραντε, εισαεί ευλογημένη.

Υποτέτακται, τώ τόκω σου Πανάχραντε, ως Ποιητή καί Θεώ, ο ουρανός καί η γή, καί τά καταχθόνια, καί πάσα γλώσσα βροτών, ότι Κύριος, ομολογεί επέφανεν, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Κανών δεύτερος

Η κάμινος Σωτήρ εδροσίζετο
Χορεύσωμεν φιλέορτοι σήμερον, υμνήσωμεν τήν άχραντον Δέσποιναν, Ιωακείμ καί Άνναν, επαξίως γεραίροντες.

Προφήτευσον ο λέγων εν Πνεύματι, Αχθήσονται παρθένοι οπίσω σου, απενεχθήσονταί σοι, εις Ναόν τή Βασιλίδι Μητρί.

Η γάλλοντο Αγγέλων τά τάγματα, ηυφραίνοντο Δικαίων τά πνεύματα, ότε Θεού η Μήτηρ εις τά Άγια προσήγετο.

Καί σώματι καί πνεύματι έχαιρε, σχολάζουσα Μαρία η άμωμος, εν τώ Ναώ Κυρίου, ώσπερ σκεύος Ιερώτατον.

Λαμβάνουσα τροφήν τήν ουράνιον, προέκοπτε σοφία καί χάριτι, η γενομένη Μήτηρ, κατά σάρκα τού Σωτήρος Χριστού.

Εισέφερον Ναού εις ενδότατον, οι σώφρονες Πατέρες σου Άχραντε, ανατραφήναι ξένως, εις κατοίκησιν Χριστού τού Θεού.

Δόξα…

Δοξάσωμεν Τριάδα αχώριστον, υμνήσωμεν τήν μίαν θεότητα, σύν τώ Πατρί τόν Λόγον, καί τό Πνεύμα τό Πανάγιον.

Καί νύν…

Ικέτευε όν έτεκες Κύριον, ως εύσπλαγχνον τή φύσει υπάρχοντα, Θεογεννήτορ σώσαι, τάς ψυχάς τών ανυμνούντων σε.

Καταβασία

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθησαν, αλλ’ εν μέσω τής φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί».

Ωδή η’

Ής η Ακροστιχίς κατά αλφάβητον

Ο Ειρμος

«Άκουε Κόρη Παρθένε αγνή, ειπάτω δή ο Γαβριήλ, βουλήν. Υψίστου, αρχαίαν αληθινήν, γενού πρός υποδοχήν, ετοίμη Θεού, διά σού γάρ ο αχώρητος, βροτοίς συναναστρέφεται, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Άχραντον ναόν εν οίκω Θεού, προσάγουσα Άννα ποτέ, Βοώσα έφη, εν πίστει

τώ Ιερεί, Γονήν τήν υπό Θεού, δοθείσαν καμοί, Δεδεγμένος νύν εισάγαγε, εν τώ ναώ τού Κτίστου σου, καί χαίρων ψάλλε αυτώ Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Έφησεν ιδών τή Άννη ποτέ, εν πνεύματι ο Ζαχαρίας, Ζωής Μητέρα, εισάγεις αληθινήν, Ήν περ τηλαυγώς οι Προφήται Θεού, Θεοτόκον προεκήρυξαν, καί πώς Ναός χωρήσει αυτήν; διό θαυμάζων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ικέτις Θεού κατέστην εγώ, αντέφησεν Άννα αυτώ, Καλούσα τούτον εν πίστει καί προσευχή, Λαβείν τής εμής ωδίνος καρπόν, Μετά τόκον δέ τό κύημα, προσάγειν τώ παρέχοντι, διό σκιρτώσα βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νόμιμον όντως τό έργον εστίν, ο Ιερεύς έφη αυτή, Ξένον δέ πάντη, τό πράγμα κατανοώ, Ορών τήν προσαγομένην εν οίκω Θεού, Παραδόξως υπερβαίνουσαν, τά Άγια τή χάριτι, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρώννυμαι έφη η Άννα αυτώ, μανθάνουσα άπερ λαλείς, Συνείς γάρ ταύτα τώ Πνεύματι τού Θεού, Τρανώς τά τής Παρθένου εκήρυξας, Υποδέχου ούν τήν άχραντον, εν τώ Ναώ τού Κτίστου σου, καί χαίρων ψάλλε αυτώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Φωσφόρος ημίν ανήψε λαμπάς, εβόησεν ο Ιερεύς, Χαράν μεγίστην εκλάμπουσαν εν Ναώ, Ψυχαί Προφητών συνευφραινέσθωσαν, Ως παράδοξα Θεώμεναι, τελούμενα εν οίκω Θεού, καί εκβοάτωσαν νύν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Κανών δεύτερος

Ον φρίττουσιν Άγγελοι

Ευφραίνεται σήμερον, φαιδρώς Ιωακείμ, καί Άννα η άμεμπτος, Κυρίω τώ Θεώ, προσφέρει θυσίαν τήν δοθείσαν αυτή, εξ επαγγελίας, αγίαν θυγατέρα.

Καυχώνται οί Άγιοι, Δαυϊδ καί Ιεσσαί Ιούδας σεμνύνεται, εκ ρίζης γάρ αυτών, εβλάστησε γόνος, η Παρθένος αγνή, εξ ής εγεννήθη, Θεός ο πρό αιώνων.

Μαρία η άχραντος, καί έμψυχος σκηνή, προσφέρεται σήμερον, εν οίκω τού Θεού, καί δέχεται ταύτην, Ζαχαρίας χερσίν, ως ηγιασμένον, κειμήλιον Κυρίου.

Ως πύλην σωτήριον, καί όρος νοητόν, ως κλίμακα έμψυχον, Τιμήσωμεν πιστοί, τήν όντως Παρθένον, καί Μητέρα Θεού, τήν ευλογηθείσαν, χερσί τών Ιερέων.

Προφήται, Απόστολοι, καί Μάρτυρες Χριστού, Αγγέλων τά τάγματα, καί πάντες γηγενείς, τιμήσωμεν ύμνοις, τήν Παρθένον αγνήν, ως ευλογημένην, Μητέρα τού Υψίστου.

Ναώ σε προσέφερον, πανάχραντε Αγνή, οι θείως τεκόντες σε, ως θύμα καθαρόν, καί ξένως αυλίζη, εν αδύτοις Θεού, προετοιμασθήναι, εις κατοικίαν Λόγου.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί Άγιον Πνεύμα, τόν Κύριον.

Υμνείσθω τρισάγιος, Πατήρ καί ο Υιός, καί Πνεύμα, τό Άγιον, αμέριστος Μονάς, η μία θεότης, η Κρατούσα δρακί, τήν σύμπασαν κτίσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν…

Ο άναρχος άρχεται, ο Λόγος εν σαρκί, τεχθείς ως ηυδόκησε, Θεός τε καί βροτός, εκ Κόρης Παρθένου, αναπλάττων ημάς, τούς πρίν πεπτωκότας, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν.

Καταβασία.

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ού γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Ής η Ακροστιχίς, κατ' αλφάβητον αντιστρόφως.

Μεγαλυνάριον

Άγγελοι τήν Είσοδον τής Πανάγνου, ορώντες εξεπλήττοντο πώς η Παρθένος εισήλθεν, εις τά Άγια τών Αγίων.

Ο Ειρμός

«Ως εμψύχω Θεού κιβωτώ, ψαυέτω μηδαμώς χείρ αμυήτων, χείλη δέ πιστών, τή Θεοτόκω ασιγήτως, φωνήν τού Αγγέλου αναμέλποντα, εν αγαλλιάσει βοάτω, Όντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή».

Άγγελοι τήν Είσοδον τής Πανάγνου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης εισήλθεν, εις τά Άγια τών Αγίων.

Ως υπέρλαμπρον Θεοτόκε αγνή, Ψυχής τό καθαρόν έχουσα κάλλος, Χάριτος Θεού δ' εμπιπλαμένη ουρανόθεν, Φωτί αϊδίω καταυγάζεις αεί, τούς εν ευφροσύνη βοώντας, Όντως ανωτύρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Άγγελοι τήν Είσοδον τής Παρθένου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς παραδόξως εισήλθεν, εις τά Άγια τών Αγίων.

Υπερίπταται Θεοτόκε αγνή, Το θαύμά σου τήν δύναμιν τών λόγων, Σώμα γάρ εν σοί κατανοώ υπέρ λόγον, Ροής αμαρτίας ανεπίδεκτον, όθεν ευχαρίστως βοώ σοι, Όντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Άγγελοι καί άνθρωποι τής Παρθένου, τήν Είσοδον τιμήσωμεν, ότι εν δόξη εισήλθεν, εις τά Άγια τών. Αγίων.

Παραδόξως προδιετύπου Αγνή, ο Νόμος σε σκηνήν καί θείαν στάμνον, Ξένην κιβωτόν, καί καταπέτασμα καί ράβδον, Ναόν ακατάλυτον, καί πύλην Θεού, Όθεν εκδιδάσκει σοι κράζειν, Όντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Άγγελοι τήν Είσοδον τής Παρθένου, ορώντες κατεπλήττοντο, πώς θεαρέστως εισήλθεν, εις τά Άγια τών Αγίων.

Μελωδών σοι προεκελάδει Δαυϊδ, Λαλών σε θυγατέρα Βασιλέως, Κάλλει αρετών, εκ δεξιών παρισταμένην, ιδών τού Θεού πεποικιλμένην σε, όθεν προφητεύων εβόα, Όντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Άγγελοι σκιρτήσατε σύν Αγίοις, Παρθένοι συγχορεύσστε, η γάρ Θεόπαις εισήλθεν, εις τά Άγια των Αγίων.

Θεοδοχον προθεωρών Σολομών, Ηνοίξατο σε πύλην Βασιλέως, Ζώσάν τε πηγήν εσφραγισμένην, Εξ ής τό αθόλωτον ημίν προήλθεν, ύδωρ τοίς εν πίστει βοώσιν, Όντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Άγγελοι καί άνθρωποι τήν Παρθένον, εν ύμνοις μεγαλύνωμεν, θεοπρεπώς γάρ εισήλθεν, εις τά Άγια τών Αγίων.

Διανέμοις τών χαρισμάτων τήν σήν, Γαλήνην Θεοτόκε τή ψυχή μου, βρύουσα ζωήν, τοίς σέ τιμώσι κατά χρέος, Αυτή περιέπουσα καί σκέπουσα, καί διατηρούσα βοάν σοι, Όντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Κανων δεύτερος
Τήν φωτοφόρον Νεφέλην
Μεγαλυνάριον

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν προσενεχθείσαν, εν τώ ναώ Κυρίου, καί ευλογηθείσαν, χερσί τών Ιερέων.

Σ η μ ε ί ω σ ι ς

Τό Μεγαλυνάριον τούτο επαναλαμβάνεται καί εις τά εφεξής Τροπάρια μέχρι τού Δοξαστικού.

Εκ τών Δικαίων προήλθεν, Ιωακείμ καί τής Άννης, επαγγελίας ο καρπός, η θεόπαις Μαρία, καί ως θυμίαμα δεκτόν, σαρκί νηπιάζουσα προσφέρεται, Ιερώ

εν αγίω, ως Αγία, εις τά Άγια οικείν.

Τήν νηπιάζουσαν φύσει, καί υπέρ φύσιν Μητέρα, αναδειχθείσαν τού Θεού, ευφημήσωμεν ύμνοις, εν τώ Ναώ τώ νομικώ, Κυρίω γάρ σήμερον προσφέρεται, εις οσμήν ευωδίας, τών Δικαίων, ως καρπός πνευματικός.

Σύν τώ Αγγέλω τό χαίρε, τή Θεοτόκω προσφόρως, αναβοήσωμεν πιστοί, Χαίρε πάγκαλε Νύμφη, χαίρε νεφέλη φωτεινή, εξ ής ημίν έλαμψεν ο Κύριος, τοίς εν σκότει αγνοίας, καθημένοις, χαίρε πάντων η ελπίς.

Ύμνον επάξιον πάσα, τή Θεοτόκω η κτίσις, σύν τώ Αγγέλω Γαβριήλ, ανακράζει βοώσα, Χαίρε η Μήτηρ τού Θεού, δι' ής ελυτρώθημεν πανάμωμε, τής αρχαίας κατάρας, γεγονότες αφθαρσίας κοινωνοί.

Η τών Αγίων Αγία, καί Θεομήτωρ Μαρία, ταίς ικεσίαις σου Αγνή, ελευθέρωσον ημάς, εκ τών παγίδων τού εχθρού, καί πάσης αιρέσεως καί θλίψεως, ρούς πιστώς προσκυνούντας, τήν εικόνα, τής αγίας σου μορφής.

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, τών Σεραφίμ ανωτέρα, καί πλατυτέρα ουρανών, ανεδείχθης Παρθένε, ώς τόν αχώρητον παντί, εν μήτρα χωρήσασα Θεόν ημών, καί τεκούσα αφράστως, όν δυσώπει, εκτενώς υπέρ ημών.

Δόξα…

Μεγάλυνον, ψυχή μου, τής Τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου θεότητος τό κράτος.

Την Τρισυμόστατον φύσιν, καί αδιαίρετον δόξαν, τήν εν θεότητι μιά, υμνουμένην απαύστως, εν ουρανώ καί επί γής. Τριάδα αχώριστον δοξάσωμεν, σύν Υιώ τόν Πατέρα, καί τό Πνεύμα προσκυνούντες ευσεβώς.

Καί νύν…

Μεγάλυνον, ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν, καί ενδοξοτέραν τών άνω Στρατευμάτων.

Υπό τήν σύν ευσπλαγχνίαν, τούς καταφεύγοντας πίστει, καί προσκυνούντας ευσεβώς, τόν Υιόν σου Παρθένε, Θεογεννήτορ ως Θεόν, τού κόσμου καί Κύριον ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, καί παντοίων πειρασμών.

Καταβασία

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον, ουρανόν τό σπήλαιον θρόνον Χερουβικόν τήν Παρθένον τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλίθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ήν πάλαι προκατήγγειλε, τών Προφητών ο σύλλογος, στάμνον καί ράβδον καί πλάκα, καί αλατόμητον όρος, Μαρίαν τήν Θεόπαιδα, πιστώς

ανευφημήσωμεν, σήμερον γάρ εισάγεται, εις τά Αγια τών Αγίων, ανατραφήναι Κυρίω.

Εκ τρίτου

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Λαμπαδηφόροι παρθένοι, τήν Αειπάρθενον, φαιδρώς οδοποιούσαι, προφητεύουσιν όντως, εν Πνεύματι τό μέλλον, ναός γάρ Θεού, η Θεοτόκος υπάρχουσα, πρός τόν ναόν μετά δόξης Παρθενικής, νηπιόθεν εμβιβαζεται.

Επαγγελίας αγίας, καί ο καρπός ευκλεής, η Θεοτόκος όντως, ανεδείχθη τώ κόσμω, ως πάντων υπερτέρα, ή ευσεβώς, προσαγομένη εν οίκω Θεού, τήν προσευχήν τών τεκόντων αποπληροί, συντηρουμένη θείω Πνεύματι.

Επουπανίω τραφείσα, Παρθένε άρτω πιστώς, εν τώ Ναώ Κυρίου, απεκύησας κόσμω, ζωής άρτον τόν Λόγον, ού ώς ναός, εκλεκτός καί πανάμωμος, προεμνηστεύθης τώ Πνεύματι μυστικώς, νυμφευθείσα τώ Θεώ καί Πατρί.

Εξανοιγέσθω η πύλη, τού θεοδόχου Ναού, τόν γάρ ναόν τού πάντων, Βασιλέως καί θρόνον, σήμερον εν δόξη, ένδον λαβών, Ιωακείμ ανατίθεται, αφιερώσας Κυρίω τήν εξ αυτού, εκλεχθείσαν ως Μητέρα αυτού.

Δόξα… Καί νύν…

Ήχος β' Λέοντος Μαϊστορος

Σήμερον τώ Ναώ προσάγεται, η Πανάμωμος Παρθένος, εις κατοικητήριον τού παντάνακτος Θεού, καί πάσης τής ζωής ημών τροφού. Σήμερον τό καθαρώτατον αγίασμα, ώς τριετίζουσα δάμαλις, εις τά Άγια τών Αγίων εισάγεται. Ταύτη εκβοήσωμεν, ώς ο Άγγελος. Χαίρε μόνη εν γυναιξίν ευλογημένη.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Δίδοται καί άγιον έλαιον τοίς Αδελφοίς.

Εις τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά καί τών Κανόνων η γ' καί ς' Ωδή.

Αντίφωνον α'

Μέγας Κύριος καί αινετός σφόδρα.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου…

Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου η πόλις τού Θεού.

Ο Θεός εν ταίς βάρεσιν αυτής γινώσκεται.
Καθάπερ ηκούσαμεν, ούτω καί είδομεν.

Αντίφωνον β’

Ηγίασε τό σκήνωμα αυτού ο γψιστος.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού ο εν Αγίοις θαυμαστός…

Αγιωσύνη καί μεγαλοπρέπεια εν τώ αγιάσματι αυτού.
Αύτη η πύλη Κυρίου, δίκαιοι εισελεύσονται εν αυτή.
Άγιος ο ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη.

Αντίφωνον γ’

Το πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οί πλούσιοι τού λαού.

Ήχος δ’

Σήμερον τής ευδοκίας Θεού τό προοίμιον, καί τής τών ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις. Εν Ναώ τού Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοίς πάσι προκαταγγέλλεται, Αυτή καί ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν. Χαίρε τής οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Πάσα η δόξα τής θυγατρός τού βασιλέως έσωθεν, εν κροσσωτοίς χρυσοίς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής.

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΚΒ’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Φιλήμονος, καί τών σύν αυτώ, Απφίας, Αρχίππου καί Ονησίμου, καί τής Αγίας Μάρτυρος Κικιλίας, καί τών σύν αυτή.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος πλ. δ’

Ω τού παραδόξου θαύματος

Ώ τού παραδόξου θαύματος! προϋπογράφεται νύν, τό εσόμενον άρρητον, εν συμβόλοις σήμερον, ορατοίς τά νοούμενα, η φώς γάρ κόσμω, θείον εκλάμψουσα, νυμφαγωγείται, πρός Ναόν ένθεον, ήν ευφημήσωμεν, ως ναόν θεότητος υπερφυή, άγιον αείφωτον, τού φωτοδότου Χριστού.

Όντως απαρχήν ευσπρόδεκτον, Ιωακείμ ο σοφός, σύν τή Άννη προσήνεγκαν, τώ καταξιώσαντι θείον δούναι καρπόν αυτοίς, καί θεόπαιδα, κόρην Μαρίαν σαφώς, δι' ής τής λύπης, ελύθη όφλημα, ήν ανυμνήσωμεν, ευσεβώς γηθόμενοι, τής γάρ χαράς, πρόξενος γεγένηται, παντί τώ κόσμω αυτή.

Δεύτε μυστικώς συνδράμωμεν, καί προεξάρξωμεν νύν, ταίς λαμπάσι τής πίστεως, καταλαμπρυνόμενοι, τής Παρθένου τήν πρόοδον, Ναόν Θεού γάρ, δόξη εισέρχεται, προμνηστευθείσα, σαφώς τώ Πνεύματι, ής εορτάσωμεν, τήν τερπνήν πανήγυριν, θεοπρεπώς, πάντες ευωχούμενοι, εν τή Εισόδω αυτής.

Καί τών Αποστόλων

Ήχος β'
Ότε, εκ τού ξύλου σε

Κλήμα, τής αμπέλου τής ζωής, ένδοξε Φιλήμον υπάρχων, οίνον απέσταξας, θείας επιγνώσεως, ταίς εν οδύνη ψυχαίς, καί καρδίας επεύφρανας, τάς σκυθρωπαζούσας, πλάνης αμαυρότητι, περικειμένας τε, ζόφω τής ειδωλομανίας, όθεν γηθοσύνως τήν μνήμην, σού τήν θεαυγή πανηγυρίζομεν.

Πόλις, τών Γαζαίων σε τιμά, φώς τής επιγνώσεως Μάκαρ, διά σού βλέψασα, η Κολασσαέων δέ, τό θείον σώμά σου, ώσπερ όλβον κατέχουσα, τρυγά τάς ιάσεις, καί τήν αναβλύζουσαν, χάριν εκάστοτε, όθεν, εκτελεί σου τήν μνήμην, περισωζομένη κινδύνων, ένδοξε Φιλήμον τή πρεσβεία σου.

Πίστει, σύν Απφία τή σεμνή, Άρχιππον σοφόν Ιεράρχην, ανευφημήσωμεν, μέλποντες Φιλήμονα, καί τόν Ονήσιμον, ιερούς θεοκήρυκας, σεπτούς διδασκάλους, πλάνην τήν πολύθεον, τούς εκριζώσαντας, λόγω καί φυτεύσαντας πάσι, γνώσιν αληθείας, καί τούτων, ευσεβώς τήν μνήμην εορτάσωμεν.

Δόξα... Τών Αποστόλων
Ήχος πλ. β'

Δεύτε συμφώνως ανυμνήσωμεν, τούς αυτόπτας τού Λόγου, καί μύστας τών θαυμάτων αυτού, Φιλήμονα, καί Ονήσιμον, Απφίαν καί Άρχιππον, τούς Αποστόλους Χριστού, Χαίρετε, εκβοώντες αυτοίς, τής οικουμένης φωστήρες, Κολασσαέων πρόβολοι, Χαίρετε, Αγγέλων ομοδίαιτοι, οι τήν πλάνην τών ειδώλων, ανδρικώς καταστρεψάμενοι, καί Χριστόν Σωτήρα κηρύξαντες, καί τής πλάνης τούς ανθρώπους απαλλάξαντες, Διό ώς παριστάμενοι τώ θρόνω τής Αγίας τριάδος, πρεσβεύσατε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Τής Εορτής
Ήχος α' Γεωργίου Νικομηδείας

Αγαλλιάσθω σήμερον ο ουρανός άνωθεν, καί αι νεφέλαι ευφροσύνην ρανάτωσαν, επί τά λίαν παράδοξα, μεγαλεία τού Θεού ημών, ιδού γάρ η πύλη, η κατά Ανατολάς βλέπουσα, αποκυηθείσα έκ στείρας ακάρπου, εξ επαγγελίας, καί τώ Θεώ αφιερωθείσα εις κατοίκησιν, σήμερον εν τώ Ναώ, ως

άμωμος προσφορά προσάγεται, Αγαλλιάσθω ο Δαυϊδ, κρούων τήν κινύραν, Απενεχθήσονταί φησι, τώ Βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, αι πλησίον αυτής απενεχθήσονται, έσω εν τή σκηνή τού Θεού, ένδον τού ιλαστηρίου αυτού, ανατραφήναι εις κατοίκησιν, τού πρό αιώνων εκ Πατρός αρρεύστως γεννηθέντος, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, ει βούλει, ειπέ Στιχηρά Προσομοια της Αγίας Κικιλίας.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Σώμα ακηλίδωτον, καί λογισμόν απαράδεκτον, ηδονών διετήρησας, καί νύμφην ακήρατον, τώ πεποιηκότι, σεαυτήν προσήξας, πεποικιλμένην ιερώς, τώ μαρτυρίω Αειμακάριστε, διό σε προσελάβετο, πρός φωτεινότατον θάλαμον, καί νυμφώνα ακήρατον, Κικιλία πανεύφημε.

Ρόδοις ηδυπνόοις σε, ευωδιάσας ο Κύριος, αισθητώς Σεμνοπάρθενε, ζωγρεί μεσιτεία σου, αδελφών δυάδα, ενοσφρησαμένην, τούτων ευχή σου εκτενεί, όθεν λιπόντες δυσώδες σέβασμα, τής πλάνης ηξιώθησαν, τού εκ Παρθένου νεάνιδος, μύρου θείου δι' άφατον, κενωθέντος χρηστότητα.

Πλούτου κατεφρόνησας, τήν επουράνιον στέργουσα, καί μνηστήρος ηλόγησας, παρθένων εν τάγμασι, σεαυτήν πανσόφως, αριθμησαμένη, καί προσενήνοχας σαυτήν, τω ουρανίω νυμφίω Πάνσεμνε, αθλήσασα στερρότατα, καί τήν οφρύν τού αλάστορος, ανδρικώς σθμπατήσασα, αθλητών τό αγλάϊσμα.

Ειδέ μή, τά παρόντα τής Εορτής

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Σήμερον ψαλμικώς, τά στίφη τών παρθένων, ανάψαντα λαμπάδας, φαιδρώς οδοποιούσι, τήν μόνην Παναμώμητον.

Στίχ. Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Όρος τό νοητόν, τήν τράπεζαν τήν θείαν, τήν γέφυραν τήν στάμνον, Προφήτα υποδέχου, τήν μόνην παναμώμητον.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Πύλας τού ιερού, διάρας Ζαχαρία, προφήτα υποδέχου, Θεού τήν θείαν πύλην, τήν μόνην Αειπάρθενον.

Δόξα... καί νύν... Ήχος β'

Σήμερον τώ ναώ προσάγεται, η πανάμωμος Παρθένος, εις κατοικητήριον τού παντάνακτος Θεού, καί πάσης τής ζωής ημών τροφού, Σήμερον τό καθαρώτατον αγίασμα, ώς τριετίζουσα δάμαλις, εις τά Άγια τών Αγίων εισάγεται, Ταύτη εκβοήσωμεν, ώς ο Άγγελος, Χαίρε μόνη, εν γυναιξίν

ευλογημένη.

Απολυτίκιον τών Αποστόλων
Ήχος γ’
Απόστολε Άγιε Φιλήμονα, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημών.
Δόξα… Καί νύν… Τής Εορτής
Ήχος δ’
Σήμερον τής ευδοκίας Θεού τό προοίμιον, καί τής τών ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις, εν Ναώ τού Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοίς πάσι προκαταγγέλλεται, Αυτή καί ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τής οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Καί απολυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α’ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος α’
Τού λίθου σφραγισθέντος
Αινέσατε παρθένοι, καί μητέρες υμνήσατε, λαοί δοξολογείτε, ιερείς ευλογήσατε, τήν άχραντον Μητέρα τού Θεού, σαρκί γάρ νηπιάζουσα Ναώ, τώ τού Νόμου προσηνέχθη, ώσπερ ναός Κυρίου αγιώτατος, Διό εορτήν πνευματικήν, τελούντες ανακράξωμεν, Χαίρε Παρθένε δόξα, τού γένους τών ανθρώπων.

Μετά τήν β, Στιχολογίαν, Κάθισμα
Ήχος δ’
Ταχύ προκατάλαβε
Δαυίδ προοδοποίησον, εν τώ ναώ τού Θεού, καί χαίρων υπόδεξαι, τήν Βασιλίδα ημών, καί ταύτη εκβόησον, Είσελθε η Κυρία, εις ναόν Βασιλέως, είσελθε, ής η δόξα κεκρυμμένως νοείται, εξ ής μέλι καί γάλα μέλλει πηγάσειν, πάσι τό φώς ο Χριστός.

Είτα ψάλλεται είς Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων οι εφεξής δύο.

Ο Κανών τών Αποστόλων, ού η Ακροστιχίς.

Χριστόν φιλούντα δοξάσω σε, Φιλήμον. Ιωσήφ.

Ωδή α’ Ήχος β’
«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Χοροβατών, χαρμονικώς τά ουράνια, Ιερουργέ σκηνώματα, χάριν παράσχου μοι, τήν αγίαν σου μνήμην, ενθέως ανυμνούντι, σύ γάρ δεδόξασαι.

Ρείθροις τών σών, λόγων καρδίας κατήρδευσας, καί γεωργείν ουράνια, μάκαρ νοήματα, παρεσκεύασας πίστει, Απόστολε Φιλήμον, αξιοθαύμαστε.

Ιερουργών, τό ιερόν Ευαγγέλιον, ταίς αστραπαίς τού Πνεύματος, ψυχάς εφώτισας, λυτρωσάμενος σκότους, τής ειδωλομανίας, σοφέ Απόστολε.

Θεοτοκίον

Σέ προφητών, πάλαι ο θείος κατάλογος, πολυειδέσιν Άχραντε, συμβόλοις πόρρωθεν, προεχάραξεν όντως, τήν μόνην τόν Δεσπότην, αποκυήσασαν.

Ο Κανών τής Αγίας

Ωδή α' Ήχος α'

Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται.

Χριστού πανάγιον τέμενος, Χριστού φωτοειδές ενδιαίτημα, Χριστού ναέ καθαρώτατε, ένδοξε Κικιλία, Μάρτυς σεμνή, ταίς σαίς ικεσίαις, φωταγώγησον ημάς, τούς ανυμνούντάς σε.

Χριστού τό κάλλος ποθήσασα, Χριστού Κραταιωθείσα τώ έρωτι, Χριστού προσταγαίς πειθήσασα, κόσμω καί τοίς εν κόσμω, Μάρτυς σεμνή, πάσιν ενεκρώθης, καί ζωής τής αιωνίου κατηξίωσαι.

Ψυχήν αμόλυντον φέρουσα, καί σώμα καθαρόν καί αγνότατον, Χριστώ τώ Θεώ νενύμφευσαι, αμωμόν σε τηρούντι καί καθαράν, Μάρτυς εις αιώνας, εις νυμφώνα νοητόν θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Ρυσθήναι Κόρη πανάμωμε, παθών επικρατείας τούς δούλους σου, τόν σόν εκτενώς ικέτευε, Κύριον καί Δεσπότην, όν εκ τών σών, Πάναγνε αιμάτων, εσωμάτωσας ημίν, προσομιλήσαντα.

Τών Αποστολων

Ωδή γ'

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Τά πάθη τού Χριστού καί τήν ανάστασιν, κηρύττων ανέστησας ως εκ τάφου, απιστίας καί νεκρώσεως, τούς ανθρώπους Φιλήμονα ξιάγαστε.

Ονήσιμον τόν θείον καί Φιλήμονα, Απφίαν καί Άρχιππον τούς αστέρας, τούς

φωτίζοντας τά πέρατα, ιεραίς μελωδίαις εοφημήσωμεν.

Νοός τό όπτικόν ανακαθάραντες, τής θείας ετύχετε θεοπτίας, καί καρδίας επεστρέψατε, πλανωμένας πρός γνώσιν ιερώτατοι.

Θεοτοκίον

Φανείσα καθαρά καί πανακήρατος, εδέξω εν μήτρα τόν Θεόν Λόγον τόν καθάραντα τήν φύσιν ημών, ρυπωθείσαν Παρθένε ατοπήμασι.

Τής Μάρτυρος

Τώ πρό τών αιώνων

Τόν εκ τής Παρθένου, σαρκωθέντα αφράστως Χριστόν τόν Θεόν, καθαρωτάτη διανοία, εκζητούσα εβόας αυτώ, Σού οπίσω Δέσποτα, προσεκολλήθην, καί σού τή στοργή, ψυχήν μουσυνέδησα.

Έχουσα παστάδα, επουράνιον προίκά τε μένουσαν, τής επιγείου ως προσκαίρου, καί φθαρτής Κικιλία, αγνή Μάρτυς κατεφρόνησας, τήν παρθενίαν τηρούσα Χριστώ, άσπιλον αμείωτον.

Έρωτι αϋλω, τούς ενύλους εμάρανας έρωτας, καί τόν μνηστήρα ζωηρυτοις, καί πανσόφοις σου λόγοις, σύν σοί παρθενεύειν έπεισας, μεθ' ού συνήφθης Αγγέλων χοροίς, Μάρτυς αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Η αγεωργήτως, ως κατάκαρπος άμπελος Αχραντε, καί συλλαβούσα καί τεκούσα, τόν ακήρατον βότρυν, Χριστόν οίνον αποστάζοντα, θεογνωσίας αυτόν ως Θεόν, αίτησαι σωθήναι ημάς.

Ο Ειρμός

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι αστόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας το κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα τού Αγίου Φιλήμονος

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τώ αρότρω τού λόγου καλλιεργών, χερσωθείσας καρδίας, Ιερουργέ, τήν θείαν επίγνωσιν, γεωργείν παρεσκεύασας, καί καθελών τεμένη, ειδώλων ανήγειρας, Εκκλησίας μάκαρ, εις δόξαν τού Κτίστου σου, όθεν συνελθόντες τήν αγίαν σου μνήμην, Φιλήμον δοξάζομεν, ιερώς φωτιζόμενοι, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα… Τής Αγίας Κικιλίας

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Νυμφίον αληθώς, τόν Χριστόν κεκτημένη, νυμφίου σαρκικού, εβδελύξω τόν πόθον, καί τούτον προσενήνοχας, τώ Θεώ διά πίστεως, εναθλήσαντα, σύν σοί στερρώς Κικιλία, καί τόν στέφανον, απολαβόντα τής νίκης, μεθ' ού ημών

μέμνη σου.

Καί νύν… Τής Εορτής

Δικαίων ο καρπός, , Ιωακείμ καί τής Άννης, προσφέρεται Θεώ, ιερώ εν Αγίω, σαρκί νηπιάζουσα η τροφός τής ζωής ημών, ήν ευλόγησεν, ο ιερός Ζαχαρίας, ταύτην άπαντες, οι γηγενείς μετά πόθου, πιστώς μακαρίσωμεν.

Τών Αποστόλων

Ωδή δ’

«Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε, εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα, Διό τήν πολλήν σου συγκατάβασιν, τήν εις εμέ δοξάζω Πολυέλεε».

Ιστίω τού Σταυρού πτερούμενος, διεπέρασας αχειμάστως, τό χαλεπόν πέλαγος, τών πειρασμών τού βίου, Μάκαρ πολλούς, κυβερνήσας θαλαττεύοντας, πρός σωτηρίας όρμον θεία χάριτι.

Λαμπτήρας φωταυγείς προβάλλεται, θεία πόλις Κολασσαέων, τόν ιερόν Άρχιππον, Φιλήμονά τε καί Απφίαν σαφώς, καί Ονήσιμον τόν ένδοξον, φωταγωγούντας κόσμου τά πληρώματα.

Ο θείος ποταμός ανέβλυσε, τής καρδίας σου θεορρήμον, καί ποταμούς έστησε, καί ρεύματα τής αθεϊας, ψυχάς εκτακείσας δέ τώ καύσωνι, τής αγνωσίας ήρδευσεν εν χάριτι.

Θεοτοκίον

Υμνώ σε αληθώς Πανύμνητε, υπερύμνητον Θεόν Λόγον, υπερφυώς τέξασαν, καί δέομαι, Τής ταπεινής μου ψυχής, τά νοσήματα θεράπευσον, ως αγαθή υπάρχουσα Θεόνυμφε.

Τής Μάρτυρος

Ράβδος εκ τής ρίζης

Άγγελος φωτός σοι παρεστώς, καί φύλαξ δεδομένος σοι, φωτί σε θείω κατελάμπρυνε, ρυόμενος εκ παντός, εναντίου ένδοξε, άφθορον αγνήν διατηρών τε, ευαρεστούσαν Χριστώ πίστει Κικιλία καί χάριτι.

Θείαις σου πεισθείς ταίς διδαχαίς, ειδώλων τό βαθύτατον, ώ Κικιλία σκότος έλιπε, Βαπτίσματι θεουργώ, προσελθών γηθόμενος, Βαλλεριανός ο γενναιόφρων, καί φωτισθείς τήν ψυχήν, φέγγος μαρτυρίου επήστραψε.

Θάλαμον θαλάμου καθαρόν, ηλλάξω τόν ουράνιον, τού επιγείου αξιάγαστε, εις όν οικείς εν χαρά, παρθενίας κάλλεσι, καί μαρμαρυγαίς ταίς τής αγνείας, ηγλαϊσμένη φαιδρώς, Μάρτυς Κικιλία Θεόνυμφε.

Θεοτοκίον

Ράβδος σε Παρθένε Ααρών, ανίκμως εκβλαστήσασα, προεξεικόνισεν

ανθήσασαν, τόν φυτουργόν τού παντός, όν δυσώπει πάντοτε, πάντων ευσεβών ταίς διανοίαις, τόν φόβον τόν εαυτού, Δέσποινα φυτεύσαι Πανάμωμε.

Τών Αποστόλων

Ωδή ε'

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν».

Νενοσηκότας ορών, τή σηπεδόνι τών δεινών ένδοξε, τώ δραστικώ λόγω σου ιάσω, Φιλήμον τής ποτέ, ειδωλομανίας, σφοδρώς κινδυνεύοντας.

Τάς ουρανίους οδούς, τοίς πλανηθείσι χαλαπώς έδειξας, ως απλανής οδηγός Φιλήμον, καί μόνην τήν οδόν, Χριστόν αγαπήσαι, οσίως ωδήγησας.

Άγει φαιδράν εορτήν, Κολασσαέων η σεπτή σήμερον, περιχαρώς Χριστού Εκκλησία, τόν θείον Άρχιππον, καί τόν θεηγόρον, τιμώσα Φιλήμονα.

Θεοτοκίον

Δέσποινα σώσον ημάς, χειμαζομένους χαλεπώ κλύδωνι, τών πειρασμών καί τών ανημέρων, Βαρβάρων εκδρομαίς, καί ταίς τών Δαιμόνων, δειναίς επιθέσεσιν.

Τής Μάρτυρος

Θεός ών ειρήνης

Λουτρόν σου τό θείον, Βαλλεριανέ, εκζητούντος ωράθη σοι Άγγελος, τόν νούν καί τήν καρδίαν σου, φωτίζων ιερών, λογίων αναπτύξει, καί πείθων ουρανίαις, συναφθήναι χορείαις, επί τής γής αγωνισάμενον.

Τηρούσι παρθένον, καί σώμα καί νούν, συνδουμένοις τε θείω εν Πνεύματι, στεφάνους ορατούς υμίν, απέστειλε Χριστός, εκ ρόδων ηδυπνόων, αυτού γάρ ευωδία, καί τής πίστεως όντως, Πανευκλεέστατοι γεγόνατε.

Δυσώδη Τιβούρτιε, πλάνην λιπών, αντελάβου οσμής θείας γνώσεως, καί τρίβον τήν απάγουσαν, ζωήν πρός αληθή, προθύμως επορεύθης, πιστεύσας ολοψύχως, τή Τριάδι καί ταύτης, υπεραθλήσας προθυμότατα.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγγέλων, Παρθένε αγνή, υπερέχουσα ώφθης κυήσασα, βουλής μεγάλης Άγγελον, Θεόν Εμμανουήλ, βροτούς επουρανίους, αυτού τή καταβάσει, εργαζόμενον Κόρη, δι' ευσπλαγχνίαν αδιήγητον.

Τών Αποστόλων

Ωδή ς’

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Ουρανός ώφθης πάσι φθεγγόμενος, δόξαν τήν σωτήριον, τού σέ δοξάσαντος, καί Μαθηταίς συντάξαντος, Εβδομήκοντα Μάκαρ πανόλβιε.

Ξενωθείς τής πατρίδος τώ ξένω σου, λόγω ξενωθέντας, Θεού εσαγήνευσας, καί τής Σιων οικήτορας, Ιεράρχα Φιλήμον ανέδειξας.

Αρεταίς ιεραίς απαστράπτουσα, καί περιφανώς τόν Θεόν θεραπεύσασα, πρός ουρανούς ανέδραμες, συν Αγγέλοις Απφία χορεύουσα.

Θεοτοκίον

Σωματούται ο Λόγος εν μήτρα σου, καί δι ευσπλαγχνίαν, γνωρίζεται άνθρωπος, ίνα Θεόν τόν άνθρωπον, απεργάσηται Κόρη πανάμωμε.

Τής Μάρτυρος

Σπλάγχνων Ιωνάν

Χείρας πρός Θεόν, προθύμως επάπαντες, τούς ειδωλικούς ναούς κατέρραξαν, καί συνέτριψαν, καί βυθώ απωλείας παρέπεμψαν, τών δαιμόνων τάς επάρσεις οι στερρότατοι νίκης, όθεν εκομίσαντο, ευπρεπή καί φαιδρά διαδήματα.

Άρνες λογικοί, υπάρχοντες άγιοι, θηρίων ορμάς ουκ επτοήθητε, ουκ ενείματε, αλογώτατον σέβας τοίς δαίμοσιν, ού θυσίαν προσηνέγκατε ολέθριον, μάλλον, εαυτούς δέ θύματα, καθαρά τώ Θεώπροσηγάγετε.

Πόθος σε Θεού, καί έρως εγκάρδιος, καί θεία στοργή, όλην ανέφλεξε, καί ειργάσατο, μετά σώματος Ένδοξε Άγγελον, υποκλίνεις γάρ αυχένα προθυμότατα, ξίφει, καί τήν γήν τοίς αίμασι, ψυχή τόν αέρα ηγίασας.

Θεοτοκίον

Εστη μέχρι σού, Παρθένε ο θάνατος, ζωήν γάρ Χριστόν εκυοφόρησας, τόν δωρούμενον, καθαρώς εις αυτόν τοίς πιστεύουσι, τήν αθάνατον καί θείαν αγαλλίασιν τούτον, Παναγία αίτησαι, λυτρωθήναι κινδύνων τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Κοντάκιον τής Αγίας Κικιλίας

Ήχος δ’

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τήν νυμφευθείσαν, τώ Χριστώ εκουσίως, καί στολισθείσαν, αρεταίς τήν

καρδίαν, θεοπρεπώς υμνήσωμεν Πιστών η πληθύς, αύτη γάρ κατήσχυνεν, Αλμακίου τό θράσος, λάμψασα ως ήλιος, μέσον τών εκζητούντων, καί μετά ταύτα ώφθη τοίς εν γή, στήριγμα θείον, τήν πίστιν κρατύνασα.

Ο Οίκος

Αρχή ελπίδος αγαθής, εδόθη τοίς Αγίοις εξαίρετα τό πράττειν, κατάπληκτα μεγάλα, άπερ καί θαύματα, εστί θαυμάζεσθαι αξίως, μεθ' ών καί τήν τής παρθένου Κικιλίας αρετήν, καί άσπιλον λαμπρότητα, πώς απεκδυσαμένη, τόν άρχοντα έφυγε τού σκότους, καί δραμούσα πρός τήν πάλην τού εχθρού, έστη ερρωμένη απτοήτως, καί ημείς τού θαύματος τούτου γεγονότα αληθή πράγματα, φώμενπώς διά Χριστόν, επτέρνισε τόν Βελίαρ, τήν πίστιν κρατύνασα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών Εβδομήκοντα, Φιλήμονος, Αρχίππου, Απφίας καί Ονησίμου, μαθητών γεγονότων Παύλου τού Αποστόλου.

Στίχοι

Χριστού καλούντος, ώφθητε δρόμω ξένω,
Χριστού μαθηταί, δραμόντες πρός τήν κλήσιν.
Εικάδι δευτερίη, Φιλήμονα ένθεν άειραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κικιλίας, Βαλλεριανού, καί Τιβουρτίου.

Στίχοι

Λουτρού φέρεις έκκαυσιν, ώ Κικιλία,
Λούη δέ λουτρόν αίματος διά ξίφους.
Βαλλεριανόν καί συναθλητήν άμα
Κτείνει ξίφος, βάλλοντας ύβρεσι πλάνην.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μάρκου, Στεφάνου, καί ετέρου Μάρκου.

Στίχοι

Τμηθείς ξίφει Στέφανε σύν Μάρκοις δύω,
Πολλούς σύν αυτοίς τούς στεφάνους λαμβάνεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Προκοπίου τού εν Παλαιστίνη.

Στίχοι

Πρός τήν τομήν ώρμησεν οία πρός πάλην,
Καί Προκόπιος θρέμμα τής Παλαιστίνης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μενίγνου τού κναφέως.

Στίχοι

Κάραν, κναφεύ Μένιγνε, τμηθείς εκ ξίφους,
Κνάπτεις σεαυτόν, κάν ρύπους είχες, πλύνη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Αββά.

Στίχοι

Αββάν, τόν εκτύτωμα όντα Αββάδων,
Τιμώ πρεπόντως, ως τεκνίων Πατέρα.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Χριστοφόρος καί Εύφημία ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Τήν Ευφημίαν σοί συνευφημείν έγνων,
Σοί συσφαγείσαν, χριστόφρον Χριστοφόρε.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι θαλλέλαιος καί Άνθιμος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

θαλλέλαιος Άνθιμος εκτετμημένοι,
Αειθαλώς ανθούσιν ως θεία ξύλα.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Κάλλιστος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Κάλλιστος εχθρόν τόν κάκιστον πτερνίσας,
Φίλος Θεώ πρόσεισιν εκλελεγμένος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος θαδδαίος, εν τροχώ δεθείς, καί κατά πρανούς αφεθείς, τελειούται.

Στίχοι

Κατά πρανούς θαδδαίον ο τροχός στρέφει.
Φωνή δέ βροντής εν τροχώ, ψαλμός λέγει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αγαπίωνος, Σισινίου Ιερομάρτυρος, καί Αγαπίου.

Στίχοι

Απήλθε, θηρσί μή βλαβείς Αγαπίων.
Τούτον γάρ ηγάπησε καί θηρών φύσις
Είχες θύτην με νύν δέ, καί θύμα ξένον,
Έχεις με Σισίνιον, εκ ξίφους Λόγε.
Υπέρ Θεού, ταθέντος εν τώ Κρανίω,
Ξίφει σόν Αγάπιε τείνεις κρανίον.

Ταίς τών σών αγίων πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Αποστόλων

Ωδή ζ'

«Εικόνος χρυσής, εν πεδίω Δειρά λατρευσμένης, οι τρείς σου Παίδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ωραίοι οι σοί, εχρημάτισαν σεπτοί Φιλήμον πόδες, τρίβους συντόνως βηματίσαντες, Ευαγγελίου καί άπασι, τοίς πολεμηθείσιν ειρήνην, ιεράν καταγγέλλοντες, καί τών δαιμόνων τάς ορμάς υποσκελίσαντες.

Σών λόγων φωτί, τών Γαζαίων τό βαρύ σκότος ηλάθη, ιερουργός γάρ ιερώτατος, εν τούτοις γέγονας άριστα, τούς πάντας ποιμάνας καί μέλπειν, εκδιδάξας Απόστολε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εν πρώτοις τών σών, εκοινώνησε καλών Γαζαίων πόλις, αυτής γάρ ώφθης καί πρωτόθρονος, καί ιεράρχης σωτήριος, ως ιεροφάντης Φιλήμον, εκβοάν προτρετόμενος, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Φιλήσας Χριστόν, τόν φιλήσαντα βροτούς δι' ευσπλαγχνίαν, τούς τή φιλία τού αλάστορος, μεμισημένους τυγχάνοντας, φίλους απειργάσω Φιλήμον, τού Θεού αναμέλποντας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ισχύς ταπεινών, καί λυχνία φωτεινή καί θεία τράπεζα, όρος καί πύλη αδιόδευτος, θρόνος Θεού καί παλάτιον, ράβδος Ααρών τε καί στάμνος, χρυσαυγίζουσα πέφυκας, Χριστόν τό μάννα τής ζωής, Παρθένε φέρουσα.

Τής Μάρτυρος

Οι Παίδες ευσεβεία

Τήν κάμινον εις δρόσον Νεανίαι, ευσεβώς μετέβαλον, δροσιζομένη δέ λουτρώ, Κικιλία τού Βαπτίσματος, τό φλογίζον τού λουτρού έφερες ψάλλουσα, ο τών πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Τιβούρτιος τήν πλάνην απλανέσι, διδαχαίς σου Πάνσοφε, καταλιπών, θείαν στολήν, αφθαρσίας επενδύεται, καί Χριστού τοίς Αθληταίς συναριθμείται βοών, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Τριαδικόν

Τρισήλιον ακτίνα υπερθέου, Αθληταί θεότητος ομολογούντες ευσεβώς, τήν πολύθεον σκοτόμαιναν, εσκεδάσατε φωστήρες χρηματίσαντες, φωταγωγούντες, Πιστών τάς διανοίας.

Θεοτοκίον

Τό Χαίρέ σοι βοώμεν κυησάση, τήν χαράν Πανάχραντε, καί τής αράς πάντας ημάς, ρυσαμένη μεσιτεία σου, απειρόγαμε αγνή τούς αναμέλποντας, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Τών Αποστόλων

Ωδή η'

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, εν Βαβυλώνι τους Παίδας τών Εβραίων, διασώσαντα Θεόν, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς

αιώνας».

Λόγον ως λύχνον φαεινόν, επανάπτοντα, τή σή καρδία φέρων, τούς τό πρίν εσβεσμένους, καί εν σκοτία πολλή, κειμένους αγνωσίας Ένδοξε, πρός θεογνωσίας εξήγειρας ημέραν.

Η ιερά σου πρός Θεόν, εκδημία ιεραίς εμεγαλύνθη, προπομπαίς Αποστόλων, καί ασωμάτων Νόων, ών έσχες εν γή τό πολίτευμα, ως ιερομύστης, Φιλήμον θεηγόρε.

Μύρον ηδύπνοον σαφώς, αποστάξας ιερών θαυμάτων μάκαρ, ευωδίασας φρένας, καί λογισμούς ευσεβείς, καί πάθη δυσώδη απήλασας, τών υπερυψούντων, Χριστόν σοφέ Φιλήμον.

Οία αστέρες φαεινοί, στερεώματι αεί τής Εκκλησίας, διαπρέπουσιν άμα, Άρχιππος ο θαυμαστός, Απφία, Φιλήμων, Ονήσιμος, καί τάς διανοίας, ημών φωταγωγούσι.

Θεοτοκίον

Νέος Παράδεισος ημίν, η γαστήρ σου αληθώς Αγνή ωράθη, ζωής ξύλον βλαστάνων, καί τούς θανέντας καρπώ, τού ξύλου πάλιν πρός Παράδεισον, ζωοποιηθέντας, εισάγων Θεοτόκε.

Τής Μάρτυρος

Θαύματος υπερφυούς

Θείαις επομβρήσεσι τών σών θαυμάτων, τών παθών ημών ρύπον εκπλύνεις, τούς τακέντας καύσωνι, αλγηδόνων Μάρτυς σεμνή, αναψύχεις, Κικιλία παναοίδιμε, βοώντας εν πίστει καί κραυγάζοντας, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τους αιώνας.

Ζεούση τή προθυμία γενναιόφρον, τήν παφλάζουσαν εισήλθες φλόγα, ουκ εφλέχθης όλως δέ, αλλ' εξήλθες ως εκ λουτρού, αφθαρσίας Κικιλία αναμέλπουσα, Χριστώ τώ τών όλων βασιλεύοντι, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θείου Βαλλεριανού τήν καρτερίαν, Κατεπλάγησαν Αγγέλων δήμοι, ραβδισμοίς γάρ πάντοθεν, καί νιφάσι τών αικισμών, πιεζόμενος υπέφερε στερρότατα, συντρίβων εχθρούς καί μέλπων άριστα, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Στάμνον σε τό μάννα κεκτημένην, καί τής θεότητος έγνωμεν Κόρη, κιβωτόν καί τράπεζαν, καί λυχνίαν θρόνον Θεού, καί παλάτιον καί γέφυραν μετάγουσαν, πρός θείαν ζωήν τούς αναμέλποντας, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, Διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Αποστόλων

Ωδή θ'

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι Πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν»,

Ιερωτάτη χορεία, ιερών Αποστόλων, εμπρέπων κατοικείς τούς ουρανούς, θεία μεθέξει Θεούμενος, καί φωτί απαστράπτων, αρρήτω καί χαράς πνευματικής, Ιεράρχα Φιλήμον, διηνεκώς πληρούμενος.

Ως θαυμαστός σου ο Τρόπος! ώς καλός ώς ωραίος ο βίος! ώς περίδοξος η σή, κοίμησις μάκαρ Απόστολε! ώς φαιδρά η ημέραι εν ή απολιπών τά επί γής, ουρανίων αψίδων, επέβης αγαλλόμενος.

Σήμερον τέρπεται πάσα, η Χριστού Εκκλησία, εόρτιον χαράν πνευματικώς, συστησαμένη τή μνήμη σου, ήν ακλόνητον σώζε, ταίς σαίς πρός τόν Σωτήρα καί Θεόν, ευπροσδέκτοις Πρεσβείαις, Φιλήμον Ιερώτατε.

Η τών λειψάνων σου θήκη, ιαμάτων σταγόνας, εκβλύζει τοίς φοιτώσιν ιερώς, μάκαρ Φιλήμον Απόστολε, καί νοσήματα παύει, καί πάντων αγιάζει τάς ψυχάς, τών τήν θείαν σου μνήμην, εορταζόντων πάντοτε.

Θεοτοκίον

Φέρεις τόν φέροντα πάντα, καί τόν τρέφοντα τρέφεις, τόν τρόπον τής λοχείας, ουδαμώς επισταμένη Πανάμωμε, υπέρ νούν σου τό θαύμα, Αγγέλους καταπλήττον καί βροτούς, τούς ειδότας σε μόνην, Παρθένον Θεομήτορα.

Τής Μάρτυρος

Τύπον τής αγνής

Κήπος κεκλεισμένος πέφυκας, πηγή εσφραγισμένη, κάλλος απόθετον, νύμφη εκλεκτή, φωτοειδές ενδιαίτημα, ευανθής Τε καί θείος Παράδεισος, θεόφρον Κικιλία, τού Βασιλέως τών Δυνάμεων.

Όρμον γαληνόν εφθάσατε, τής ευσεβείας φόρτον ελλιμενίσαντες, καί μαρμαρυγαίς, τής Τρισηλίου θεότητος, καταυγάζεσθε θέσει Θεούμενοι, γενναίοι Αθλοφόροι, πανευκλεείς θεομακάριστοι.

Τριαδικόν

Νέμοις τοίς Πιστώς αιτούσί σε, Πάτερ Υιέ καί Πνεύμα, Τριάς αμέριστε, θείον φωτισμόν, αμαρτιών τε τήν λύτρωσιν, τών σοφών σου Μαρτύρων εντεύξεσιν,

ίνα σε κατά χρέος, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Φέγγος αστραπής τού τόκου σου, η απωσθείσα φύσις, ημών Πανάμωμε, είδε καί νυκτός, εξ αγνωσίας λελύτρωται, καί παθών τής σκοτώδους συγχύσεως, διό σε ως αιτίαν, τής σωτηρίας ημών σέβομεν.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον τών Αγίων

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Απόστολοι δεικνύμενοι, καί αυτόπται τού Λόγου, Άρχιππε Ιερώτατε, σύν Απφία Φιλήμον, καί Κικιλία Μάρτυσι, ικεσίαν τώ Κτίστη, υπέρ ημών προσάγετε, τών τελούντων εν πίστει τήν ιεράν υμών μνήμην, λύσιν λαβείν πταισμάτων, υμάς γάρ προβαλλόμεθα, πρέσβεις πρός τόν Δεσπότην.

Καί τής Εορτής

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Η δάμαλις η άμωμος, η πανάγαθος Κόρη, εν τώ ναώ εισάγεται, σήμερον παραδόξως, καί ταύτης προπορεύονται, Ασωμάτων τάγματα, καί τών Αγγέλων οι δήμοι, μετά πλήθους παρθένων, ήν ο θείος Ιερεύς, ενηγκαλίσατο χαίρων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αποστόλων τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ο τής δόξης σε ήλιος, Ιησούς ο Θεός ημών, εις τού κόσμου άπαντα τά πληρώματα, ώσπερ ακτίνα πολύφωτον, Φιλήμον Απόστολε, επαφήκε τήν αχλύν, τής κακίας ελαύνουσαν, καί φωτίζουσαν, σκοτισθείσας καρδίας αγνωσία, καί παθών επικρατεία, ιεροκήρυξ πανόλβιε.

Καθαρόν ενδιαίτημα, τής Τριάδος γεγένησαι, αρετών λαμπρότητι ωραϊσασα, τήν σήν καρδίαν αοίδιμε, Απφία καί λάμψασα, ευσεβείας φωτισμόν, τού ηλίου φαιδρότερον, μυηθείσά τε, πάσαν μύησιν θείαν, διά τούτο, τώ χορώ τών Ασωμάτων, συνεπαγάλλη θεόληπτε.

Σύν τώ θείω Φιλήμονι, ευφημήσωμεν Άρχιππον, τόν ιεροκήρυκα, καί Ονήσιμον, ως ιεράρχας θεόφρονας, μεγίστους ως Μάρτυρας, Αποστόλων τούς σοφούς, καί τής άνω λαμπρότητος, συμμετέχοντας, καί τώ θρόνω τής δόξης παρεστώτας, καί ημίν εξαιτουμένους, αμαρτημάτων συγχώρησιν.

Δόξα... καί νύν...

Ήχος δ' Τής Εορτής

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, η Θεοτόκος εν ναώ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τά τών Αγίων, Άγια αγάλλονται, καί ο

χορός τών Αγγέλων μυστικώς πανηγυρίζει, μεθ' ών καί ημείς εορτάζοντες σήμερον, σύν τώ Γαβριήλ εκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, ο έχων τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Τής Εορτής
Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Ένδον τού ιερού, Αγίαν τών Αγίων, τήν Θεοτόκον ούσαν, ώ Ζαχαρία δέχου, Αγίων εις τά Άγια.

Στίχ. Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Ρίζης μέν εκ Δαυϊδ, εβλάστησας Παρθένε, Γαβριήλ δέ τό Χαίρε, κομίζων σοι εβόα, Θεόν δή τέξη Πάναγνε.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Εύγε τής ιεράς, καί θείας ξυνωρίδος, Ιωακείμ καί Άννης, υφ' ών Αγνή τεχθείσα, προσήχθης νύν τώ Κτίστη σου.

Δόξα... καί νύν... Όμοιον

Φώς σε τό τριλαμπές, αυγάσαν Θεοτόκε, εν τώ ναώ τής δόξης, ουράνιον τροφήν σοι, εκπέμπει μεγαλύνον σε.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών εν Αγίοις Πατέρων ημών Αμφιλοχίου Επισκόπου Ικονίου, καί Γρηγορίου τού Ακραγαντίνων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Τού Αγίου Αμφιλοχίου Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Γνώμην αυτεξούσιον, καί λογισμόν αυτοκράτορα, τών παθών κληρωσάμενος, τώ κρείττονι δέδωκας, νουνεχώς παμμάκαρ, τήν ηγεμονίαν, κατά τού χείρονος ζυγώ, δικαιοτάτω Πάτερ χρησάμενος. εντεύθεν επιτήδειος, πρός θεοπτίαν γεγένησαι, καί Θεού κατανόησιν, ιεράρχα θεόπνευσε.

Βρόχους διεσκέδασας, καί τάς ενέδρας διέλυσας, τών αιρέσεων Όσιε, δογμάτων ορθότητι, καί θεολογία, τή ακριβεστάτη, καί τήν διαίρεσιν φυγών,

καί την κακίστην Πάτερ συναίρεσιν, εν όροις δέ διέμεινας, τής ευσεβούς ημών Πίστεως καί Τριάδα εκήρυξας, εν Μονάδι θεότητος.

Τέχνη σοφισάμενος, τόν επί γής βασιλεύοντα, τόν εκείνου παρέδραμες, υιόν απροσκυνήτον, συνετώς διδάσκων, ώς απροσκυνήτου παρορωμένου τού Υιού, αγανακτήσει Πατήρ θερμότατα, ο τούτον προαιώνιον, εκτετοκώς υπέρ έννοιαν, απαθή καί ασώματον, ώς αυτός οίδεν Όσιε.

Καί τού αγίου Γρηγορίου
Ήχος πλ. δ'
Ώ τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ιερέ Γρηγόριε, από σπαργάνων Θεώ, ανετέθης κολλώμενος, ανενδότοις νεύσεσι, τώ τά πάντα ποιήσαντι, καί δή πρός τούτου, καταλαμπόμενος, παθών διέβης, νύκτα καί ήστραψας, φέγγος ιάσεων, καί θαυμάτων χάριτας, αποσοβών, ποικίλα νοσήματα, καί πλάνης πνεύματα.

Πάτερ θαυμαστέ Γρηγόριε, φωτοφανείαις τόν νούν, καθαρώς αστραπτόμενος, τών παθών εκοίμισας, πολυκύμαντον θάλασσαν, καί απαθείας, περιϊπτάμενος, καθαρωτάταις, πτέρυξιν έφθασας, ένθα τό άφραστον, κάλλος καί αμήχανον, υπέρ ημών, πάντοτε δεόμενος, τών ευφημούντων σε.

Πάτερ Πατέρων Γρηγόριε, ιερωσύνης κανών, σωφροσύνης εικόνισμα, Μοναζόντων στήριγμα, Εκκλησίας εδραίωμα, αγάπης λύχνος, θρόνος αισθήσεως, πηγή θαυμάτων, καί γλώσσα πύρινος, στόμα ηδύλαλον, σκεύος θείου Πνεύματος, καί νοητός, γέγονας Παράδεισος, θεομακάριστε.

Δόξα… Καί νύν…
Τής Εορτής Ήχος δ'

Δεύτε πάντες οι πιστοί, τήν μόνην αμώμητον εγκωμιάσωμεν, τήν εκ τών Προφητών προκηρυχθείσαν, καί εν ναώ προσενεχθείσαν, τήν πρό αιώνων προορισθείσαν Μητέρα, καί επ' εσχάτων τών χρόνων αναδειχθείσαν Θεοτόκον, Κύριε πρεσβείαις αυτής, τήν ειρήνην σου παράσχου ημίν, καί τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Απενεχθήσονται φάσκει ο Θεοπάτωρ Δαυϊδ, τώ Βασιλεί παρθένοι, εν Ναώ τού Κυρίου, οπίσω σου Παρθένε μετά φαιδρών, τών λαμπάδων χορεύουσαι, καί εις τά Άγια φέρουσαί σε Αγνή, ως αγίαν κιβωτόν τού Θεού.

Στίχ. Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Καθάπερ άνθη ποικίλα περιδρεψάμενοι, εκ νοητών λειμώνων, τών τού Πνεύματος λόγων, επαίνων τούς στεφάνους χαρμονικώς, τή Παρθένω συμπλέξωμεν, καί μεθεόρτιον τούτους δώρον αυτή, επαξίως προσκομίσωμεν.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Εξανοιγέσθω η πύλη τού θειοτάτου ναού, καί εισδεχέσθω ένδον, τήν ουράνιον πύλην, καί πανηγυριζέτω φύσις βροτών, καί σκιρτάτωσαν Άγγελοι, συνεορτάζοντες άμα φαιδρώς ημίν, τής Θεομήτορος τήν Είσοδον.

Δόξα… Καί νύν… Ήχος πλ. α’

Επέλαμψεν ημέρα χαρμόσυνος, καί εορτή πανσεβάσμιος, Σήμερον γάρ η πρό τόκου Παρθένος, καί μετά τόκον Παρθένος μείνασα, εν ναώ Αγίω προσάγεται, καί χαίρει Ζαχαρίας ο Πρέσβυς, ο γενέτης τού Προδρόμου, καί βοά γηθοσύνως, Ήγγικεν η προστασία τών θλιβομένων, εν Ναώ αγίω ως Αγία, αφιερωθήναι εις κατοίκησιν τού Παντάνακτος, Ευφραινέσθω Ιωακείμ ο Προπάτωρ, καί η Άννα αγαλλιάσθω, ότι προσήνεγκαν Θεώ, ως τριετίζουσαν δάμαλιν, τήν άμωμον Δέσποιναν, Μητέρες συγχάρητε, Παρθένοι σκιρτήσατε, καί στείραι συγχορεύσατε, ότι ηνέωξεν ημίν τήν ουρανών βασιλείαν, η προορισθείσα παντάνασσα, Χαίρετε λαοί καί αγαλλιάσθε.

Απολυτίκιον τών Αγίων Ήχος δ’

Ο Θεός τών Πατέρων ημών, Ο ποιών αεί μεθ’ ημών, κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεός σου αφ’ ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

Δόξα… Καί νύν…

Τής Εορτής Ήχος δ’

Σήμερον τής ευδοκίας Θεού τό προοίμιον, καί τής τών ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις, εν Ναώ τού Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοίς πάσι προκαταγγέλλεται, Αυτή καί ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τής οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α’ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος α’ Τόν τάφον σου Σωτήρ

Δικαίων ο καρπός, Ιωακείμ καί τής Άννης, προσφέρεται Θεώ, ιερώ εν αγίω, σαρκί νηπιάζουσα, η τροφός τής ζωής ημών, ήν ευλόγησεν, ο ιερός Ζαχαρίας, ταύτην άπαντες, ώς τού Κυρίου Μητέρα, πιστώς μακαρίσωμεν.

Μετά τήν β’ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος δ’ Κατεπλάγη Ιωσήφ

Πρό συλλήψεως Αγνή, καθηγιάσθης τώ Θεώ, καί τεχθείσα επί γής, δώρον προσήχθης νύν αυτώ, αποπληρούσα πατρώαν επαγγελίαν, τώ θείω δέ Ναώ, ώς θείος όντως ναός, εκ βρέφους καθαρώς, μετά λαμπάδων φαιδρών, αποδοθείσα ώφθης δοχείον, τού απροσίτου καί θείου Φωτός, Μεγάλη όντως, η πρόοδός σου, μόνη Θεόνυμφε καί αειπάρθενε.

Είτα λέγονται οι Κανόνες, είς τής Εορτής, καί τών Αγίων οι παρόντες δύο.

Ο Κανών τού Αγίου Αμφιλοχίου, ου η Ακροστιχίς.

Τόν τήν πλάνην λοχώντα μέλπω ποιμένα. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης το ερυθραίον πέλαγος αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Τούς λόγους τών δυσσεβών αιρέσεων, καί τά φρυάγματα, ορθοδοξίας αίγλη λαμπρυνθείς, ευμαρώς διεσκέδασας, εν ή τούς σέ γεραίροντας, Ιεροφάντα περιφρούρησον.

Ο πάντων τήν σωτηρίαν Κύριος, αεί βουλόμενος, τής ιεράς σε ποίμνης οδηγόν, ιεράρχα προβάλλεται, λόγω καί βίω λάμποντα, διαφερόντως θεασάμενος.

Νομίμως υπεραθλείν ελόμενος, τής Εκκλησίας Χριστού, τή παντευχία Πάτερ τού Σταυρού, σεαυτόν περιέφραξας, καί νικητής τή χάριτι, καί στεφανίτης αναδέδειξαι.

Θεοτοκίον

Τόν Λόγον τόν τώ Πατρί συνάναρχον, καί συναϊδιον, καί τής αυτής ουσίας καί μορφής τώ τεκόντι υπάρχοντα, σεσαρκωμένον τέτοκας, ανερμηνεύτως Απειρόγαμε.

Ο Κανών τού Αγίου Γρηγορίου, φέρων Ακροστιχίδα ταύτην,

Τόν θαυματουργόν Γρηγόριον θαυμάσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Τώ συντρίψαντι πολέμους, εν βραχίονι αυτού, καί διαβιβάσαντι, τόν Ισραήλ εν Ερυθρά θαλάσση, άσωμεν αυτώ, ώς Λυτρωτή ημών, ότι δεδόξασται».

Ταίς τού Πνεύματος ακτίσι, πυρσευόμενος τόν νούν, Ιερέ Γρηγόριε, καί φωταυγής αστήρ γεγενημένος, όλον με καταύγασον πρεσβείαις σου, όπως υμνήσω σε.

Ο προγνώστης τών απάντων, χαριτώσας σου τόν νούν, θεοσδότοις λάμψεσιν, από σπαργάνων σε καθαγιάζει, θείαις αρεταίς εμπρέπειν μέλλοντα, Πάτερ καί θαύμασιν.

Νυσταγμόν από βλεφάρων, ραθυμίας εκβαλών, λύχνος εγρηγόρσεως, καθωράθης θεοφόρε δείξας, πράγματι τήν κλήσίν σου Γρηγόριε, επαληθεύουσαν.

Θεοτοκίον

Θεοτόκον σε Κυρίως, αληθώς ομολογώ, τέτοκας γάρ Κύριον, ανερμηνεύτως εν δυσίν ουσίαις, άχραντε Παρθένε καί θελήσεσι, κατανοούμενον.

Τού Αγ. Αμφιλοχίου

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Η θεία καί φωταυγής, τών σών δογμάτων λαμπηδών έσβεσε, τήν δυσσεβή φάλαγγα, τών αιρετικών Αμφιλόχιε.

Ναμάτων ζωοποιών, ώς ποταμος ών εκ Θεού έμπλεως, Αρχιερεύς γέγονας, οίς οι ευσεβείς αρδευόμεθα.

Πλουσίαις μαρμαρυγαίς, καταλαμπόμενοι τόν νούν ήστραψας, τήν μυστικήν Όσιε, τών σών διδαγμάτων ευπρέπειαν.

Θεοτοκίον

Λυχνίαν σε φωτεινήν, καί ψυχοτρόφον αληθώς τράπεζαν, καί κιβωτόν Πάναγνε, πάντες οι πιστοί καταγγέλλομεν.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Εστερεώθη η καρδία μου

Τόν δι' αυτόν σου προσδεξάμενος Πάτερ κόπον, ο Κτίστης γέροντι στοιχειοί σε, εν ερήμω σέ μυούντα Γρηγόριε, απάσης Γραφής σαφήνειαν.

Όλην εφέλκων εβδομάδα άσιτος Πάτερ, ετρέφου βρώσει επουρανίω, σών δακρύων νιφετοίς ποτιζόμενος, καί θείως ενηδυνόμενος.

Υπό Θεού σοι Ιεράρχα χύμα καρδίας εδόθη, έβλυσας γάρ πλουσίως, διδαγμάτων καθαρώτατα νάματα, καρδίας πιστών αρδεύοντα.

Θεοτοκίον

Ρήσις Κηρύκων θεηγόρων απεπληρώθη, ιδού γάρ έτεκεν η Παρθένος, νέον βρέφος τού Αδάμ παλαιότερον, καί σύνθρονον τού Γεννήτορος.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδία μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθην εν σωτηρίω σου».

Κοντάκιον τού Αγίου Αμφιλοχίου

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Η θεία βροντή, η σάλπιγξ η τού Πνεύματος, πιστών φυτουργέ, καί πέλεκυς τών αιρέσεων, Ιεράρχα, Αμφιλόχιε, τής Τριάδος θεράπον μέγιστε, σύν Αγγέλοις πέλων αεί, πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

Κάθισμα τού αυτού Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Λαμπρύνεις τά πέατα, εν τή σή μνήμη σοφέ, τό σώμα εκβλύζει σου, τών ιαμάτων πηγάς, Αμφιλόχιε ένδοξε, όθεν καί ασθενείας, απαλλάττεις παντοίας, πίστει τούς προσιόντας, τώ σεπτώ σου τεμένει, καί νύν πταισμάτων τήν λύσιν, αίτησαι πάσιν ημίν.

Δόξα... Τού Αγίου Γρηγορίου
Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκ σπαργάνων Κυρίω ανατεθείς, ως ο πάλαι πανένδοξος Σαμουήλ, ωσαύτως καλούντός σε, τού Σωτήρος ακήκοας, καί ψυχήν καθάρας, καλών επιδόσεσιν, ιερωσύνης χάριν, αξίως απείληφας, όθεν επί χλόην, επιγνώσεως θείας, ποιμάνας τό ποίμνιον, ιαμάτων απήστραψας, ενεργείας Γρηγόριε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν Αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Τής Εορτής
Ήχος ο αυτός
Τό Προσταχθέν μυστικώς

Αγαλλιάσθω ο Δαυίδ ο Υμνογράφος, καί χορευέτω Ιωακείμ σύν τή Άννη, ότι γόνος άγιος εξ αυτών προήλθε, Μαρία η φωτοφόρος θεία λαμπάς, καί χαίρει εισερχομένη εν τώ Ναώ, ήν καί βλέπων ευλόγησεν, ο Βαραχίου υιός, καί χαίρων ανεκραύγαζε, Χαίρε θαύμα παγκόσμιον.

Τού Αγ. Αμφιλοχίου

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Αμφιλοχίου τού θείου καί θεηγόρου, τήν ιεράν πανήγυριν θεόφρονες δεύτε, πίστει συγκροτήσωμεν, τοίς τούτου διδάγμασι, καί θεολογίαις νευρούμενοι.

Νυμφαγωγός θεοφόρε τής Εκκλησίας, τής εν Χριστώ γενόμενος, τώ κάλλει τών λόγων, ταύτην κατεκόσμησας, καί τή ωραιότητι, τής ορθοδοξίας εφαίδρυνας.

Η θεολόγος σου γλώσσα καί θεηγόρος, τής αρχικής Τριάδος τό μονόσεπτον κράτος, πάσι διετράνωσε, καί μίαν θεότητα, σέβειν εν τρισίν Υποστάσεσι.

Θεοτοκίον

Νέαν σκηνήν σε Παρθένε κατανοούμεν, καί καθαρόν αγίασμα τού πάντων Δεσπότου, τούτον γάρ εγέννησας, σαρκί καθ' υπόστασιν, συνδεδραμηκότα

Πανάμωμε.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ακήκοα Κύριε

Γή ώς καλή ήνθησας, εκατοστεύοντα Πάτερ στάχυν, καί τή δρεπάνη τών σών διδαχών εξέτεμες, αιρετικών δόγματα δυσσεβή, Συνόδου πρόμαχος οφθείς, Όσιε Γρηγόριε.

Ουράνιος ψήφός σε, Αρχιερέα Θεού θεράπον, αποδεικνύει καλώς, οδηγείν τό ποίμνιον, όπερ εκτήσατο αίματι Χριστός, ο προειδώς σου τής ψυχής, μάκαρ τήν λαμπρότητα.

Ναός Θεού γέγονας, κεκαθαρμένος παθών κηλίδος, καί εν ναώ ιερώ παρεστώς, τού Πνεύματος τήν επιφοίτησιν, δέδεξαι σαφώς, είδει σεμνής περιστεράς, Χριστού δοξάσαντος.

Θεοτοκίον

Γένος βροτών σέσωσται, τή υπέρ νούν σου κυοφορία, καί οι εν σκότει φθοράς, Παναγία Δέσποινα, είδον τό φώς τό εκλάμψαν εκ γαστρός, σού τής αιτίας τής ημών, Κόρη αναπλάσεως.

Τού Αγ. Αμφιλοχίου

Ωδή ε’

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνείας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Λαμπόμενος φωτί, Τρισηλίου θεότητος, εκάθισας επί θρόνου, τής Αρχιεεωσύνης, θεόφρον, Αμφιλόχιε.

Ολόκληρον σαυτόν, τώ Θεώ καθιέρωσας, καί γέγονας θεοκήρυξ, μεγαλόφωνος Πάτερ, παμμάκαρ Αμφιλόχιε.

Χαρμόσυνος ημίν, εορτή καί πανίερος, εφέστηκεν η τού θείου, καί σοφού Διδασκάλου, τόν κόσμον αγιαζουσα.

Θεοτοκίον

Ω πάντων τών Πιστών, ευπρεπές εγκαλλώπισμα, πανάχραντε Θεομήτορ, τής ψυχής μου τόν ρύπον, απόπλυνον πρεσβείαις σου.

Τού Αγ. Γρηγορίου

Τόν ζόφον τής ψυχής μου

Ρήματί σου καθαίρεις, ειδεχθούς ασθενείας λελεπρωμένον ποτέ, τόν προσελθόντα σοι πίστει, θεόθεν γάρ εδέξω, χάριν θαυμάτων σοφέ, ώς Ελισαίος ο θείος, θεόφρον Γρηγόριε.

Η νέωξας ευχή σου, μογιλάλου στόμα καί ώτα Γρηγόριε, τών ιαμάτων παμμάκαρ, ενέργειαν πλουτήσας, καί εξηρεύξω βυθόν θεολογίας, θαλάσσας αθέων ξηραίνοντα.

Γεώδους προσπαθείας, καθαρεύσας Πάτερ ώς Πέτρος ο πρόκριτος, τών Αποστόλων σκιά σου, ιάσεις επετέλεις συνεχομένους δειναις, ασθενειών καταιγίσιν, ενθέως ιώμενος.

Θεοτοκίον

Ο κόλπους τούς πατρώους, μή κενώσας εν τώ σαρκούσθαι Πανάμωμε, σού εν κόλποις οράται, κρατούμενος ως βρέφος, όν εξιλέωσαι, τοίς ευσεβώς σε τιμώσι, Παρθένε Θεόνυμφε.

Τού Αγ. Αμφιλοχίου

Ωδή ς'

«Θύσω σοι μετά φωνής, αινέσεως Κύριε, ή Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Νεκρώσας, τό τής σαρκός χαμαίζηλον φρόνημα, τής απαθείας τήν χόριν, εστολίσω Πάτερ Ιερομύστα, καί πανάγνοις, διδαχαίς τήν Τριάδα εκήρυξας.

Τώ φόβω, στοιχειωθείς τώ θείω θεόληπτε, καί τήν ψυχήν μολυσμάτων, καθαράν τηρήσας, θεολογίας ανεδείχθης, ιερώτατον όργανον Όσιε.

Θεοτοκίον

Αγνόν σε, καί καθαρόν γινώσκοντες σκήνωμα, τού Βασιλέως τής δόξης, καί ναόν καί θρόνον τού πανυψίστου, δυσωπούμεν, τάς ψυχάς ημών σώσαι Πανύμνητε.

Τού Αγ. Γρηγορίου

Ως τόν Προφήτην ερρύσω

Ρώννυται κόρη το σώμα, παρειμένη εντεύξει σου Όσιε, εν έτεσι πλείοσι, πιστώς προσελθούσά σοι, καί τόν αίτιον, πάντων μεγαλύνει Χριστόν.

Ιχνηλατών τού Δεοπότου, πολιτείαν τήν άμωμον ένδοξε, αδίκως θλιβόμενος, καί συκοφαντούμενος, αταπείνωτος, έμεινας Γρηγόριε.

Οι τή κακία συζώντες, σέ τόν άκακον άρνα ως άγριοι, θήρες διαρπάζοντες, φρουρά κατεδίκασαν, τόν φρουρούμενον, Πάτερ θεία χαριτι.

Θεοτοκίον

Νούς εννοήσαι τό μέγα, απορεί τού σού τόκου μυστήριον, Θεόν γάρ εκύησας, άνθρωπον γενόμενον, Αειπάρθενε, τόν απερινόητον.

Ο Ειρμός

«Ως τόν Προφήτην ερρύσω, εκ βυθού κατωτάτου, Χριστέ ο Θεός, καμέ τών πταισμάτων μου, ρύσαι ως φιλάνθρωπος, καί κυβέρνησον τήν ζωήν μου δέομαι».

Κοντάκιον τού Αγίου Γρηγορίου
Ήχος γ' Η Παρθένος σήμερον

Ώσπερ μέγας ήλιος, ανατολαίς τών θαυμάτων, καταυγάζεις άπασαν, τήν τού Θεού Εκκλησίαν, έσωσας ταίς σαίς πρεσβείαις πολλούς ανθρώπους, ήλασας τούς κακοδόξους εκ τής σής ποίμνης, διά τούτό σε Τιμώμεν, θεόφρον Πάτερ, σοφέ Γρηγόριε.

Συναξάριον

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Αμφιλοχίου, Επισκόπου Ικονίου.

Στίχοι

Σταλείς Αμφιλόχιε νεκρών αμφίοις,
Λόχους σκεδάζεις καί νεκρός νοουμένους.
Εικάδι εν τριτάτη θάνατος λάβεν Αμφιλόχιον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου, Επισκόπου τής, Ακραγαντίνων Εκκλησίας.

Στίχοι

Εξ Ακραγάντων πρός Θεόν χωρείς Λόγον,
Τόν άκρα γής κρίνοντα, παμμάκαρ Πάτερ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Σισινίου τού Μάρτυρος.

Στίχοι

Πολλάς υποστάς εν βίω πρώτον βίας,
Μετήλθε Σισίνιος εκ βίας βίου.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Επίσκοπος Ισχυρίων εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ζών Ισχυρίων, ισχύς ήν Εκκλησίας,
Ήν περ νοητώς καί θανών ενισχύει.

Τή αυτή ημέρα ο Άγιος Έλενος, Επίσκοπος Ταρσού, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ταρσού πρόεδρος Έλενος θυηπόλος,
Ταρσοίς άνεισι ψυχικοίς έως πόλου.
Διήγησις οπτασίας Ιωάννου τινός, πάνυ ωφέλιμος.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αγ. Αμφιλοχίου

Ωδή ζ’

«Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ, τής δόξης σου Κύριε».

Μυστικωτάταις, θεηγορίαις ταίς σαίς προσέχοντες, πόθω τήν Αρείου Πάτερ κατατομήν, τής θεότητος εκφεύγομεν, Τριάδα άκτιστον, ομοούσιον πίστει δοξάζοντες.

Εληλεγμένον, ταίς διδαχαίς σου Μακεδόνιον, Πάτερ καθορώντες Πνεύμα τό αγαθόν, τώ Πατρί τε καί Γεννήματι, συμπροσκυνούμενον, καί συνυπάρχον πίστει δοξάζομεν.

Λόγω τρανώσας, τήν υπέρ λόγον Λόγου σάρκωσιν, σέβειν εν δυσίν ουσίαις Θεόν, θεοφρόνως εξεπαίδευσας, καί τήν διαίρεσιν, καί τήν σύγχυσιν φεύγειν θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Πάντες προθύμως, τήν Θεοτόκον ευφημήσωμεν, δεύτε οι σωθέντες πίστει τού εξ αυτής, γεννηθέντος ανακράζοντες, Ευλογημένη συ εν γυναιξίν υπάρχεις Πανάχραντε.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ό δι’ Αγγέλου Παίδας

Θαυματουργεί ο Κτίστης, κρινομένου σου μάκαρ, τό πορνικόν γάρ γύναιον, φορά ληφθέν δαιμόνων, πάσιν εδήλόυ, καθαρόν σε Γρηγόριε.

Ακτινοβόλοι θείοι, μαθηταί τού Σωτήρος, σοί επιστάντες Όσιε, πεπεδημένον ξύλω, λύουσί σε, περιχαρώς ασπαζόμενοι.

Υπομονή σου Πάτερ, ο Δεσπότης προσέχων, θαυματουργίαις μείζοσι, σέ ιερώς λαμπρύνει, τών νοσημάτων, τήν αχλύν απελαύνοντα.

Θεοτοκίον

Μητροπρεπώς τόν πάντων, απεκύησας Κτίστην, καί εν χερσίν εβάστασας, χερουβικός ως θρόνος, τόν συνοχέα, τού παντός Απειρόγαμε.

Τού Αγίου Αμφιλοχίου

Ωδή η’

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας εραστaί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωραιώθησαν ασματικώς αι σιαγόνες σου, θεολογούντος τρανώς, Τριάδα

άναρχον άκτιστον, ομοούσιον ασύγχυτον, εν υποστάσεσι τρισί, Πάτερ θεόσοφε, ή βοώμεν, Πάντα τά έργα, υμνείτε τόν Κύριον.

Πλούτόν σοι καί δόξαν ακραιφνή, η ενυπόστατος, Σοφία δέδωκε, θεολογήσαντι Πάνσοφε, ευσεβώς καί τών αιρέσεων, καταβαλόντι τήν οφρύν, καί πόθω ψάλλοντι, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο πάσι παρέχων τήν ζωήν, ως ιεράρχην πιστόν καί θεορρήμονα, εν Εκκλησία σε Όσιε, πρωτοτόκων εισωκίσατο, ιερουργούντα μυστικώς, καί πίστει μέλποντα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν εκλέλοιπε σαφώς, εκ τής Ιούδα φυλής, άρχων ηγούμενος, σύ γάρ Πανάμωμε τέτοκας, ώ τό πρίν ήν αποκείμενον, τήν προσδοκίαν τών εθνών Χριστόν, ώ ψάλλομεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ο στεγάζων εν ύδασι

Απολύεται μάστιγος, δαιμονικής φοβεράς, προσευχή σου Μάκαρ, η τή κακία παρανόμων ανδρών, συκοφαντήσασά σε τόν δίκαιον κόρη, καί συνόδου μέσον σε δοξάζει, ο αγωνοθέτης, Χριστός εις τούς αιώνας.

Σκοτεινής αμαυρώσεως, οι πονηρά κατά σού, βουλευθέντες Πάτερ, αποπληρούνται καί εκλάμπει η σή, φωταυγής βίωσις, εναντίον Γρηγόριε Πατέρων, ών τή παρουσία, άνθρακας κατέχων, χερσίν εθαυματούργεις.

Ως αστήρ φαεινότατος, αναφανείς αληθώς, εν τώ ύψει Πάτερ τής Εκκλησίας, καταυγάζεις ημάς, αρεταίς πάντοτε, καί θαυμάτων ακτίσι, τούς υμνούντάς σου τήν φωτοφόρον, μνήμην ιεράρχα, Γρηγόριε θεόφρον.

Θεοτοκίον

Ο παράδοξος τόκος σου, τάς διανοίας ημών, καταπλήττει μόνη ευλογημένη, ο Θεός γάρ εκ σού, σάρκα προσέλαβεν, όπερ ήν, διαμείνας Θεοτόκε, άτρεπτος τή φύσει, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Ο στεγάζων εν ύδασι, τά υπερώ α Χριστέ, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον, πάσα η κτίσις τώ Δημιουργώ, καί Κτίστη εις τούς αιώνας».

Τού Αγίου Αμφιλοχίου

Ωδή θ’

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Μίαν τρισυπόστατον φύσιν, πανευσεβώς θεολογήσας, τήν παμβασιλίδα Τριάδα, τήν θεαρχίαν τήν ακατάληπτον, νύν υπ' αυτής τετίμησαι, ιεροφάντορ Αμφιλόχιε.

Έχων πρός Θεόν παρρησίαν, ως ιεράρχης θεοφόρε, τών τήν ιεράν καί φωσφόρον, τελούντων μνήμην, σού παμμακάριστε, διά παντός μνημονευε, τώ σώ Δεσπότη παριστάμενος.

Νέμοις μοι τήν άφθονον χάριν, τώ τούς επαίνους σοι θεόφρον, πλέξαντι προθύμω καρδία, τήν τών πταισμάτων λύσιν αιτούμενος, ως ιερεύς πιστότατος, Όσιε Πάτερ Αμφιλόχιε.

Θεοτοκίον

Αδάμ μέν απόγονος ώφθης, τού δέ Θεού Μήτηρ εδείχθης, σύ γάρ απ' αιώνος εφάνης, Αγιωτέρα πάσης τής κτίσεως, ευλογημένη Πάναγνε, διό σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ευλογητός Κύριος ο Θεός

Ίδε λαμπρά πανήγυρις, ίδε μνήμη Ιερά, ίδε χάρις πάσι, συνελθούσι Πιστοίς, αφθόνως ιάσεις πηγάζουσα, προσέλθωμεν, βρύει γάρ ημίν, η Γρηγορίου θήκη, φωτισμόν αέναον, καί αθανασίαν.

Ως ποταμός πεπλήρωσαι, τών ναμάτων τού Χριστού, ως ελαία έλαιον πηγάζεις ζωής, ως φοίνιξ υψώθης Γρηγόριε, ως άμπελος βότρυας ημίν, τών αρετών σου φέρεις, εξ ών ποτιζόμεθα, οίνον αφθαρσίας.

Συνευφραινέσθω σήμερον, εν τή μνήμη σου ημίν, Ιερέων δήμος, καί Οσίων πληθύς, καί πάντων Αγγέλων τά τάγματα, μεθ' ών παρεστώς τώ Ποιητή, πεπυρσευμένος Πάτερ, μνήσθητι τών πόθω σε ανυμνολογούντων.

Ηγιασμένον γέγονας, Πάτερ σκήνωμα Χριστού, Εκκλησίας στύλος, καί λιμήν τών πιστών, καί μάχαιρα πλάνην εκτέμνουσα, πηγή ιαμάτων καί βυθός, ενθέων νοημάτων, καί πυρσός ακοίμητος, καί ποιμήν ποιμένων.

Θεοτοκίον

Φώς η τεκούσα άχρονον, τό εκλάμψαν εκ Πατρός, φώτισόν μου Κόρη, τήν ψυχήν καί τόν νούν, μακράν απ' εμού εκδιώκουσα, τό σκότος Παρθένε τών παθών, ίνα σε μακαρίζω, τήν αειμακάριστον τών πιστών ελπίδα.

Ο Ειρμός

«Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο εγείρας κέρας σωτηρίας ημίν, εν οίκω Δαυίδ τού παιδός αυτού, εν οίς επεσκέψατο ημάς, ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης».

Εξαποστειλάριον τών Ιεραρχών

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Ως Ιεράρχαι όσιοι, θεοφόροι Ποιμένες, οφθέντες αληθέστατοι, τού αμνού καί Ποιμένος, Αμφιλόχιε όσιε, καί Γρηγόριε μάκαρ, πρεσβεύσατε υπέρ πάντων, τών υμών εκτελούντων, μνήμην ρυσθήναι κινδύνων, ψυχών ομού καί σωμάτων.

Της Εορτής, όμοιον

Τού ιερού σε σήμερον, Θεοτόκε Παρθένε, δέχεται τά ενδότερα, χερσίν Αρχιερέως, εν οίς τριών από χρόνων, έως δύο καί δέκα, διέμεινας τρεφομένη, χειρί θείου Αγγέλου, ως αγία κιβωτός, τού πάντα τεκτηναμένου.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια, τής Εορτής.

Ήχος β’

Οίκος τού Εφραθά

Ήρθη τό τού φραγμού, μεσότοιχον τή θεία, τής όντως Θεοτόκου, Εισόδω καί οι κάτω, τοίς άνω νύν συνήφθημεν.

Στίχ. Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Ήδον παρθενικαί, χορείαι θείον ύμνον, προπέμπουσαι εν οίκω, Θεού λαμπαδηφόρον τήν μόνην Παναμώμητον.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Ένδον τού ιερού, Αγίαν τών Αγίων, τήν Θεοτόκον ούσαν, ώ Ζαχαρία δέχου, Αγίων εις τά Άγια.

Δόξα… Καί νύν… Ήχος πλ. β’

Σήμερον τά στίφη τών Πιστών συνελθόντα, πνευματικώς πανηγυρίσωμεν, καί τήν θεόπαιδα Παρθένον καί Θεοτόκον, εν Ναώ Κυρίου προσαγομένην, ευσεβώς ανευφημήσωμεν, τήν προεκλεχθείσαν εκ πασών τών γενεών, εις κατοικητήριον τού παντάνακτος Χριστού, καί Θεού τών όλων, Παρθένοι, λαμπαδηφορούσαι προπορεύεσθε, τής Αειπαρθένου Τιμώσαι, τήν σεβάσμιον πρόοδον, Μητέρες, λύπην πάσαν αποθέμεναι, χαρμονικώς συνακολουθήσατε, υμνούσαι τήν Μητέρα τού Θεού γενομένην, καί τής χαράς τού κόσμου τήν πρόξενον, Άπαντες ούν χαρμονικώς, τό Χαίρε σύν τώ Αγγέλω εκβοήσωμεν τή Κεχαριτωμένη, τή αεί πρεσβευούση, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΔ’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών καί Ιερομαρτύρων, Κλήμεντος Ρώμης, καί Πέτρου Αλεξανδρείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου Κλήμεντος.

Ήχος β’ Ότε, εκ τού ξύλου σε

Κλήμα τής αμπέλου τής ζωής, Πάτερ πεφυκώς Ιεράρχα, ωραίους ήνεγκας, βότρυας εν πνεύματι, δογμάτων πάνσοφε, αποστάζοντας πάντοτε, σωτήριον οίνον, θείας επιγνώσεως, καί κατευφραίνοντας, πάντων ευσεβών τάς καρδίας, τών ειλικρινώς σε τιμώντων, Κλήμη θεοφόρε παμμακάριστε.

Πέτρου, Κορυφαίου μαθητής, Πάτερ γεγονώς επί πέτραν, τούτου εδόμησας, λίθον ώσπερ τίμιον, σαυτόν πανεύφημε, καί μοχλεύσει τών λόγων σου, κατέστρεψας πάσαν, δόμησιν πολύθεον, ναούς δέ ήγειρας, θείους εις τιμήν τής Τριάδος, μάκαρ υπέρ ής ηγωνίσω, καί τού μαρτυρίου στέφος είληφας.

Ώσπερ, φωτοβόλος εκ δυσμών, ήλιος ανέτειλας Πάτερ, καταλαμπρύνων τήν γήν, αίγλη τών δογμάτων σου, καί τών στιγμάτων φαιδρώς, επιφθάσας δέ μέρεσιν, Εώας τρισμάκαρ, έδυς θανατούμενος, καί εξανέτειλας, Κλήμη πρός Χριστόν ταίς εκείθεν, λάμψεσι πλουσίαις απαύστως, θείαν κατά μέθεξιν λαμπόμενος.

Τού Αγίου Πέτρου

Ήχος α’ Των ουρανίων ταγμάτων

Υπερουσίου Τριάδος τό ομοούσιον, διεκδικών Παμμάκαρ, ως ακτίστου Μονάδος, Άρειον καθείλες, δείξας ημίν, τού Υιού τό αμέριστσν, ως τής αυτής ενυπάρχοντος τώ Πατρί, καί τώ Πνεύματι θεότητος.

Τών διωκόντων επαύθη, η μιαιφόνος ορμή, η τών αιμάτων χύσις, νύν εις φρούδον κατέστη, άμφω σφραγισθέντα, Πέτρε σοφέ, τώ ιερώ μαρτυρίω σου, ως τού παιδός Μωϋσέως έστη ρυέν, τή ψηφίδι τής Σεπφώρας ποτέ.

Ποιμαντικώς διαπρέψας, Ιερομάρτυς Χριστού, μαρτυρικούς αγώνας, επεδείξω γενναίως, έν δι’ αμφοτέρων στέφος λαβών, εκατέροις κοσμούμενος, ιερωσύνη καί πόνοις αθλητικοίς, διό πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Δόξα… Ήχος πλ. β’

Τού Αγίου Κλήμεντος

Τής τών παθών οχλήσεως απασχολήσας τόν νούν, περί τήν γνώσιν τών όντων, ιερώτατε Κλήμη, ασχολείσθαι πεποίηκας, διό σε τό κυρίως καί πρώτως Όν, επί ταύτην είλκυσε, διά Πέτρου τού των Αποστόλων εξάρχοντος, ός σε τά θεία μεμύηκε, καί αυτού διάδοχον καταλέλοιπεν άξιον, Μεθ’ όν τήν Εκκλησίαν πάνσοφε, καλώς διαγαγών, μαρτυρικώ τέλει πρός αυτόν, εξεδήμησας, οία Θεός, Θεώ τώ όντι ακραιφνώς συγγινόμενος, ού τής Θεώσεως, καί ημάς ακαταπαύστως τυχείν καθικέτευε, Ιερομάρτυς Απόστολε.

Καί νύν… Τής Εορτής

Ήχος πλ. δ’

Μετά τό τεχθήναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου εν Ναώ Κυρίου, τού ανατραφήναι εις τά Αγια τών Αγίων, ως ηγιασμένη, Τότε καί Γαβριήλ απεστάλη πρός σέ τήν Πανάμωμον, τροφήν κομίζων σοι, Τά ουράνια πάντα εξέστησαν, ορώντα τό Πνεύμα τό Άγιον εν σοί σκηνώσαν, Διό άσπιλε αμόλυντε, η εν ουρανώ καί επί γής δοξαζομένη, Μήτηρ Θεού, σώζε τό γένος ημών.

Εις τόν Στίχον. Στιχηρά τής Εορτής Προσόμοια.

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Δεύτε φιλέορτοι πάντες, ύμνοις τιμήσωμεν, τήν μόνην Θεοτόκον, τήν αγνήν καί Παρθένον, Παρθένοι γηθοσύνως, λαμπάσι φαιδραίς, τήν Παρθένον καί άχραντον, εν τώ Ναώ εισαχθείσαν τού Ποιητού, γηθοσύνως λιτανεύσατε.

Στίχ. Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Διανοιγέσθωσαν πύλαι, πιστώς εισδέξασθε, Παρθένοι λαμπαδούχοι, εις ναόν αφιχθείσαν, τήν άχραντον Μητέρα, καί πάντων χαράν, τού Θεού ημών κράζουσαι, Ευλογημένη υπάρχεις εν γυναιξί, Θεοτόκε αειπάρθενε.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Επαγγελίας αγίας, καί ο καρπός ευκλεής, η Θεοτόκος όντως, ανεδείχθη τώ κόσμω, ως πάντων υπερτέρα, ή ευσεβώς, προσαγομένη εν οίκω Θεού, τήν προσευχήν τών τεκόντων αποπληροί, συντηρουμένη θείω Πνεύματι.

Δόξα… Τού Αγίου Πέτρου
Ήχος δ' Ανατολίου

Χειρί Θεού χρισθείς εις ιερέα, τού Κορυφαίου συνώνυμε, καί έργοις συμμέτοχε, τά λογικά πρόβατα, τοίς ευαγγελικοίς εξέθρεψας λειμώσιν, ως σοφός καί αληθινός Ποιμήν, καί Μάρκου διάδοχος, αξίως αναδειχθείς, τώ αθλητικώ αίματι, τόν τής πίστεως δρόμον ετέλεσας, τού λαού προθυόμενος καί Χριστώ συμμορφούμενος, Πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν…
Τής Εορτής Ήχος πλ. δ'

Ο Δαυϊδ προανεφώνει σοι Άχραντε, προορών τήν αφιέρωσιν τής εισόδου σου εν τώ Ναώ, εν ώ τά πέρατα σήμερον εορτάζοντα, δοξολογούσί σε πανύμνητε, η γάρ πρό τόκου Παρθένος, καί μετά τόκον μείνασα άφθορος, Μήτηρ τού Λόγου τής ζωής, σήμερον εισέρχη εν τώ Ναώ, Ο Ζαχαρίας ευφραίνεται, απολαβών σε Δέσποινα, καί τά Άγια τών Αγίων αγάλλοντι, υποδεξάμενά σε τήν τροφόν τής ζωής ημών, Διό καί ημείς εν ωδαίς εκβοώμέν σοι, Υπέρ ημών δυσώπησον, τόν Υιόν σου καί Θεόν ημών, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον τών Αγίων

Ο Θεός τών Πατέρων ημών, ο ποιών αεί μεθ' ημών, κατά τήν σήν επιείκιαν,

μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

Δόξα… Καί νύν…
Τής Εορτής Ήχος δ'

Σήμερον τής ευδοκίας Θεού τό προοίμιον, καί τής τών ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις, εν Ναώ τού Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοίς πάσι προκαταγγέλλεται, Αυτή καί ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τής οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα
Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ευφροσύνης σήμερον, ή οικουμένη, επληρώθη άπασα, εν τή ευσήμω Εορτή, τής Θεοτόκου κραυγάζουσα, Αύτη υπάρχει, σκηνή επουράνιος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν. Κάθισμα
Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Η αμίαντος αμνάς, καί ακηλίδωτος παστάς, εν τώ οίκω τού Θεού, η Θεοτόκος Μαριάμ, μετ' ευφροσύνης εισάγεται παραδόξως, ήν Άγγελοι Θεού, δορυφορούσι λαμπρώς καί πάντες οι Πιστοί, μακαριούσιν αεί, καί ευχαρίστως ψάλλουσι τάυτη, ακαταπαύστως μεγάλη φωνή, Ημών η δόξα, καί σωτηρία, σύ υπάρχεις Πανάχραντε.

Μετά ταύτα ψάλλομεν ένα κανόνα τής Εορτής, καί τών Αγίων τους παρόντας δύο.

Ο Κανών τού Αγίου Κλήμεντος, ού η Ακροστιχίς.

Θείας σε Κλήμα Μάρτυς αμπέλου σέβω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί Λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Θρόνω παριστάμενος, τής Τρισηλίου θεότητος, καί θείαις λαμπόμενος, Πάτερ λαμπρότησι, τήν ζοφώδη μου, καταύγασον καρδίαν, όπως τήν φωσφόρον σου, υμνήσω κοίμησιν.

Εις βάθη τού Πνεύματος, μετά τού πνεύματος Όσιε, οσίως ενέκυψας, καί κατενόησας, ώς εχώρησας, τόν ακαταληψία' νοούμενον, Κύριον,

Μακαριώτατε.

Ιστίω πτερούμενος, τώ τού Σταυρού διεπέρασας, τού βίου τό πέλαγος, Μάρτυς πανάριστε, καί τόν άεύδιον, κατέλαβες λιμένα, της άνω λαμπρότητος, Κλήμη πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Αγίασον Δέσποινα, τήν Ταπεινήν μου διάνοιαν, η τόν υπερούσιον, Λόγον κυήσασα, καί υπάρχουσα, πασών αγιωτέρα, τών άνω Δυνάμεων, Θεοχαρίτωτε.

Ο Κανών τού Αγίου Πέτρου, ού η Ακροστιχίς (άνευ τών Θεοτοκίων).

Εγκωμιάζω τόν τρισόλβιον Πέτρον. Θεοφάνους.

Ωδήα' Ήχος πλ. δ'

«Άσωμεν τώ Κυρίω πάντες λαοί, τώ εν θαλάσση Ερυθρά, τόν Φαραώ βυθίσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Εν τοίς φωτεινοτάτοις, τήν διαγωγήν έχων σκηνώμασι, φωτισμόν μοι παράσχου, ταίς πρεσβείαις σου Πέτρε πανόλβιε.

Γνώσει μεμυημένος, καί ιερωσύνη λαμ πρυνόμενος, παμμακάριστε Πέτρε, τώ Χριστώ προσηνέχθης δι' αίματος.

Κόσμος πεποικιλμένος, καί πολυτελές ώσπερ ανάθημα, τή σεπτή Εκκλησία, πρός Θεού εδωρήθης Μακάριε.

Θεοτοκίον

Άχραντε Θεοτόκε, η σεσαρκωμένον τόν αϊδιον, καί υπέρθεον Λόγον, υπέρ φύσιν τεκούσα υμνούμεν σε.

Τού Αγίου Κλήμεντος

Ωδή γ'

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός ενυποσάτω σοφία Χριστέ, ου γάρ έστιν άγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Σέ πρός τό φέγγος, τής τού Θεού ωδήγησε γνώσεως, ο τού κόσμου διαυγής, καί καθαρώτατος ήλιος, Πέτρος ο θαυμάσιος, Θεομακάριστε.

Σταγόσι θείων, διδαχών αρδευθείς τήν καρδίαν σου, τών τού Πέτρου ποταμός, ναμάτων πλήρης τού Πνεύματος, Μάρτυς εχρημάτισας, Θεομακάριστε.

Εν χείλεσί σου, εξεχύθη η χάρις τού Πνεύματος, όθεν έβλυσας κρουνούς,

θεογνωσίας Αοίδιμε, καί πάσαν κατήρδευσας, τήν Εκκλησίαν Χριστού.

Θεοτοκίον

Κυριοτόκε, η Θεόν απορρήτως κυήσασα, τόν Σωτήρα τού παντός, αυτόν δυσώπει σωθήναί με, πάθεσιν εκάστοτε περιαντλοόμενον.

Τού Αγίου Πέτρου

Ουκ έστιν άγιος

Ανήλθες οχούμενος τώ σώ αίματι, ώς εν άρματι Όσιε, πρός τά ουράνια, ένθα πρόδρομος ημών, Χριστός εισελήλυθεν, ο μόνος αναμάρτητος.

Ζωήν τήν επίκηρον καταλέλοιπας, καί ζωήν τήν ακήρατον εύρες Μακάριε, ένθα στεφανηφόρος χορεύων ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ως φοίνιξ εξήνθησας ευφορώτατος, ώς ελαία κατάκαρπος, ώφθης θεόπνευστε, εν αυλαίς τού Κυρίου, ώς σμύρνα καί λίβανος, ως μύρον ευωδέστατον.

Θεοτοκίον

Παρθένος έτεκες απειρόγαμε, καί Παρθένος έμεινας, Μήτηρ απείρανδρε Θεοτόκε Μαρία, Χριστόν τόν Θεόν ημών, ικέτευε τού σωθήναι ημάς.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν άγιος ως ο Κύριος, καί ουκ έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών, όν υμνεί πάσα κτίσις, ουκ έστι σοι όμοιος, δεδοξασμένε Κύριε».

Κοντάκιον τού Αγίου Πέτρου

Ήχος γ’ Η Παρθένος σήμερον

Ορθοδόξοις δόγμασι, τήν ΕΚκλησίαν φαιδρύνας, υπέρ ταύτης ήθλησας, Θεομακάριστε Πέτρε, Άρειον τόν αποστάτην καταδιώξας, όθεν σου τήν παναγίαν μνήμην τελούντες, Ορθοδόξως εκβοώμεν, Χαίροις ώ Πέτρε, η πέτρα τής πίστεως.

Ο Οίκος

Επί τήν θαυμαστήν Αλεξάνδρειαν σπεύδοντες πορευθώμεν τώ νοϊ, καί κατίδωμεν πράγματα μεγάλα καί ξένα εκείσε τελεσθέντα, πώς εις θυσίαν εαυτόν τίθησιν ως πρόβατον άκακον, οι εράρχης καί μέγας πρόβολος Πέτρος, ο νυνί συγκαλεσάμενος ημάς ενταύθα, καί τήν αγίαν κάραν προθέμενος αυτού, καθάπερ έδεσμα σεπτόν, ή τρυφήσαντες νύν, ορθοδόξως αυτώ βοώμεν, Χαίροις ώ Πέτρε, η πέτρα τής πίστεως.

Κάθισμα τού αγίου Κλήμεντος

Ήχος πλ. δ’

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ως πολύφορον κλήμα επί τής γής, απλωθείς τών βασάνων κατατομή, ωραίους εξήνθησας, αξιάγαστε βότρυας, σωτηρίου γλεύκος, αεί αποστάζοντας, καί καρδίας πάντων, πιστών κατευφραίνοντας, όθεν συνελθόντες, τήν αγίαν σου μνήμην, τελούμεν γηθόμενοι, τόν Χριστόν

μεγαλύνοντες, Ιεράρχα πολύαθλε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Αγίου Πέτρου, όμοιον

Εκ τής άνωθεν ψήφου τής τού Χριστού, ηγησάμενος ποίμνης επί νομάς, ευζώους εποίμανας, τών πανσόφων δογμάτων σου, απελάσας Άρειον, ως λύκον ανήμερον, επιβάντα ταύτης, αθέοις διδάγμασιν, όθεν τήν ψυχήν σου δεδωκώς υπέρ ταύτης, ποιμήν ανηγόρευσαι, ως ο Κύριος έφησεν, Ιεράρχα μακάριε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν… Τής εορτής

Ήχος δ’ Κατεπλάγη Ιωσήφ

Πρό συλλήψεως Αγνή, καθηγιάσθης τώ Θεώ, καί τεχθείσα επί γής, δώρον προσήχθης νύν αυτώ, αποπληρούσα πατρώαν επαγγελίαν, Τώ θείω δέ Ναώ, ώς θείος όντως ναός, εκ βρέφους καθαρώς, μετά λαμπάδων φαιδρών, αποδοθείσα ώφθης δοχείον, τού απροσίτου καί θείου Φωτός, Μεγάλη όντως η πρόοδός σου, μόνη Θεόνυμφε καί αειπάρθενε.

Τού Αγίου Κλήμεντος

Ωδή δ’

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διεσωσε, τούς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Λαμπρυνθείς σου τήν καρδίαν, ταίς ακτίσι τού Πνεύματος, ευσεβέσι λόγοις, πάντων τάς ψυχάς κατελάμπρυνας, τό τής αγνοίας δέ σκότος τό βαθύτατον, απεδίωξας τών ειδωλομανών Ιερώτατε.

Η κατάκαρπος ως κλήμα, εκβλαστάνει σε άμπελος, Ιησούς Παμμάκαρ, φέρων επιγνώσεως βότρυας, εν τοίς ληνοίς μαρτυρίου οίνον βλύζοντας, τάς καρδίας πάντων, πιστών τόν ευφραίνοντα.

Μεμακάρισαι γνησίως, μαθητεύσας τώ κήρυκι, μεμαθητευμένω, Λόγω μακαρίσαντι Πάνσοφε, τούτον αξίως λαβόντα αποκάλυψιν, εκ Πατρός ουρανίου σαφώς, ως θερμότατον.

Θεοτοκίον

Αναπλάττεις συντριβείσαν, καί φθορά υποκύψασαν, τήν βροτείαν φύσιν, Άχραντε Θεόν σωματώσασα, καί υπέρ φύσιν τεκούσα απειρόγαμε, ώ κραυγάζομεν, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Τού Αγίου Πέτρου

Εξ όρους κατασκίου

Τήν τών αρετών οδεύων τρίβον Πάτερ, έφθασας μονάς τάς άνω θεοφόρε, ιερωσύνης τώ χρίσματι διαπρέπων, καί μαρτυρίου λάμπων αίματι.

Όμβροις καί κρουνοίς τών σών αιμάτων Μάκαρ, έσβεσας ημίν, τήν κάμινον τής πλάνης, καί διωκόντων ηφάνισας τήν ομίχλην, Ιερομάρτυς αξιάγαστε.

Νέος τις Πέτρος εδείχθης ημίν όντως, αποστολικοίς χαρίσμασιν εκλάμπων, ιερουργός τε καί μάρτυς τών παθημάτων, τών τού Δεσπότου σου Πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Χαίροις παρ' ημών αγία Θεοτόκε, Χαίρε η χαράν κυήσασα τώ κόσμω, Χαίρε η μόνη αντίληψις τών ανθρώπων, Χαίρε τό πάντων περιτείχισμα.

Τού Αγ. Κλήμεντος

Ωδή ε'

«Ασεβείς ουκ όψονται τήν δόξαν σου Χριστέ, αλλ' ημείς σε Μονογενές, Πατρικής απαύγασμα δόξης θεότητος, εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε Φιλάνθρωπε».

Μαρτυρίου αίματι φοινίξας ιερώς, τήν στολήν σου τήν ιεράν, λαμπροτέραν Ένδοξε, εναπετέλεσας, μεθ' ής εις τά Άγια, τών Αγίων προσεχώρησας.

Αναιμάκτους έθυσας θυσίας τώ Χριστώ, τώ τυθέντι υπέρ ημών, καί τυθείς προσήνεξαι, τούτω ως σφάγιον, καθαρόν καί άμωμον, Αθλητά Θεομακάριστε.

Ρώμης προεδρεύσαντα, ως Πέτρου φοιτητήν, καί τήν ποίμνην τήν ιεράν, ιερώς ποιμάναντα ώ Ιερώτατε, η Σιών η άνω σε, νύν πολίτην προσελάβετο.

Θεοτοκίον

Την αγνήν αγνεύοντι, τιμήσωμεν νοϊ, καλλονήν τήν τού Ιακώβ, ταίς ενθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, ευσεβώς υμνήσωμεν, ώς Μητέρα τού Θεού ημών.

Τού Αγίου Πέτρου

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε

Τή πέτρα ερεισθείς τή τής πίστεως, Αθλοφόρε, ακλινής διέμεινας, εν πειρασμών περιστάσεσι.

Ρομφαία τή φλογίνη τού Πνεύματος, Ιεράρχα, Άρειον τόν βλάσφημον, τή θεία ψήφω κατέσφαξας.

Ισχύϊ κρατυνόμενος Ένδοξε, τού Σωτήρος, τού εχθρού τήν δύναμιν, καί τήν ισχυν Κατεπάτησας.

Θεοτοκίον

Κατεύνασον τόν άστατον κλύδωνα, τών παθών μου, η Θεόν κυήσασα, τόν κυβερνήτην καί Κύριον.

Τού Αγίου Κλήμεντος

Ωδή ς’

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Υποβάθραν, καί θεμέλιον Πέτρου τά λόγια, κεκτημένος, σεαυτόν εδομήσω ως έμψυχον, τής Τριάδος οίκον, καί ναούς τών ειδώλων κατέρραξας.

Συρόμενος, επί γής ώσπερ λίθος κεκύλισαι, καί τής πλάνης, τό οχύρωμα όλον συνέτριψας, Ιεράρχα Κλήμη, Αθλοφόρε Χριστού γενναιότατε.

Απείληφας, τούς τής νίκης στεφάνους γηθόμενος, ως νικήσας, τοίς αγώσιν εχθρού τά παλαίσματα, Ιερομαρτύρων, ιερόν καί σεπτόν ακροθίνιον.

Θεοτοκίον

Μεμύηται, Ησαϊας τό βάθος τού τόκου σου, καί Παρθένον, εν γαστρί σου εκήρυξεν έχουσαν, τόν δι’ ευσπλαγχνίαν, σαρκωθέντα εκ σού Απειρόγαμε.

Τού Αγίου Πέτρου

Χιτώνά μοι παράσχου

Σωφρόνως καί δικαίως τώ Θεώ, σύ πολιτευσάμενος, τέλος μακάριον, παρ’ αυτού εκομίσω Παμμακάριστε.

Ολόκληρον θυσίαν καί δεκτήν, σαυτόν προσενήνοχας, Πέτρε θεσπέσιε, τώ θυσίαν διά σέ γενομένω Θεώ.

Λογίων τών τού Πνεύματος πλησθείς, Πνεύματι κινούμενον, όργανον γέγονας, μελωδών Θεοφάντορ τά απόρρητα.

Θεοτοκίον

Ναόν σε τού Θεού καί κιβωτόν, καί παστάδα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, Θεοτόκε οι πιστοί καταγγέλλομεν.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον τών Αγίων
Ήχος δ’ Επεφάνης σήμερον

Εκκλησίας άσειστοι, καί θείοι πύργοι, ευσεβείας ένθεοι, στύλοι ως όντες κραταιοί, Κλήμη σύν Πέτρω πανεύφημοι, υμών πρεσβείαις, φρουρείτε τούς άπαντας.

Ο Οίκος

Απεριτρέπτω καί στερρά σεπτή ομολογία οι λάμψαντες εν κόσμω, καί φαίνοντες αρρήτως, σήμερον χαίρουσι καλώς, Κλήμης, τό ωραίον όντως

κλήμα τού Χριστού, τό τρέφον κόσμον βότρυσι τοίς τής θεογνωσίας, Πέτρος τε, η εδραία καί άθραυστος πέτρα τών δογμάτων τού Σωτήρος, Αμφότεροι τής θείας χάριτος οι λατρευταί, καί μύσται τής αρρήτου σοφίας, καί τής σεπτής Εκκλησίας οι προστάται οι θερμοί, οι βοηθούντες τοίς κάμνουσι παντοίοις δεινοίς, καί σώζοντες τούς βοώντας, Υμών πρεσβείαις, φρουρείτε τούς άπαντας.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Κλήμεντος Επισκόπου Ρώμης.

Στίχοι

Βληθείς ο Κλήμης εις βυθόν σύν αγκύρα,
Πρός Χριστόν ήκει, άγκυραν τήν εσχάτην.

Τή αύτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Πέτρου, Επισκόπου Αλεξανδρείας.

Στίχοι

Άρρηκτος ήν τήν πίστιν ο τμηθείς Πέτρος,
Ός ειδε Χριστού τήν στολήν ερρηγμένην.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγυος Μάλχος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Οι ψυχοπομποί συγκατέπτησαν νόες,
Ψυχήν απάξαι Μάλχε τήν σήν Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Καρίων εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

θείς πάντα πόρρω Καρίων ψυχής κάραν,
Ήθλησε νώ νήφοντι μέχρι καί τέλους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ερμογένης, Επίσκοπος Ακραγαντίνων, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Απάρας Ερμόγενες ανθρώπων γένους,
Κατήσχυνας φρύαγμα δαιμόνων γένους.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Φιλούμενος καί Χριστοφόρος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Φιλούμενον τέμνουσι καί Χριστοφόρον,
Αυτώ φανέντας πράγματι Χριστού φίλους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ευγένιος, εν οπή τείχους βληθείς τής εισόδου πηλώ αναφραγείσης, τελειούται.

Στίχοι

Μάτην οπή ως κλείθρα τόν πηλόν φέρεις.

Ευγενίω γάρ πρός Θεόν τρίβος γίνη.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Προκόπιος καί Χριστοφόρος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Ο Προκόπιος «Ως εγώ Χριστοφόρε,
Θού καί σύ, φησίν, εις τομήν τόν αυχένα».

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αλεξάνδρου τού εν Κορίνθω, καί τού Οσίου Πατρός η μών Γρηγορίου τού εν τή Χρυσή Πέτρα ασκήσαντος, ός ώρμητο εκ τών τής Ανατολής μερών, καί ελθων κατώκησεν εν τή ρηθείση Πέτρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τού εν Αντιοχεία.

Στίχοι

Δώρον Θεού τέμνουσι Μάκαρ σε ξίφει,
Δώρον Θεώ φέροντα αίμα τραχήλου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αγίου Κλήμεντος

Ωδή ζ'

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Πυρακτούμενος τώ ζήλω τώ τής πίστεως, πύρ απετέφρωσας, τής αθεϊας Σοφέ, πιστούς δέ εφώτισας, φόβω κραυγάζοντας, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Εκ τής Ρώμης τάς αλύσεις περικείμενος, ώσπερ ορμίσκους χρυσούς, διά θαλάσσης αθλών, Χερσώνα κατέλαβες, ένθα διήνυσας, τό μαρτυριον, καί τούς στερρούς αγώνάς σου, τού Χριστού Ιερομύστα.

Λύρα ώφθης τό σωτήριον πανόλβιε, μέλος φωνούσα ημίν, καί καταθέλγουσα, καρδίας πρός ένθεον, τών μελωδούντων πιστώς, Μάρτυς έρωτα, Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ο τοίς πάσι παρεχόμενος βουλήματι, τό είναι Πάναγνε, εκ σού αρχήν χρονικήν, λαμβάνει καί τίκτεται, λύων τά χρόνια, παραπτώματα, τής συμπεσούσης Άχραντε, τών βροτών ρευστής ουσίας.

Τού Αγίου Πέτρου

Παίδες θεοσεβείς

Βίω θεοπρεπεί λελαμπρυσμένος, καί θείω φωτί καταλαμπόμενος, ουρανίων αδύτων, επέβης γηθόμενος, καί βοών Σοφέ τώ ποιήσαντι, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ίνα περιφανώς ευαρεστήσης, Χριστώ τώ Θεώ Θεομακάριστε, ταίς χερσί τών ανόμων, σαυτόν παραδέδωκας, εκουσίως ψάλλων πανόλβιε, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Όλος πεφωτισμένος ηξιώθης, ιδείν τόν Χριστόν σοι προμηνύοντα, τόν αυτού τόν χιτώνα, δεινώς διαρρήξαντα, υφαντόν τόν άνωθεν Όσιε, Ευλογητός εκβοών, ο τών Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον

Μήτραν τήν σήν υπέδυ Θεοτόκε, ο ουρανούς οικών καί περιέχων καί εκτρέφεται γάλα, μαζών σου ο τρέφων νύν, πνοήν πάσαν νεύματι, ψάλλουσαν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Αγίου Κλήμεντος

Ωδή η'

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Υφαντόν εκ τής άνωθεν χάριτος, απεκδύσει πηλίνου τού σώματος, περιεβάλου ένδοξε, αφθαρσίας χιτώνα, καί εις τά άνω κατοικείς, Ιεράρχα βασίλεια.

Συνετάφη σοι Μάρτυς πολύαθλε, τά κλοιά οίς δεσμούμενος έλυσας, τήν πλάνην τού αλάστορος, Ιεράρχα κραυγάζων, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Εμερίσθη υγρά η αμέριστος, καί οδόν εισιούσιν η άβατος, θαυματουργία κρείττονι, δωρουμένη ωράθη, ένθα τό θείον, Ιεράρχα σού σώμα κατάκειται.

Βυθισθείσαν ψυχήν μου τοίς πάθεσιν, ο βυθόν κατοικήσαι ελόμενος, μετά ταφήν καί νέκρωσιν, επανάγαγε Μάρτυς, ταίς ζωηφόροις, καί σεπταίς καί ενθέοις δεήσεσιν.

Θεοτοκίον

Ωφρικτού καί αρρήτου θεάματος εν γαστρί κατοικεί ο αχώρητος, καί σάρξ ατρέπτως φαίνεται, καί θεοί με δι' οίκτον, καί τήν τεκούσαν, μετά τόκον φυλάττει αγνεύουσαν.

Τού Αγίου Πέτρου

Τόν εν όρει, αγίω
Νεμομένην, ανέστειλας τήν λύμην, τής Αρείου, κακίστης βλασφημίας, τής τών Πιστών εκκόψας ομηγύρεως, καί αποδιώξας, τών τής Εκκλησίας, θεόφρον περιβόλων.

Πρωτοστάτης χορού τών Αποστόλων, Πέτρος ώφθη, ο θείος Κορυφαίος, στύλος Μαρτύρων, γέγονας δέ πάνσοφε, Πέτρε θεοφόρε, καί ιερουργός τε, τών θείων μυστηρίων.

Εμυήθης, εκ θείας επιπνοίας, τών μελλόντων, τήν γνώσιν θεορρήμον, καί τήν εκ γής προέγνως σου μετάστασιν, διά μαρτυρίου, πρός τόν εν υψίστοις, Θεόν Πέτρε θεόφρον.

Θεοτοκίον

Μετά τόκον, Παρθένος διαμένεις, ως πρό τόκου, Παρθένε Θεοτόκε, τόν Πλαστουργόν τής κτίσεως γεννήσασα, όθεν σέ υμνούμεν, καί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω, τόκον τον τής Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Αγίου Κλήμεντος

Ωδή θ’

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν, σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ιδού σε χοροί Πατριαρχών συνόμιλον, Κλήμη ένδοξε δεξάμενοι, πόθω αγάλλονται απαύστως, μεθ’ ών συνεπευφραίνονται Μάρτυρες, Απόστολοι Προφήται καί Δίκαιοι, οι απ’ αιώνος αξιάγαστε.

Ωριμόν σε βότρυν τής ζωής προσήγαγε, γεωργία τή τού Πνεύματος, Πέτρος ως κλήμα τής αμπέλου, υπάρχων Ιησού τού Θεού ημών, καί οίνον ευσεβείας απέσταξας, τής αθεϊας μέθην παύοντα.

Σοφίας καί χάριτος πλησθείς ανέβλυσας, διδαγμάτων Πάτερ άβυσσον, καί ιαμάτων θεία ρείθρα, δι’ ών τούς ποταμούς τών παθών ημών, ξηραίνεις επομβρίαις τού Πνεύματος, Κλήμη Μαρτύρων εγκαλλώπισμα.

Η θεοφεγγής καί ιερά καί εύσημος, καί αγία καί περίβλεπτος, καί ευκλεής καί φωτοφόρος εφέστηκεν η μνήμη σου Ένδοξε, καρδίας καί ψυχάς κατευφραίνουσα, τών κατά χρέος ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Φέρεις εν αγκάλαις τόν Θεόν ως πύρινος, Παναγία θρόνος άχραντος, φύσιν

βροτείαν ειληφότα, καί ταύτη συμπλακέντα καθ’ ένωσιν, απόρρητον δι’ οίκτον αμέτρητον, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τού Αγίου Πέτρου

Τόν προδηλωθέντα

Τόν προορισθέντα αγίως ιερατεύειν, καί ιερωσύνης τέλος ευκλεώς ειληφότα, καί Χριστού μιμησάμενον πάθος, Πέτρον τόν θεσπέσιον υμνήσωμεν.

Ράβδω στηριχθέντα δυνάμεως τού Κυρίου, καί ιερουργήσαντα, καί ιερουργηθέντα, καί Χριστώ προσαχθέντα θυσίαν, Πέτρον τόν θεσπέσιον υμνήσωμεν.

Όλη συγκραθέντα τή αίγλη τή τής Τριάδος, καί τώ φανοτάτω ταύτης ενηδόμενον φέγγει, καί ήμίν σωτηρίαν αιτούντα, Πέτρον τόν θεόληπτον υμνήσωμεν.

Νέμοις μοι αφθόνως ψυχής μου τήν σωτηρίαν, ως γάρ ιεράρχης έχεις εξουσίαν τού λύειν, καί δεσμείν τών πταισμάτων ευθύνας, ταίς σαίς ικεσίαις Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Σύ εί Θεοτόκε τά όπλα ημών καί τείχος, σύ εί η αντίληψις τών εις σέ προστρεχόντων, σέ καί νύν εις πρεσβείαν κινούμεν, ίνα λυτρωθώμεν τών εχθρών ημών.

Ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα εν όρει τώ Νομοθέτή, εν πυρί καί βάτω τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον τών Αγίων
Γυναίκες ακουτίσθητε

Νύν εύσημος επέφανεν, ημίν ημέρα φέρουσα, τούς ευκλεείς διαδόχους, τών ιερών Αποστόλων, Πέτρον άμα καί Κλήμεντα, τούς κήρυκας τής πίστεως, καί αηττήτους Μάρτυρας, ών τήν ετήσιον μνήμην, πιστώς τελέσωμεν πάντες.

Τής Εορτής

Ήν πάλαι προκατήγγειλε, τών Προφητών ο σύλλογος, στάμνον καί ράβδον καί πλάκα καί αλατόμητον όρος, Μαρίαν τήν θεόπαιδα, πιστώς ανευφημήσωμεν, σήμερον γάρ εισάγεται, είς τά Άγια τών Αγίων, ανατραφήναι Κυρίω.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων.

Ήχος πλ. α’ Χαίροις ασκητικών

Χαίροις τό φωταυγές καί τερπνόν, τού θείου Πνεύματος Σοφέ καταγώγιον, τό

κλήμα τό ταίς αρδείαις, ταίς μυστικαίς γεγονός, ευθαλές παμμάκαρ καί πολύφορον, εξ ού εναπέσταξε, διδαγμάτων σωτήριον, γλεύκος ποτίζον, καί ευφραίνον εκάστοτε, τών τιμώντων σε, τάς καρδίας πανόλβιε, Μάρτυς ακαταγώνιστε, ουράνιε άνθρωπε, τής Εκκλησίας ο στύλος, τών ευσεβών τό κραταίωμα, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Χαίροις η τών δογμάτων πηγή, ο τών αρρήτων ερμηνεύς γραφικώτατος, η γνώσις τών αποκρύφων, τής Εκκλησίας στερρός, στύλος τε καί βίος απερίτρεπτος, κανών ακριβέστατος, μυστογράφς σοφώτατος, εύστομος γλώσσα, πάσαν αίρεσιν τέμνουσα, ώσπερ μάχαιρα, οξυτάτη καί δίστομος, όργανον τό ηδύφθογγον, ο νούς ο ουράνιος, Κλήμη Μαρτύρων τό κλέος, τών ιεράθλων εδραίωμα, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Έχων τόν ευσεβή λογισμόν, διαφερόντως, τών παθών αυτοκράτορα, υπέστης απεριτρέπτως, τήν διά ξίφους πικράν, τελευτήν Παμμάκαρ καί τόν θάνατον, δι' ού τής ενθέου, μακαριότητος έτυχες καί τής γλυκείας, τού Σωτήρος μεθέξεως, καί τερπνότητος, απολαύειν ηξίωσαι, Πέτρε μακαριώτατε, η πέτρα τής πίστεως, κλέος τών θείων Μαρτύρων, ιεραρχών εγκαλλώπισμα, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Λάμπων ιερωσύνης στολή, καί μαρτυρίου τώ στεφάνω κοσμούμενος, παρέστης Χριστώ τώ πάντων, Αρχιερεί καί Θεώ, καί αναδειχθέντι πρωτομάρτυρι, διπλούν κομισάμενος, παρ' αυτού καί τό έπαθλον, όν ωμολόγεις, τώ Πατρί ομοούσιον, καί συνάναρχον, τώ τεκόντι καί σύνθρονον, Άρειον τόν δυσώνυμον, εκκόψας πανόλβιε, καί απορρήξας εισάπαν, τής τών πιστών ομηγύρεως, καί νύν εκδυσώπει, Πάτερ κόσμω δωρηθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα… Καί νύν… Ήχος δ'

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, η Θεοτόκος, εν ναώ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τά τών Αγίων Άγια αγάλλονται, καί ο χορός τών Αγγέλων, μυστικώς πανηγυρίζει, μεθ' ών καί ημείς εορτάζοντες σήμερον, σύν τώ Γαβριηλ εκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, ο έχων τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Φώς σε τό τριλαμπές, ανάψαν Θεοτοκε, εν τώ Ναώ τής δόξης, ουράνιον τροφήν σοι, εκπέμπει μεγαλύνον σε.

Στίχ. Απενεχθήσονταιτώ Βασιλεί.

Ρίζης μέν έκ Δαυϊδ, εβλάστησας Παρθένε, Γαβριήλ δέ τό Χαίρε, κομίζων σοι εβόα, Θεόν δή τέξη πάναγνε.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσυνη.

Εύγε τής ιεράς, καί θείας ξυνωρίδος, Ιωακείμ καί Άννης, αφ' ών Αγνή τεχθείσα, προσήχθης νύν τώ κτίστη σου.

Δόξα… Καί νύν... Όμοιον

Πύλαι τών ουρανών, εισδέξασθε Παρθένον, Μαρίαν απειράνδρως, Αγνήν τήν Θεοτόκον, εξ ής βροτών η λύτρωσις.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμην επιτελούμεν τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος τού Χριστού καί Πανσόφου Αικατερίνης, καί τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου.

Εν ταύτη τή ημέρα αποδίδοται καί η Εορτή τών Εισοδίων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, Στιχολογούμεν τήν α' Στάσιν τού, Μακάριος ανήρ.

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τής Εορτής γ' καί τής Αγίας γ'.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος α'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Σήμερον πιστοί χορεύσωμεν, εν ψαλμοίς καί ύμνοις, τώ Κυρίω άδοντες, τιμώντες καί τήν αυτού, ηγιασμένην σκηνήν, τήν έμψυχον κιβωτόν, τήν τόν αχώρητον Λόγον χωρήσασαν, προσφέρεται γάρ Θεώ, υπερφυώς τή σαρκί νηπιάζουσα, καί Αρχιερεύς ο μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, ευφραινόμενος ταύτην, ώς Θεού κατοικητήριον.

Σήμερον ναός ο έμψυχος, τής αγίας δόξης, Χριστού τού Θεού ημών, η μόνη εν γυναιξίν, ευλογημένη αγνή, προσφέρεται τώ Ναώ τώ νομικώ κατοικείν εις τά Άγια, καί χαίρουσι σύν αυτή, Ιωακείμ καί η Άννα τώ πνεύματι, καί παρθενικαί χορείαι, τώ Κυρίω άδουσι, ψαλμικώς μελωδούσαι, καί τιμώσαι τήν Μητέρα αυτού.

Σύ τών Προφητών τό κήρυγμα, Αποστόλων δόξα, καί Μαρτύρων καύχημα, καί πάντων τών γηγενών η ανακαίνισις, Παρθένε Μήτηρ Θεού, διά γάρ σού τώ Θεώ κατηλλάγημεν, Διό τιμώμεν τήν σήν, εν τώ ναώ τού Κυρίου

προέλευσιν, καί σύν τώ Αγγέλω πάντες, ψαλμικώς τό Χαίρέ σοι, τή πανσέμνω βοώμεν, τή πρεσβεία σου σωζόμενοι.

Τής Αγίας Ήχος ο αυτός
Τών ούρανίων ταγμάτων

Σήμερον τέρπεται πόλις η Αλεξάνδρεια, τά σπάργανά σου Μάρτυς, εν τώ θείω ναώ σου, κατέχουσα προφρόνως, διό καί ημείς, ευσεβώς εορτάζομεν, Αικατερίνα τήν μνήμην σου τήν σεπτήν, υπερεύχου τών τιμώντων σε.

Αικατερίνης τήν μνήμην νύν εορτάσωμεν, αυτή γάρ όντως πάσας, τού εχθρού τάς δυνάμεις, εν λόγω τε καί έργω, καθείλε στερρώς, καί Ρητόρων τήν ένστασιν, Αλλά δεήσεσι ταύτης ρύσαι ημάς, ο Θεός εκ τών αιρέσεων.

Χαίροις πανένδοξε Μάρτυς Αικατερίνα σεμνή, εν τώ Σινά γάρ όρει, εν ώ είδε τήν βάτον, Μωσής μη φλεγομένην, εν τούτω Χριστός, τό θεάρεστον σκήνός σου, νύν μεταθείς σε φυλάττει έως καιρού, τής δευτέρας παρουσίας αυτού.

Δόξα… Τής Αγίας Ήχος β’

Χαρμονικώς τή πανηγύρει, τής θεοσόφου Μάρτυρος Αικατερίνης, συνδράμωμεν ώ φιλομάρτυρες, καί ταύτην τοίς επαίνοις, ως άνθεσι καταστέψωμεν, Χαίροις βοώντες αυτή, η τών φληνάφων Ρητόρων, τήν θρασυστομίαν ελέγξασα, ως απαιδευσίας ανάπλεων, καί τούτους πρός πίστιν θείαν χειραγωγήσασα, Χαίροις η τό σώμα πολυπλόκοις βασάνοις εκδούσα, δι’ αγάπην τού Ποιητού σου, καί μή καταβληθείσα, ώς άκμων ανάλωτος, Χαίροις η ταίς άνω μοναίς, αντάξια τών πόνων εισοικισθείσα, καί δόξης αιωνίου κατατρυφήσασα, ής εφιέμενοι οι υμνωδοί σου, τής ελπίδος μή εκπέσοιμεν.

Καί νύν... Τής Εορτής
Ήχος πλ. δ’

Μετά τό τεχθήναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου εν Ναώ Κυρίου, τού ανατραφήναι εις τά Άγια τών Αγίων, ως ηγιασμένη, Τότε καί Γαβριήλ απεστάλη, πρός σέ τήν πανάμωμον, τροφήν κομίζων σοι, Τά ουράνια πάντα εξέστησαν, ορώντα τό Πνεύμα τό Άγιον εν σοί σκηνώσαν, Διό άσπιλε αμόλυντε, η εν ουρανώ καί επί γής δοξαζομένη, Μήτηρ Θεού, σώζε τό γ ένος ημών.

Είσοδος, τό, Φώς ιλαρόν, Τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Προφητείαις Ησαϊου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 43, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τά έθνη συνήχθησαν άμα καί συναχθήσονται άρχοντες εξ αυτών, Τίς αναγγελεί ταύτα εν αυτοίς; ή τά εξ αρχής, τίς ακουστά ποιήσει ημίν, Αγαγέτωσαν τούς μάρτυρας αυτών, καί δικαιωθήτωσαν, Καί ειπάτωσαν αληθή, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καί εγώ μάρτυς Κύριος ο Θεός, καί ο παίς, όν εξελεξάμην, ίνα γνώτε καί Πιστεύσητε, καί συνήτε, ότι εγώ ειμι,

Εμπροσθέν μου ουκ εγένετο άλλος Θεός, καί μετ εμέ ουκ έσται, Εγώ ειμι ο Θεός, καί ουκ έστι πάρεξ εμού ο σώζων. Εγώ ανήγγειλα καί έσωσα, ωνείδισα, καί ουκ ήν εν ημίν αλλότριος. Υμείς εμοί μάρτυρες, καί εγώ Κύριος ο Θεός, ότι απ' αρχής εγώ ειμι, καί ουκ έστιν ο εκ τών χειρών μου εξαιρούμενος. Ποιήσω, καί τίς αποστρέψει αυτό. Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός, ο λυτρούμενος ημάς, ο Άγιος Ισραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι. Καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, καί ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας, οι πεποιθότες επ' αυτόν, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί έν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αίωνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήψονται τό βασίλειον τής ευπρεπείας, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τώ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονας, πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνευμαδυνάμεως, καί ως λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς, καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν, Βασιλείς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί περάτων γής, ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών, ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Εις τήν Λιτήν

Δόξα… Τής Αγίας Ήχος β’

Ως αλάβαστρον μύρου, τό αίμά σου προσενήνοχας τώ σώ Νυμφίω Χριστώ Αικατερίνα αθληφόρε αήττητε, αντάμειψιν δέ είληφας στέφος άφθαρτον, παρ’ αυτού αξιάγαστε. Όθεν καί Ρητόρων τήν θρασυστομίαν απήμβλυνας, καί

τούτους πρός θεογνωσίαν αφείλκυσας, καί τόν τού μαρτυρίου στέφανον εκομίσαντο, σύν Βασιλίσση τή σοφή, Διό πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Τής Εορτής Ήχος δ’

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, η Θεοτόκος, εν Ναώ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τά τών Αγίων Άγια αγάλλονται, καί ο χορός τών Αγγέλων, μυστικώς πανηγυρίζει, μεθ’ ών καί ημείς εορτάζοντες σήμερον, σύν τώ Γαβριήλ εκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, ο έχων τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, τά τής Εορτής, ή τά παρόντα τού Αγίου Μερκουρίου Προσόμοια Στιχηρά.

Ήχος δ’

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Συμμαχία τού Πνεύματος, Αθλοφόρε Μερκούριε, καταγωνισάμενος τόν αντίπαλον, ως στρατιώτης αήττητος, τώ όπλω τής πίστεως, μυριάδας νοητών, Αιθιόπων διέκοψας, καί τελέσας σου, τόν αγώνα νομίμως μετά πάντων, Αθλητών εστεφανώθης, Μεγαλομάρτυς πανόλβιε.

Στίχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσεί κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Ουρανόθεν σοι Άγγελος, τάς πληγάς σου ιώμενος, απεστάλη νεύματι θείου Πνεύματος, υφ’ ού ρωσθείς αξιάγαστε, ταίς σούβλαις κεντούμενος, πυρωθείσαις δολερώς, εκαρτέρεις κρεμάμενος, καί τεινόμενος, καί δεσμούμενος λίθω βαρυτάτω, καί τοίς αίμασί σου Μάρτυς, περιρρεόμενος πάντοθεν.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Βασιλεί στρατευόμενος, επιγείω Μερκούριε, υπ’ αυτού τε δαίμοσι κελευόμενος, θύειν θεόφρον μακάριε, βασάνους υπήνεγκας, καί κατάφλεξιν πυρός, καί τόν βίαιον θάνατον, καί ανέδραμες, πρός Χριστόν στεφηφόρος, καί συνήφθης, ταίς αγέλαις τών Μαρτύρων, υπέρ τού κόσμου δεόμενος.

Δόξα… Τής Αγίας Ήχος β’

Βαβύλα

Βίον άϋλον εξησκημένη, βήμα άθεον καταλαβούσα, έστης τροπαιοφόρος Αικατερίνα σεμνή, ανθηφορούσα τού Θεού τήν λαμπρότητα, καί τό θείον σθένος ενδεδυμένη, δόγμα τυράννου κατεμυκτήρισας, καί ρητόρων έπαυσας, τάς φληνάφους ρήσεις Πολύαθλε.

Καί νύν… Τής Εορτής Ήχος πλ. β’

Σήμερον τά στίφη τών πιστών συνελθόντα, πνευματικώς πανηγυρίσωμεν, καί τήν θεόπαιδα Παρθένον καί Θεοτόκον, εν Ναώ Κυρίου προσαγομένην

ευσεβώς ανευφημήσωμεν, τήν προεκλεχθείσαν εκ πασών τών γενεών, εις κατοικητήριον τού Παντάνακτος Χριστού, καί Θεού τών όλων, Παρθένοι, λαμπαδηφορούσαι προπορεύεσθε, τής Αειπαρθένου τιμώσαι, τήν σεβάσμιον πρόοδον, Μητέρες, λύπην πάσαν αποθέμεναι, χαρμονικώς συνακολουθήσατε, υμνούσαι τήν Μητέρα τού Θεού γενομένην, καί τής χαράς τού κόσμου τήν πρόξενον, Άπαντες ούν χαρμονικώς, τό Χαίρε σύν τώ Αγγέλω εκβοήσωμεν, τή Κεχαριτωμένη, τή αεί πρεσβευούση, υπέρ τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον τής Εορτής Ήχος δ’

Σήμερον τής ευδοκίας Θεού τό προοίμιον, καί τής τών ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις, εν Ναώ τού Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοίς πάσι προκαταγγέλλεται, Αυτή καί ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τής οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Δόξα… Τής Αγίας

Ήχος πλ. α’

Τον συνάναρχον Λόγον

Τήν πανεύφημον νύμφην Χριστού υμνήσωμεν, Αικατερίναν τήν θείαν καί πολιούχον Σινά, τήν βοήθειαν ημών καί αντίληψιν, ότι εφίμωσε λαμπρώς, τούς κομψούς τών ασεβών, τού Πνεύματος τή μαχαίρα, καί νύν ως Μάρτυς στεφθείσα, αιτείται πάσι τό μέγα έλεος.

Καί νύν… Πάλιν τό τής Εορτής

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α’ Στιχολογίαν, Κάθισμα τής Αγίας.

Ήχος α’ Τόν τάφον σου Σωτήρ

Μολούσα ευθαρσώς, πρός αγώνας τρισμάκαρ, ανδρείως τόν Χριστόν, ωμολόγησας Μάρτυς, καί τύραννον ήλεγξας, δυσσεβή καί παράφρονα, καί κατήσχυνας, ρητορευόντων τά στίφη, καί ανέδραμες, εις ουρανίους σκηνώσεις, διό σε δοξάζομεν.

Δόξα… Καί νύν…

Τής Εορτής, όμοιον

Δικαίων ο καρπός, Ιωακείμ καί τής Άννης, προσφέρεται Θεώ, Ιερώ εν αγίω σαρκί νηπιάζουσα, η τροφός τής ζωής ημών, ήν ευλόγησεν, ο ιερός Ζαχαρίας, Ταύτην άπαντες, ώς τού Κυρίου Μητέρα, πιστώς μακαρίσωμεν.

Μετά τήν β’ Στιχολογίαν, Κάθισμα τής Αγίας.

Ήχος δ’ Κατεπλάγη Ιωσήφ

Η παρθένος καί σεμνή, Αικατερίνα η σοφή, τή δυνάμει τού Χριστού, επιρρωσθείσα αληθώς, αγαλλομένη εισέρχεται εν σταδίω, καί τύραννον

ωμόν, καταβαλούσα στερρώς, καί πάσαν τήν πληθύν, τών δυσσεβούντων εχθρών, μετ' ευφροσύνης έψαλλεν, ακαταπαύστως μεγάλη φωνή, Χριστέ μου δόξα, Σωτήρ καί ρύστα, σύ ούν δέξαι τό πνεύμα μου.

Δόξα… Καί νύν…

Τής Εορτής, όμοιον

Πρό συλλήψεως Αγνή, καθηγιάσθης τώ Θεώ, καί τεχθείσα επί γής, δώρον προσήχθης νύν αυτώ, αποπληρούσα πατρώαν επαγγελίαν, Τώ θείω δέ Ναώ, ως θείος όντως ναός, εκ βρέφους καθαρώς, μετά λαμπάδων φαιδρών, αποδοθείσα ώφθης δοχείον, τού απροσίτου καί θείου Φωτός, Μεγάλη όντως, η πρόοδός σου, μόνη Θεόνυμφε καί Αειπάρθενε.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα τής Αγίας.

Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Αλεξανδρέων η λαμπρά καί θεία πόλις, επί τή μνήμη σου σεμνή πανηγυρίζει, καί γεραίρει τούς άθλους σου Αικατερίνα, ούς έτλης γενναιοφρόνως υπέρ Χριστού, καί μέγα βρενθυομένη σοί εκβοά, Ω Παρθένε πολύαθλε, εις ουρανίους σκηνάς, συνούσα νύν τώ Κτίστη σου, χαίρε Μάρτυς πανθαύμαστε.

Δόξα… Καί νύν…

Τής Εορτής, όμοιον

Αγαλλιάσθω ο Δαυϊδ ο Υμνογράφος, καί χορευέτω Ιωακείμ σύν τή Άννη, ότι γόνος άγιος εξ αυτών προήλθε, Μαρία η φωτοφόρος θεία λαμπάς, καί χαίρει εισερχομένη εν τώ Ναώ, ήν καί βλέπων ευλόγησεν, ο Βαραχίου υιός, καί χαίρων ανεκραύγαζε, Χαίρε θαύμα παγκόσμιον.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον, Ήχος δ'

Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Είπεν ο Κύριος τήν παραβολήν ταύτην, Ωμοιώθη η Βασιλεία τών ουρανών

δέκα παρθένοις...

Ο Ν' Ψαλμός

Δόξα... Ταίς τής Αθληφόρου.
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου.

Είτα τό Ιδιόμελον Ήχος β'

Βίον άϋλον εξησκημένη, βήμα άθεον καταλαβούσα, έστης τροπαιοφόρος Αικατερίνα σεμνή, ανθηφορούσα τού Θεού τήν λαμπρότητα, καί τό θείον σθένος ενδεδυμένη, δόγμα τυράννου κατεμυκτήρισας, καί ρητόρων έπαυσας, τάς φληνάφους ρήσεις Πολύαθλε.

Μετά τούτο λέγομεν τούς Κανόνας τής Εορτής, καί τών Αγίων τούς εφεξής δύο.

Κανών τής Αγ. Αικατερίνης, ού η Ακροστιχίς.

Αικατερίναν τήν παναοίδιμον άσμασι μέλπω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Αικατερίνης τής πανσόφου Μάρτυρος, ταίς ικεσίαις Χριστέ, τό ζοφερόν όμμα, τής ψυχής μου φώτισον, αίγλην διδούς μοι Δέσποτα, τής σής φωτοχυσίας, τών ψυχοφθόρων πταισμάτων μου, πάσαν τήν αχλύν αφανίζουσαν.

Ιθυνομένη τού Δεσπότου πάνσοφε, θείοις προστάγμασι, καί τώ αυτού πόθω, φλεγομένη έδραμες, πρός τούς αγώνας σπεύδουσα, καί τυράννων τάς φρένας, Αικατερίνα κατέπληξας, λόγω καί σοφία καί χάριτι.

Κυβερνωμένη τή παλάμη ένδοξε, τή κραταιά τού Χριστού, ειδωλικήν ζάλην, Μάρτυς υπεξέφυγες, αβρόχως υπερπλέουσα, τού Σταυρού τώ ιστίω, καί θείαις αύραις τού Πνεύματος, άσμα τώ Θεώ αναμέλπουσα.

Αγαλλομένη παρθενίας κάλλεσιν, Αικατερίνα σοφή, καί θεϊκήν γνώσιν, ουρανόθεν έχουσα, τής ψευδωνύμου γνώσεως, ευθαρσώς καί ανδρείως, τούς προεστώτας κατήσχυνας, τούτους κατά κράτος νικήσασα.

Θεοτοκίον

Τό Θεοτόκον σε κηρύττειν Άχραντε, πάσης αιρέσεως, αποτροπήν φέρει, σάρκα γάρ γενόμενον, αναλλοιώτως έτεκες, τόν επέκεινα πάσης, θεοκυήτορ τής κτίσεως, Λόγον τού Θεού τόν αϊδιον.

Ο Κανών τού Αγ. Μερκουρίου, έχων Ακροστιχίδα.

Μερκουρίου με τό σθένος φυλαττέτω. Ιωσήφ.

Ωδή α’ Ήχος πλ. δ’

«Η κεκομμένη τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ Κατεπόντισε, Ικαί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή δέ ανεμέλπετο, Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Μετά τής άνω χορείας Μερκούριε, τών αγαθών τή πηγή, χαίρων παριστάμενος, καί θείας ηδονής, αοίδιμε πληρούμενος, τούς πόθω τήν πανήγυριν τήν σήν, τελούντας περιφύλαττε, τώ Κυρίω άδοντας, Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Εθελουσίως υπήλθες το στάδιον, τής μαρτυρίας Σοφέ, σθένει κραταιούμενος, Χριστού τού δι’ ημάς, τά πάθη τά σωτήρια, θελήσει υπομείναντος σαρκί, καί χαίρων ανεκραύγαζες, Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ρήμα τυράννου σαφώς εξεφαύλισας, ομολογία Χριστού, μάκαρ σεμνυνόμενος καί πάσαν αλγεινών, ιδέαν αγαλλόμενος, υπέμεινας Μερκούριε βοών, τώ σέ ενδυναμώσαντι, Τώ Κυρίω άσωμεν, Ενδόξως γάρ δεδοξασται.

Θεοτοκίον

Κόρης Παρθένου ωράθη σαρκούμενος, ο δι’ ημάς, άνθρωπος Υενόμενος, καί Μάρτυρα πιστόν, παθών οικείων δείκνυσι, Μερκούριον γενναίον Αθλητήν, αυτώ συντόνως ψάλλοντα, Τώ Κυρίω άσωμεν, Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Τής Αγίας

Ωδή γ’

«Ο στερεώσας καταρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Εθελουσίαις σου ροπαίς, εχώρησας πρός τό πάθος, τό εκούσιον Χριστόν μιμουμένη, καί νικήσασα λαμπρώς, τόν σκότους κοσμοκράτορα, στεφανηφόρος ώφθης, Αικατερίνα θεόληπτε.

Ρωμαλεότητι φρενών, διήλεγξας τούς τυράννους, αθεϊας εν βυθώ κυλισθέντας, ρητορεύουσα σαφώς, θεογνωσίας δόγματα, θεία σοφία Μάρτυς, λαμπρυνομένη πανεύφημε.

Ισοθεϊαν τοίς ωσί, τής Εύας ο ψιθυρίσας, υπο Κόρης απαλής νύν πατείται, τώ γάρ όπλω τού Σταυρού, περιφραχθείσα ήσχυνεν, Αικατερίνα Μάρτυς, άμετρα τούτον καυχώμενον.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένον μου τόν νούν, τή τής ζωής ενεργεία, τής εκ σού φανερωθείσης τώ κόσμω, διανάστησον ουλάς, καί τύπους εξαλείφουσα, τής αμαρτίας μόνη, θεγεννήτορ πανάμωμε

Τού Αγίου

Σύ εί τό στερέωμα

Όλος πυρακτούμεως, τή θεϊκή στοργή Ένδοξε, πύρ καί δεσμά, ξίφη καί βασάνους, ώσπερ όναρ λελόγισαι.

Ύμνοις τόν ποιήσαντα, προσομιλών δειναίς μάστιξι, Μάρτυς σοφέ, καί τήν θεραπείαν τών μωλώπων δεχόμενος.

Ράβδω δυναμούμενος, τή θεϊκή εχθρού φρύαγμα, ώς αθλητής, Μάρτυς γενναιόφρον, ευσθενώς εταπείνωσας.

Θεοτοκίον

Ίνα προτυπώση σου, τήν υπέρ νούν Αγνή κύησιν, βάτος πυρί, ώφθη καιομένη, ουδαμώς φλεγομένη δέ.

Κάθισμα της Αγίας Ήχος πλ. δ’

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν σοφίαν τήν όντως εξ Ουρανού, διά στόματος Μάρτυς τού Μιχαήλ, λαβούσα πανεύφημε, καί εν άθλοις αήττητε, τή μέν σοφία τή έξω, τούς Ρήτορας έπτηξας, τή δέ σοφία τή θεία, τήν πλάνην εμείωσας, όθεν καθορών σου, τόν αγώνα ο Κτίστης, παρέστη ενισχύων σε, Δεύρο λέγων ανάβηθι, οι θησαυροί γάρ σε μένουσι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς έορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Αγίου Ήχος δ’

Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς Μερκούριος, αγωνισάμενος, τόν δόλιον ήσχυνε, καί στεφανίτης στερρός, Χριστού εχρημάτισεν, όθεν ταίς ουρανίαις, νύν συνήφθη χορείαις, δόξης αδιαδόχου, επαξίως μετέχων, διό τήν ιεράν αυτού, μνήιμην τελούμεν πιστώς.

Καί νύν… Τής Εορτής

Ήχος ο αυτός

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Η αμίαντος αμνάς, καί ακηλίδωτος παστάς, εν τώ οίκω τού Θεού, η Θεοτόκος Μαριάμ, μετ’ ευφροσύνης εισάγεται παραδόξως, ήν Άγγελοι Θεού, δορυφορούσι φαιδρώς, καί πάντες οι Πιστοί, μακαριούσιν αεί, καί ευχαρίστως ψάλλουσι ταύτη, ακαταπαύστως μεγάλη φωνή, Ημών η δόξα, καί σωτηρία, σύ υπάρχεις Πανάχραντε.

Τής Αγίας

Ωδή δ’

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Αθλητικήν, Αικατερίνα τήν ένστασιν, επεδείξω, Μάρτυς παναοίδιμε, τώ δυσμμενεί λίαν καρτερώς, αντικαταστάσα, καί τούτον καταπατήσασα, ποσίν ωραϊσμένοις, τού Σταυρού τή δυνάμει, Αθληφόρε Μαρτύρων τό καύχημα.

Νύμφη Χριστού, Αικατερίνα πανόλβιε, καθωράθης, θείας ωραιότητος, φωτοειδέσι μαρμαρυγαίς, αγλαϊζομένη, καί κάλλει περιαστράπτουσα, διό καί γηθομένη, μελωδείς τώ Δεσπότη, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Τυραννικήν, αλαζονείαν εφαύλισας, καί τώ θείω, λόγω τής σοφίας σου, ώς εκ βυθού, τής απατηλής, δεισιδαιμονίας, τούς πλανωμένους εξήρπασας, διδάσκουσα κραυγάζειν, τώ Χριστώ μελωδούντας, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Η ευκλεής, καί φωτοφόρος πανήγυρις, τής ενδόξου μνήμης σου Πανεύφημε, τής καρτερώς, θράσος τού εχθρού, καταπατησάσης, ως ή λιος ανατέταλκεν, εν ή μεγαλοφώνως, τώ Δεσπότη βοώμεν, Τή δυνάμει σου δόξα φιλανθρωπε.

Θεοτοκίον

Νύν τήν ισχύν, τών αθετούντων κατάβαλε, τής εικόνος, Κόρη τήν προσκύνησιν, σού τής σεπτής, καί τού υπέρ νούν, εκ σού σαρκωθέντος, καί κόσμον όλον φωτίσαντος, καί πάντων τών Αγίων, τούς δέ πίστει τιμώντας, καταφαίδρυνον μόνη Πανύμνητε.

Τού Αγίου

Εισακήκοα Κύριε

Οικειώθης τώ Κτίστη σου, θείου μαρτυρίου θεόφρον πάθεσι, καί λαμπρούς στεφάνους ένδοξε, παρ' αυτού εδέξω ως αήττητος.

Υφαντόν εκ τής άνωθεν, χάριτος ιμάτιον νύν ενδέδυσαι, τής φθοράς καί τής νεκρώσεως, τούς χιτώνας Μάρτυς εκδυσάμενος.

Μέχρις αίματος Ένδοξε, πρός τήν αμαρτίαν αγωνισάμενος, νικηφόρος αναδέδειξαι, καί τής άνω δόξης κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Επί σέ ο σωτήριος, Λόγος Καταβέβηκεν Αειπάρθενε, ώσπερ όμβρος καί εξήρανε, τής πολυθεϊας τά ομβρήματα.

Τής Αγίας

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Πόθω πυρπολουμένη, Μάρτυς παναοίδιμε τώ τού Δεσπότου σου, καί ζητούσα τούτου, τό αμήχανον κάλλος θεάσασθαι, αυθαιρέτω γνώμη, τοίς αικισμοίς σαυτήν παρέσχες, παρθενίας εκλάμπουσα χάρισιν.

Άθλοις ιερωτάτοις, Κόρη καλλιπάρθενε καταλαμπρύνασα, σεαυτήν προφρόνως, ανελήλυθας πρός τήν ουράνιον, τού Χριστού παστάδα, καί νύν φαιδρώς τώ σώ Νυμφίω, γηθομένη συνήφθης πανόλβιε.

Νεάνις φαιδροτάτη, ώφθης αγαπήσασα μόνον εράσιμον, καί οπίσω τούτου, συντονώτατον δρόμον διήνυσας, εις οσμήν τού μύρου, σού νοητώς τού κενωθέντος, εκβοώσα δραμούμαι Νυμφίε μου.

Θεοτοκίον

Αληθή Θεοτόκον, πάντες επιγνόντες σε, πάναγνε Δέσποινα, τόν εκ σού τεχθέντα, Θεόν Λόγον ειδότες κηρύττομεν, εν δυσίν ούσίαις, θελητικαίς αυτεξουσίαις, γνωριζόμενον Κόρη Θεόνυμφε.

Τού Αγίου

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Τεινόμενος καί λόγχη Μερκούριε, ανενδότως, τεμνόμενος έφερες, θείαις ελπίσι νευρούμενος.

Ο πέτρα νοητή στερεώσας σου, τήν καρδίαν, λίθω βαρυνόμενος, ου παρετράπης Μερκούριε.

Συμμέτοχος παθών τού Δεσπότου σου, χρηματίσας, δόξης εκοινώνησας, τούτου καί θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

θανάτωσον Παρθένε τήν ζώσάν μου, αμαρτίαν, ζωήν η κυήσασα, τήν θανατώσασαν θάνατον.

Τής Αγίας

Ωδή ς'

«Άβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταράττει, καί πρός βυθόν βιαίως συνωθεί απογνώσεως, αλλ' αυτός τήν κραταιάν χείρά μοι έκτεινον, ως τώ Πέτρω, καί εκ βυθού φθοράς ανάγαγε».

Όλην σε περικαλή, παρθενίας απαστράπτουσαν αίγλη, μαρτυρικοίς τε Κόρη, φοινιχθείσαν εν αίμασι, καθορών ο αγαθός, Λόγος καί άχραντος, εν θαλάμοις, επουρανίοις κατεσκήνωσεν.

Ισχυσας διά Σταυρού, τών Τυράννων καταλύσαι τό κράτος, καί κοσμικής σοφίας, διελέγξαι τό μάταιον, θεοπνεύστου διδαχής, βρύουσα δόγματα, μεγαλόφρον Αικατερίνα πανοίδιμε.

Δόλω πρώην τόν Αδάμ, Παραδείσου τής τρυφής εκβαλόντα, τών αικισμών τους πόνους, καρτερώς υπομείνασα, καταβέβηκας εις γήν, Μάρτυς πανένδοξε, καί στεφάνοις, τής Βασιλείας εστεφάνωσαι.

Θεοτοκίον

Ιλεών μοι τόν Κριτήν, τόν Υιόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταίς σαίς λιταίς γενέσθαι, εν ημέρα τής κρίσεως, λυτρωτήν τε τών δεινών, Μήτερ απέργασαι, σοί γάρ μόνη, τά τής ελπίδος ανατίθημι.

Τού Αγίου

Τήν δέησιν, εκχεώ πρός Κύριον

Ενεύρου σε, ο αϊδιος Λόγος, δι' αυτόν πάσαν ιδέαν βασάνων, Μάρτυς σοφέ, υπομένοντα βλέπων, καί δι' Αγγέλου θαρρείν σοι προσέττατε, Μερκούριε καί μηδαμώς, τών Τυράννων πτοείσθαι τήν ένστασιν.

Νενέκρωται, ο πολύμορφος όφις, καί ποσί καταπατείται ωραίοις, τού Αθλητού, καί γενναίου οπλίτου, εθελουσίοις ορμαίς γάρ εχώρησε, πρός βάσανα πρός αικισμούς, καί πρός θάνατον δόξης ανάπλεων.

Ολόκληρον, τώ Δεσπότη προσήξας, τής καρδίας τήν προαίρεσιν Μάκαρ, καί δι' αυτόν, υπομείνας στρεβλώσεις, ως νικητής παρ' αυτού εστεφάνωσαι, καί τουτω νύν εν ουρανοίς, μετά πάντων Μαρτύρων παρίστασαι.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες, τή φωνή τού Αγγέλου, τόν βουλής μεγάλης Άγγελον Κόρη, καί εκ τών σών, παναγίων αιμάτων, σεσαρκωμένον πανάμωμε τέτοκας, τόν δείξαντα πάσι ζωής, τάς εισόδους δι' άφατον έλεος.

Κοντάκιον τής Αγίας

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Χορείαν σεπτήν, ενθέως φιλομάρτυρες, εγείρατε νύν, γεραίροντες την πάνσοφον, Αικατερίναν, αύτη γάρ, εν σταδίω τον Χριστόν εκήρυξε, καί τόν όφιν επάτησε, Ρητόρων τήν γνώσιν καταπτύσασα.

Ο Οίκος

Τήν εκ Θεού σοφίαν λαβούσα παιδόθεν η Μάρτυς, καί τήν έξω καλώς σοφίαν πάσαν μεμάθηκε, γνούσα δέ εκ ταύτης τήν τών στοιχείων κίνησίν τε καί ποίησιν κατά λόγον, καί τόν αυτά εξ αρχής διά λόγου ποιήσαντα, αυτώ τήν ευχαριστίαν εν νυκτί καί ημέρα προσέφερε, τά δέ είδωλα καθείλε, καί τούς ταύτα αφρόνως λατρεύοντας, Ρητόρων τήν γνώσιν καταπτύσασα.

Συναξάριον

Τή ΚΕ’ τού αυτού μηνός, Μνήμη τής αγίας Μεγαλομάρτυρος Αικατερίνης.

Στίχοι

Αικατερίνα, καί σοφή καί παρθένος.
Εκ δέ ξίφους, καί Μάρτυς, ώ καλά τρία!
Εικάδι πέμπτη άορ κατέπεφνεν ρήτορα Κούρην,

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι εκατόν πεντήκοντα Ρήτορες, οι διά τής Αγίας Αικατερίνης Πιστεύσαντες τώ Χριστώ, πυρί τελειούνται.

Στίχοι

Αι πρίν πλάνης Ρήτορσιν ανδράσι στάσεις,
Εις πύρ θανούσι, τών στεφάνων ευρέσεις.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Βασίλισσα, η γαμετή Μαξεντίου, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Τμηθείσα θνητού σύζυγος Βασιλέως,
Άφθαρτον εύρε νυμφώνα Βασιλέως.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Πορφύριος, ο Στρατηλάτης, σύν τοίς διακοσίοις στρατιώταις, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Σύν τώ στρατώ σου Πορφύριε πρός ξίφος
Πρόθυμος ήκεις, οίά περ Στρατηλάτης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αθλήσεως τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου.

Στίχοι

Ει καί πατάσση Μερκούριε τώ ξίφει,
Καί νεκρόν εχθρόν σό πατάσσεις Κυρίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Πέτρου τού Ησυχαστού.

Στίχοι

Ησύχως βίου το πέλαγος ανύσας,
Πρός ησύχιον Πέτρε λιμένα φθάνεις.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι εξακόσιοι εβδομήκοντα Μάρτυρες ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Τέμνουσιν ανδρών εικάδας τριπλώς δέκα,
Μεθ’ ών καί άλλους άν δρας επτάκις δέκα.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Της Αγίας

Ωδή ζ’

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνί ποτε, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Μαρτύρων τό καύχημα, τής ευσεβείας μύστης γεγένησαι, τώ λαμπρώ σου Νυμφίω, Μαρτύρων δήμον πρασαγαγούσα Χριστώ, μεθ’ ού κραυγάζεις πανεύφημε ψάλλουσα, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ήμών.

Ο λόγος σου Πάνσοφε, πρός σωτηρίαν πολλούς εξήρπασεν, εξ ειδωλομανίας, καί φωτοφόρους έδειξε Μάρτυρας, μεγαλοφώνως σύν σοί ανακράζοντας, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Νεάνις οπίσω σου, ακολουθούσά σοι προσενήνεκται, διά ξίφους τμηθείσα, σόν μιμουμένη πάθος τό άχραντον, καί σοί τώ Κτίστή βοώσα καί λέγουσα, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Αγίων ο Άγιος, εν σοί αγίως κατασκηνώσας αγνή, Θεοτόκε Παρθένε, σεσαρκωμένος εκ σού γεγέννηται, διά τό σώσαι τούς πίστει κραυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Αγίου

Παίδες Εβραίων εν καμίνω

Φέγγει τής άνω φρυκτωρίας, αύγαζόμενος γενναίε Στρατιώτα, τούς υμνούντάς σε νύν, φωτίζεις μελωδούντας, Ευλογητός εί Κύριε, ό Θεός εις τούς αιώνας.

Ύμνεις τόν πάντων ευεργέτην, πυρακτούμενος τώ ζήλω τούτου Μάκαρ, καί πυρί αισθητώ, φλεγόμενος καί μέλπων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Λίθοις προσάγοντες τό σέβας, οι τήν αίσθησιν λιθώδη κεκτημένοι, λίθω Μάρτυς τόν σον, βαρύνουσιν αυχένα, κραυγάζοντες Μερκούριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Αίματι αίμα συγκεράσας, σού τό τίμιον Δεσπότου φιλανθρώπου, κοινωνός τών αυτού, εδείχθης παθημάτων, αναβοών Μερκούριε, Ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τάξεις Αγγέλων καταπλήττει, μυστηρίου σου τό βάθος Θεοτόκε, ο Θεός γάρ εκ σού, σαρκούμενος ωράθη, ώ μελωδούμεν Πάναγνε, ο Θεός ευλογητός εί.

Τής Αγίας

Ωδή η’

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Σαίς διδαχαίς Βασίλισσα, πειθαρχούσα προσέδραμε, τή θεοσεβεία, καί στερρώς υπέμεινε, τών πόνων τήν αίαθησιν, καί βασιλείας τών ουρανών, τής αδιαδόχου, προφανώς ηξιώθη, βοώσα, Τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μετά μαρτύρων γένοιτο, τών πιστών τά αιτήματα, η γάρ Αθληφόρος, τώ Χριστώ παρίσταται, αιτούσα τά κρείττονα, καί σωτηρίας πρόξενα, τοίς τήν παναγίαν, καί σεπτήν αυτής μνήμην, προθύμως εκτελούσι, καί Πιστώς μελωδούσι, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αναπετάσας δέχεται, ο Νυμφίος σε Πάνσοφε, πύλας Παραδείσου, καί παστάδα πάνσεμνον, οικείν παρεσκεύασε, καί βασιλείας μέτοχον, ως συγκοινωνόν, τών παθημάτων δεικνύει, ώ νύν παρισταμένη, Βασιλέων θυγάτηρ, λαμπρώς, πεποικιλμένη, ημών μή επιλάθη.

Σεσοφισμένοις ρήμασιν, επειράτο ο τύραννος, πιθανολογίαις, ο δεινός χρησάμενος, εκλύειν τήν ένστασιν, τήν σήν ελπίσας, Ένδοξε, αλλά νυμφευθήναι, τώ Χριστώ βουλομένη, εβόας, Τόν Δεσπότην, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιερωτέρα πέφηνας, Θεοτόκε πανάμωμε, τής υπερκοσμίου, τών Αγγέλων τάξεως, τόν τούτων γάρ τέτοκας, Δημιουργόν καί Κύριον, εκ παρθενικής, απειρογάμου νηδύος, εν δύο ταίς ουσίαις, ασυγχύτως ατρέπτως, μιά δέ υποστάσει, Θεόν σεσαρκωμένον.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Τών Αθλητών προσθήκην σε, ο χορός υπεδέξατο, καθωραϊσμένον, καίφαιδρόν γενόμενον, σεπταίς ωραιότησι, τών υπερτίμων άθλων σου, καί τής ευσεβούς σου, καί σεπτής μαρτυρίας, καί νύν βοάς απαύστως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ευσεβοφρόνως Ένδοξε, τόν αγώνα διήνυσας, καί γενναιοφρόνως, τόν εχθρόν κατήσχυνας, καί νίκην ουράνιον, ως νικητής αράμενος, ταίς Αγγελικαίς, νύν συναγάλλη χορείαις, μεθ' ών βοάς απαύστως, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τελειωθείς πανόλβιε, διά ξίφους Μερκούριε, καί επιτυχών, τού προκειμένου τέλους σοι, τήν γήν μέν τοίς αίμασι, τοίς εκχυθείσιν ήρδευσας, τό δέ

νικηφόρον, καί μακάριον σώμα, λευκότερον χιόνος, εναπέδειξας ψάλλων, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ως τής ημών υπάρχουσαν, αναπλάσεως Άχραντε, άπαντες αιτίαν, οι πιστοί υμνούμέν σε, Θεόν γάρ παναίτιον, υπέρ αιτίαν τέτοκας, τόν τήν συντριβείσαν, τή κακία εικόνα, οικεία ευσπλαγχνία, αναπλάσαντα μόνη, υπερευλογημένη, καί κεχαριτωμένη.

Τής Αγίας

Ωδή θ'

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής Κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Μετέστης πρός θαλάμους φωτοειδείς, νυμφικοίς κοσμουμένη στολίσμασι, παρθενικήν, έχουσα λαμπάδα τή δεξιά, τή δέ ετέρα φέρουσα, τήν αποτμηθείσάν σου κεφαλήν, καί νύν παρισταμένη, Χριστώ τώ σώ Νυμφίω, τούς σέ υμνούντας περιφρούρησον.

Εδέχθη σου θεόφρον ηπροσευχή, τούς γάρ πίστει τήν σήν ονομάζοντας, κλήσιν σεμνή, σώζει ο Δεσπότης εκ πειρασμών, καί ευρωστίαν δίδωσι, νόσων απαλλάττων παντοδαπών, ψυχών τε καί σωμάτων, διό σε γεγηθότες, Αικατερίνα μακαρίζομεν.

Λιμένι καθωρμίσθης νύν γαληνώ, ευσταλώς τε καί κούφως τήν θάλασσαν, τήν κοσμικήν, Μάρτυς διελθούσα Τρικυμιών, μή πειρασθείσα πάνσοφε, πλούτον πολυποίκιλον τώ Χριστώ, προσφέρουσα Παρθένε, τόν δήμον τών Μαρτύρων, Αικατερίνα παμμακάριστε.

Παστάδων ουρανίων ένδον τανύν, σύν παρθένων χορεία χορεύουσα, μαρτυρικαίς, περιλαμπομένη μαρμαρυγαίς, Αικατερίνα πάνσοφε, λύσον τών πταισμάτων μου τάς σειράς, προθύμως δυσωπούσα, τόν πάντων Ευεργέτην, δι' όν τό αίμά σου εξέχεας.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε Μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τής εαυτού, όν ο πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εί καί τό σώμα περιβέβληται.

Τού Αγίου

Έφριξε πάσα ακοή

Ιχώρες νύν μαρτυρικοί, ευωδίαν αναπέμπουσι χάριτος, καί τά δυσώδη ημών, αρρήτω λόγω, πάθη διώκουσιν, αναπηγάζει τά οστά, ιάσεων νάματα, καί καταρδεύει ψυχάς, τών υμνούντων τά αυτών προτερήματα.

Ως μέγαν πύργον τής Χριστού, Εκκλησίας ιερώς σε γεραίρομεν, ώς στύλον άσειστον, ως τείχος Μάρτυς, όντως απόρθητον, ως στρατιώτην δυνατόν, Θεού τού Παντανακτος, ώς καθαιρέτην εχθρών, ως φωστήρα νοητόν καί παγκόσμιον.

Σύνδρομον Άγγελον φωτός, πρός τήν άθλησιν θεόφρον κεκλήρωσο, όθεν στρεβλούμενος, καί ταίς λαμπάσιν υποκαιόμενος, καί συγκοπτόμενος δεινώς, καί ξίφει τεμνόμενος, ουκ εδειλίασας, Αθλοφόρε τού Χριστού γενναιότατε.

Ημέρα πλήρης φωτισμού, ευφροσύνης καί χαράς ημίν έλαμψεν, η θεία μνήμη σου, τοίς σέ τιμώσι, Μάρτυς Μερκούριε, εν ή μνημόνευε ημών, τών μνημονευόντων σου, καί χαλεπών πειρασμών, καί κινδύνων καί παθών ημάς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τού φωτός, τήν τυφλώττουσαν ψυχήν μου τοίς πάθεσι, καί πονηροίς λογισμοίς, αμαυρωθείσαν καί κινδυνεύουσαν, καί εξελού με πειρασμών, κινδύνων καί θλίψεων, ίνα δοξάζω σε, τήν ελπίδα τών πιστών καί κραταίωμα.

Εξαποστειλάριον τής Αγίας
Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Ενεύρωσας τό φρόνημα, γυναικών ώ παρθένε, Αικατερίνα πάντιμε, αθλοφόρων η δόξα, καί Φιλοσόφων άνοιαν, εν Θεώ διήλεγξας, ως λήρον ούσαν καί μύθον, τήν Πανάμωμον όντως, καί Μητέρα τού Θεού, συλλήπτορα κεκτημένη.

Τού Αγίου, όμοιον

Τάς παρατάξεις τών εχθρών, καί δαιμόνων τά θράση, εις τέλος κατηδάφισας, καί στέφος εδέξω, Μερκούριε μακάριε, εκ χειρός τού Κτίστου σου, ως Μάρτυς τής αληθείας, διασώζεις δέ πάντας, εκ Παντοίων θλιβερών, σκανδάλων τού αλλοτρίου.

Τής εορτής, όμοιον

Τού Ιερού σε σήμερον, Θεοτόκε Παρθένε, δέχεται τά ενδότερα, χερσίν Αρχιερέως, εν οίς τριών από χρόνων, έως δύο καί δέκα, διέμεινας τρεφομένη, χερσί θείου Αγγέλου, ώς αγία κιβωτός, τού πάντα τεκτηναμένου.

Εις τούς Αίνους, ψάλλομεν τρία Προσόμοια Στιχηρά τής Αγίας, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος δ’ Εδωκας σημείωσιν

Μνήμην τήν πανίερον, Αικατερίνα πανεύφημε, τής σεπτής σου αθλήσεως, τελούντες δοξάζομεν, εν φωναίς απαύστοις, τόν δεδωρημένον, υπομονήν σοι

καρτεράν, καί νικηφόρον σε αναδείξαντα, καί λόγον χορηγήσαντα, καταπτοούντα τούς ρήτορας, Ιησούν τόν φιλάνθρωπον, καί Σωτήρα καί Κύριον. (Δίς)

Μάρτυς εθελούσιος, Αικατερίνα πανένδοξε, καθωράθης τόν τύραννον, ευτόνως ελέγξασα, καί δεινήν μανίαν, τής πολυθεϊας, θεογνωσίας φωτισμώ, καταβαλούσα, καί θεία χάριτι, εντεύθεν καί ώς Μάρτυρα, καί ως Παρθένον πανάμωμον, ο Χριστός εστεφάνωσεν, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Χάριν τήν τού Πνεύματος, Αικατερίνα πανένδοξε, εν ανοίξει τού στόματος, εδέξω καθάρασα, σεαυτήν προθύμως, διά πολιτείας, καί λογισμώ καρτερικώ, τήν τών τυράννων οφρύν, Κατέσπασας, καί καλλει τώ τού σώματος, τήν ψυχικήν ωραιότητα, θεοφρόνως αντέθηκας, Αθλητών εγκαλλώπισμα.

Δόξα... Ήχος β’

Βίον άϋλον εξησκημένη, βήμα άθεον Καταλαβούσα, έστης τροπαιοφόρος Αικατερίνα σεμνή, ανθηφορούσα τού Θεού τήν λαμπρότητα, καί τό θείον σθένος ενδεδυμένη, δόγμα τυράννου κατεμυκτήρισας, καί ρητόρων έπαυσας, τάς φληνάφους ρήσεις πολύαθλε.

Καί νύν… Τής Εορτής

Ήχος ο αυτός

Σήμερον τώ ναώ προσάγεται, η πανάμωμος Παρθένος, εις κατοικητήριον τού παντάνακτος Θεού, καί πάσης τής ζωής ημών τροφού, Σήμερον τό καθαρώτατον αγίασμα, ως τριετίζουσα δάμαλις, εις τα Άγια τών Αγίων εισάγεται, Ταύτη εκβοήσωμεν ως ο Άγγελος, Χαίρε μόνη εν γυναιξίν ευλογημένη.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απολυσις

Εις τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά καί εκ τού Κανόνος τής Εορτής η γ’ Ωδή, καί τής Αγίας η ς’.

Αρχή

ΤΗ ΚΣΤ’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών Αλυπίου τού Κιονίτου, καί Νίκωνος τού Μετανοείτε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Οσίου Αλυπίου.

Ήχος α’ Πανεύφημοι Μάρτυρες

Παμμάκαρ Αλύπιε τήν σήν, εκ παιδός ανέθηκας, ζωήν Χριστώ τώ Θεώ ημών, υφ’ ού σθενούμενος, τής σαρκός τά πάθη, λογισμώ υπέταξας, τό χείρον

υποτάττων τώ κρείττονι, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Θεόφρον Αλύπιε φωστήρ, καθωράθης μέγιστος, φωταγωγών τήν υφήλιον, θαυμάτων λάμψεσι, καί ενθέων έργων, όθεν μετά κοίμησιν, τό άδυτόν σε φώς υπεδέξατο, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Στύλος εχρημάτισας σοφέ, Μοναστών Αλύπιε, ύπερθεν στύλου ιστάμενος, καί πιεζόμενος, καύσωνι καί κρύει, καί πολλαίς ασκήσεσι, διό καθυπεδέξω τού Πνεύματος, θεία χαρίσματα, ιατρεύειν αρρωστήματα, καί διώκειν, πάθη χαλεπώτατα.

Τού Οσίου Νίκωνος
Ήχος πλ. β’ Όλην αποθέμενοι

Ύψωσαν τό σώμά σου, πόνοι καί πόνων οι τρόποι, καί τών τρόπων έλλαμψις, η τώ θείω Πνεύματι απαστράπτουσα, υπέρ νούν άπαντα, τή ισχύϊ ηύγασε, θαυμαστώς εμεγαλύνθη γάρ, η θήκη νάματα, βλύζουσα πιστοίς, ξένον θέαμα! πώς τάφος ουκ επέδησεν, ή λίθος κατέσχε τήν δύναμιν, αλλ’ ως καί πρό τέλους, μετάνοιαν εκραύγαζες ημίν, ωσαύτως νύν πρός επίγνωσιν, έλκεις μετά θάνατον.

Δεύτε προσκυνήσωμεν, λαός εν οίκω Κυρίου, όπου τό πανάγιον, σκήνος τεθησαύρισται τού Παμμάκαρος, ώ τερπνοίς άσμασι, καί φαιδραίς λαμπάσι, λιτανεύοντες βοήσωμεν, Άγιε πρόφθασον, καί τούς εν ανάγκαις ελέησον, καί κλύδωνος εξάρπασον, καί τής καταιγίδος τών θλίψεων, ίνα τήν τερπνήν σου, καί πάντιμον δοξάζωμεν σορόν, καί τήν εικόνα σεβώμεθα, μύρον αναβλύζουσαν.

Πλούτον αναφαίρετον, έχει σε πόλις Λακώνων, Μάκαρ αξιάγαστε, φαειναίς αυγάζοντα ταίς λαμπρότησιν, ή καί νύν βράβευσον, τήν ειρήνην Νίκων, καί τροπαίων αυτήν έμπλησον, εχθρών τήν έπαρσιν, καί παρεμβολάς κάμψας βέλεσι, σών Πρεσβειών Πατήρ ημών, καί τής συμπαθούς μεταδόσεως, πλήσον τάς καρδίας, ημών τών ανυμνούντων σε πιστώς, εν παρρησία δεόμενος, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα… Καί νύν... Θεοτοκίον

Νοός καθαρότητι, ο Ησαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητήν τής κτίσεως τεξομένην σε, ώ σεμνή Πάναγνε, σύ γάρ ώφθης μόνη, εξ αιώνος παναμώμητος, Διό σου δέομαι, τήν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον καί λάμψεως, θείας κοινωνόν με ανάδειξον, Κόρη τού Υιού σου, καί στάσεως αυτού τής δεξιάς, όταν καθίση ως γέγραπται, κρίναι κόσμον άπαντα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Κρίσιν Ισραήλ κριταί, θανατηφόρον κριθήναι, σέ Υιέ κατέκριναν, ως κριτόν σε στήσαντες επί βήματος, τόν νεκρούς κρίνοντα, καί τούς ζώντας Σώτερ, καί Πιλάτω σε παρέδωκαν, καί κατακρίνουσι πρό τής δίκης φεύ! οι παράνομοι,

καί, βλέπουσα τιτρωσκομαι, καί συγκατακρίνομαι Κύριε, όθεν καί προκρίνω, θανείν υπέρ το ζήν εν στεναγμοίς, η Θεοτόκος εκραύγαζε, μόνε Πολυέλεε.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον τού Οσίου Αλυπίου Ήχος α’

Υπομονής στύλος γέγονας, ζηλώσας τούς Προπάτορας Όσιε, τόν Ιώβ εν τοίς πάθεσι, τόν Ιωσήφ εν τοίς πειρασμοίς, καί τήν τών Ασωμάτων πολιτείαν, υπάρχων εν σώματι, Αλύπιε Πατήρ ημών Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Τού Οσίου Νίκωνος

Ήχος γ’ Θείας πίστεως

Χαίρει έχουσα η Λακεδαίμων, θείαν λάρνακα, τών σών λειψάνων, αναβρύουσαν πηγάς τών ιάσεων, καί διασώζουσαν πάντας εκ θλίψεων, τούς σοί προστρέχοντας Πάτερ εκ πίστεως, Νίκων Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν ψάλλεται είς Κανών τής Οκτωήχου, καί των Αγίων οι δύο παρόντες.

Ο Κανών τού Οσίου Αλυπίου, ού η Ακροστιχίς.

Χαίρων επαινώ τούς Αλυπίου πόνους. Ιωσήφ.

Ωδή α’ Ήχος πλ. α’

«Ίππον καί αναβάτην, εις θάλασσαν Ερυθράν, ο συντρίβων πολέμους, εν υψηλώ βραχίονι, Χριστός εξετίναξεν, Ισραήλ δέ έσωσεν, επινίκιον ύμνον άδοντα».

Χάριτος πεπλησμένος, χαράς μου πλήρωσον, τήν ψυχήν επαινέσαι, τόν βίον οου Αλύπιε, καί τήν πολιτείαν σου, δι’ ής πάντας ηύφρανας, ισαγγέλως αγωνισάμενος.

Άλλον ως Σαμουήλ σε, Θεός ηγίασε, μητρικής εκ κοιλίας, Αλύπιε μακάριε, καί βλέπων τά έμπροσθεν, ως Προφήτην ένθεον, απειργάσατο αξιάγαστε.

Ίνα Θεός δηλώση, τήν σήν λαμπρότητα, ήνπερ ύστερον έσχες, καλώς αγωνισάμενος, φωτός θείου έπλησε, τού τεχθέντος Όσιε, τό δωμάτιον υπέρ έννοιαν.

Θεοτοκίον

Ρήσις σεπτού Προφήτου, πέρας εδέξατο, ιδού γάρ η Παρθένος, σαρκί Θεόν εκύησε, βροτούς αναπλάττοντα, συντριβέντας πρότερον, αμαρτίας πλημμελήμασι.

Ο Κανών τού Οσίου Νίκωνος

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τής ουρανίου πατριάς τώ έρωτι, Κατασχεθείς τήν ψυχήν, καί τά εκεί κάλλη, καί τήν διαμένουσαν, επιποθήσας εύκλειαν, επιγείου πατρίδος, καί γεννητόρων εμάκρυνας, Νίκων σεαυτόν παναοίδιμε.

Τόπον εκ τόπου διαμείβων πέφευγας, τά παρατρέχοντα, τήν κοσμικήν σχέσιν, ταίς αποχωρήσεσι, σαφώς αποκρουόμενος, καί μηδέν τών προσύλων, τό ευγενές ενυβρίσαι σου, μάκαρ τής ψυχής ανασχόμενος.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σού λελάληνται, εν γενεαίς γενεών, η τόν Θεόν Λόγον, εν Υαστρί χωρήσασα, αγνή δέ διαμείνασα, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες γεραίρομεν, τήν μετά Θεόν Προστασίαν ημών.

Τού Οσίου Αλυπίου

Ωδή γ'

«Ο πήξας επ' ουδενος τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρίσας ασχέτως βρίθουααν, επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλάνθρωπε».

Ως λύχνος επί λυχνίαν, στάσεως κρείττονος, επιτεθειμένος ταίς σελασφόροις σου, Πάτερ αρεταίς πάσαν ψυχήν, πιστώς σοι προσιούσαν, ευσεβοφπόνως κατελάμπρυνας, σκότους αμαρτίας λυτρούμενος.

Νοός σου τάς ιεράς, κινήσεις ποιούμενος, πρός τηρήσεις θείων, νόμων τού Πνεύματος, Άγγελος εφάνης επί γής, Αγγέλων πολιτείαν, μετά σαρκός αναλαβόμενος, Πάτερ θεοφόρε Αλύπιε.

Εμφρόνως τών οχληρών, τού βίου αοίδιμε, μετανάστης ώφθης, καί προσεχώρησας, πρός ασκητικής διαγωγής, τά σκάμματα προθύμως, τήν σήν καρδίαν οικητήριον, Όσιε δεικνύων τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Παρθένε τό καθαρόν, τού Λόγου παλάτιον, τήν ψυχήν μου δείξον, οίκον τού Πνεύματος, ύδατος πηγή ζωαρχικού, πότισόν με τή καύσει, τής αμαρτίας φλογιζόμενον, όπως κατά χρέος δοξάζω σε.

Τού Οσίου Νίκωνος

Ουρανίας αψίδος

Εξ Εώας εις Δύσιν, διαδραμών άπαντας, τώ τής μετανοίας κηρύγματι κατεπύρσευσα, όθεν κατάλληλον, τή πράξει εύρες τήν κλήσιν, μετανοίας Όσιε, δειχθείς φερώνυμος.

Τού Προδρόμου τόν ζήλον, εν τή ψυχή θέμενος, Πάτερ τήν δευτέραν εν κόσμω, Χριστού εμφάνειαν προανεκήρυττες, καί μετανοίας αξίους, εκ καρδίας έλεγες, καρπούς ποιήσατε.

Θεοτοκίον

Χαίρε μόνη τεκούσα, τόν τού παντός Κύριον, Χαίρε τήν ζωήν τοίς ανθρώποις ή προξενήσασα, Χαίρε κατάσκιον, καί αλατόμητον Όρος, Τών πιστών τό στήριγμα, χαίρε Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ σε στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών ή ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τού Οσίου Αλυπίου

Ήχος πλ. δ’

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Συμεών ημίν ώφθης άλλος σοφέ, τό γάρ σώμα υψώσας στύλω εκ γής, ώ Πάτερ Αλύπιε, τών δαιμόνων τάς φάλαγγας, ετροπώσω θεόφρον, πικρώς κατοιμώζοντας, καί εις αβάτους τόπους, αυτούς απεδίωξας, όθεν καί εδείχθης, εγκαλλώπισμα θείον, Πατέρων τό καύχημα, Μοναζόντων τό στήριγμα, Διό πίστει βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Οσίου Νίκωνος

Ήχος α’ Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τόν ζήλον τόν σεπτόν, Βαπτιστού εμιμήσω, καί κόσμω τήν φρικτήν, καί δευτέραν τού Κτίστου, εμφάνειαν εκήρυττες, καί τοίς πάσιν εκραύγαζες, Νύν ποιήσατε, Καρπούς αξίους Κυρίω, μετανοίας τε, από καρδίας τελείας, Πατήρ ημών Όσιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσαν, απωλείαις πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή φοβερά τού θανάτου, ελευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτής αποφάσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω θαύματος φρικτού! ώ καινού μυστηρίου! εβόα η αγνή, καί πανάμωμος Κόρη, εν ξύλω ως έβλεψεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ό τά σύμπαντα, εν τή δρακί περιφέρων, ως κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, Σταυρώ κατακρίνεται.

Τού Οσίου Αλυπίου

Ωδή δ’

Τήν θείαν εννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικώς ο Αββακούμ, Χριστέ εν τρόμω εβόα σοι, εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Αγάπην αληθή καί συμπάθειαν, πίστιν ελπίδα αρραγή, καί πολιτείαν ανόθευτον, αναλαβόμενος Πάτερ, θεράπων τού Χριστού εχρημάτισας.

Ιστάμενος εν στύλω ακλόνητος, ταίς εναντίαις προσβολαίς, δαιμόνων στίφος εκλόνησας, καί κλονουμένοις εγένου, Παμμάκαρ αδιάσειστον έρεισμα.

Ναμάτων θείων έμπλεως γέγονας, καί κατεδρόσισας ψυχάς, κατατακείσας τώ καύσωνι, τής χαλεπής αμαρτίας, Αλύπιε θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Τά πάθη τής ψυχής μου θεράπευσον, καί φωταγώγησον τόν νούν, καί τήν καρδίαν μου Δέσποινα, η φωτοδότην τεκούσα, Χριστόν τόν υπεράγαθον Κύριον.

Τού Οσίου Νίκωνος

Εισακήκοα Κύριε

Αληθώς εφιέμενος, γνώσεως Μακάριε, πράξιν τέθεικας, θεωρίας σου επίβασιν, τούς Ελλήνων λήρους παρωσάμενος.

Τής καρδίας τά όμματα, πράξεσιν ενθέοις προκαθηράμενος, προεμήνυες τά μέλλοντα, απτικήν διάνοιαν προσκτησάμενος.

Θεοτοκίον

Ιλασμόν ημίν δώρησαι, τών αγνοημάτων ως αναμάρτητος, καί ειρήνευσον τόν κόσμον σου, ο Θεός πρεσβείαις τής Τεκούσης σε.

Τού Οσίου Αλυπίου

Ωδή ε’

«Ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πρός σέ ορθρίζω, καί σοί κραυγάζω, Τήν ψυχήν μου φώτισον, τήν εσκοτισμένην, Χριστέ ως μόνος εύσπλαγχνος».

Όλος ανακείμενος, τώ Παντοκράτορι, χρονίαν στάσιν, ύπαιθρος Πάτερ, νιφετοίς καί καύσωνι, σφοδρώ προσπαλαίων, προθύμως εκαρτέρησας.

Ύμνοις καί δεήσεσι, σχολάζων Όσιε, τής τρισηλίου αυγής τήν χάριν, νοός καθαρότητι, εδέξω καί φέγγος, ιάσεων απήστραψας.

Σώμά σου τώ κίονι, περιγραψάμενος, τόν νούν βαδίζειν ανεμποδίστως, πρός τόν σοί ποθούμενον, Πάτερ επαφήκας, φωτός αποπληρούμενος.

Θεοτοκίον

Άγιον εκύησας, Θεόν γενόμενον, βροτόν δι' οίκτον, Αγία Κόρη, τόν καθαγιάζοντα, τούς αυτόν εν πίστει, καί φόβω αγιάζοντας.

Τού Οσίου Νίκωνος

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Πληγέντα τόν εις σέ παροινήσαντα, θεηλάτως, ταίς ευχαίς ανέρρωσας, καί σέ Τιμάν παρεσκεύασας.

Ναόν πανευκλεή ανεστήλωσας, τώ Σωτήρι, ναός ζών καί έμψυχος, προχρηματίσας θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Ζωήν ημίν εβλάστησας άχραντε, Θεοτόκε, τόν Κτίστην καί Κύριον, ζωοποιούντα τά σύμπαντα.

Τού Οσίου Αλυπίου

Ωδή ς'

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω, Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν Κατεύνασον, καί εκ φθοράς ανάγαγέ, με ως εύσπλαγχνος».

Λίθοις σε τά πνεύματα, τής κακίας, βάλλοντα σαφώς, ποιούμενον στάσιν εν τώ κίονι, τής αρραγούς, πέτρας ουδόλως εσάλευσαν.

Υπομένων Όσιε, υπέμεινας, τόν υπομονήν, αληθή σοι Κύριον δωρούμενον, καί εκ πάντων, τών δυσχερών σε ρυόμενον.

Παραδόξως, Όσιε, φώς ωράτο, ύπερθεν τού σού, καθ' εκάστην κίονος φωτίζον σου, διά παντός, τά τής ψυχής αισθητήρια.

Θεοτοκίον

Ισχυράν παράκλησιν, οι εν θλίψει, εχομεν αγνή, καί βεβαίαν πάντες σε αντίληψιν, Μήτηρ Θεού, κινδύνων σώζε τούς δούλους σου.

Τού Οσίου Νίκωνος

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Εδόξασέ σε Θεός, ο δοξασθείς σου τοίς μέλεσιν, εν τέρασι θαυμαστοίς, διό καί τώ κίονι, όπως χρηματίση σοι, εν τώ θείω οίκω, τό ελλείπον ανεπλήρωσας.

Ως άλλον σε Μωϋσήν, η Λακεδαίμων εγνώρισε, τήν Αίγυπτον τών παθών, πιέζοντα μάστιξιν, ενθέοις διδάγμασι, τοίς τής μετανοίας, καί κακίας

εξαιρούμενον.

Θεοτοκίον

Ρυσθείημεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ικεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν πάναγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σού αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ό Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον τού Οσίου Αλυπίου

Ήχος πλ. δ'

Ως απαρχάς τής φύσεως

Ως αρετών υπόθεσιν, καί Ασκητών καλλώπισμα, η Εκκλησία δοξάζει σε σήμερον, καί ανυμνεί σε Αλύπιε, ταίς ευχαίς σου παράσχου, τοίς τιμώσιν εκ πόθου τάς αριστείας σου, καί τά παλαίαματα, τών δεινών εγκλημάτων εκλύτρωσιν, ως επώνυμος.

Τού Οσίου Νίκωνος

Ήχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας

Τήν Αγγελικήν μιμούμενος πολιτείαν, κόσμου τά τερπνά ως σκύβαλα ελογίσω, μεταανοίας τήν τρίβον δεικνύων ημίν, θεοφόρε Νίκων Όσιε διά τούτό σε γεραίρομεν, εκτελούντες νύν τήν μνήμην σου, υπάρχεις γάρ αληθώς, ιαμάτων πηγή.

Συναξάριον

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αλυπίου τού Κιονίτου.

Στίχοι

Ανείχεν Αλύπιον όρθιος κίων,
Πρός ουρανούς ζητούντα βαίνειν, ού μένει.
Εικάδι έκτη άλυπον, Αλύπιε, βής επί οίκον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Νίκωνος τού Μετανοείτε,

Στίχοι

Οι Λακεδαίμων, ουδαμώς Δαίμων λάκοι.
Σοβεί γάρ αυτόν τοίς τεραστίοις Νίκων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Στυλιανού τού Παφλαγόνος.

Στίχοι

Ασκήσεως πέπτωκεν ό στερρός στύλος.
Στυλιανός γάρ τόν βίον καταστρέφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ακακίου τού εν τή Κλίμακι.

Στίχοι

Κακόν φυγων πάν Ακάκιος εν βίω.
Καλοίς απείροις εντρυφά λιπών βίον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιακώβου τού Αναχωρητού.

Στίχοι

Ο Ιάκωβος αναχωρήσας κόσμου,
Νύν τήν υπερκόσμιον οικεί πατρίδα.

Ο άγιος Νεομάρτυς Γεώργιος, ο εν Χίω αθλήσας κατά τό 1807, ξίφει τελειούται.

Τή αυτή ημέρα, Μνήιμη τού Οσίου Πατρός ημών Σίλου, Επισκόπου τής Περσίδος, Καί ανάμνησις τών εγκαινίων τού Ναού τού Αγίου Γεωργίου, εν τώ Κυπαρίσσω.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Οσίου Αλυτίου

Ωδή ζ'

«Ο υπερυψούμενος, τών Πατέρων Κύριος, τήν φλόγα κατέσβεσε, τούς Παίδας εδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας, Ο Θεός ευλογητός εί».

Ο καρτερικώτατος, καί στερρός Αλύπιος, χρόνοις επί πλείοσι, κρύει Πιεζόμενος, τού Πνεύματος τή θάλψει, εθάλπετο παραδόξως.

Ύψος πρός ουράνιον, έχων τό πολίτευμα, σώματος ηλόγησας, ώς φθείρεσθαι μέλλοντος, καί τούτου σηπομένου, ουκ εφρόντισας τοίς πόνοις.

Πάσαν ηδυπάθειαν, Πάτερ αρνησάμενος, τώ κρύει καί καύσωνι, παλαίων ενήθλησας, αίθριος αναμέλπων, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ο απεριόριστος, σάρκα ανελάβετο, έννουν τε καί έμψυχον, εκ σού Αειπάρθενε, τού σώσαι τούς βοώντας, ο Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου Νίκωνος

Οι εκ τής Ιουδαίας

Ως εν άρματι Πάτερ, αρετών τετρακτύϊ σύ εποχούμενος, ανέδραμες εις ύψος, Ηλίας ώς περ άλλος, μελωδών τώ Σωτήρί σου, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ζηλωτής ώς περ άλλος, τοίς ποθούσί σε Πάτερ τό ράκος έλιπες, εν ώ σου τό σαρκίον, εκτρύχων καί πιέζων, τήν ψυχήν διανέπαυες, Ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Σοφίας έμπλησον πάντας, καί δυνάμεως θείας η ενυπόστατος, Σοφία τού Υψίστου, διά τής Θεοτόκου, τούς εν πίστει σοι ψάλλοντας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού οσίου Αλυπίου

Ωδή η'

«Σοί τώ παντουργώ, εν τή καμίνω Παίδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν έμελπον, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας».

Νέος Σαμουήλ, προθεωρών το μέλλον, νοός καθαρότητι, ώφθης Αλύπιε, πάσι προλέγων, ως ένθεος Προφήτης, τά υπό Κυρίου, δηλούμενα σοι Πάτερ.

Ο φωτοειδής, τής εκκλησίας στύλος, ο πύργος ο άσειστος, τείχος τό άρρηκτον, πάντων ανθρώπων, Θεώ πεπιστευκότων, ο Χριστού θεράπων, Αλύπιος τιμάσθω.

Ύπνωσας καλώς, ύπνον δικαίοις Πάτερ, πάσιν οφειλόμενον, κοιμήσας πρότερον, πάθη ποικίλα, εντεύξεσιν αγρύπνοις, όθεν σε προστάτην, άγρυπνον νύν πλουτούμεν.

Θεοτοκίον

Σού ο τοκετός, τήν τικτομένην βλάβην, κακία τού όφεως, νύν απεστείρωσε, μόνη κατάρας, αναίρεσις Παρθένε, όθεν σε τιμώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου Νίκωνος

Επταπλασίως κάμινον

Τό καθαρόν καί άσπιλον, τής ψυχής περιβόλαιον, τό καρτερικόν, καί απαθές σαρκίον σου, ως θείον θησαύρισμα, η Λακεδαίμων φέρουσα, καί σωματικών, καί ψυχικών αλγημάτων, τήν ρώσιν εξαιτείται, μελωδούσα συμφώνως, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τών ιαμάτων χάριτας, η σορός αναβλύζουσα, πάσαν νοσημάτων, καί παθών επήρειαν, παντοίαν τε κάκωσιν, καί μαλακίαν άπασαν, πάντων θεραπεύει, τών πιστώς μελωδούντων, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Υπέρ ημών ιλέωσαι, τόν Σωτήρα καί Κύριον, τών καταφευγόντων, τή σή σκέπη Όσιε, ως νίκης επώνυμος, καί Θεώ παριστάμενος, πάσης λυτρωθήναι,

τών εχθρών κακουργίας, δαιμόνων επηρείας, καί ανάγκης καί νόσου, τούς πίστει σε υμνούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νούς εξειπείν ου δύναται, τό φρικτόν τής λοχείας σου, πώς καί παρθενεύεις, μετά τόκον άχραντε, ως μόνος επίσταται, ο τών απάντων Κύριος, όν ιλεουμένη, μή ελλίπης Παρθένε, σωθήναι τούς εν πίστει, τώ Υιώ σου βοώντας, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμος

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Οσίου Αλυπίου

Ωδή θ’

«Ησαία χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή, όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Ιερός ό βίος σου, εκ σπαργάνων, ώφθη τώ Θεώ, λαμπόμενος αρετών, μάκαρ τώ φωτί, τίμιος ο θάνατος, εναντίον γέγονε Χριστού, Πάτερ Αλύπιε, Μοναζοντων ακροθίνιον.

Ως φωστήρ υπέρλαμπρος, καταυγάζεις, άπασαν τήν γήν, ελαύνων τήν πονηράν, νύκτα τών παθών, καί λύων σκοτόμαιναν, τών Δαιμόνων, καί φωταγωγών, θείαις λαμπρότησιν, ιαμάτων πάντας Όσιε.

Στάσιν επί κίονος, εποιήσω, έτεσι σοφέ, πεντήκοντα πρός τρισίν, οία Αθλητής, αθλών προθυμότατα, καί τώ κρύει καί τώ παγετώ, Πάτερ καί καύσωνι, ανενδότως πιεζόμενος.

Η αγία μνήμη σου, τώ Αγίω Πνεύματι ημάς, καθαγιάζει σοφέ, ταύτην ιερώς, τελούντας καί πίστει σε, ανυμνούντας, Πάτερ εν αυτή, ως αντιλήπτορα, καί προστάτην τών ψυχών ημών.

Θεοτοκίον

Φωτισμόν μοι δώρησαι, τώ εν σκότει όντι τών παθών, καί ρύσαί με πονηρών, έργων καί φλογός, εναποκειμένης μοι, τώ αθλίω καί αμαρτωλώ, Άχραντε Δέσποινα, προστασία τών υμνούντων σε.

Τού Οσίου Νίκωνος

Εξέστη επί τούτω

Αμέσως απολαύων Πάτερ ζωής, υπέρ ής ηγωνίσω πρός δύναμιν, επί τής γής, βίω διαπρέψας αγγελικώ, καί μεταβάς μακάριε, Νίκων πρός αϋλους

διαμονάς, σωθήναι θεοφόρε, δυσώπει τούς εν πίστει, εν τώ ναώ σου προσεδρεύοντας.

Αγάλλη σύν Αγγέλοις εν ουρανώ, τώ τών όλων Θεώ παριστάμενος, καί επί γής, βρύει σου η θήκη τάς δωρεάς εν ή σεπτώς κατάκειται, σωμά σου τό άγιον καί σεπτόν, τοίς πόθω προσιούσι, καί φόβω απτομένοις, Νίκων παμμάκαρ τών λειψάνων σου.

Θεοτοκίον

Εν σοί τής παρθενίας τό καθαρόν, ετηρήθη Μαρία πανύμνητε, σύ γάρ Θεόν, μόνη συλλαβούσα άνευ σποράς, σεσαρκωμένον τέτοκας, μείνασα Παρθένος παναληθής, διό σε Θεοτόκον, κυρίως ανυμνούμεν, καί προσκυνούμεν καί δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον Αγ. Αλυπίου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αγώνας υπέρ άνθρωπον, μετήλθες Πάτερ Οσιε, τή τού Χριστού δυναστεία, πεντήκοντα πρός τρισί γάρ, έτεσιν επί κίονος, έστης σοφέ Αλύπιε, πάντοθεν πιεζόμενος, καί νύν τό έσχατον μάκαρ, τών αγαθών πάντων εύρες.

Τού Αγίου Νίκωνος

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Η θήκη ένθα σου κείται, τό ευκλεέστατον σώμα, χάριτας βλύζει τοίς πάσι, τών ιαμάτων δαψιλώς, τοίς προσιούσιν εν πίστει, Νίκων αεί θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Αι τών Αγγέλων πάσαι, καί Αρχαγγέλων χορείαι, ανευφημούσί σε Κόρη, Μήτηρ Θεού τού υψίστου, καί τών βροτών άπαν γένος, δοξολογούμέν σε πόθω.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' τού Αγίου Νίκωνος δευτερούντες τό α'.

Ήχος α' Τών ουρανίων Ταγμάτων

Τών εφετών απολαύων αμέσως Όσιε, τών επί γής φωτίζεις, πάντων τάς διανοίας, εν πίστει εκτελούντων, μνήμην τήν σήν, θεοφόρε Πατήρ ημών, καί τώ ναώ σου τώ Θείω πανευσεβώς, αθροισθέντων παμμακάριστε. (Δίς)

Σύ τού Προδρόμου τόν ζήλον εκμιμησάμενος, Μετανοείτε πάσιν, ανεβόας παμμάκαρ, εξ όλης τής καρδίας, η γάρ Χριστού, βασιλεία εφέστηκεν, όν εκδυσώπει απαύστως υπέρ ημών, τών εν πίστει δοξαζόντων σε.

Εκ τής Εώας εις Δύσιν, Πάτερ διέδραμες, καί μετανοίας πάντας,

κατεπύρσευσας λόγοις, ως άλλον Μωϋσήν δέ, πόλις η σή, Λακεδαίμων εγνώρισε, τήν γάρ παθών αποτέμνεις Αίγυπτον νύν, μετανοίας τοίς διδάγμασιν.

Δόξα… Ήχος πλ. β’

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν, εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι’ ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών Δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Μεταβολή τών θλιβομένων, απαλλαγή τών ασθενούντων, υπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σώζε πόλιν καί λαόν, τών πολεμουμένων η ειρήνη, τών χειμαζομένων η γαλήνη, η μόνη προστασία τών πιστών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Η πάναγνος ως ειδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου, καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον;

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΖ’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Ιακώβου τού Πέρσου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν τρία Προσόμοια Στιχηρά τού Αγίου.

Ήχος β’ Ότε, εκ τού ξύλου σε

Κόσμου, τά τερπνά καταλιπών, γένους περιφάνειαν πλούτον, καί ωραιότητα, πάσάν τε τήν αίσθησιν, απαρνησάμενος, καί τό σώμα τεμνόμενος, παθών εκμιμήσει, χαίρων ηκολούθησας, Χριστώ Ιάκωβε, ώς ούν κοινωνός παθημάτων, δόξης εχρημάτισας όντως, καί τής βασιλείας νύν συμμέτοχος.

Μέλη, θεριζόμενος σαρκός, καί τάς αφορήτους οδύνας, τών αικισμών καρτερών, Μάρτυς αξιάγαστε, Χριστού Ιάκωβε, καί τυράννων ωμότητα, πατήσας ανδρείως, νίκης τόν πολύτιμον, στέφανον είληφας, ώ νύν εγκοσμούμενος Μάκαρ, θείω τού Δεσπότου σου θρόνω, μετά τών συνάθλων σου παρίστασαι.

Έχων, παρρησίαν πρός Χριστόν, πάντων τών εν πίστει τελούντων, τήν σήν σεπτήν εορτήν, Μάρτυς παναοίδιμε, θερμώς προϊστασο, τών κινδύνων

ρυόμενος, παθών απαλλάττων, πάσης περιστάσεως, δεινών λυτρούμενος, νέμων καί ψυχών σωτηρίαν, θείαις σου εντεύξεσιν όπως, τούς λαμπρούς αγώνάς σου δοξαζωμεν.

Δόξα... Ήχος β' Τού Στουδίτου

Καρτερών εν αθλήσει, Μάρτυς Ιάκωβε, τό σώμά σου παρέδωκας διά Χριστόν τόν Θεόν, καί μελιζόμενος χείρας καί μηρούς, καί βραχίονας καί κνήμας καί τούς δακτύλους, καί τελευταίον τήν κάραν σου, ανίπτασαι εν ουρανοίς, συμβασιλεύειν τώ βασιλεί τού παντός, Διο Αθλούντων κράτιστε, μή διαλίπης ικετεύων, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών, εκπάσης βλάβης τού αλλοτρίου.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Μόνη, τόν αχώρητον Θεόν, αστενοχωρήτως εν μήτρα, εκυοφόρησας, άνθρωπον γενόμενον δι' αγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε, Διό δυσωπώ σε, τών στενοχωρούντων με παθών απάλλαξον, όπως τήν στενήν καί ευθείαν, τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τήν επί ζωήν Παρθένε φέρουσαν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε, η αμίαντος αμνάς, έβλεψε τόν ίδιον άρνα, επί σφαγήν ως βροτόν, θέλοντα ελκόμενον, θρηνούσα έλεγεν, Ατεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τήν τεκούσαν, τί τούτο πεποίηκας, ο λυτρωτής τού παντός; Όμως, ανυμνώ καί δοξάζω, σού τήν υπέρ νούν τε καί λόγον, άκραν άγαθότητα φιλάνθρωπε.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα… Ήχος πλ. α'

Εθαυμαστώθης Ιάκωβε, εν ταίς βασάνοις πάσαις μακροθυμήσας, τών γάρ δακτύλων καί τών χειρών, καί βραχιόνων εκκοπέντων σου, ομοίως καί ποδών καί κνημίδων σου, μέχρι μηρών εκαρτέρησας, λοιπόν ευχομένου σου, καί τήν σεπτήν σου κάραν απέτεμον, Μάρτυς πολύαθλε, υπέρ ημών μή παύση Χριστού δεόμενος ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Χαίροις ασκητικών

Χαίροις η καλλονή Ιακώβ, ήν εξελέξατο Θεός, ήν ηγάπησεν, η θύρα τών σωζομένων, η φλογοφόρος λαβίς, τής αράς η λύσις παντευλόγητε, γαστήρ θεοχώρητε, πεπτωκότων ανόρθωσις, αγιωτέρα, Χερουβίμ καί τής κτίσεως, υπερέχουσα, δυσθεώρητον όραμα, άκουσμα τό καινότατον, ανέκφραστον λάλημα, άρμα τού Λόγου νεφέλη, εξ ής ανέτειλεν ήλιος, Χριστός καταυγάζων, τούς εν σκότει καί παρέχων, τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Άρνα τόν εαυτής η αμνάς, ποτέ ορώσα, πρός σφαγήν επειγόμενον, προθύμως κατηκολούθει, ταύτα βοώσα αυτώ, Πού πορεύη Τέκνον μου γλυκύτατον, Χριστέ τίνος χάριν, τόν δρόμον τούτον πεποίησαι; μήτοι γε γάμος, εν Κανά πάλιν έτερος, οίνον όπου πρίν, εξ υδάτων τετέλεκας! Δός μοι λόγον τή δούλη σου, Υιέ μου παμφίλτατε, μή με παρίδης οικτίρμον, σιγών εμέ τήν τεκούσάν σε, Θεέ υπέρ λόγον, ο δωρούμενος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον

Ήχος δ’ Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Τόν Πέρσην Ιάκωβον εν άσμασι Μάρτυρα μέλπω. Θεοφάνους.

Ωδή α’ Ήχος β’

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Τώ τού Χριστού, βήματι νύν παριστάμενος, στεφανηφόρος ένδοξε, Μάρτυς Ιάκωβε, φωτοφόρον μοι αίγλην, καί χάριν ουρανόθεν, δίδου Πρεσβείαις σου.

Όρθρος ημίν, έλαμψας ώσπερ πολύφωτος, Ανατολής ορμώμενος, καί κατελάμπρυνας, τήν Χριστού Εκκλησίαν, λαμπρότητι τών άθλων, μάκαρ Ιάκωβε.

Νεανικήν, ένστασιν επιδειξάμενος, ως νικητής ηξίωσαι, τής αναρρήσεως, καί τελείων επάθλων, καί δόξης αιωνίου, Μάρτυς, Ιάκωβε.

Θεοτοκίον

Προφητικαί, σάλπιγγες σέ προηγόρευσαν, τό επί σοί Μυστήριον, μυσταγωγούμεναι, Θεοτόκε Παρθένε, καί πόρρωθεν ορώσαι, τά σά θαυμασια.

Ωδή γ’

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Εγένου εκλεκτή Χριστού ως άμπελος, δρεπάνη βασάνων καθαιρουμένη, καί πολύν τόν καρπόν φερουσα, τοίς ληνοίς τού Σωτήρος προσαγόμενον.

Ρεόντων τό φθαρτόν καί ευδιάλυτον, παρείδες εμφρόνως Στεφανηφόρε, ώς αγχίνους δέ προέκρινας, τών αεί προσμενόντων τό ασάλευτον.

Στεφάνους σοι λαμπρούς κατατεμνόμενον, τό σώμα ωμότητι τών τυράννων, προεξένησεν Ιάκωβε, καί τρυφής Παραδείσου τήν απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Η λέηται σαφώς διά τού τόκου σου, τού θείου Παρθένε η ανθρωπότης, ενωθείσα καθ' υπόστασιν, τώ Δεσπότη τών όλων θεονύμφευτε.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκ Περσίδος αστέρα νεοφανή, ο Χριστός ανατείλας τοίς επί γής, τόν θείον Ιάκωβον, καί αοίδιμον Μάρτυρα, δι' αυτού τόν ζόφον, τής πλάνης απήλασε, καί τοίς πιστοίς τήν χάριν, τού Πνεύματος έλαμψεν, όθεν οι τήν μνήμην, τήν αυτού εκτελούντες, πιστώς εορτάσωμεν, καί βοήσωμεν λέγοντες, Αθλοφόρε πολύαθλε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Τήν ψυχήν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, από βρέφους μολύνας ο μιαρός, καί λόγοις καί πράξεσιν, εμαυτόν Κατερρύπωσα, καί ουκ έχω τι πράξαι, ουδέ καταφύγιον, αλλ' ουδ' άλλην ελπίδα, πλήν σου Κόρη επίσταμαι, Φεύ μοι τώ αχρείω! Διά τούτο ικέτης, πρός σέ τήν Πανάχραντσν, νύν προστρέχω καί δέομαι, ομολογών σοι τό Ήμαρτον, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, εις σέ γάρ πάσαν ελπίδα, ανέθηκα Δέσποινα.

Η Σταυροθεοτοκίον, όμοιον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, Ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε, Ή πιστώς εκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν, τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε, μόνε Φιλάνθρωπε».

Νενευρωμένος Ένδοξε, τή εκ Θεού δοθείση πανοπλία, πυρσολατρών πάσαν, πλάνην κατέφλεξας.

Ιλασμόν ημίν αίτησαι, τοίς τήν σεπτήν σου; μνήμην εκτελούσι, παρρησίαν έχων, Μάρτυς Ιάκωβε.

Απορρέοντος αίματος, οι οχετοί τών σών μελών Τρισμάκαρ, τήν τής πλάνης

φλόγα, πάσαν κατέσβεσαν.

Θεοτοκίον

Κυβέρνησόν μου Πάναγνε, τούς λογισμούς πρός εύδιον λιμένα, τής σής απαθείας, καί καθαρότητος.

Ωδή ε’

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν».

Ώσπερ τις γή αγαθή, καί καρποφόρος αληθώς γέγονας, τώ τών πικρών, βασάνων αρότρω, τεμνόμενος Σοφέ, πολύχουν τώ Κτίστη, προσφέρων γεώργιον.

Βέλη πανάριστε, πεπυρωμένα τού εχθρού έσβεσας, λύθρω τών σων κοπέντων Τρισμάκαρ, σώματος μελών, ελπίδι γάρ ώφθης, καί πίστει φραττόμενος.

Ολοκαρπούμενος, ως ιερείον τώ Χριστώ πάνσοφε, τών σών μελών, δεινώς κοπτομένων, κατάλληλον ωδήν, καί πρόσφορον ύμνον, εκάστω προσέφερες.

Νέμοις καθάρσιον, τών τής ψυχής μου μολυσμών ένδοξε, Μάρτυς Χριστού, τάς σάς αλγηδόνας, αντίλυτρον διδούς, καί τούς τών αιμάτων, κρουνούς σου πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Επαληθεύουσαν, τώ σεβασμίω καί φρικτώ τόκω σου, καί τήν φωνήν, καρδία καί γλώσση, προσάπτοντες τρανώς, σέ νύν Θεοτόκον αγνήν ονομάζομεν.

Ωδή ς’

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Νουθεσίαν εμφρόνως δεξάμενος, τών οικειοτάτων σου χαίρων εχώρησας, πρός τούς αγώνας Ένδοξε, καί στεφάνους τής νίκης απείληφας.

Αλλοτρίω καθάπερ εν σώματι, πάσχων εκαρτέρησας, Μάρτυς Ιάκωβε, καί μεληδόν κοπτόμενος, τώ Δεσπότη τόν ύμνον ανέπεμπες.

Σωτηρίου προδήλως ιμάτιον, καί τής ευφροσύνης, χιτώνα δι’ αίματος, τού σού βαφέντα Πάνσοφε, νικηφόρος ως Μάρτυς ενδέδυσαι.

Μαρτυρίου τόν δίαυλον ήνυσας, όθεν ιερόνικον, στέφανον είληφας, καί νύν Μαρτύρων τάγμασι, συγχορεύεις Ιάκωβε ένδοξε.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις, Παρθένος εμφαίνουσα, τής

αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τά σύμβολα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής εύσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Πεισθείς τή καλή, συζύγω καρτερόψυχε, καί τό φοβερόν, κριτήριον φοβούμενος, τών Περσών τό φρόνημα, καί τόν φοβον Ιάκωβε κατέπτυσας, καί ανεδείχθης Μάρτυς θαυμαστός, τό σώμα ως κλήμα τεμνόμενος.

Ο Οίκος

Από ψυχής στενάξωμεν πάντες, δάκρυα εκχέοντες, καθορώντες πικρώς τόν Μάρτυρα μελιζόμενον, δίκην κυνών γάρ ώρυομένων συνελθόντες οι δήμιοι, τά μέλη κατετίτρωσκον τού θαυμαστού καί γενναίου εν Μάρτυσι Μάρτυρος, Τίς ούν υπάρχει; ειδοκεί, μικρόν υπομείνατε, καί λέξω πάντα μετά σπουδής, πώς ώς θύμα Κυρίω προσήνεκται, το σώμα ώς κλήμα τεμνόμενος.

Συναξάριον

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής αθλήσεως τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Ιακώβου τού Πέρσου.

Στίχοι

Τμηθείς μεληδόν, καί σφαγήν Πέρσης φέρων,
«Ψυχή σεσώσθω, φρούδά μοι μέλη» λέγει.
Εικάδι Πέρσης εβδομάτη σφάγη εκμελεϊσθείς.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πινούφριος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ο Πινούφριος αρετών πολλαίς χρόαις
Εν ουρανοίς έλαμψεν ως ίρις νέα.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ναθαναήλ εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

«Αφείσα κόσμον, πρός Θεόν ψυχή τρέχε»,
Ναθαναήλ έκραζε μέλλων εκπνέειν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εικόνος χρυσής, εν πεδίω Δειρά λατρευομένης, οι τρείς σου Παίδες Κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Στερρότητι νού, καρτερία τε ψυχής κατατεμνόμενος, Μάρτυς τό σώμα απερίτρεπτος, καί αρραγής διετέλεσας, πίστει στηριζόμενος θεία, καί κραυγάζων Ιάκωβε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ιθύνας τούς σούς λογισμούς πρός τόν σκοπόν τής άνω κλήσεως, καί ταίς βασάνοις καταντλούμενος, ου Κατεκλύσθης, αλλ' έφερες, ράον τάς πληγάς τών ανόμων, καί τεμνόμενος έψαλλες, Ευλογητος εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μακάριος εί, καί καλώς σοι έσται νύν μακαριώτατε, νενικηκότι τήν ατίθασον, τού πονηρού αγριότητα, καί τήν τού τυράννου μανίαν, καί προθύμως κραυγάζοντι, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Αδύτου φωτός, καί λαμπάδος θεϊκής καί απαυγάσματος, ώφθης λυχνία χρυσαυγίζουσα, καί κόσμον όλον αυγάζουσα, αίγλη τής σεπτής παρθενίας, καί τούς ψάλλοντας σώζουσα, Ευλογημένη η Θεόν, σαρκί κυήσασα.

Ωδή η'

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ρώμη Θεού κραταιωθείς, πονηρών τάς συστροφάς καί παρατάξεις, διεσκέδασας μάκαρ, καί κατά κράτος ελών, τής νίκης τόν στέφανον είληφας, κραυγάζων, Ευλογείτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τάς αφαιρέσεις τών μελών, ως προσθή κας αγαθών Μάρτυς εώρας, ού τούς νυν βλέπων πόνους, αλλά τό μέλλον σκοπών, Μαρτύρων ωραίον στεφάνωμα, παρά τού δικαίου Κριτού ηυτρεπισμένον.

Υπομονήν υπερφυή, κεκτημένος ασφαλής καθάπερ πύργος, διετέλεσας Μάκαρ, τών δυσμενών τάς ορμάς, ατρόμως καί βέλη δεχόμενος, κράζων, Ευλογείτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ρώμη πολλή σοι προσβαλών, ο αρχέκακος εχθρός καί ψυχοφθόρος, καί τυράννους εγείρας, καταβαλείν τής ψυχής, τόν τόνον ούκ ίσχυσεν Ένδοξε, τήν γάρ παντευχίαν, Χριστού περιεβάλου.

Θεοτοκίον

Αθανασίας διαυγή, επιστάμεθα πηγήν σε Θεοτόκε, ως τεκούσαν τόν Λόγον, τού αθανάτου Πατρός, τόν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τούς υπερυψούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας».

Ωδή θ'

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία ήκοντα, καινουργήσαι τόν

Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα διημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνωμεν».

Μετά Μαρτύρων ως Μάρτυς, συγχορεύων Τρισμάκαρ, καί θρόνω παρ ιστάμενος Χριστού, τούς εκτελούντας τήν μνήμην σου, καί τήν σήν φωτοφόρον τιμώντας ευφροσύνως εορτήν, χαλεπών εκ κινδύνων, ταίς σαίς πρεσβείαις λύτρωσαι.

Ένθα Μαρτύρων οι δήμοι, ένθα πάντων τών Αγίων, αγίως αναπαύεται πληθύς, ένθα Δικαίων τά πνεύματα, ένθα η Εκκλησία, τών πρωτοτόκων νύν εν ουρανοίς, κατεσκήνωσας όντως, ως Μάρτυς ώ Ιάκωβε.

Λαμπαδηφόρος παρέστης τώ Σωτήρι τών όλων, δι' όν σου τών τού σώματος μελών, τήν εκκοπήν εκαρτέρησας, καί πυρός καί μαστίγων, τής πείρας κατεφρόνησας στερρώς, διό πίστει σε πάντες, καί πόθω μακαρίζομεν.

Πεποικιλμένην πορφύραν, δι' αιμάτων βαφείσαν, τών σών νύν περικείμενος Χριστώ, συμβασιλεύεις Ιάκωβε, διά γάρ παθημάτων, τής απαθείας εύρες τήν πηγήν, ής τρυφάν αιωνίως, παμμάκαρ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ως τόν Θεόν συλλαβούσαν, καί Θεού γενομένην, Μητέρα κατ' αλήθειαν Αγνή, σέ Θεοτόκον δοξάζομεν, τών πραγμάτων τή φύσει, τήν κλήσιν προσαρμόζοντες τρανώς, καί προσφόρως τήν θείαν, φωνήν προσκομίζοντες.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Περσών τήν πλάνην έφλεξας, τώ ζήλω πυρπολούμενος, Χριστού Ιάκωβε Μάρτυς, ως κλήμα τής αμπέλου δέ, τό σωμά σου τεμνόμενος, τυράννου γνώμη πάνσοφε, ανέμελπες κατάλληλον, ωδήν καί πρόσφορον ύμνον, τή απροσίτω Τριάδι.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρώτατον, χρυσούν θυμιατήριον, τής αχωρήτου τριάδος, δοχείον όντως εγένου, εν ώ Πατήρ ηυδόκησεν, ο δέ Υιός εσκήνωσε, καί Πνεύμα τό Πανάγιον, επισκιάσαν σοι Κόρη, ανέδειξε Θεοτόκον.

Εις τόν Στίχον τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δοξα… Ήχος πλ. δ'

Γεωργίου Σικελιώτου

Πιστώς αθροισθέντς σήμερον, φιλοθεάμονες, αθρήσατε πάλην, ξένην καί διαλάττουσαν, Ιακώβου τού εκ Περσίδος ημίν αστράψαντος, δίκην αστέρος

τού τοίς Μάγοις φανέντος, καί πρός τήν αληθή επίγνωσιν καθοδηγήσαντος, Ούτος γάρ ο γεννάδας, εν τώ πίπτειν τούς πολεμίους ανέτρεπε, καί εν τώ αρμομελοτομείσθαι, τούς τυράννους εξενεύρου, τή άνωθεν προμηθεία νευρούμενος, καί βοών, Ει καί τά μέλη μου αισθητά όντα τέμνετε, αλλ' έχω Χριστόν, νοητώς μοι τά πάντα γινόμενον, Όθεν προβλέπων τήν μέλλουσαν ζωήν, διά τού τοίς πάσι Προκειμένου θανάτου, πρός εκείνην έσπευσε περάσαι, εις ήν καί αυλιζόμενος, αιτείται ημίν, παρά τού στεφοδότου Θεού, ιλασμόν, φωτισμόν, καί τό μέγα έλεος, τοίς εκτελούσι τήν μνήμην αυτού.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ήχος ο αυτός

Ω τού παραδόξου θαύματος

Σκότει αγνοίας κρατούμενον, καί αθυμίας δεινής, νυσταγμώ βαρυνόμενον, καί στενοχωρίας με, τώ ζόφω καλυπτόμενον, καί τοίς κινδύνοις, συμποδιζόμενον, μή με παρίδης, εις τέλος φθείρεσθαι, Δέσποινα εύσπλαγχνε, τούτων πάντων ρύσαί με, τών πειρασμών, σέ γάρ μόνην κέκτημαι, ελπίδα μετά Θεόν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Πώς υπενέγκω τήν άδικον, Λόγε, σφαγήν σου οράν, πώς τά θείά σου όμματα, τά τυφλούς φωτίσαντα, μεμυκότα τεθέαμαι; Πώς δέ καί χείλη, βλέπω σιγώντά σου, τά μογιλάλων, χείλη ανοίξαντα; Σπλάγχνα σπαράχθητε, ράγηθι καρδία μου, ου φέρω ζήν, κέκραγε δακρύουσα, πικρώς η πάνσεμνος.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Στεφάνου τού Νέου, καί τού Αγίου Μάρτυρος Ειρηνάρχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν Προσόμοια Στιχηρά τού Οσίου.

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Όλος εκ νεότητος, ανατεθείς τώ Κυρίω, σαρκός έξω γέγονας, κοσμικής τε σχέσεως ιερώτατε, μοναστής άριστος, πεφυκώς Στέφανε, καί δοχείον θείου Πνεύματος, καί γάρ συγκλείσας σου, οίκω στενοτάτω μακάριε, τό σώμα ανεπτέρωσας, νούν πρός ουρανόν ενοπτρίζεσθαι, τό άρρητον κάλλος, Χριστού τού Βασιλέως καί Θεού, ού προσκυνών τό ομοίωμα, ήθλησας στερρότατα.

Τεσσαρακονθήμερον, ως ο Δεσπότης νηστεύσας, εν ειρκτή φρουρούμενος, σεαυτόν πρός άθλησιν παρεσκεύασας, Ιερέ Στέφανε, Μοναστών έρεισμα, καί Μαρτύρων εγκαλλώπισμα, όθεν ώς θήρές σοι, οι ανηλεείς επιθέμενοι, αρνίον

ώς περ άκακον, σύραντες αδίκως εσπάραξαν, καί μετά ανόμων, κατέθεντο αθλήσαντα στερρώς, καί παρρησία πρεσβεύοντα, υπέρ τών ψυχών ημών.

Λαός ό παράνομος, παρανομίαις υπείκων, παρανόμου Όσιε, βασιλέως λίθοις σε ως τόν Πρώταθλον, αφειδώς έβαλε, καί τήν κάραν Πάτερ, τήν αγίαν σου συνέτριψε, ταίς λεωφόροις τε, σύρων ωμοτάτως εξέχεε, τά σπλάγχνα σου πανόλβιε, μηδέ μετά πότμον οικτείρας σε, Ώ τής σής ανδρείας! ώ γνώμης! ώπολλής υπομονής! δι' ής απείληφας Στέφανε, στέφος αμαράντινον.

Καί τού Μάρτυρος
Ήχος ο αυτός
Τριήμερος ανέστης

Αγώνας τού σεπτού Αθλητού, τούς πόνους τού οπλίτου Χριστού, ευφημούντες κατά χρέος οι πιστοί, βοήσωμεν Κυρίω, Αυτού ταίς ικεσίαις, πάσης ανάγκης εξελού ημάς.

Ειρήνη σοι πολλή εκ Θεού, αθλήσαντι γεγένηται, καί τόν σάλον, διελθόντι τών δεινών, Ειρήναρχε παμμάκαρ, γενναίε στρατιώτα, καί πρεσβευτά τών ευφημούντων σε.

Συνήθλει σοι γυναίων χορός, καί παίδων θείος όμιλος, σύν τώ θείω, Ακακίω καρτερώς, τελούντι, τόν αγώνα, καί πλάνην εκνευρούντι, Μάρτυς Ειρήναρχε μακάριε.

Δόξα… Ήχος πλ. β'
Τού Στουδίτου

Εκ βρέφους τώ Θεώ, ανετεθης Ιερώτατε Στέφανε, ώς περ ο μέγας προφήτης Σαμουήλ, καί εν τώ όρει ανελθών, μοναδικώς ευηρέστησας αυτώ, Αύθις δέ πρός άθλησιν, επεδύσω ανδρικώς, καί υπέρ τής εικόνος αυτού, εξορίας καί θλίψεις υπέστης καρτερώτατα, καί δεσμοίς καί φυλακαίς ενεκαρτέρησας, συρόμενος δέ καί τυπτόμενος, καί λιθαζόμενος, καί τήν κάραν συντριβόμενος, τών στεφάνων ηξιώθης παρά Χριστού τού Θεού, Αυτόν ικέτευε, τούς εκ πόθου τελούντας τήν αεισέβαστον μνήμην σου, λυτρωθήναι εκ παθών καί πειρασμών, καί τής μελλούσης θλίψεως, καί σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ουδείς προστρέχων επί σοί, κατησχυμμένος από σού εκπορεύεται, αγνή Παρθένε Θεοτόκε, αλλ αιτείται τήν χάριν, καί λαμβάνει τό δώρημα, πρός τό συμφέρον τής αιτήσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον
Όλην αποθέμενοι

Τόν άρνα τόν ίδιον, αμνάς η άσπιλος πάλαι, καί άμωμος Δέσποινα, εν Σταυρώ υψούμενον ώς εώρακε, μητρικώς ωλόλυζε, καί εκπληττομένη, ανεβόα, Τί τό όραμα, Τέκνον γλυκύτατον, τούτο τό καινόν καί παράδοξον, πώς δήμος ο αχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καί Κατακρινούσι, θανάτω τών απάντων τήν ζωήν, Αλλ' ανυμνώ σου τήν άφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Όκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ’

Τό κατ’ εικόνα τηρήσας αλώβητον, Όσιε Πάτερ, υπέρ τής Χριστού εικόνος, αντέστης ανδρικώτατα, μή υποπτήξας τού Κοπρωνύμου τάς απειλάς, αλλά τώ τού Πνεύματος ξίφει, τούτον απέκτεινας, Διό παρρησίαν κεκτημένος πρός Θεόν, περίσωζε τήν ποίμνην σου, εξ αιρέσεων πασών, Στέφανε πολύαθλε.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ώ τού παραδόξου

Τί τό ορώμενον θέαμα, ό τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται ώ Δέσποτα; ο συνέχων άπασαν, κτίσιν ξύλω ανήρτησαι, καί ενεκρώθης, ο πάσι νέμων ζωήν, η Θεοτόκος, κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ υψούμενον, τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Απολυτίκιον τού Όσίου

Ήχος δ’

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ασκητικώς προγυμνασθείς εν τώ όρει, τάς νοητάς τών δυσμενών παρατάξεις, τή πανοπλία ώλεσας παμμάκαρ τού Σταυρού, αύθις δέ πρός άθλησιν, ανδρικώς απεδύσω, κτείνας τόν Κοπρώνυμον, τώ τής Πίστεως ξίφει, καί δι’ αμφοίν εστέφθης εκ Θεού, Οσιομάρτυς αοίδιμε Στέφανε.

Δόξα... Ήχος δ’

Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται είς Κανών τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οι εφεξής δύο.

Ο Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Χριστός στέφει σε Μαρτύρων στέφει, μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α’ Ήχος πλ. β’

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι τόν διώκτην Φαραώ,

καθορών ποντούμενον, Θεώ επινίκιον ωδήν εβόα άσωμεν».

Χαρμονικώς διοδεύσας σύ τήν στενήν, τρίβον τής ασκήσεως, μαρτυρίου πλατυσμώ, δυσμενών εστένωσας ορμήν, καί ευρύχωρον ζωήν Μάκαρ κεκλήρωσαι.

Ρίζα σε άκαρπος πρώην καρπογονεί, Άννης ή ομώνυμος, ώς τόν πάλαι Σαμουήλ, καί δοτόν σε δίδωσι Θεώ, τήν τού βίου σου Σοφέ χάριν σημαίνουσα.

Ιερωτάτως τώ θείω τών Μοναστών, προσχωρήσας τάγματι, ως φαιδρότατος αστήρ, αρεταίς εξέλαμψας πιστούς, καταυγάζων μυστικώς, Όσιε Στέφανε.

Στενοχωρήσας τό σώμα τώ συγκλεισμώ, τής στενής οικήσεως, ανεπτέρωσας τόν νούν, πρός τά επουράνια Σοφέ, αναβάσει καλώς προσπλατυνόμενος.

Θεοτοκίον

Τήν αδιόδευτον πύλην τό καθαρόν, τής αγνείας τέμενος, τήν καλήν εν γυναιξί, τήν αγίαν Δέσποιναν φωναίς, ιεραίς ο Ιερός λαός δοξάσωμεν.

Ο Κανών τού Μάρτυρος, ού η Ακροστιχίς.

Ειρηνικήν μοι προσνέμοις Μάρτυς χάριν. Θεοφάνους.

Ήχος καί Ειρμός ο αυτός

Εκ τών σκανδάλων τού βίου καί τών παθών, τών παρενοχλούντων με, ειρηνεύσας μου τόν νούν, Αθλητά Ειρήναρχε τήν σήν, ευφημήσαι γαληνώς μνήμην αξίωσον.

Ιερονίκους στεφάνους ως Αθλητής, ειληφώς Ειρήναρχε, μετετέθης εκ τής γής, πρός ειρήνην άμαχον καί φώς, καί ζωήν αληθινήν μακαριώτατε.

Ρείθροις αιμάτων τήν φλόγα τών διωκτών, κατασβέσας ήρδευσας, διανοίας τών πιστών, αναθάλλειν έρωτα ζωής, αιωνίου ευσεβώς Μάρτυς Ειρήναρχε.

Θεοτοκίον

Η τόν αχώρητον Λόγον τή σή γαστρί, χωρηθέντα τέξασα, θεοχώρητε σκηνή, τής στενοχωρούσης με δεινώς, τρικυμίας τών κακών Αγνή απάλλαξον.

Τού Οσίου

Ωδή γ'

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Ο νούς σου νεύσει πρός Θεόν, καλλυνόμενος Πάτερ, ωραιότατος ώφθη, καί χαρίσματος παντός, ανάπλεως αληθώς, καί τής θείας, μέτοχος λαμπρότητος.

Σεπτήν εικόνα τού Χριστού, καί τής τούτον Τεκούσης, ασπαζόμενος Μάκαρ, βασιλέως δυσσεβούς, τό δόγμα τό δυσσεβές, εβδελύξω, σθένει θείου Πνεύματος.

Σιδήρω σέ τόν σιδηράν, κεκτημένον καρδίαν, ο παράφρων δεσμεύσας, παραπέμπει φυλακαίς, ως φύλακα τών Πιστών, διδαγμάτων, Στέφανε πανόλβιε.

Τούς σούς ωραίους προφανώς, έσχες Όσιε πόδας, μαρτυρίου πρός τρίβους, βηματίζοντας λαμπρώς, καί κεφαλάς δυσμενών, γενναιόφρον, Στέφανε συνθλάττοντας.

Θεοτοκίον

Εκ σού τής μόνης καθαράς, ο υπέρθεος Λόγος, εσαρκώθη ώς οίδε, καί διέσωσεν ημάς, τούς προσκυνούντας αυτού, τήν δι' οίκτον, θείαν συγκατάβασιν.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Νευρούσαι σθένει θεϊκώ, καί χωρείς πρός αγώνας, θαρσαλέως παμμάκαρ, υπομένων αικισμούς, καί στρέβλας τών δυσμενών, αθλοφόρε, Μάρτυς γενναιότατε.

Ισχύν σοι δίδωσι Χριστός, Αθλοθέτης ο μέγας, διολέσαι τήν πλάνην, καί αισχύναι τόν εχθρόν, καυχώμενον αναιδώς, καί εικαίως, Μάρτυς φρυαττόμενον.

Καθείλε πόνοις ανδρικοίς, τόν αρχέκακον όφιν, ο χορός τών Αγίων, εναθλήσας κραταιώς, καί μάστιγας καί δεσμά, υπομείνας, σθένει θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ην είδε πάλαι Ιακώβ, από γής τεταμένην, πρός ουράνιον ύψος, θείαν κλίμακα σαφώς, Μαρίαν τό καθαρόν, τού Δεσπότου, μέλψωμεν παλάτιον.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Κάθισμα τού Οσίου

Ήχος δ' Ο υψωθείς

Τών Μοναστών υπογραμμός ανεδείχθης, τών Αθλητών καλλωπισμός ανεφάνης, δι' αμφοτέρων Στέφανε κοσμούμενος, όθεν αξιάγαστε, καί διπλούς τούς στεφάνους, έλαβες ασκήσεως, καί αθλήσεως Πάτερ, Αλλ' εκτενώς Χριστόν υπέρ ημών, τών σέ υμνούντων, ικέτευε Στέφανε.

Δόξα… Τού Μάρτυρος, όμοιον

Γή καί υγρά τούς καρτερούς σου αγώνας, κατεμερίσθη Αθλητά γενναιόφρον, δι’ ών τής πλάνης έλυσας τό φρύαγμα, καί τήν υπερκόσμιον, μετά πάντων Μαρτύρων, δόξαν αιωνίζουσαν, εκληρώσω παμμάκαρ, Αλλ’ υπέρ πάντων πρέσβευε Χριστώ, τών σέ τιμώντων, τρισμάκαρ Ειρήναρχε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καταφυγή τών εν δεινοίς ύπαρχοντων, Καταλλαγή πρός τόν Θεόν τών πταιόντων, Υπεραγία Δέσποινα περίσωζε ημάς, πάσης περιστάσεως, καί κακίας ανθρώπων, καί φρικτής κολάσεως, καί παθών ατιμίας, τούς αδιστάκτω πίστει σε αεί, προσκαλουμένους, Παρθένε πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ Σταυρώ παρισταμένη Παρθένε, τώ τού Υιού σου καί Θεού ανεβόας, οδυνηρώς στενάζουσα, δακρύουσα θερμώς, Οίμοι, ώ γλυκύτατε! πώς ανδρών παρανόμων, φέρεις τά λακτίσματα, καί τάς τρώσεις τών ήλων, καί τών κακούργων θάνατον σαφώς, σώσαι τό γένος, βροτών προμ ηθούμενος;

Τού Οσίου

Ωδή δ’

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Φωτί τού Πνεύματος, καταλαμπόμενος, δι’ εντεύξεως θείας, τυφλοίς τό φώς, Πάτερ εχορήγησας, τόν σόν Δεσπότην καί Θεόν, μιμησάμενος Θεόπνευστε.

Εφαίνου πόρρωθεν, τοίς θαλαττεύουσι, κυβερνών τούτους μάκαρ πρός γαληνόν, όρμον θεία χάριτι, προσκαλουμένους σου πιστώς, Πάτερ Στέφανε τό όνομα.

Ιερουργούμενος, καθάπερ σφάγιον, ιερόν προσηνέχθης τώ διά σέ, τεθυμένω Στέφανε, καί πρωτοτόκων εν σκηναίς, ανεπαύσω ευφραινόμενος.

Σεπτώ σου ρήματι, ο πρίν ημίξηρος, υγιής όλος ώφθη καταπλαγείς, Μάρτυς τήν δοθείσάν σοι, χάριν εξ ύψους δαψιλώς, εις ανθρώπων περιποίησιν.

Θεοτοκίον

Εν σοί Πανάμωμε, τής σωτηρίας μου, τάς ελπίδας εθέμην, επί τήν σήν, σκέπην καταπέφευγα, γενού μοι Κόρη βοηθός, τών δεινών εξαιρουμένη με.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Νομίμως έδραμες, νομίμως ήθλησας, καί νομίμως εστέφθης τώ τού Θεού, νόμω κρατυνόμενος, καί απαράτρωτον σαυτόν, συντηρών Μακαριώτατε.

Μή στέργων ένδοξε, τή πλάνη νήχεσθαι, τή θεογνωσία ως νουνεχής, χαίρων προσκεχώρηκας, φώς νοερόν αναλαβών, καί φωστήρ αποδεικνύμενος.

Ουδόλως έκρυψε, βυθός δεξάμενος, σέ πανόλβιε Μάρτυς επεγνωκώς, θείων παθημάτων σε, παναληθέστατον Χριστού, όντα Μάρτυρα Ειρήναρχε.

Ιερουργούμεναι, καί προθυόμεναι, καί ξεόμεναι άμα καί τώ πυρί, πάντοθεν φλεγόμεναι, ουκ εξηρνήσασθε Χριστόν, Αθλοφόροι αξιϋμνητοι.

Θεοτοκίον

Παρθένος έμεινας, μετά τήν κύησιν, ώσπερ ής πρό τού τόκου, ότι Θεόν, Λόγον απεκύησας, τόν λυτρωσάμενον ημάς, μεσιτεία σου Πανάμωμε.

Τού Οσίου

Ωδή ε'

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού τόν όντως Θεόν εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Μαρτυρικαίς έστεψε τιμαίς, τούς ασκητικούς σου αληθώς καμάτους Όσιε Στέφανε, ο αγωνοθέτης μόνος Θεός ημών, κατά τών παλαμναίων ενδυναμώσας σε.

Αγωνιζόμενος ευκλεώς, δήμον συμμαρτύρων ταίς ειρκταίς, προσομιλών Μάρτυς εύρηκας, σέ γάρ ώς αστέρες άδυτον ήλιον, κυκλούντες επί πλείον κατελαμπρύνοντο.

Ρήμασι θείοις τούς ιερούς, Ομολογητάς καί μιμητάς, θείων παθών μακαρίζομεν, τούς τριακοσίους καί τεσσαράκοντα, καί δύο τούς αθέους καταπαλαίσαντας.

Τριχών αφαίρεσιν παικτικώς, ώτων εκκοπήν τε καί χειρών, μελών τε θείων κατάφλεξιν, υπέρ τής εικόνος Χριστού υπήνεγκεν, ο δήμος τών Οσίων ο ευκλεέστατος.

Θεοτοκίον

Υπεραγία η τόν Θεόν, μόνη επί γής ως αληθώς, τόν υπεράγιον τέξασα τούς σέ Θεοτόκον αεί κηρύττοντας, αγίασον καί σώσον τή μεσιτεία σου.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Ρομφαία τέτρωται ο εχθρός, τής υπομονής τής καρτεράς, τού γενναιόφρονος Μάρτυρος, καί ταίς τούτου πτέρναις καθυποτέτακται, καί γέλως καθοράται καί καταισχύνεται.

Ο πούς σου έστη προφητικώς, Μάρτυς εν ευθύτητι σοφέ, απεριτρέπτω φρονήματι, καθυποσκελίζων τόν πολυμήχανον, ταίς τρίβοις μαρτυρίου

καλλωπιζόμενος.

Σύ τήν κακίαν τών διωκτών, άκακος ακέραιος οφθείς, Μάρτυς απώσω Ειρήναρχε, καί τή τελειώσει σου τή δι αίματος, στεφάνοις αφθαρσίας κατεστεφάνωσαι.

Θεοτοκίον

Νοήσας πόρρωθεν μυστικώς, ό τών Προφητών θεολαμπής, χορός Παρθένε Θεόνυμφε, θείου τοκετού σου βάθος απόρρητον, συμβόλοις ιεροίς σε προδιεχάραξε.

Τού Οσίου

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Ρημάτων σου δυνάμιν, ο κακίας ευρετής, υπενεγκείν ούκ ίσχυσεν, όθεν δεσμοίς σε Στέφανε καί ποιναίς, θανάτω βιαίω τε, ωμοτάτως ο πλάνος παραδέδωκεν.

Ως άρτος οπτώμενος, τώ πυρί καί εκ ποδών ανηλεώς κρεμάμενος, ωλοκαυτώθης Παύλε καί τώ Θεώ, θυσία προσήνεξαι, συναυλίας Μαρτύρων αξιούμενος.

Νομίμως ενήθλησαν, συγκλεισθέντες καί πνιγμώ, τόν βίον καταλύσαντες, εν τή Εφέσω Όσιοι Μοναστaί, οκτώ καί τριάκοντα, ούς εν πίστει καί πόθω μακαρίσωμεν.

Στερρώς τώ δικάζοντι, αντετάξω καί πληγαίς, καταξανθείς τό σώμά σου, θανατωθήναι είλου διά Χριστόν, τόν μόνον αθάνατον, αξιάγαστε Πέτρε μεγαλώνυμε.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην πανύμνητον, τήν καλήν εν γυναιξί, τήν τού Θεού λοχεύτριαν, Χριστιανών τό τείχος τό αρραγές, τήν άχραντον Δέσποιναν, αδιστάκτω καρδία μακαρίσωμεν.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Επέβης τοίς ύδασι, κυβερνώμενος χερσί, ζωαρχική Ειρήναρχε, καί διεσώθης τούτοις τών διωκτών, βυθίσας σεβάσματα, προσευχή επιμόνω Ιερώτατε.

Μικρών αντωνούμεναι, τά μεγάλα εαυτάς, τοίς αικισμοίς εξέδωκαν, αι ιεραί Γυναίκες τόν πτερνιστήν, τής Εύας εν πνεύματι, θανατώσασαι όφιν τόν

αρχέκακον.

Οι παίδες οι άγιοι, ιερεία καθαρά, καί προσφοραί ολόκληροι, τώ τυθέντι ως θύμα αληθινώ, αμνώ προσηνέχθησαν, εις οσμήν ευωδίας αγαλλόμενοι.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν σεσάρκωται, εξ αιμάτων σου αγνών, Παρθενομήτορ κύριος, καί τοίς βροτοίς ενούται δίχα τροπής, δι' άφατον έλεος, τήν ημών σωτηρίαν εργαζόμενος.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Εορτάζει σήμερον, η Εκκλησία, εορτήν ευφρόσυνον, εν τή σή μνήμη καί πιστώς, ανευφημούσα κραυγάζει σοι, Στέφανε θείε, οσίων τό καυχημα.

Ο Οίκος

Εις πάσαν γήν ως αληθώς, διέδραμενο φθόγγος τών σών κατορθωμάτων, σοφέ Οσιομάρτυς, ών περ ειργάσω θαυμαστώς, όθεν δυσωπώ σε, παρρησίαν πρός Θεόν ως κεκτημένος Όσιε, ικέτευε τού δοθήναί μοι λόγον επάξιον, τού ανευφημήσαι τούς αγώνας, ούς υπέστης εξ ορατών εχθρών καί νοουμένων, δς πρίν ασκητικώς καθείλες, απάσας τάς κινήσεις τής σαρκός απονεκρώσας, αθλήσει δέ νύν τόν τύραννον ετροπώσω, Οσίων τό καύχημα.

Συναξάριον

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Στεφάνου τού Νέου.

Στίχοι

Πληγείς νέε Στέφανε τήν κάραν ξύλω,
Εύρες πρεπόντως ουχί γηράσκον στέφος.
Εικάδι ογδοάτη Στεφάνου Νέου κράτα θραύσαν.

Τή αυτή ημέρα ο Άγιος Ανδρέας, συρόμενος κατά γής, διά τήν τών αγίων Εικόνων προσκύνησιν, τελειούται.

Στίχοι

Εκ γής επλάσθην, γή με δή καί κτεινάτω.
Πλάστου γάρ αυτής Ανδρέας τιμώ τύπους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Πέτρος, τυπτόμενος υπέρ τών αγίων Εικόνων, τελειούται.

Στίχοι

Αν εικόνων τύπτωσι τόν Πέτρον χάριν,
Εύρωσιν αυτόν πέτρινον τώ σαρκίω.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Άννα, τυπομένη πρός τό κατειπείν τού Αγίου Στεφάνου, τελειούται.

Στίχοι

Μάστιξιν Άνναν ευτόνως τετυμμένην,
Έδειξε Χριστός ευπρεπώς εστεμμένην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων, τών συμμαρτυρησάντων τώ Αγίω Στεφάνω, υπέρ τών αγίων Εικόνων.

Στίχοι

Τιμώντες εικόνισμα σαρκός σου Λόγε,
θνήσκουσιν οι άγιοι βίαιον μόρον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ειρηνάρχου, καί τών σύν αυτώ επτά Αγίων γυναικών.

Στίχοι

Τόν Ειρήναχον η φονεύτρια σπάθη
Σώ Σώτερ ειρήναρχε συντάττει μέρει.
Έδειξε νεκράς εν Σεβαστεία πόλει
Γυναίκας επτά πανσεβάστους τό ξίφος.

Οι Άγιοι Μάρτυρες Τιμόθεος καί θεόδωρος οι Επίσκοποι. Πέτρος, Ιωάννης, Σέργιος, Θεόδωρος καί Νικηφόρος οι ιερείς, Βασίλειος καί Θωμάς οι διάκονοι, Ιερόθεος, Δανιήλ, Χαρίτων, Σωκράτης, Κομάσιος, Ευσέβιος οι μοναχοί, καί Ετοιμάσιος, εν Τιβεριουπόλει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Οσίου

Ωδή ζ'

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσαντο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Εμηνύθη σοι τό τέλος τό μακάριον, παντουργικώ βουλήματι, όθεν πλείονι επιδούς ασκήσει σεαυτόν, εκ δόξης εις δόξαν προχωρείς, αποκτανθείς διά Χριστόν, τόν επί πάντων Θεόν.

Φερωνύμως τώ πρωτάθλω συνδεδόξασαι, καί γάρ λιθολευστούμενος, καί συρόμενος καί τυπτόμενος ανηλεώς, αιμάτων επλήρωσας τήν γήν, καί τήν ψυχήν σου τώ Θεώ, χαίρων παρέδωκας.

Εν πλατείαις μάρτυς Στέφανε συρόμενος, ανηλεώς τής πόλεως, εξωμάλισας μαρτυρίου τρίβον τοίς πιστοίς, εν ή επιβαίνοντες στερρώς, πρός τήν ουράνιον σαφώς, πόλιν κατήντησαν.

Θεοτοκίον

Ιερώτατοι προφήται προεδήλωσαν, Αγνή εμφαντικώτατα, τό μυστήριον τής σεπτής λοχείας σου, καί νύν ημίν τάς εκβάσεις τηλαυγώς κατανοούντες ευσεβώς, σέ μακαρίζομεν.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Συμπαθείας τής πρός σάρκα διαζεύξας σου, τόν νούν Μακαριώτατε, φλογιζόμενος καί πυρί καιόμενος σοφέ, τών Παίδων εβόας τήν ωδήν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μεμακάρισται τών παίδων θείος όμιλος, καί γυναικών επτάριθμος, χορός άγιος, τούς ξεσμούς, τό πύρ, τούς αικισμούς, στερρώς υπομείναντες ομού, καί ουρανίων αγαθών καταξιούμενοι.

Απελαύνονται εκ μόνης σου προσκλήσεως, τής πονηρίας πνεύματα, εγνωκότα σε Αθλητήν αήττητον Χριστού, Ειρήναρχε μέλποντα θερμώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ραθυμία με κρατούμενον διέγειρον, πρός εργασίαν Άχραντε θείων πράξεων, ενισχύουσά με κατ' εχθρών, αεί πολεμούντων με δεινώς, καί εναντίοις λογισμοίς, δελεαζόντων με.

Τού Οσίου

Ωδή η'

«Εκ φλογός τοίς οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, είς πάντας τούς αιώνας».

Μανικώτατοι ώσπερ θήρες συνέλαβον, τού Χριστού τό αρνίον, παίοντες, Κτείνοντες, καί μετά ανδρών ανομούντων συνθάπτοντες, οι παρανομία, συζώντες εις αιώνας.

Απηνώς, σου τήν κάραν εχθρός συνέτριψεν, ήν Θεός εν υψίστοις στέφει κατέστεψε, τώ νικητικώ, Στεφανίτα πολύαθλε, κλέος τών Μαρτύρων, καί πάντων τών Οσίων.

Καρτερώς, τώ διώκτη αντιταττόμενος, ο θεόφρων Ανδρέας πληγαίς συγκόπτεται, καί ανηλεώς, θανατούται ο δίκαιος, μέλπων τώ Δεσπότη, Χριστώ εις τούς αιώνας.

Αγιώτατος οίκος ήδη γενόμενος, τόν εν πάσιν Αγίοις αναπαυόμενον, έσχες εν τή σή, ενοικούντα πολύαθλε, Στέφανε καρδία εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ραντισμώ θείου λύθρου θεοχαρίτωτε, εκ πλευράς κενωθέντος, τού σού Υιού καί Θεού, τόν εκ πονηράς, αμαρτίας προσόντα μοι, ρύπον δυσωπώ σε, απόπλυνον Παρθένε.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Τών αιμάτων τώ λύθρω επισταζόμενος, καί μαστίγων τώ κάλλει καλλωπιζόμενος, τώ Νικοποιώ, παραστάς ώ Ειρήναρχε, νίκης τά βραβεία, πρός τούτω εκομίσω.

Υψωθείς τή αγάπη τού Παντοκράτορος, διωκτών επηρμένην οφρύν κατέαξας, καί ειδωλικόν, εταπείνωσας φρύαγμα, Μάρτυς αθλοφόρε, Ειρήναρχε παμμάκαρ.

Συμπαθείας με θείας Μάρτυς αξίωσον, πειρασμών καί κινδύνων απολυτρούμενος, πίστει σε θερμή, τόν τιμώντα Ειρήναρχε, καί υπό τήν σκέπην, τήν σήν προσπεφευγότα.

Θεοτοκίον

Χαίρε άγιον όρος καί θεοβάδιστον, απορρήτων πραγμάτων χαίρε φανέρωσις, άκουσμα φρικτόν, δυσθεώρητον όραμα, χαίρε τών πεσόντων, ανάκλησις Παρθένε.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Οσίου

Ωδή θ’

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Ίδων αγάλλη Αγγέλων τάγματα, Πατριαρχών, Οσίων, Προφητών, Αποστόλων τε, καί Δικαίων απάντων θεόπνευστε, οίς συμπεριπολεύων μνήσθητι, πρόστηθι, τών ειλικρινώς επί τής γής, μακαριζόντων σε.

Ως φώς ως όρθρος ώς μέγας ήλιος, ώς ουρανός κατάστερος θαυμάτων λαμπρότησι, καί στιγμάτων αγίων γεγένησαι, πάντων τάς διανοίας, τών ευφημούντων σε, Στέφανε λαμπρύνων αληθώς, Μάρτυς πολύαθλε.

Στερροίς ασκήσεως αγωνίσματι, καταβάλων τού σκότους τάς αρχάς Πάτερ πρότερον, επ’ εσχάτων αθλήσας στερρότατα, παντελεί απωλεία, ταύτας

παρέδωκας, Στέφανε μαρτύρων καλλονή, Οσίων καύχημα.

Η σή περίδοξος μνήμη σήμερον, φωτιστικαίς ακτίσι χαρισμάτων τού Πνεύματος, καταυγάζει τά τής γής πληρώματα, ήν εν αγαλλιάσει, νύν εορτάζοντας, φώτισον, αγίασον ημάς, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Φωτός δοχείον θεοχαρίτωτε, τών ιερών Μαρτύρων αληθώς τό κραταίωμα, καί Οσίων απάντων τό καύχημα, σώσον ημάς κινδύνων, καί περιστάσεων, καί τής τών εχθρών επιδρομής, τούς ανυμνούντάς σε.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Αυτό τό έσχατον καί ακρότατον, τών εφετών Κατείληφας θεόφρον Ειρήναρχε, καί μεθέξει Θεός εχρημάτισας, ψάλλων σύν Ασωμάτοις Άγιος, άγιος, άγιος, Τριάς η παντουργός, καί παντοδύναμος.

Ρυσθείς παγίδων τών θηρευόντων σε, καλιάν ουράνιον κατέπαυσας Ένδοξε, καί Μαρτύρων συνήφθης στρατεύμασι, μετά τών σών συνάθλων, όθεν γεραίρομεν, , μνήμην τήν υμών περιχαρώς, πανηγυρίζοντες.

Ισχύν καί κράτος Χριστόν τιθέμενος, τό χαλεπόν βασάνων διεπέρασας πέλαγος, καί τούς άνω λιμένας κατέλαβες, όλος ωραϊσμένος, όλος τού Πνεύματος, ταίς φωτοχυσίαις δαψιλώς, περιχεόμενος.

Θεοτοκίον

Νοείν τό θαύμα τό ακατάληπτον, τού τοκετού τού σού Παρθενομήτορ μή σθένοντες, σιωπή τούτο μάλλον δοξάζομεν, καί σέ δοξολογούμεν, τήν παμμακάριστον, μόνην καί καλήν εν γυναιξίν, ώ Παναμώμητε.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον τού Οσίου

Επεσκέψατο ημάς

Εκομίσω πρός Χριστού, διπλούν τό στέφος Στέφανε, ασκήσας υπερβαλλόντως, καί μαρτυρήσας ως αυτού, εικόνα σεβαζόμενος, πάντων τε τών Αγίων, μεθ' ών ημών μνήσθητι.

Έτερον τού αυτού, όμοιον

Τούς τήν εικόνα τού Χριστού, μή προσκυνούντας Στέφανε, κατήσχυνας ως αθέους, καί μαρτυρίου καλλοναίς, καί στίγμασι κεκόσμησαι, διά τούτο πιστώς σε αεί μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Άχραντε Δέσποινα αγνή, καί μόνη απειρόγαμε, η Βασιλίς καί Κυρία, σύ δυσώπει τόν εκ σού τεχθέντα Λυτρωτήν ημών, σώσαι κόσμον εκ πάντων,

κακών τε καί θλίψεων.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα… Τού Οσίου Ήχος γ’

Αφιερωθείς τώ Θεώ εκ κοιλίας μητριΚής, ώς άλλος Σαμουήλ, Όσιε Στέφανε, φερωνύμως στέφανος ανεδείχθης τών πιστών, ευσεβείας βακτηρία καί εδραίωμα, καί τού θείου Πνεύματος καθαρόν οικητήριον, Αίτησαι ημίν τοίς Τιμώσί σε τό μέγα έλεος.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα η ελπίς ημών εστι, πρέσβευε τώ εκ σού τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Μεγάλη τού Σταυρού σου

Ρομφαία τήν καρδίαν σου διήλθε Πάναγνε, ηνίκα τόν υιόν σου, επί Σταυρού προσέβλεψας, καί εβόας, Μή ατεκνόν με δείξης, Υιέ μου καί Θεέ μου, ο συντηρήσας με μετά τόκον Παρθένον.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

****

Απολυτίκιον τών 15 Μαρτύρων εν Τιβεριουπόλει Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Μέγα καύχημα η Τιβερίου, καί οχύρωμα τούς ιεράρχας, ιερείς τε καί Λευϊτας Κατέχουσα, τών γάρ ειδώλων τήν πλάνην ελέγξαντες, τών ασεβούντων νικηταί αναδείχθησαν, Ούτοι δαιμόνων αποσοβούντες τάς φάλαγγας, ρώσιν δωρούνται πιστοίς οι πεντεκαίδεκα.

Κοντάκιον τών 15 Μαρτύρων εν Τιβεριουπόλει Ήχος δ’

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Οι πεντεκαίδεκα Χριστού Αθλοφόροι, τής Τιβερίου οι στερροί πολιούχοι, ώσπερ αστέρες σήμερον ανίσχουσι φαιδροί, Τιμόθεος, Θεόδωρος, οι κλεινοί ιεράρχαι, Ευσέβιος Κομάσιος, καί ο θείος Σωκράτης, σύν τή δεκάδι τών συναθλητών, πάσι θαυμάτων ακτίνας πυρσεύοντες.

Αρχή

ΤΗ ΚΘ’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Παραμόνου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία τού Μάρτυρος.

Ήχος δ’

Ο εξ υψίστου κληθείς

Φωτοφανείας σαφώς πεπυρσευμένος, παμμάκαρ Παράμονε, τού θείου Πνεύματος, σκότος βαθύτατον τέλεον, απεβδελύξω, πολυθεϊας καί ηυτομόλησας, ευθέτου λαβόμενος, καφού πανόλβιε, πρός τά προκείμενα σκάμματα, γενναιοφρόνως, καί νικηφόρος οφθείς κατέβαλες, τόν αλαζόνα καί πολέμιον, πάντων βροτών μεγαλύνων Χριστόν, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Διά τόν πάντων Θεόν καί Βασιλέα, δήμον πολυάριθμον κατασφαπόμενον, κατανοήσας Παράμονε, τώ θείω ζήλω, όλως έθελχθης καί ανεβόησας, Χριστού δούλος γνήσιος, υπάρχω πάντοτε, γνώτε παράνομοι τύραννοι, καί ως αρνίον, άκακον θύεσθαι νύν αυτόκλητος, παρεγενόμην, μή ούν μέλλετε, θύμα δεκτόν τώ τυθέντι σαρκί, δι' εμέ εκουσίως, τού γενέσθαι κατεπείγομαι.

Τή επταρίθμω τιμώμενος δεκάδι, τριπλή τε ο τίμιος, εκατοντάδι χορός, τών αθλοφόρων πολύθεον, καθείλε πλάνην, παρανομούντων διά τής πίστεως, μεθ' ού εστεφάνωσαι, αγωνισάμενος, γενναιοφρονως Παράμονε, καί ταίς χορείαις, τών Ασωμάτων χαίρων ηρίθμησαι, μεθ' ών δυσώπει πάσης θλίψεως, καί πειρασμών λυτρωθήναι ημάς, τούς σέ ανευφημούντας, καί γνησίως μακαρίζοντας.

Δόξα…Καί νύν… Θεοτοκίον, όμοιον

Ουκ αποκρύπτω ο τάλας τά δεινά μου, ότι πάντα κέκτημαι άπερ μισεί ο Θεός, σάρκα μολύνας καί πνεύμά μου, καί νούν εννοίαις, καί αθεμίτοις έργοις καί λόγοις αισχροίς, γλώσση κατακρίνων τε τούς αμαρτάνοντας, αυτός τά χείρω εργάζομαι Θεογεννήτορ, τούτων μοι δίδου πάντων διόρθωσιν, ίνα εκνήψας τής κακίστης μου, συνηθείας προσπέσω καί κλαύσωμαι, ά δεινά εφγασάμην, τής ζωής μου τό υπόλοιπον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Μή εποδύρου μου Μήτερ καθορώσα, εν ξύλω κρεμάμενον, τόν σόν Υιόν καί Θεόν, τόν εφ' υδάτων κρεμάσαντα, τήν γήν ασχέτως, καί πάσαν κτίσιν δημιουργήσαντα, καί γάρ αναστήσομαι καί δοξασθήσομαι, καί τά τού Άδου βασίλεια, συντρίψω σθένει, καί αφανίσω τούτου τήν δύναμιν, καί τούς δεσμίους εκλυτρώσομαι, τής αυτού κακουργίας ως εύσπλαγχνος, καί χαρίσομαι τούτοις, βασιλείαν τήν αιώνιον.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν λέγομεν τούς Κανόνας τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου τούτον, ού η Ακροστιχίς.

Υμνείν σε τήν νύν δίδου Μάρτυς χάριν. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Υμνούντος, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, Μάρτυς Παράμονε, φωτιστικαίς τού Πνεύματος αυγαίς, τήν καρδίαν μου φώτισον, καί παραμένειν θείαις με, νομοθεσίαις ενδυνάμωσον.

Μαρτύρων, περιφανώς τήν εύκλειαν, μάκαρ επλούτησας, μαρτυρικαίς εμπρέψας καλλοναίς, καί ωραίοις εν στίγμασιν, ωραιωθείς Παράμονε, όθεν πιστώς σε μακαρίζομεν.

Ναμάτων, ζωοποιών τού Πνεύματος, υπάρχων έμπλεως, τούς αθείας καύσωνι δεινώ, εκτακέντας εδρόσισας, καί πρός τό ύδωρ Ένδοξε, τής αναπαύσεως ωδήγησας.

Θεοτοκίον

Εν χρόνω, τόν έξω χρόνου τέτοκας, βροτόν γενόμενον, όν εκτενώς ικέτευε Αγνή, ως υιόν σου καί Κύριον, τά τής ψυχής μου χρόνια, πάθη ιάσασθαι πανάμωμε.

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου, Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Τήν έπαρσιν τού εχθρού, ταπεινωθείς, διά Χριστόν έθραυσας, καί τάς αυτού φάλαγγας, ξίφει καρτερίας συνέκοψας.

Ηκύρωσας πονηρόν, κατά τής πίστεως ημών βούλημα, καί καρτερώς ήθλησας, Μάρτυς αθλοφόρε Παράμονε.

Νενεύρωσαι θεϊκή, ώς στρατιώτης δυνατός χάριτι, καί χαλεπά βάσανα, Μάρτυς ώσπερ όναρ λελόγισαι.

Θεοτοκίον

Στερέωσόν μου τόν νούν, περιτρεπόμενον πολλοίς πάθεσι, Μήτηρ Θεού πάναγνε, όπως κατά χρέος δοξάζω σε.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου, Χριστέ κπάζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ήχος δ’
Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς Παράμονος, καρτερικώς εναθλών, τοίς ρείθροις τού αίματος, πολυθείας πυράν, ενθέως κατέσβεσεν, όθεν τών ιαμάτων, ειληφως θείαν χάριν, δαίμονας απελαύνει, καί νοσήματα παύει αυτού Χριστέ πρεσβείαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Τήν χάριν νύν άπαντες, ανευφημήσωμεν, Μητρός τού Θεού ημών, ως δι’ αυτής τήν χαράν, τώ κόσμω αυγάσασαν, λύσιν τής αμαρτίας, ευραμένη η φύσις, άπασα τών ανθρώπων, γηθομένη κραυγάζει, Ευχαίς αυτής Κύριε, ρύσαι ημάς τών δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ ως εώρακας, τόν σόν Υιόν καί Θεόν, Παρθένε πανύμνητε, καί απειρόγαμε, ανύμνεις δακρύουσα, Δόξα βοώσα Λόγε, τή φρικτή σου βουλήσει θέλων γάρ ενεκρώθης, η ζωή τών απάντων, ρυόμενος τόν κόσμον, φθοράς ώς υπεράγαθος.

Ωδή δ’

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Η καρδία σου ανδρεία ωχυρωμένη, καί παρρησία ένδοξε, πεπυρακτωμένη, βάσανα πολύπλοκα νηπίων τοξεύματα, Μάρτυς τού Χριστού ελογίσατο.

Νεκρωθέντας ταίς προστάξεσι τού τυράννου, τούς Αθλητάς Θεώμενος, ζήλον κατ’ εκείνους, ένθεον ανέλαβεν, ο Μάρτυς Παράμονος, καί πρός τό παθείν ητομόλησεν.

Νεανικώς σε τεινόμενον καί ταίς λόγχαις, ανηλεώς νυπόμενον, καί τάς μεθοδείας, τού εχθρού τροπούμενον, Χριστός εστεφάνωσεν, ο αγωνοθέτης Μακάριε.

Υπομονήν εκπληπόμενος τών Μαρτύρων, καί τήν αυτών τελείωσιν, Ένδοξε θαυμάζων, τούτοις εκοινώνησας, τού ζήλου τής πίστεως, καί τής υπερτίμου αθλήσεως.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντας τούς ανθρώπους τή παραβάσει, τώ ζωηφόρω τόκω σου, Παρθένε Μαρία, πάντας ανενέωσας, διό σε δοξάζομεν, καί θεοπρεπώς μακαρίζομεν.

Ωδή ε’

Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Δώρον πολυτελές, σεαυτόν προσενήνοχας, τώ Κτίστη σου εναθλήσας, καί τήν πλάνην νικήσας, Μαρτύρων εγκαλλώπισμα.

Ιδρύματα σοφέ, τών Δαιμόνων καί ξόανα, συνέτριψας ηδρασμένον, λογισμόν κεκτημένος, εν πέτρα θείας πίστεως.

Δαιμόνων τήν πληθύν, ανδρικώς ετραυμάτισας, τώ τραύματι τής σαρκός σου, Αθλητά γενναιόφρον, διό σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ομότιμος Πατρί, ενυπάρχων καί Πνεύματι, ο Κύριος εξ αγνών σου, εσαρκώθη αιμάτων, Αγνή βροτός γενόμενος.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως, Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου, ρεύσαντι αίματι».

Ύπτιος εν καιρώ τών αγώνων ού γέγονας, εγηγερμένος δέ μάλλον, καί πρός θείαν άθλησιν ρωμαλέτών στεφάνων τής ος διά τούτο, δόξης επέτυχες.

Μαρτύρων, ομηγύρει σαυτόν συγκαταλέξας, τελειωθείση προθύμως, πρό τής σής Αοίδιμε μαρτυρίας, καί σύν τούτοις, σωτηρίου παστάδος ηξίωσαι.

Αι λόγχαι, μιμητήν σε Χριστού απειργάσαντο, αίς τιτρωσκόμενος Μάρτυς, πρός αυτόν ανέπτης στεφανηφόρος, θανατώσας, υπομονής τούς άφρονας ξίφεσι.

Θεοτοκίον

Ρυσαί με, τών σκανδάλων τού βίου Πανάχραντε, τόν εν νυκτί σκοτομαίνης, λογισμών ατόπων κεκρατημένον, καί κακία, τού δυσμενούς αεί σκοτιζόμενον.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Συναξάριον

Τή ΚΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής αθλήσεως τού Αγίου Μάρτυρος Παραμόνου, καί τών Αγίων τριακοσίων εβδομήκοντα συμμαρτύρων αυτού.

Στίχοι

Ο Παράμονος νύπεταί σοι Χριστέ μου.
Γνούς γάρ Θεόν μόνον σε, σοί θνήσκει μόνω.
Ξίφει κεφαλάς άνδρες επτάκις δέκα
Σύν εξαπλή διδούσι πεντηκοντάδι.
Παράμονον δ' ενάτη κτάνον εικάδι έγχεα μακρά.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Φιλουμένου.

Στίχοι

Φιλουμένου πείρουσιν ήλοις τούς πόδας,

Χριστόν φιλούντος καί Θεώ φιλουμένου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Νικολάου, Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, καί τού Αγίου Ιερομάρτυρος τού εν Περσίδι, καί τών Αγίων έξ Μαρτύρων, ούς διωκομένους, πέτρα ραγείσα υπεδέξατο αυτούς.

Στίχοι

Ήνοιξε πέτραν εις ταφήν έξ ανδράσιν,
Ο νεκρός ευρών εις ταφήν Χριστός πέτραν.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Ουρβανός Επίσκοπος Μακεδονίας, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ο χερσίν ούτος εκπνέων τών Αγγέλων,
Ουρβανός εστιν, ού βίος κατ' Αγγέλους.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Διονύσιος, Επίσκοπος Κορίνθου, ξίφει πληγείς τελειούται.

Στίχοι

Διονύσιος εις τελών θυηπόλων,
Ξίφος μετελθών, είς εστι καί Μαρτύρων.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Παγκόσμιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Σύμπας ο κόσμος ουδέν ήν Παγκοσμίω.
Εδέμ γάρ ήρα καί μόνης, ήν λαμβάνει.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πιτυρούν εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Τή σή θελήσει πρός σέ χωρεί Χριστέ μου,
Ο σών Πιτυρούν εργάτης θελημάτων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Ούαλλερίνος ξίφειτελειούται.

Στίχοι

Διά στέφος πάντιμον οίσω καί ξίφος.
Ο Μάρτυς εκραύγαζεν Ούαλλερίνος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Φαίδρος, ρητίνης ζεούσης καταχεθείσης αυτώ, τελειούται.

Στίχοι

Πολλούς πρός άλλα, πρός δέ ρητίνης ζέσιν,
Στερρώς αθλούντα, Φαίδρον έγνωμεν μόνον.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ’

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Τών ιαμάτων, καί τών θαυμάτων χάριν σοφέ, Μάρτυς εκ Θεού πλουτήσας περιφανώς, ιατρεύεις τούς κραυγάζοντας, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Υφαπλουμένων, κολαστηρίων ουκ εφρόντισας, όλην τήν φροντίδα έχων εν ουρανοίς, καί κραυγάζων Αξιάγαστε, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Σύ τών αιμάτων, Αθλητά τώ πυρί έφλεξας, ύλην αθείας ένδοξε πονηράν, τή δέ δρόσω τών θαυμάτων σου, τούς εν τώ καύσωνι, τών δυσχερών δροσίζεις Παράμονε.

Θεοτοκίον

Χαίρε η μόνη, τήν χαράν τοίς ανθρώποις κυήσασα, χαίρε ουρανέ καί θρόνε Χερουβικέ, καί περίδοξον παλάτιον, τού Βασιλεύοντος, τών αιώνων πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η’

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας εραστaί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα, Κυρίου τον Κύριον».

Αγρυπνόν σε φύλακα Πιστών, κατεπλουτήσαμεν, κατακοιμίζοντα, δαιμόνων φάσματα πάντοθεν, καί σαρκός άγρια κύματα, καί καταιγίδας λογισμών, Μάρτυς πολύαθλε, τών βοώντων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ρείθροις σών αιμάτων ιερών, πορφύραν έβαψας, σαυτώ παλαίωσιν, μηδόλως μέλλουσαν δέχεσθαι, καί λαμπρώς ωραϊζόμενος, τά επουράνια οικείς, βοών μακάριε, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ιερείον ώσπερ καθαρόν, καί θύμα άμωμον, καί καλλιέρημα, όλοκαυτουμενον άνθραξιν, ιεράς Μάρτυς αθλήσεως, τώ αθλοθέτη σου Χριστώ, προσήχθης μέλπων σοφέ, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νόμου σε σκιαί καί Προφητών προδιεχάραξαν, σεπτά κηρύγματα, αρρήτως μέλλουσαν έσεσθαι, τού Θεού λοχεύτριαν, θεοχαρίτωτε Αγνή, ώ πάντες μέλπομεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας εραστaί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ’

«Λίθος αχεφότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ίδε φωταυγούς Αθλοφόρου, φωτοψανής έλαμψε μνήμη, πάντων τών Πιστών τάς καρδίας, φωταγωγούσα τώ θείω Πνεύματι, περιχαρώς χορεύσωμεν, τούτον εν πίστει μακαρίζοντες.

Ως τή επτακύκλω δεκάδι, καί τή τριπλή εκατοντάδι, ακαταγωνίστων Μαρτύρων, συναγελάζων, μεθ’ ών τό σώμά σου, Μάρτυς Χριστού κατάκειται, σύν τούτοις πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Στάδιον ανύσαντες πόνων, πολυειδών μεμεστωμένον, καί μετά Χριστού τού τόν κόσμον, νενικηκότος λαμπρώς νικήσαντες, στεψανηφόροι Μάρτυρες, τούς ουρανούς περιπολεύετε.

Ήρθης από γής καί τά γέρα, τών σών αγώνων εκομίσω, νύν δέ ποταμούς αναβλύζεις, ημίν θαυμάτων τοίς σέ γεραίρουσι, καί ευσεβώς τήν μνήμην σου, πανηγυρίζουσι Παράμονε.

Θεοτοκίον

Φώτισον ψυχής μου τάς κόρας, αμαυρωθείσας αβλεψία, τής φθοροποιού αμαρτίας, Θεογεννήτορ πάναγνε Δέσποινα, σύ γάρ Πιστών βοήθεια, καί φωτισμός υπάρχεις Άχραντε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξαλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Λ’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου καί ενδόξου Αποστόλου Ανδρέου τού Πρωτοκλήτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τήν α’ στάσιν τού α’ Καθίσματος τού Ψαλτηρίου.

Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τά παρόντα τρία, δευτερούντες αυτά.

Ήχος δ’ Ο εξ υψίστου κληθείς

Ο τώ Προδρόμου φωτί μεμορφωμένος, ότε τό απαύγασμα τό ενυπόστατον, τής πατρικής δόξης έφανεν, ανθρώπων γένος, δι' ευσπλαγχνίαν σώσαι βουλόμενος, τότε πρώτος Ένδοξε, τούτω προσέδραμες, καταυγασθείς τήν διάνοιαν, τελειοτάτη, μαρμαρυγή αυτού τής θεότητος, όθεν καί κήρυξ καί Απόστολος, χρηματίζεις Χριστού τού Θεού ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο τής Προδρόμου φωνής ενηχημένος, ότε ο πανάγιος Λόγος σεσάρκωται, ζωήν ημίν παρεχόμενος, καί σωτηρίαν, τοίς επί γής ευαγγελιζόμενος, τότε τούτω Πάνσοφε, κατηκολούθησας, καί σεαυτόν ακροθίνιον, καί παναγίαν, ώς απαρχήν αυτώ καθιέρωσας, όν καί επέγνως καί εμήνυσας, τώ συγγόνω τώ σώ τόν Θεόν ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο τώ εκ στείρας βλαστήσαντι φοιτήσας, ότε ο Παρθένιος τόκος ανέτειλε, τής ευσεβείας Διδάσκαλος, καί σωφροσύνης, υποδεικνύων τήν καθαρότητα, τότε σύ θερμότατος, τής αρετής εραστής, Ανδρέα μάκαρ γεγένησαι, τάς αναβάσεις, εν σή καρδία διατιθέμενος, καί από δόξης πρός τήν άφραστον, ήρθης δόξαν Χριστού τού Θεού ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος δ' Ανατολίου

Τήν τών ιχθύων άγραν, καταλιπών Απόστολε, ανθρώπους σαγηνεύεις, καλάμω τού κηρύγματος, χαλών ώσπερ άγκιστρον, τής ευσεβείας τό δέλεαρ, καί ανάγων εκ τού βυθού τής πλάνης, τά έθνη άπαντα, Ανδρέα Απόστολε, τού Κορυφαίου ομαίμων, καί τής οικουμένης υφηγητά διαπρύσιε, πρεσβεύων μή ελλίπης υπέρ ημών, τών εν πίστει καί πόθω εύφη μούντων πανεύφημε, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Καί νύν... Ήχος ο αυτός

Ησαΐα χόρευε, λόγον Θεού υπόδεξαι, προφήτευσον τή κόρη Μαριάμ, βάτον καταφλέγεσθαι, καί πυρί μή καίεσθαι, τή αίγλη τής θεότητος, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, άνοιγε πύλην η Εδέμ καί Μάγοι πορεύεσθε, ιδείν τήν σωτηρίαν, εν φάτνη σπαργανούμενον, όν Αστήρ εμήνυσεν, επάνω τού σπηλαίου, ζωοδότην Κύριον, τόν σώζοντα τό γένος ημών.

Είσοδος. Τό, Φώς ιλαρόν, καί τά αναγνώσματα.

Καθολικής α' Επιστολής Πέτρου τό Ανάγνωσμα.
(Κεφ. 1, 1-2, 10-25 & 2, 1-6)

Πέτρος, απόστολος Ιησού Χριστού, εκλεκτοίς παρεπιδήμοις διασποράς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ασίας, καί Βιθυνίας, κατά πρόγνωσιν Θεού πατρός, εν αγιασμώ Πνεύματος, εις υπακοήν καί ραντισμόν αίματος Ιησού Χριστού, χάρις υμίν καί ειρήνη πληθυνθείη, περί ης σωτηρίας εξεζήτησαν καί εξηρεύνησαν προφήται οι περί τής εις υμάς χάριτος προφητεύσαντες, ερευνώντες εις τίνα ή ποίον καιρόν εδήλου τό εν αυτοίς Πνεύμα Χριστού, προμαρτυρόμενον τά εις Χριστόν παθήματα, καί τάς μετά ταύτα δόξας, οίς απεκαλύφθη ότι ουχ εαυτοίς, ημίν δέ διηκόνουν αυτά, ά νύν ανηγγέλη υμίν

διά τών ευαγγελισαμένων υμάς εν Πνεύματι Αγίω αποσταλέντι απ ουρανού, εις ά επιθυμούσιν άγγελοι παρακύψαι. Διό αναζωσάμενοι τάς οσφύας τής διανοίας υμών, νήφοντες, τελείως ελπίσατε επί τήν φερομένην υμίν χάριν εν αποκαλύψει ιησού Χριστού, ως τέκνα υπακοής, μή συσχηματιζόμενοι ταίς πρότερον εν Τή αγνοία υμών επιθυμίαις, αλλά κατά τόν καλέσαντα υμάς άγιον καί αυτοί άγιοι εν πάση αναστροφή γενήθητε, διότι γέγραπται Άγιοι γένεσθε, ότι εγώ άγιος ειμι, καί εί πατέρα επικαλείσθε τόν απροσωπολήπτως κρίνοντα κατά τό εκάστου έργον, εν φόβω τόν τής παροικίας υμών χρόνον αναστράφητε, ειδότες ότι ου φθαρτοίς αργυρίω ή χρυσίω, ελυτρώθητε εκ τής ματαίας υμών αναστροφής πατροπαραδότου, αλλά τιμίω αίματι ως αμνού αμώμου καί ασπίλου Χριστού, προεγνωσμένου μέν πρό καταβολής κόσμου, φανερωθέντος δέ επ' εσχάτων τών χρόνων δι' υμάς, τούς δι' αυτού πιστεύοντας εις Θεόν , τόν εγείραντα αυτόν εκ νεκρών, καί δόξαν αυτώ δόντα, ώστε τήν πίστιν υμών καί ελπίδα είναι εις Θεόν, τάς ψυχάς υμών ηγνικότες εν τή υπακοή τής αληθείας διά Πνεύματος εις φιλαδελφίαν ανυπόκριτον, εκ καθαράς καρδίας αλλήλους αγαπήσατε εκτενώς, αναγεγεννημένοι ουκ εκ σποράς φθαρτής, αλλά αφθάρτου, διά λόγου ζώντος Θεού καί μένοντος εις τόν αιώνα, διότι πάσα σάρξ ως χόρτος, καί πάσα δόξα ανθπώπου ως άνθος χόρτου, εξηράνθη ο χόρτος, καί τό άνθος αυτού εξέπεσε, τό δέ ρήμα Κυρίου μένει εις τόν αιώνα, τούτο δέ εστι τό ρήμα τό ευαγγελισθέν εις υμάς.

Καθολικής α' Επιστολής Πέτρου τό Ανάγνωσμα.
(Κεφ. 2, 21-25 & 3, 1-9)

Αποθέμενοι ούν πάσαν κακίαν καί πάντα δόλον καί υποκρίσεις καί φθόνους καί πάσας καταλαλιάς, ως αρτιγέννητα βρέφη, τό λογικόν άδολον γάλα επιποθήσατε, ίνα εν αυτώ αυξηθήτε, είπερ εγεύσασθε ότι χρηστός ο Κύριος, πρός όν προσερχόμενοι, λίθον ζώντα, υπό ανθρώπων μέν αποδεδοκιμασμένον, παρά δέ Θεώ εκλεκτόν, έντιμον, καί αυτοί ως λίθοι ζώντες οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, Ιεράτευμα άγιον, ανενέγκαι πνευματικάς θυσίας ευπροσδέκτους τώ Θεώ διά ιησού Χριστού, διό καί περιέχει εν τή γραφή, ιδού τίθημι εν Σιών λίθον ακρογωνιαίον, εκλεκτόν έντιμον, καί ο πιστεύων επαυτώ ου μή καταισχυνθή, εις τούτο γάρ εκλήθητε, ότι καί Χριστός έπαθεν υπέρ υμών, υμίν υπολιμπάνων υπογραμμόν, ίνα επακολουθήσητε τοίς ίχνεσιν αυτού, ός αμαρτίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τώ στόματι αυτού, ός λοιδορούμενος ουκ αντελοιδόρει, πάσχων ουκ ηπείλει, παρεδίδου δέ τώ κρίνοντι δικαίως, ός τάς αμαρτίας ημών αυτός ανήνεγκεν εν τώ σώματι αυτού επί τό ξύλον, ίνα, ταίς αμαρτίαις απογενόμενοι, τή δικαιοσύνη ζήσωμεν, ου τώ μώλωπι αυτού ιάθητε, ήτε γάρ ως πρόβατα πλανώμενα, αλλ' επεστράφητε νύν επί τόν ποιμένα καί επίσκοπον τών ψυχών υμών, Ομοίως, αι γυναίκες υποτασσόμεναι τοίς ιδίοις ανδράσιν, ίνα καί εί τινες απειθούσι τώ λόγω, διά τής τών γυναικών αναστροφής άνευ λόγου κερδηθήσωνται εποπτεύσαντες τήν εν φόβω αγνήν αναστροφήν υμών, ων έστω ουχ ο έξωθεν εμπλοκής τριχών, καί περιθέσεως χρυσίων, ή ενδύσεως ιματίων κόσμος, αλλ' ο κρυπτός τής καρδίας άνθρωπος, εν τώ αφθάρτω τού πραέος καί ησυχίου πνεύματος, ο εστιν ενώπιον τού Θεού πολυτελές, ούτω γάρ ποτε καί αι άγιαι γυναίκες αι

ελπίζουσαι επί τόν Θεόν εκόσμουν εαυτάς, υποτασσόμεναι τοίς ιδίοις ανδράσιν, ως Σάρρα υπήκουσε τώ Αβραάμ, κύριον αυτόν καλούσα, ης εγενήθητε τέκνα, αγαθοποιούσαι καί μή φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν. Οι άνδρες ομοίως, συνοικούντες κατά γνώσιν, ως ασθενεστέρω σκεύει τώ γυναικείω απονέμοντες τιμήν, ως καί συγκληρονόμοι χάριτος ζωής, εις τό μή εκκόπτεσθαι τάς προσευχάς υμών. Τό δέ τέλος, πάντες ομόφρονες, συμπαθείς, φιλάδελφοι, εύσπλαγχνοι, φιλόφρονες, μή αποδιδόντες κακόν αντί κακού, ή λοιδορίαν αντί λοιδορίας, τουναντίον δέ, ευλογούντες, ειδότες ότι εις τούτο εκλήθητε, ίνα ευλογίαν κληρονομήσητε.

Καθολικής α' Επιστολής Πέτρου τό Ανάγνωσμα.
(Κεφ. 4, 1-11)

Χριστού ούν παθόντος υπέρ ημών σαρκί, καί υμείς τήν αυτήν έννοιαν οπλίσασθε, ότι ο παθών σαρκί, πέπαυται αμαρτίας, εις τό μηκέτι ανθρώπων επιθυμίαις, αλλά θελήματι Θεού τόν επίλοι πον εν σαρκί βιώσαι χρόνον, αρκετός γάρ ημίν ο παρεληλυθώς χρόνος τό βίου τό θέλημα τών εθνών κατεργάσασθαι, πεπορευμένους εν ασελγείαις, επιθυμίαις, οινοφλυγίαις, κώμοις, πότοις, καί αθεμί τοις ειδωλολατρείαις, εν ω ξενίζονται, μή συντρεχόντων υμών εις τήν αυτήν τής ασωτίας ανάχυσιν, βλασφημούντες, οί αποδώσουσι λόγον τώ ετοίμως έχοντι κρίναι ζώντας καί νεκρούς, εις τούτο γάρ καί νεκροίς ευηγγελίσθη, ίνα κριθώσι μέν κατά ανθρώπους σαρκί, ζώσι δέ κατά Θεόν πνεύματι, Πάντων δέ τό τέλος ήγγικε, σωφρονήσατε ούν καί νήψατε εις τάς προσευχάς, πρό πάντων δέ τήν εις εαυτούς αγάπην εκτενή έχοντες, ότι αγάπη καλύψει πλήθος αμαρτιών, φιλόξενοι εις αλλήλους, άνευ γογγυσμών, έκαστος καθώς έλαβε χάρισμα, εις εαυτούς αυτό διακονούντες, ως καλοί οικονόμοι ποικίλης χάρι τος Θεού, εί τις λαλεί, ως λόγια Θεού, εί τις διακονεί, ως εξ ισχύος ης χορηγεί ο Θεός, ίνα εν πάσι δοξάζηται ο Θεός διά Ιησού Χριστού, ω εστιν η δόξα καί τό κράτος εις τούς αιώνας τών αιώνων. αμήν.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά ιδιομελα.
Ήχος α'
Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Ο Πρωτόκλητος Μαθητής, καί μιμητής τού πάθους, συμμορφούμενός σοι Κύριε, Ανδρέας ο Απόστολος, τούς εν βυθώ τής αγνοίας πλανωμένους ποτέ, τώ αγκίστρω τού Σταυρού σου ανελκύσας, προσήγαγέ σοι, Ταίς πρεσβείαις αυτού Υπεράγαθε, τήν ζωήν ημών ειρήνευσον, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Υμνήσωμεν οι Πιστοί, Πέτρου τόν σύγγονον, Ανδρέαν τόν Χριστού μαθητήν, ούτος γάρ τήν θάλασσαν, δικτύοις ερευνήσας ποτέ, ιχθύας εζώγρησε, νύν δέ τήν οικουμένην, τώ καλάμω σαγηνεύει τού Σταυρού, καί τά έθνη εκ πλάνης επιστρέφει τώ Βαπτίσματι, καί Χριστώ παριστάμενος, αιτείται τήν ειρήνην τώ κόσμω, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Τό πύρ τό νοερόν τό φωτίζον διανοίας, καί φλογίζον αμαρτίας, ένδον λαβών εν καρδία, ο Απόστολος Χριστού καί μαθητής, λάμπει μέν ταίς μυστικαίς

ακτίσι τών διδαχών, εν ταίς τών εθνών αφωτίστοις καρδίαις, φλέγει δέ πάλιν, τάς φρυγανώδεις τών ασεβών μυθουργίας, τό πύρ γάρ τού Πνεύματος, τοιαύτην έχει τήν ενέργειαν, Ώ θαύμα ξένον καί φοβερόν! η πηλώδης γλώσσα, η πηλίνη φύσις, τό σώμα τό χοϊκόν, τήν νοεράν καί άϋλον υπεδέξατο γνώσιν, Αλλ' ώ μύστα τών αρρήτων, καί θεωρέ τών ουρανίων, ικέτευε καταυγασθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος πλ. δ'

Τόν ποθούμενον Θεόν, εν σαρκί κατιδών επί γής βαδίζοντα, θεόπτα Πρωτόκλητε, τώ μέν ομαίμονι εβόας αγαλλόμενος, Ευρήκαμεν ώ Σίμων τόν ποθούμενον, τώ δέ Σωτήρι δαυϊτικώς εκραύγαζες, Όν τρόπον επιποθεί η έλαφος επί τάς πηγάς τών υδάτων, ούτως επιποθεί η ψυχή μου πρός σέ Χριστέ ο Θεός, Όθεν καί πόθω πόθον προσθείς, διά σταυρού διαβαίνεις, πρός όν επόθησας, ως αληθής Μαθητής, καί σοφός μιμητής γενόμενος, τού διά Σταυρού αυτού πάθους, διό καί τής δόξης κοινωνός αυτώ γενόμενος, εκτενώς ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Ανδρέου Ιεροσολυμίτου οι δέ, Ανατολίου

Τόν κήρυκα τής πίστεως, καί υπηρέτην τού Λόγου, Ανδρέαν ευφημήσωμεν, ούτος γάρ ανθρώπους, εκ τού βυθού αλιεύει, αντί καλάμου, τόν Σταυρόν εν ταίς χερσί διακρατών, καί ώς σπαρτίον χαλών τήν δύναμιν, επανάγει τάς ψυχάς, από τής πλάνης τού εχθρού, καί προσκομίζει τώ Θεώ δώρον ευπρόσδεκτον, Αεί τούτον πιστοί, σύν τή χορεία τών Μαθητών τού Χριστού ευφημήσωμεν, ίνα πρεσβεύη αυτώ, όπως ίλεως γένηται ημίν, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Χαίροις ο λογικός ουρανός, δόξαν Θεού διαπαντός διηγούμενος, ό πρώτος Χριστώ καλούντι, καθυπακούσας θερμώς, καί αμέσως τούτω συγγενόμενος, υφ' ού πυρσευόμενος, καθωράθης φώς δεύτερον, καί τούς εν σκότει, αστραπαίς σου εφώτισας, αγαθότητα, τήν αυτού εκμιμούμενος, Όθεν τήν παναγίαν σου, τελούμεν πανήγυριν, καί τών λειψάνων τήν θήκην, περιχαρώς ασπαζόμεθα, εξ ής αναβλύζεις, σωτηρίαν τοίς αιτούσι, καί μέγα έλεος.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Πρώτον τών ορεκτών ευρηκώς, δι' ευσπλαγχνίαν τήν ημών περικείμενον, Ανδρέα θεόφρον φύσιν, συνανεκράθης αυτώ, διαπύρω πόθω τώ συναίμονι, βοών, Όν εκήρυξαν, οι Προφήται, εν Πνεύματι, εύρομεν δεύρο, ταίς αυτού

ωραιότησι, καταθέλξωμεν, καί ψυχήν καί διάνοιαν, όπως φωταγωγούμενοι, αυτού ταίς λαμπρότησι, νύκτα τής πλάνης καί σκότος, τής αγνωσίας διώξωμεν, Χριστόν ευλογούντες, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Έθνη τά μή ειδότα Θεόν, ως εκ βυθού τής αγνωσίας εζώγρησας, σαγήνη τών σών λογίων, καί συν ταράσσεις σαφώς, αλμυράς θαλάσσας, ίππος άριστος, οφθείς τού Δεσπόζοντος, τής θαλάσσης αοίδιμε, καί σηπεδόνα, αθεϊας εξήρανας, άλας τίμιον, εμβαλών τήν σοφίαν σου, ήν περ καί κατεπλάγησαν, Απόστολε ένδοξε, τής μωρανθείσης σοφίας, οι αναιδώς αντεχόμενοι, Χριστόν μή ειδότες, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος γ' Γερμανού

Τόν συναίμονα Πέτρου, καί Χριστού μαθητήν, τών ιχθύων αγρευτήν, καί αλιέα τών ανθρώπων, εν ύμνοις Τιμήσωμεν, Ανδρέαν τόν Απόστολον, τού γάρ, Ιησού τα διδάγματα, πάντας εξεπαίδευσε τοίς δόγμασι, καί ως δέλεαρ ιχθύσι, τάς σάρκας τοίς ανόμοις παρέδωκε, καί τούτους εσαγήνευσεν, Αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ, παράσχου τώ λαώ σου ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν… Ήχος ο αυτός

Ιωσήφ, ειπέ ημίν, πώς εκ τών Αγίων, ήν παρέλαβες Κόρην, έγκυον φέρεις εν Βηθλεέμ; Εγώ, φησί, τούς Προφήτας ερευνήσας, καί χρηματισθείς υπό Αγγέλου, πέπεισμαι, ότι Θεόν γεννήσει, η Μαρία ανερμηνεύτως, ού είς προσκύνησιν, Μάγοι εξ Ανατολών ήξουσι, σύν δώροις Τιμίοις λατρεύοντες, Ο σαρκωθείς δι' ημάς, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ως τών Αποστόλων Πρωτόκλητος, καί τού Κορυφαίου αυτάδελφος, τόν Δεσπότην τών όλων Ανδρέα ικέτευε, ειρήνην τή οικουμένη δωρήσασθαι, καί ταίς ψυχαίς η μών τό μέγα έλεος.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ως θείον Μαθητήν, καί Πρωτόκλητον πάντων, Χριστού τών Μαθητών, ευφημούμέν σε πόθω, Ανδρέα Απόστολε, καί πιστώς εκβοώμέν σοι, ρύσαι ποίμνην σου, ήν εκ Θεού επιστεύθης, πάσης θλίψεως, καί αναγκών καί σκανδάλων, καί πάσης κακώσεως.

Δόξα… Πάλιν τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τάς χείράς σου σεμνή, νύν εκτείνασα οίκτω, βοήθειαν ημίν, εξ Αγίου παράσχου, καί δίδου ακίνδυνον, τήν ζωήν διανύσασθαι, τούς δοξάζοντας, τόν σόνπανάγιον Τόκον, καί σέ Δέσποινα, επιγραφομένους Κόρη, ελπίδα καί καύχημα.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος γ' Θείας πίστεως

Πρώτον εύρέ σε, Χριστός μολούντα μύστην άριστον, Ανδρέα μάκαρ, καί τά προστάγματα αυτού τομώς διαγγέλλοντα, τή οικουμένη καθάπερ υπόπτερον, καταφωτίζοντα εθνών τά συστήματα, Αυτόν ως Θεόν παμμακάριστε ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα… Πάλιν τό αυτό

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεία γέγονας, σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε, Θεοκυήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Απόστολον πάντες ανευφημήσωμεν, ως αυτόπτην τού Λόγου καί θείον κήρυκα, καί εθνών πνευματικόν, σαγηνευτήν αληθώς, ότι προσήγαγεν ημάς, εις επίγνωσιν Χριστού, Ανδρέας ο θεηγόρος, καί νύν πρεσβεύει αδιαλείπτως, είς τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δοξα… Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών εν σοί τάς ελπίδας Παρθένε άχραντε, ανενδοιάστως εχόντων σκέπη υπάρχουσα, εκ ποικίλων πειρασμών καί περιστάσεων, καί κινδύνων χαλεπών, ελευθέρωσον ημάς, πρεσβεύουσα τώ Υιώ σου, σύν τοίς αυτού Αποστόλοις, καί σώσον πάντας τούς ανυμνούντάς σε.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος πλ. δ’

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.
Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Πάσα πνοή, Ευαγγέλιον, κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, περιπατών ό Ιησούς παρά τήν θάλασσαν…

Ζήτει Κυριακή β’

Ο Ν’

Δόξα… Ταίς τού Αποστόλου.
Καί νύν… Ταίς τής Θεοτόκου.

Είτα τό Ιδιόμελον Ήχος α’

Ο Πρωτόκλητος Μαθητής, καί μιμητής τού πάθους, συμμορφούμενός σοι Κύριε, Ανδρέας ο Απόστολος, τούς εν βυθώ τής αγνοίας πλανωμένους ποτέ, τώ αγκίστρω τού Σταυρού σου ανελκύσας, προσήγαγέ σοι, Ταίς πρεσβείαις αυτού Υπεράγαθε, τήν ζωήν ημών ειρήνευσον, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Μετά τούτο λέγονται οι Κανόνες, ο τής Θεοτόκου, καί τού Αποστόλου οι δύο.

Ο Κανών τής Θεοτόκου

Ωδή α’ Ήχος α’ Ο Ειρμός

«Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Ως μόνη τόν άχρονον, Υιόν εν χρόνω, τεκούσα σαρκί αγνή, Παναγία άχραντε, πάντα τά χρόνια, τής παναθλίας μου ψυχής, πάθη θεράπευσον.

Τά τραύματα Πάναγνε, τά τής ψυχής μου, καρδίας τήν πώρωσιν, λογισμού τήν σκότωσιν, καί τού νοός εκτροπάς, αφάνισον ως συμπαθής, ταίς σαίς δεήσεσιν.

Τό φώς η κυήσασα, τόν Λυτρωτήν μου, τού σκότους με λύτρωσαι, καί βασάνων, Άχραντε, τών αιωνίων εκεί, όπως σωζόμενος υμνώ, τά μεγαλεία σου.

Νοός μου Πανάμωμε, τάς αμαυρώσεις, φωτί σου απέλασον, η τό φώς κυήσασα, καί δώρησαί μοι αγαθή, τό φώς προσβλέψαι τό εκ σού, εξανατείλαν ημίν.

Κανών πρώτος τού Αποστόλου
Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος α'

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αύτη γάρ Αθάνατε, ως πανσθενής, υπεναντίους έθραυσε, τοίς, Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Τήν τεθολωμένην μου ψυχήν, τών εννοιών τε καί λόγων εκκάθαρον, τή ενσκηνωσάση σοι κήρυξ Χριστού, Ανδρέα θεία χάριτι, όπως καθαρώς σοι, προσάξω ύμνον επάξιον.

Τίμιον ό Πρόδρομος Χριστού, τών εαυτού Μαθητών ακροθίνιον, ο εκ στειρευούσης σε βλαστός, τώ εκ Παρθένου φύντι Χριστώ, τώ δεδοξασμένω, Ανδρέα χαίρων προσήγαγεν.

Έρωτι καί πόθω ακλινεί, τής αρετής τών βαθμίδων αρξάμενος, καί τάς αναβάσεις αεί μελετών, εξ αμυδράς δυνάμεως, πρός τήν ακροτάτην, Ανδρέα δύναμιν έφθασας.

Θεοτοκίον

Χαίρε η τής χάριτος πηγή, Χαίρε η κλίμαξ καί πύλη ουράνιος, Χαίρε η λυχνία, καί στάμνος χρυσή, καί όρος αλατόμητον, η τόν ζωοδότην, Χριστόν τώ κόσμω κυήσασα.

Κανών δεύτερος τού Αποστόλου

Ωδή α' Ήχος α'

«Ο διά στύλου πυρός καί νεφέλης, τόν Ισραήλ οδηγήσας Θεός, τήν θάλασσαν διέρρηξεν, άρματα δέ Φαραώ εκάλυψεν, Άσωμεν ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Τώ καλάμω τού Ευαγγελίου, εκ τού βυθού τής πλάνης ανελθών, Ανδρέα πολυϋμνητε, σύ εζώγρησας λαούς, ως επηγγείλατο Χριστός, ο σαγηνεύειν διδάξας σε, ανθρώπους ως ιχθύας ζωγρείν.

Ο τής πίστεως στύλος, η έδρα τών αληθινών δογμάτων τού Χριστού, Ανδρέας ο θεόπνευστος, πάντα σήμερον καλεί, τής γής τά πέρατα, εορτήν ετήσιον συστήσασθαι, συνέλθωμεν ούν πάντες πιστοί.

Τό θαλάσσιον κύτος, δικτύοις ερευνών, τή τέχνη αλιεύς, σαγήνη τή τού Πνεύματος, έθνη, φύλα καί λαούς, ζωγρείς εν Πνεύματι, καί τόν άνω βυθόν

πολυθαύμαστε, σαφώς ανακαλύπτεις ημίν.

Μυστοπόλε, αυτόπτα καί ρήτορ, τής απορρήτου γνώσεως Χριστού, ο δεξάμενος άνωθεν Πνεύμα Άγιον, λαλούν εν γλώσσαις καθήμενον, τώ πυρί διαιρούν τά χαρίσματα, ικέτευε σωθήναι ημάς.

Δόξα…

Προανάρχου Τριάδος, Μονάδα υπερουσίως πίστει προσκυνώ, ου τέμνων τήν θεότητα, έστι γάρ ενοειδής, απλή αμέριστος, συνάπτω δέ αυτήν, ουσιότητι προσώπων, καί πιστώς διαιρώ.

Καί νύν…

Βρεφουργείται Θεός εκ Παρθένου, καί νεουργεί τούς φθαρέντας εξ Αδάμ, καί λύει τό μεσότοιχον, καί τής έχθρας τόν φραγμόν, εν τή σαρκί αυτού, κατάραν ευλογεί τής Προμήτορος, εξ αχράντου Μητρός προελθών.

Καταβασία

Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται.

Τής Θεοτόκου

Ωδή γ’ Ο Ειρμός

«Στερεωθήτω η καρδία μου, εις τό θέλημά σου Χριστέ ο Θεός, ο εφ’ υδάτων ουρανόν, στερεώσας τόν δεύτερον, καί εδράσας εν τοίς ύδασι, τήν γήν παντοδύναμε».

Τής στειρευούσης διανοίας μου, ακαρπίαν πάσαν απέλασον, καί καρποφόρον αρεταίς, τήν ψυχήν μου ανάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τών πιστών η βοήθεια.

Ρύσαί με πάσης κατακρίσεως, καί πολλών σκανδάλων τού όφεως, τού αιωνίζοντος πυρός, καί τού σκότους Πανάμωμε, η τό φώς αποκυήσασα, ημίν τό ανέσπερον.

Τό απαραίτητον κριτήριον, καί τό πύρ εκείνο τό άσβεστον, καί τήν απόφασιν Αγνή, τήν φρικτήν όλως δέδοικα, σπεύσον σώσον πρό τού τέλους, αγαθή τόν οικέτην σου.

Ευλογημένος τής κοιλίας σου, ο καρπός Παρθένε πανύμνητε, τούς γάρ φθαρέντας τώ καρπώ, διά ξύλου Σταυρού αυτού, αφθαρτίσας κατεστήσατο, κοινωνούς θείας χάριτος.

Τού Αποστόλου

Ο μόνος ειδώς

Προσέδραμες δίψει ου κληθείς, Ανδρέα, αλλ’ αυθαίρετος, τή τής ζωής πηγή

ώσπερ έλαφος, καί πάσι ταύτην ευρών εκήρυξας, καί πιών επότισας, αφθαρσίας νάματα, κεκμηκότα τή δίψει τά πέρατα.

Επέγνως τής φύσεως θεσμούς, Ανδρέα αξιάγαστε, καί κοινωνόν τόν σύγγονον είληφας, βοών, Ευρήκαμεν τόν ποθούμενον, καί οδοποιήσαντι, τής σαρκός τήν γέννησιν, καθηγήσω τήν γνώσιν τού Πνεύματος.

Σαγήνη τού λόγου εκ βυθού, απάτης εσαγήνευσας, τούς λογικούς ιχθύας Απόστολε, καί τή τραπέζη Χριστού οψώνιον, καθαρόν προσήγαγες, λαμπρυνθέντας χάριτι, τού φανέντος σαρκός ομοιώματι.

Θεοτοκίον

Θεόν συλλαβούσα εν γαστρί, Παρθένε διά Πνεύματος, τού Παναγίου έμεινας άφλεκτος, επεί σε βάτος τώ νομοθέτη Μωσεί, φλεγομένη άκαυστα, σαφώς προεμήνυσε, τήν τό πύρ δεξαμένην τό άστεκτον.

Έτερον

Στερεωθήτω η καρδία μου

Λόγω καλούντι, Δεύρ' οπίσω μου, τώ Χριστώ ευθύς ηκολούθησε, συν τώ Ανδρέα καί Κηφάς, τόν γενέτην εάσαντες, καί τό σκάφος καί τά δίκτυα, ώς πίστεως πρόβολοι.

Τά ειδωλεία μετεποίησας, εις ναούς Θεού Πανσεβάσμιε, καθιερώσας εν αυτοίς, τούς υιούς τού Βαπτίσματος, ούς η χάρις ανεκαίνισε, δι' ύδατος Πνεύματι.

Τόν μαργαρίτην τόν πολύτιμον, μυστικώς τώ κόσμω προεύρηκας, τώ τής καρδίας σου αγρώ, κεκρυμμένον Απόστολε, όν τή πίστει εθησαύρισαν, τά έθνη ευράμενα.

Ως θησαυρόν τό Ευαγγέλιον, εν χερσί λαβών Πολυϋμνητε, πάσαν επλούτισας τήν γήν, τού ενθέου κηρύγματος, διό σου τά μνημόσυνα, τιμά σύν τοίς άθλοις σου.

Δόξα...

Τήν εν Τριάδι μίαν δύναμιν, ορθοδόξως πάντες υμνήσωμεν, άναρχον άκτιστον Θεόν, ομοούσιον σύνθρονον, τρισυπόστατον τρισήλιον, αυτήν αναμέλποντες.

Καί νύν...

Πάσα μέν μήτηρ γόνον τίκτουσα, παρθενεύειν έτι ού δύναται, σύ δέ τεκούσα τόν Χριστόν, Μητροπάρθενος πέφηνας, γαλουχούσα τήν ζωήν ημών, Αγνή διαμένουσα.

Καταβασία

Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ’
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ως πρωτόκλητον πάντων τών Μαθητών, καί αυτόπτην τού Λόγου καί υπουργόν, Ανδρέα Απόστολε, κατά χρέος τιμώμέν σε, τώ γάρ Αμνώ τώ αίροντι, τού κόσμου τά πταίσματα, αδιστάκτω πόθω, θερμώς ηκολούθησας, όθεν καί τού πάθους, κοινωνός ανεδείχθης, τού σαρκί υπομείναντος, εκουσίως τόν θάνατον, Διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα… Έτερον, όμοιον

Τών ειδώλων τά θράση καταβαλών, τού Σωτήρος τά πάθη επιποθών, Ανδρέα μακάριε, ανεδείχθης Απόστολος, ουρανόθεν πάσι, πηγάζων τά θαύματα, καί εθνών εγένου, παμμάκαρ Διδάσκαλος, όθεν σου τήν μνήμην, επαξίως τιμώντες, εν ύμνοις δοξάζομεν, καί πιστώς μεγαλύνομεν, τού Κυρίου Απόστολε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε τού Θεού, Χαίρε Κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμύς αλουργόχροε, τιμαλφέστατον τέμενος, αστραπηφόρον άρμα, λυχνία πολύφωτε, Χαίρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καί πύλη χρυσήλατε, καί παστάς αγλαόμορφε, αγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκήνωμα, Χαίρε ένδοξε Νύμφη ηλιοστάλακτε, Χαίρε μόνη ψυχής μου ευπρέπεια.

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ’ Ο Ειρμός

«Πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Αββακούμ, τήν τού Λόγου σάρκωσιν, εκήρυττες βοών, Εν τώ εγγίζειν τά έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τόν καιρόν αναδειχθήση, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Παρθένε Παναγία, αμόλυντε σκηνή, μολυνθέντα πταίσματι, καθάρισον με νύν, τών οικτιρμών σου ρανίσι καθαρωτάταις, καί δός μοι χείρα βοηθείας, ίνα κράζω, Δόξα σοι Αγνή θεοδόξαστε.

Ναός ηγιασμένος, εδείχθης τού Θεού, τού εν σοί οικήσαντος, Παρθένε υπέρ νούν, αυτόν δυσώπει, αμαρτιών ημάς ρύπου αποκαθάραι, όπως οίκος γνωρισθώμεν, καί κατοικητήριον Πνεύματος.

Ελέησον με μόνη, ελέους τήν πηγήν, Θεοτόκε τέξασα, καί λύσον τήν δεινήν, τής ψυχής μου νόσον, καί πόρωσιν τής καρδίας, δακρύων ρείθρα καί κατάνυξιν πρό τέλους, θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ο Προφήτης, εν Πνεύματι Θεού, Όρος σε προέγραψε, κατάσκιον

Αγνή, τούς γάρ φλογμώ τών εγκλημάτων εκτακέντας, αποκαθαίρεις μεσιτείαις σου Παρθένε, μόνη τών βροτών η ανόρθωσις.

Τού Αποστόλου

Όρος σε χάριτι τή θεία

Η θεία εξαναλωτική τε τού χείρονος, τού παντουργού καί φωταυγούς, Πνεύματος δύναμις εν σοί, Ανδρέα οικήσασα, θεοπρεπώς πυρίνης γλώττης εν σχήματι, τών απορρήτων ανέδειξε Κήρυκα.

Ουχ όπλα πρός άμυναν, ανείλετο σάρκινα, καί πρός καθαίρεσιν δεινών, οχυρωμάτων τού εχθρού, Ανδρέας ο πάντιμος, αλλά Χριστώ φραξάμενος προσενήνοχεν, αιχμαλωτίσας τά έθνη υπήκοα.

Τούς πόθω τελούντάς σου, τήν μνήιμην εν άσμασιν, εκ τής αφθόνου δωρεάς τού Διδασκάλου σου Χριστού, Ανδρέα πανόλβιε, πνευματικής αγαλλιάσεως νάματα, αναπιμπλών μή ελλίπης πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν τό μέγα, καί φρικτόν σου μυστήριον, υπερκοσμίους γάρ λαθών, ταξιαρχίας επί σέ, ο Ών καταβέβηκεν, ώς υετός επί πόκον Πανύμνητε, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν.

Έτερος

Εν πνεύματι προβλέπων

Τά δίκτυά σου ρίψας, καί άρας τόν σταυρόν, δρόμω ηκολούθησας, καλούντι τώ Χριστώ, καί τήν σαγήνην τού Πνεύματος υφαπλώσας, αντί ιχθύων τούς ανθρώπους σαγηνεύεις, Δόξα τώ δοθέντι σοι Πνεύματι.

Τού Πνεύματος τήν φλόγα, τή γλώσση προσλαβών, γέγονας Απόστολε, θεόληπτος ανήρ, τών ουρανίων τά κάλλη περιπολεύων, καί τά εν τούτοις νοητά καταμανθάνων, κάλλη καί ημίν εκκαλύπτων αυτά.

Τήν έρημον διψώσαν, επότισας Σοφέ, τοίς ενθέοις λόγοις σου, καί έδειξας αυτήν, πολυγονούσαν τά τέκνα τής Εκκλησίας, καρποφορούντα τού κηρύγματος τόν σπόρον, Δόξα τώ δοθέντι σοι Πνεύματι.

Τό άφραστόν σου κάλλος, Ανδρέας προϊδών, Ιησού, τόν σύγγονον, εφώνησε λαμπρώς, Πέτρε ομαίμον, ευρήκαμεν τόν Μεσσίαν, τόν εν τώ νόμω καί Προφήταις κηρυχθέντα, δεύρο κολληθώμεν τή όντως ζωή.

Δόξα...

Τριάδα εν Μονάδι, υμνήσωμεν πιστοί, εν μιά θεότητι, Πατέρα καί Υιον, καί Πνεύμα θείον, ουσίαν μίαν καί φύσιν, αδιαιρέτως αχωρίστως, αμερίστως, είς γάρ εν Τριάδι προσώπων Θεός.

Καί νύν…

Τόν ένα τής Τριάδος, αφράστως εν γαστρί, συλλαβούσα τέτοκας, αφθόρως ως Υιόν, καί η Τριάς μέν προσθήκην όλως ουκ έσχε, η δέ αγνεία, ώσπερ ήν καί πρό τού τόκου, σώα Θεομήτορ διέμεινεν.

Καταβασία

Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε' ο Ειρμός

«Τήν σήν ειρήνην δός ημίν, Υιέ τού Θεού, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, ότι Θεός ζώντων, καί τών νεκρών υπάρχεις».

Τάς κόρας τής καρδίας μου, διάνοιξον Αγνή, βλέπειν με τρανώς, τήν θείαν λαμπρότητα, καί τήν σήν δόξαν τήν ανέκφραστον, όπως ελέους τύχω, καί αιωνίου δόξης.

Εν δύο ταίς θελήσεσι, τόν ένα τής σεπτής, τέτοκας Τριάδος Πανάχραντε, φέροντα μίαν τήν υπόστασιν, όν εκτενώς δυσώπει, πάντας ημάς σωθήναι.

Πανάχραντε ως τέξασα, Σωτήρα καί Θεόν, πρέσβευε εκ πάσης με θλίψεως, καί νοσημάτων καί κακώσεως, σώον συντηρηθήναι, τόν σόν αχρείον δούλον.

Δυσώπησον όν έτεκες, Παρθένε υπέρ νούν, σώζεσθαι τούς πίστει σοι κράζοντας, Χαίρε Παρθένε παναμώμητε, ευλογημένη μόνη, τού κόσμου προστασία.

Τού Αποστόλου

Ο φωτίσας τή ελλάμψει

Απείληφας όν επόθεις, Ανδρέα Απόστολε, εν αφθάρτοις σύν αυτώ καταλύσας σκηνώμασι, καί τών πόνων δράγματα, τών σών δρεψάμενος αξίως, όθεν σε ύμνοις δοξάζομεν.

Επόθησας τόν Δεσπότην, καί τούτον εδίωξας, τοίς ίχνεσι τοίς αυτού πρός ζωήν ποδηγούμενος, καί τά τούτου πάθη, αψευδώς υπέρτιμε Ανδρέα, μέχρι θανάτου μιμούμενος.

Εντείνας σε δυνατόν, ώσπερ βέλος Μακάριε, επαφήκεν εις τόν σύμπαντα κόσμον ο Κύριος, τραυματίζων δαίμονας, καί δυσσεβεία τούς ανθρώπους, τραυματισθέντας ιώμενος.

Θεοτοκίον

Ευφραίνονται ουρανών, αι δυνάμεις ορώσαί σε, αγάλλονται σύν αυταίς τών

βροτών τά συστήματα, τώ γάρ τόκω ήνωνται τώ σώ, Παρθένε Θεοτόκε, σέ επαξίως δοξάζοντα.

Έτερος

Καταύγασον ημών

Ποθήσας τόν σταυρόν Χριστού Μαθητά, επορίσω τώ σταυρώ σου, τήν ακήρατον βασιλείαν, ών ο πάντας ελκύσας σταυρώ τούς θεομύστας, κληροδοτήσει υμίν, τοίς θεολόγοις αυτού.

Εζήτησας Χριστόν τήν όντως ζωήν, καί ζητήσας πρώτος εύρες, καί ευρών μυστικώς εδράξω, καί έλαβες αυτήν εν αυτώ τώ δεδωκότι, καί γέγονας θησαυρός, ζωής ακαταλύτου.

Τά ρήματα τών σών ενθέων βροντών, διηχήθη εν τώ κόσμω, καί απ' άκρων εις άκρα γής ήλθεν, εκύκλωσαν γάρ ώσπερ τροχός, καί εφανάν σου αι αστραπαί, ώς φησι Δαυϊδ τή οικουμένη.

Μνημόνευε ημών Χριστού Μαθητά, τών τελούντων σου τήν μνήιμην καί τιμώντων, τά λείψανά σου, δεήθητι αεί εκτενώς περί τής Ποίμνης, ής γέγονας απ' αρχής, φύλαξ καί σωτηρία.

Δόξα...

Πατέρα καί Υιόν καί Πνεύμα Θεόν, αδιαίρετον Τριάδα, Τρισυπόστατον Βασιλείαν, δοξάσωμεν συμφώνως πιστοί, ακαταπαύστοις θεολογίαις, αυτήν Πιστώς υμνολογούντες.

Καί νύν…

Εγέννησας τό φώς, μή γνούσα τό πώς, η ολόφωτος λυχνία, τού ηλίου λαμπαδηφόρε, καί γέγονας αϋλου φωτός καινόν δοχείον, πηγάζον πάση τή γή, θεογνωσίας αυγάς.

Καταβασία

Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε, Φιλάνθρωπε.

Τής Θεοτόκου

Ωδή στ' Ο Ειρμός

«Τόν Προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βοώ, Τήν ζωήν μου Αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, καί σώσόν με, Σωτήρ τού κόσμου, κράζοντα, Δόξα σοι».

Μολυνθέντα με πολλαίς, αμαρτίαις δυσωπώ, σέ τήν όντως αγαθήν, καί αμόλυντον Σκηνήν, Απόπλυνον, παντοίου ρύπου, τή μεσιτεία σου.

Κυβερνήτης μοι γενού, θαλαττεύοντι αεί, εν πελάγει τών δεινών, τών τού βίου

πειρασμών, καί σώσόν με, πρός σωτηρίας, όρμον ιθύνασα.

Τρικυμίαι λογισμών, καί παθών επαγωγαί, καί βυθός αμαρτιών, τήν αθλίαν μου ψυχήν, χειμάζουσι, βοήθησον μοι, Αγία Δέσποινα.

Μεγαλείά σοι αεί, εποιήσατο Χριστός, όν ικέτευε αεί, μεγαλύναι επ' εμοί, τά πλούσια, αυτού ελέη, Θεοχαρίτωτε.

Τού Αποστόλου

Εκύκλωσεν ημάς

Τήν θάλασσαν τού βίου περαιούμενος, εν σκάφει τώ τού σώματος, τόν τά σύμπαντα διέποντα Χριστόν, εύρες κυβερνήτην παμμακάρ ιστε, καί πρός αυτόν μάκαρ Ανδρέα, χαίρων προσήνεξαι.

Τά πνεύματα τώ λόγω φυγαδεύονται, αι νόσοι δραπετεύουσι, ψυχικών τε παθημάτων ο εσμός, πόρρω τών νοσούντων απελαύνονται, τή εκ Θεού σοι δεδομένη, Ανδρέα χάριτι.

Ως κύμα γαληνόν πραέι πνεύματι, κινούμενον Μακάριε, απεξήρανας θαλάσσας πονηράς, τής πολυθεϊας θείοις ρεύμασι, καί ποταμούς θεογνωσίας, πάσιν εξέβλυσας.

Θεοτοκίον

Ευφραίνονται εν σοί Παρθένε άχραντε, τού γένους οι Προπάτορες, τήν Εδέμ απολαβόντες διά σού, ήν εκ παραβάσεως απώλεσαν, σύ γάρ Αγνή, καί πρό τού τόκου καί μετά γέννησιν.

Έτερος

Τόν Προφήτην Ιωνάν

Ο εκ τής Βηθσαϊδά, καταγόμενος ημάς, εορτάσαι συγκαλεί, τήν πανήγυριν αυτού, προθείς ημίν, τάς αριστείας, τών παλαισμάτων αυτού.

Ο τή τέχνη αλιεύς, καί τή πίστει μαθητής, ως βυθόν διερευνών, τάς καρδίας τών πιστών, τό άγκιστρον, χαλά τού λόγου, καί σαγηνεύει ημάς.

Τής αγάπης τού Χριστού, εν καρδία σου τό πύρ, περιφέρων Μαθητά, κατεβόας τών εθνών, Η φλόξ υμών, εσβέσθη όντως, επιφανέντος Χριστού.

Οι τώ άλατι τόν νούν, αρτυθέντες τού Χριστού, τά οψώνια υμών, κατεγλύκαναν ημίν, τά δόγματα, τής ουρανίου, καί ακηράτου τρυφής.

Δόξα…

Τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό Πνεύμα τό ευθές, προσκυνήσωμεν πιστοί, τρισυπόστατον φύσιν, αμέριστον, βοώντες, Δόξα, τώ εν Τριάδι Θεώ.

Καί νύν…

Ευδοκία τού Πατρός, εσαρκώθη ο Υιός, διά Πνεύματος Θεού, εν τή μήτρα σου Αγνή, καί έσωσε, τήν πρίν εικόνα, Θεοκυήτορ σαφώς.

Καταβασία

Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχεν απήμαντον.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Τόν τής ανδρείας επώνυμον θεηγόρον, καί μαθητών τόν πρωτόκλητον τού Σωτήρος, Πέτρου τόν σύγγονον ευφημήσωμεν, ότι ως πάλαι τούτω καί νύν ημίν εκέκραγεν, Ευρήκαμεν δεύτε τόν ποθούμενον.

Ο Οίκος

Άνωθεν μέν Δαυίδ αναστέλλει αμαρτωλόν, ώς εμέ, διηγείσθαι Θεού ευλόγως τά δικαιώματα, όμως πρός πίστιν διδάσκει πάλιν, καί εν δάκρυσι πλείστοις εξαγορεύει, Σήμερον γάρ τής φωνής αυτού εάν ακούσητε, καρδίας μή σκληρυνθήτε, ώς ποτε Ισραήλ παρεπίκρανεν, Επάγει ούν τώ εξής Ψαλμώ, Τώ Κυρίω η σύμπασα γή άσατε, Ευρήκαμεν δεύτε τόν ποθούμενον.

Συναξάριον

Τή Λ' τού αυτού μηνος, Μνήμη τού Αγίου ενδόξου καί πανευφήμου Αποστόλου, Ανδρέου τού Πρωτοκλήτου.

Στίχοι

Αντίστροφον σταύρωσιν Ανδρέας φέρει,
Φανείς αληθώς ού σκιώδης αντίπους.
Σταυρόν κακκεφαλής τριακοστή Ανδρέας έτλη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Φρουμεντίου, Επισκόπου Ινδίας.

Στίχοι

Φρουρούμενος χάριτι ΣεInfIς Τριάδος,
Φρουμέντιος δέδειχε φρούδον τήν πλάνην.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τούς εν καμίνω Παίδάς σου Σωτήρ, ουχ ήψατο, ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ, τότε οι τρείς ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ηυλόγουν λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Τήν μιανθείσαν άχραντε ψυχήν, αγίασον, πάντοτε τού δούλου σου Αγνή, καί τού νοός δεινάς αιχμαλωσίας, καί καρδίας πώρωσιν, καί τών δαιμόνων

ορμάς, τάχος αφάνισον.

Νενεκρωμένον πάθεσι σαρκός, Πανάμωμε, ζώωσον τόν νούν μου καί Θεώ, τά αρεστά επιτελείν ενίσχυσόν με, ίνα μεγαλύνω σε, ίνα δοξάζω αεί, τήν αγαθότητα σου.

Νεκρωσόν μου Δέσποινα αγνή, Τά τής σαρκός πάθη, καί ψυχής μου Ταπεινής ρύπον, δεινόν εναποσμήχουσα Παρθένε, καί λογοθεσίου με, τών αοράτων εχθρών, ρύσαι καί σώσόν με.

Σοί Παναγία άχραντε αγνή, οι δούλοί σου, πάντοτε ημέρας καί νυκτός, ποσπίπτομεν συντετριμμένη διανοία, δυσωπούντες λύτρωσιν, αμαρτημάτων ευρείν, ταίς ικεσίαις ταίς σαίς.

Τού Αποστόλου

Σέ νοητήν Θεοτόκε

Η αψευδής, εμφανώς πεπλήρωται, επαγγελία σου Χριστέ, τώ γάρ σάλω ο φοιτητής, σού ο ενΘεώτατος, λόγω εμβριμώμενος, πρός ιλαράν γαλήνην μετέβαλεν, Ο αινετός αναμέλπων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τώ νοητώ, τής Σιών Απόστολε, προβήναι όρει κελευσθείς, σωτηρίου τε ειληφώς, χαίρων τό ποτήριον, έδης πορθμευόμενος, διά θανάτου πρός θείαν ζωήν, ένθα Χριστός τών απάντων, Θεός καί υπερένδοξος.

Σύ γηγενής, πεφυκώς Απόστολε, υπερφυώς τερατουργείς, δι' αγάπης γάρ συγκραθείς, τούτω ηκολούθησας, Χριστώ τώ σέ αγαπήσαντι, Ο αινετός αναμέλπων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Χαίρε σεμνή, τού Αδάμ τό κώδιον, εξ ού προήλθεν ο Ποιμήν, ενδυσάμενος αληθώς, ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή γαστρί σου ανέπλασεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Έτερος

Τούς εν καμίνω Παίδάς σου

Τού Παναγίου Πνεύματος τό πύρ, σπασάμενος, άνωθεν Απόστολε Χριστού, γλώσσαις καιναίς, αίς μηδαμού εφθέγξω, τοίς τού κόσμου πέρασι, διεκελεύσθης λαλείν τά μεγαλεία αυτού.

Υπερεκπλήττει πάντα λογισμόν, τό κήρυγμα, όπερ εσαλπίσατε τή γή, μύσται Χριστού, καί θεωροί τών άνω, ότι μόνοι δώδεκα όντες, τάς μυριάδας τής γής κατεφωτίσατε.

Εθαυμαστώθη Δέσποτα Χριστέ, η χάρις σου, εν τοίς θεοσόφοις Μαθηταίς, ότι

μικροί καί ιδιώται όντες, πάσαν γήν διέδραμον, από τών άκρων αυτής έως περάτων αυτής.

Τί τό διδάξαν ούτω σε λαλείν, Απόστολε τί τό καταλάμψαν σου τόν νούν, βλέπειν τρανώς, τής απροσίτου δόξης, τήν αυγήν τήν λάμψασαν, τής αληθείας τό φώς εν ταίς καρδίαις ημών;

Δόξα…

Τριαδικώς υμνήσωμεν πιστοί, δοξάζοντες, άναρχον Πατέρα καί Υιόν, Πνεύμα ευθές, μοναδικήν ουσίαν μίαν, ήν τρισσώς υμνήσωμεν. Άγιος, άγιος, άγιος εί, εις τούς αιώνας. Αμήν.

Καί νύν…

Ως τής Τριάδος ένα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ότι εκ Παρθένου σαρκωθείς, δίχα τροπής, ανθρωπικώς πάντα ηνέσχου, μή εκστάς τής φύσεως, τής πατρικής, Ιησού, ει καί ηνώθης ημίν.

Καταβασία

Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθήσαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Τής Θεοτόκου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ον φρίττουσιν Άγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ώς Κτίστην καί Κύριον, υμνείτε ιερείς, δοξάσατε παίδες, ευλογείτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Σαρκούται ο άσαρκος, εκ σού θεοπρεπώς, όν αίτησαι Πάναγνε, τά πάθη τής εμής, ψυχής θανατώσαι, καί ζωώσαι αυτήν, νεκρωθείσαν πάλαι, κακίστη αμαρτία.

Ιάσω τό σύντριμμα, Αδάμ τού χοϊκού, Σωτήρα κυήσασα, Πανάχραντε Θεόν, αυτόν εκδυσώπει τάς πληγάς τής εμής, ψυχής θεραπεύσαι, ανίατα νοσούσης.

Ανάστησον κείμενον, εις βάθη με κακών, τούς νύν πολεμούντάς με, πολέμησον εχθρούς, τρωθέντα ατόποις, ηδοναίς τήν ψυχήν, Αγνή μή παρίδης, αλλ' οίκτειρον καί σώσον.

Ιάτρευσον Άχραντε, τά πάθη τής εμής, καρδίας κυήσασα, τόν πάντων Ιατρόν, καί τής τών Δικαίων δείξον μέτοχον, Παρθένε μερίδος, Χριστόν εκδυσωπούσα.

Τού Αποστόλου

Εν καμίνω Παίδες

Φωτοφόρος καί ευφραντική, ακτίνας ιαμάτων, Ανδρέα Χριστού Απόστολε, νύν

εξέλαμψεν ημίν, η ένθεος μνήμη σου, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ανθρωπίνης φύσεως λαχών, τούς ταύτης υπερέβης, θεσμούς καί πρός τήν Αγγέλων, μεταβέβηκας σκηνήν, Ανδρέα Απόστολε, καί κραυγάζεις, πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Η εξ ύψους Πνεύματος Θεού, πνοή σε εκπυρώσασα, Ρήτορα θεηγόρον, αναδείκνυσι θερμόν, βοώντα Απόστολε τώ Χριστώ σου, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Φεγγοβόλος ώσπερ αστραπή, εις φώς εθνών εξήλθες, τό σκότος τής αγνωσίας, εκδιώκων καί πιστους, φωτίζων κραυγάζοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τήν ασπόρως καί υπερφυώς, εξ αστραπής τής θείας, τεκούσαν τόν μαργαρίτην, τόν πολύτιμον Χριστόν, υμνήσωμεν άπαντες εκβοώντες, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Έτερος

Τόν εν Σινά τήν βάτον

Τή τέχνη τής αλιείας, εκ θαλάσσης ήγρευσας ιχθύας Πάνσοφε, νύν δέ τή πίστει, ανθρώπους σαγηνεύεις Χριστώ, εκ πλάνης τού εχθρού, βυθός γάρ ήν η πλάνη ποτέ, βυθίζων τά έθνη, τή ζάλη τής αγνοίας.

Τόν νοητόν τού βίου, ακυμάντως έπλευσας βυθόν Απόστολε, διαπετάσας, τό ιστίον τού Πνεύματος, τή πίστει τού Χριστού, διό καί εις λιμένα ζωής κατήντησας χαίρων, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού νοητού Ηλίου, επί ξύλου δύναντος αυτεξουσίω βουλή, ο τού ηλίου φωστήρ συναναλύσαι ζητών, καί δύναι εις Χριστόν, εν ξύλω εκρεμάσθη σταυρού, Ανδρέας ο μέγας, λαμπτήρ τής Εκκλησίας.

Ωμαθητά καί φίλε, τού Χριστού καί σύμψηφε τών Αποστόλων αυτού, όταν εν θρόνω, κάθηται Κριτής σύν ημίν, τοίς δώδεκα κρίναι, ως η επαγγελία φησί, γένοισθε τότε ημίν, φιλανθρωπίας τείχος.

Δόξα…

Τρισσοφαή Μονάδα, καί Τριάδα σύνθρονον δοξολογήσωμεν, ού διαιρούντες, ενούντες δέ αυτήν συμφυώς, ως μίαν αληθώς, ουσίαν ηνωμένην, εν προσώποις τρισίν, ού συναλειφομένην.

Καί νύν…

Τόν τής Τριάδος ένα, συλλαβούσα τέτοκας σεσαρκωμένον εκ σού, καινοτομούντα, τούς νόμους τούς τής φύσεως, τώ τόκω σου Αγνή, Αυτόν υπέρ ημών, ως Θεόν αεί δυσωπούσα, μή παύση Θεοτόκε.

Καταβασία

θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ώς ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ’ Ο Ειρμός

«Τήν φωτοφόρον νεφέλην, εν ή ο πάντων Δεσπότης, ώς υετός εξ ουρανού, επί πόκον κατήλθε, καί εσαρκώθη δι’ ημάς, γενόμενος άνθρωπος, ο άναρχος, μεγαλύνωμεν πάντες, ώς Μητέρα τού Θεού ημών αγνήν».

Φιλαμαρτήμων υπάρχων, εν αμελεία διάγω, καί τό κριτήριον Αγνή, τό αδέκαστον τρέμω, εν ώ με τήρησον ταίς σαίς, αγίαις δεήσεσι, Θεόνυμφε, ακατάκριτον όπως, ως προστάτιν μακαρίζω σε αεί.

Φρίττω τό βήμα Παρθένε, καί τό αλάθητον όμμα, τού σού Υιού πράξεις αισχράς, επί γής εκτελέσας, καί διά τούτό σοι βοώ, Πανεύσπλαγχνε Δέσποινα βοήθει μοι, καί τής τότε ανάγκης, εξελού με καί διάσωσον Αγνή.

Ως φοβερά η ημέρα, τής εξετάσεως Κόρη! ώς η απόφασις φρικτή! ώς δεινή η αισχύνη! τίς υποστήσεται λοιπόν, πανάχραντε Δέσποινα ελέησον, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί πρό τέλους δός μοι άφεσιν Αγνή.

Φώς η τεκούσα τό θείον, εσκοτισμένον με πάσαις, ταίς προσβολαίς τού πονηρού, καί κακίαις απάσαις, καί παροργίζοντα Θεόν, Πανάμωμε φώτισον, οδηγούσα προς καλάς εργασίας, ως αιτία ούσα πάντων τών καλών.

Τού Αποστόλου

Τύπον τής αγνής

Οία φοιτητής πανάριστος, τού τώ σταυρώ βουλήσει προσομιλήσαντος, τώ Δεσπότη σου μέχρι θανάτου επόμενος, ανελήλυθας χαίρων εις ύψος σταυρού, στελλόμενος πορείαν, πρός ουρανούς μάκαρ Απόστολε.

Πύλη τής Εδέμ σοι ήνοικται, καί προσετέθη κλίμαξ η επουράνιος, καί εδέξαντο τών ουρανών τά σκηνώματα, καί παρέστηκας χαίρων Απόστολε, Χριστώ τώ ζωοδότη, υπέρ τού κόσμου πρέσβυς άριστος.

Ίσοις εδοξάσθης πάθεσι, τού Διδασκάλου μάκαρ Ανδρέα πάνσοφε, διά γάρ σταυρού τό θείον τέλος απείληφας, καί μεθέξει Θεός εχρημάτισας, διό σε δυσωπούμεν, υπέρ ημών αεί ικέτευε.

Χαίροις ξυνωρίς πανάριστος, εν ουρανοίς λαχούσα νύν τό πολίτευμά,

εποπτεύοις τε, τών υμνητών τήν προαίρεσιν, εαυτών εκνικώσαν τήν δυναμιν, καί θείων χαρισμάτων, καταγλαϊζοις τή λαμπρότητι.

Θεοτοκίον

Ρίζης εκ Δαυϊδ εβλάστησας, προφητικής Παρθένε καί θεοπάτορος, αλλά καί Δαυϊδ ως αληθώς σύ εδόξασας, ως τεκούσα τόν προφητευόμενον, τόν Κύριον τής δόξης, όν επαξίως μεγαλύνομεν.

Έτερος

Τήν φωτοφορον νεφέλην

Ο τήν σαγήνην απλώσας, τής μυστικής θεωρίας, καί ώς ιχθυας εν αυτή, σαγηνεύσας τά κάλλη, τών ουρανίων εννοιών, ικέτευε Άγιε, τήν Αγίαν Τριάδα, τού πηγάσαι καί ημίν τόν ιλασμόν.

Ευχαριστούμεν τά έθνη, τά διά σού φωτισθέντα, καί από γής εις ούρανους, διά σού αναχθέντα, τής γάρ λατρείας τού εχθρού, εκστάντες γεγόναμεν συμμέτοχοι, τών Αγίων Αγγέλων, τού Κυρίου τε τής δόξης κοινωνοί.

Τών απορρήτων αυτόπται, καί υπηρέται τού Λόγου, μυσταγωγοί καί θεωροί, τών ανεξιχνιάστων, συγκληρονόμους καί ημάς, γενέσθαι δεήθητε Απόστολοι, τής Χριστού βασιλείας, καί μετόχους τής θεότητος αυτού.

Δεσμείν καί λύειν λαβόντες, παρά Χριστού εξουσίαν, λύσατε πάντας τών δεσμών, τών πολλών εγκλημάτων, ότι ελεύσεται Χριστός, καί πάντες καθήσεσθε οι Δώδεκα, επί θρόνοις τοσούτοις, κρίναι πάσας, τάς φυλάς τού Ισραήλ.

Δόξα…

Τήν τρισυπόστατον Φύσιν, καί αδιαίρετον δόξαν, τήν εν θεότητι μιά, υμνουμένην απαύστως, εν ουρανώ καί επί γής, Τριάδα αχώριστον δοξάσωμεν, σύν Υιώ τόν Πατέρα, καί τό Πνεύμα προσκυνούντες ευσεβώς.

Καί νύν…

Υπό τήν σήν ευσπλαγχνίαν, τούς καταφεύγοντας πίστει, καί προσκυνούντας ευσεβώς, τόν Υιόν σου Παρθένε, Θεογεννήτορ ως Θεόν, τού κόσμου καί Κύριον ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, καί παντοίων πειρασμών.

Καταβασία

Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον, τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλήθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Ο Λόγος ο προάναρχος, ευρηκώς σε παμμάκαρ, Πρωτόκλητον ανέδειξε, πάντων τών Αποστόλων, Ανδρέα παναοίδιμε, καί τοίς τούτου ίχνεσιν, επόμενος ανεδείχθης, οδηγός πλανωμένων, πρός ουράνιον αυτούς, ανάγων

θείαν πορείαν.

Έτερον Γυναίκες ακουτίσθητε

Τού Πέτρου, τόν συναίμονα, τών μαθητών τόν πρώτιστον, αυτόπτην καί υπηρέτην, γενόμενον τόν τού Λόγου, Ανδρέαν τόν Απόστολον, ενδόξως ευφημήσωμεν, τά έθνη γάρ εφώτισε, καί σταυρωθείς τελειούται, ώς Μαθητής τού Δεσποτου.

Θεοτοκίον, όμοιον

Θεόν όν περ εγέννησας, Παρθένε παναμώμητε, ικέτευε υπέρ πάντων, τών ευσεβών σε τιμώντων, σύν τώ κλεινώ Αποστόλω, τυχείν θείας ελλάμψεως, τού σού Υιού καί στάσεως, τών εκλεκτών καί Αγίων, όσα γάρ θέλεις ισχύεις.

Εις τους Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Τών ουρανίων

Βηθσαϊδά νύν αγάλλου, εν σοί γάρ ήνθησαν, εκ μυστικής λιβάδος, ευωδέστατα κρίνα, Πέτρος καί Ανδρέας, κόσμω παντί, τό τής πίστεως κήρυγμα, ευωδιάζοντες χάριτι τού Χριστού, ού καί τά πάθη εμιμήσαντο.

Ανδρέα χαίρε καί σκίρτα, ότι εδέξω σαφώς, εν τή τού Λόγου λάμψει, τόν Ήλιον τής δόξης, Χριστόν τόν ζωοδότην, όν καί κρατών, εν τή πίστει εκήρυξας, τούτον δυσώπει απαύστως υπέρ ημών, τών εν πίστει ανυμνούντων σε.

Ο μυστολέκτης τής θείας, οικονομίας Χριστού, ο εκλεχθείς εν πρώτοις, μαθητεύσαι τώ Λόγω, Ανδρέας ο θεόπτης, εβόα φησί, τόν συναίμονα Πέτρον ιδών, Ευρήκαμεν τόν Μεσσίαν όν η Γραφή, καί Προφήται προεκήρυξαν.

Η τών Πατρέων σε πολις, Ποιμένα κέκτηται, καί πολιούχον θείον, καί κινδύνων παντοίων, ρύστην καί φρουρόν σε, Ανδρέα σοφέ, ευχαρίστως τιμώσά σε, Αλλ' εκδυσώπει απαύστως υπέρ αυτής, διασώζεσθαι αλώβητον.

Δόξα… Ήχος πλ. δ'

Τόν κήρυκα τής πίστεως, καί υπηρέτην τού Λόγου, Ανδρέαν ευφημήσωμεν, ούτος γάρ τούς ανθρώπους, εκ τού βυθού αλιεύει, αντί καλάμου τόν σταυρόν, εν ταίς χερσί διακρατών, καί ώς σπαρτίον χαλών τήν δύναμιν, επανάγει τάς ψυχάς, από τής πλάνης τού εχθρού, καί προσκομίζει τώ Θεώ δώρον ευπρόσδεκτον, Αεί τούτον πιστοί, σύν τή χορεία τών Μαθητών τού Χριστού ευφημήσωμεν, ίνα πρεσβεύη αυτώ, όπως ίλεως γένηται ημίν, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν… Ήχος ο αυτός

Υπόδεξαι Βηθλεέμ, τήν τού Θεού Μητρόπολιν, φώς γάρ τό άδυτον, επί σέ γεννήσαι ήκει, Άγγελοι θαυμάσατε εν ουρανώ, άνθρωποι δοξάσατε επί τής γής, Μάγοι εκ Περσίδος, τό τρισσόκλεον δώρον προσκομίσατε, Ποιμένες αγραυλούντες, τόν Τρισάγιον ύμνον μελωδήσατε, Πάσα πνοή, αινεσάτω τόν παντουργέτην.

Δοξολογία Μεγάλη

Εις τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων τού Αποστόλου, η γ' καί ς' Ωδή.

Κοινωνικόν

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών. Αλληλούϊα.